

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Marcinko_Richard-Profesionalni_valecnik_7-Varianta_Delta.pdb

PDB Name: 7_Varianta_Delta

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 18.9.2006

Modification Date: 18.9.2006

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

PROFESIONÁLNÍ VÁLEČNÍK
RICHARD MARCINKO JOHN WEISMAN

VARIANTA DELTA

PŘELOŽIL ROMAN MARHOLD
IVO ŽELEZNÝ PRAHA

Městská knihovna knih. 1 odd. 1
AA 43622/7 AI ex. 4

Na památku plukovníka U. S. Army v. v. Arthura „Býka“ Simonse, válečníka a vlastence
© 1999 by Richard Marcinko and John Weisman Translation © Roman Marhold, 2000
ISBN 80-240-1084-4

Dějiny prokázaly, že Němci mohou být nebezpečným protivníkem. Kdyby neměli ve svém čele takového blázna, byli bychom v daleko zoufalejší situaci, než v jaké se nacházíme nyní. Avšak blázni nakonec vždycky zničí sami sebe. Právě proto nepodleháme. Právě proto zvítězíme.
Winston Churchill, 1941

DESATERO PŘIKÁZÁNÍ JEDNOTEK ZVLÁŠTNÍHO URČENÍ
podle Richarda Martinka

- Já jsem Bůh války a hrozivý Bůh boje a budu vás vždy vésti zepředu, a nikoli zezadu.
- Budu s vámi se všemi zacházeti stejně - jako s kusem hadru.

- Nebudete dělati ničeho, čehož bych já nesvedl před vámi, a takto z vás budu utvářeti válečníky dle obrazu svého.
- Budu vaše těla týrati, neboť čím více se budete potiti při výcviku, tím méně krve ztratíte v boji.
- A pakliže ucítíte při svém snažení bolesti, pak vezte, že vaše konání správné jest.
- Třebaže se vám to líbiti nemusí, udělati to musíte.
- Vždy se snažte provésti vše co nejjednodušeji.
- Nikdy nic nepředpokládejte.
- Vpravdě nejste placeni za své metody, nýbrž za výsledky konání svého, což znamená, že nepřítele svého zabítí musíte dříve, nežli on téhož učiní vám, a to za použití veškerých dostupných prostředků.
- Ve své duši i myslí válečnickéna paměti neustále mějte poslední a základní příkázání mé: Žádná pravidla nejsou dána -musíte zvítězit za každou cenu.

Část první

ABSCHNITT EINS

KAPITOLA 1

Bože, jak jsem rád, když můžu cítit zimu a mokro! A právě v takovém prostředí (o únavě, hladu a neustálé sexuální abstinenci ani nemluvě) jsem strávil velkou většinu svojí profesionální dráhy. Vezměte si například tuhle situaci. Ano, prosím. Moji současnou situaci. Každíčký její detail, každýčký její kousíček, každýčkou její molekulu.

A jak ta moje současná situace vlastně vypadá? Hned vám ji vyličím. Představte si, jak se v naprosté tmě mačkám spolu s dalšími třemi stejně promrzlými a klaustrofobními příslušníky SEAL ve válcovité ocelové nádrži určené pro dva lidi - o čemž jasně vypovídá výška dva a půl metru a průměr něco malinko přes metr a půl. Přesněji řečeno, nemačkám se spolu s nimi, ale spíš na ně, protože se zuřivě tisknu k žebříku připevněnému k jedné straně nádrže a snažím se nešlápnout muži pod sebou na hlavu. A aby to bylo ještě zajímavější, tak se z několika otvorů řine dovnitř studená voda. Její hladina dosahuje až k pasu a je opravdu ledová, což nelibě nesou zejména moje varlata, která se i přes ten silný černý neopren, jenž mě zakrývá od hlavy až k patě, scvrkla do malých lískových oříšků.

Trpělivě jsem čekal, až se nádrž zaplní vodou docela, a zároveň jsem poslouchal, jak potrubím nad mou hlavou uniká vytlačovaný vzduch. Za takzvaných normálních okolností bych celý proces sledoval na tlakoměrech, a to díky dvěma vodotěsným reflektorům, které bývají namontované ve výšce necelých dvou metrů nade dnem komory. Jenže to by se pan Murphy (ze slavných Murphyho zákonů) nebo některý z jeho zlotřilých příslu-hovačů nesměl rozhodnout, že světlo není v noci k ničemu, a nesměl by ho vyřadit z činnosti hned poté, co se poklop na

dně neprodyšně uzavřel, tlak v komoře se vyrovnal a čerpadla začala dovnitř vhánět vodu.

Já vím, mohl jsem použít vodotěsnou svítilnu. Ale tu jsem měl bezpečně uloženou v pytlí na výstroj. A ten zatracenej pytel se vezl na palubě té zatracené jaderné ponorky, jejímž jsem byl pasažérem, přivázaný k oporce za velitelskou věží, odkud jsem si ho měl po dokončení výsadku vyzvednout!

Za normálních okolností bychom se také nenacházeli v téhle kanalizační trubce, jak příslušníci jednotek SEAL nazývají jaderné ponorky. Plavili bychom se na útočné ponorce se speciální úpravou pro střelce a loupežníky, čili pro nás. Měli bychom k dispozici moderní PDP neboli potápěčské dopravní prostředky, které se přepravují v baňatých přídavných krytech. Jenže takové ponorky jsou v dnešním zredukovaném americkém válečném námořnictvu pouze tři. A tak jsme se museli spokojit s tím, co bylo po ruce, tedy s útočnou jadernou ponorkou třetí generace, třídy Los Angeles jménem Nacogdoches, uzpůsobenou k ničení cizích ponorek, vypouštění střel Tomahawk, kladení min, vedení radioelektronického boje a plnění celé řady dalších přísně tajných úkolů. Bohužel mezi nimi chybí schopnost vypravit osmičlenné družstvo příslušníků SEAL s veškerým vybavením do tajné akce.

Což, jak si jistě domyslíte, znamenalo, že jsme si všechno museli obstarat sami - počínaje vybudováním provizorní kajuty (nocovali jsme v přední torpédové komoře vedle torpéd a mobilních min) a konče uskladněním výzbroje a výstroje mimo ponorku, protože nouzové průlezy byly tak úzké, že bychom jimi neprotáhli nic jiného než jenom dýchací přístroje. Stejně netradiční byl i náš výsadek. Jaderné ponorky mívají dvě únikové komory. Tahle (oficiálně nazývaná muniční, neboť právě tudy se obvykle nakládá

munice a jiný vojenský materiál) ležela úplně vpředu, hned za velitelskou kajutou a vedle trojnásobně izolované, olovem kryté stěny, za níž se nacházel jaderný reaktor.

Jaderné ponorky upravené pro nekonvenční bojové akce mají únikové komory zvětšené tak, aby se rychle mohla vylodit celá četa příslušníků SEAL - to jest šestnáct lidí. Naproti tomu normální únikové komory jsou stavěny jenom na dva lidi. Ale kvůli parametrům naší akce, mezi něž patřila také nutnost rychlého výsadku, jsem musel běžné zvyklosti trochu pozměnit - bude-

10

me se vylodovat po čtyřech. A právě proto vypadala naše úniková komora jako telefonní budka, do které se v honbě za rekordem snaží nacpat co nejvíc lidí.

Stál jsem nehybně v černočerné temnotě, zuřivě jsem kousal do náhubku od draegeru, snažil jsem se jednak nešlápnout svojí žabáckou desítkou na Aligátora Sheparda a jednak se udržet z dosahu Bumerangová špičatého loktu (Bumerang má totiž ošklivý zvyk mávat ve vypjatých situacích rukou jako slepice křídlem) a zároveň jsem v duchu znova probíral plán nadcházející akce. Bylo to mnohem jednodušší, než myslet na zmrzlá varlata a další chladem soužené tělesné partie. A tak jsem tam stál v té ledové vodě a přemítal, co všechno se může, musí, mělo by, nesmí a nemůže pokazit proto, abych dokázal přelstít pana Mur-phyho, který se podobných akcí, jak dobře vím z vlastní zkušenosti, vždycky rád účastní.

Konečně jsem ucítil, že se přítok vody zastavil. Když jsem si byl naprosto jistý tím, že v únikové komoře nezůstal žádný vzduch, zakroužil jsem rameny, vyhnal z krku křeč a začal se přitahovat k ocelovému žebříku přišroubovanému ke stěně komory. Věděl jsem, že musím zdolat tři příčky a potom sáhnout na4 sebe a poslepu nahmatat první z šestice západek, které zajišťují vnější poklop komory.

Prásk! Vtom mě z téhle radostné činnosti vyrušil surový loket (nebo nějaká jiná část Bumerangová těla - v té tmě se to nedalo dost dobře určit), který mě praštil zprava do spánku. Vzápětí jsem se připlácí nose na žebřík a před očima se mi roztančily hvězdičky. A kdyby jenom hvězdičky! Viděl jsem přímo celou Mléčnou dráhu! Sakra! Do prdele! K čertu s Dickiem!

Maska mi sletěla z obličeje - zadní popruh se utřhl a zmizel v prázdnotě mezi mýma nohama. A pak mě ten blbec trefil znova - tentokrát mě sekl shora do nosu a vyrazil mi z pusy náus-tek. Zachroptěl jsem a zalapal po dechu, což mě málem utopilo, protože jsem byl, jak si jistě pamatujete, celý ponořený pod hladinu, a když člověk začne pod vodou chroptět a lapat po dechu, znamená to, že se mu do plic dostane hromada takzvaných dvojitých esíček, jak říkáme my od SEAL, neboli slaných sraček.

Napadlo mě, že bych měl možná zvolat Stop! a sjet to celé ještě jednou. Ale to samozřejmě nešlo, protože tohle nebyl žád-nej zatracenej Hollywood, ve kterém se scény natáčejí tak dlouho, dokud nejsou správně. Ani žádný zatracený cvičení, při kte-

11

rým je čas na to, aby si člověk svůj postup znova promyslel, načerpal zase všechny fyzický i psychický síly a podnikl další pokus. Tohle bylo skutečný. A navíc tady hrál roli ten zsranej časovej plán.

Cože? Že chcete vědět, jak ten plán vypadá? A chcete, abych vám to vyložil hned teď? Když mě, kurva, všechno bolí?

Kristepane, copak v sobě nemáte kousek ohleduplnosti? No dobře, dobře - zaplatili jste za tuhle knížku slušnou částku, a já vám proto musím vyhovět. Stručně řečeno, dneska v noci mám za úkol provést spolu s dalšími sedmi příslušníky SEAL výsadek z ponorky Nacogdoches, nenápadně uplavat zhruba šestnáct set metrů na severovýchod, proklouznout pod několika hlídkovými čluny, na jejichž palubách se to hemží ozbrojenými a nebezpečnými teroristy, najít die Naděl im Heuhaufen, jak říkají Němčouři oné příslovečné jehle v kupce sena - v tomhle případě se jednalo o pětasedmdesát metrů dlouhý člun - vylézt na něj, zlikvidovat všechny nepřátele a zmocnit se prince Cháli-da bin Abdulláha. A to vše, prosím pěkně, bez sebemenšího povyku.

A proč jsme to museli udělat potichu? Inu, protože milý Chá-lid byl sedmačtyřicetiletým členem rodiny Abdulláhů, šestnáctého to nejbohatšího klanu v zemi s příbuzenskými vazbami na saudského krále.

Chálidův roční příjem činil nějakých čtyři sta milionů amerických dolarů, tedy zhruba třiatřicet milionů měsíčně. Před dvaceti lety sice studoval v Německu, Anglii a Francii, ovšem na rozdíl od jiných princů

nepropadl rozmařilému • životu skládajícímu se ze skotské, šampaňského, kaviáru a prostitutek. Místo toho se zapletl s místními radikály, mezi něž patřila například skupina Baader-Meinhofová nebo Rudé brigády. Chálid tudíž nemrhal okázale penězi jako většina saúdskoarab-ských šlechticů, ale investoval svoje výnosy z dluhopisů ve firmách Microsoft, Dell Computers, Cisco a Intel a královské ropné tantiémy ze společnosti ARAMCO do transnacionálního terorismu.

Založil sebevražedná komanda Hamásu, trestná komanda alžírské GIA (Ozbrojené islámské skupiny) a oddíly kurdských atentátníků. Za jeho peníze byl na dvou z pěti „univerzit“, které mullahové zřídili pro výcvik teroristů u iránských měst Teherán a Qom, zavedený obor vražd. Poskytoval finanční a materiální podporu projektu Harakat-ul-Ansar, jehož náplní bylo zabíjení

12

západních cizinců v Kašmíru a Pákistánu. Část peněz věnoval dokonce i americkým neonacistům, německým radikálům a portorikánským ultranacionalistům. Tenhle hajzl byl opravdu zastáncem rovnoprávnosti.

Vzhledem k tomu, že se dosud nacházel buď pod váhavou, leč nepřetržitou ochranou saudské královské rodiny (vždyť byl druhým nemanželským dítětem prvního bratrance současného saudského velvyslance ve Spojených státech a tím pádem blízký vzdálený příbuzný saudského krále), anebo ve svém sídle v Afghánistánu, obklopený brigádou zuřivých bojovníků hnutí Taliban, nebylo politicky moudré, takticky praktické ani diplomaticky realistické na něj vztáhnout ruku, neboť v takovém případě by došlo k situaci, kterou americké ministerstvo zahraničí s oblibou označuje jako „nežádoucí, politováníhodné a nešťastné narušení svrchovanosti země ze strany příslušníků ozbrojených sil USA“.*

Ale dneska v noci bude jeho zadek patřit mně, protože ho spolu se svými lidmi chytím v mezinárodních vodách a v těch nemá ministerstvo zahraničí USA žádné pravomoce. A jakmile ho pořádně svážeme, oroubíkujeme a schováme, předáme ho příslušným orgánům, to jest týmu zvláštních agentů FBI, který čeká v lodi plující poblíž (ale ne zase příliš blízko). Agenti ho pak odvezou k letadlové lodi, která se nachází kdesi u Maltý, a naloží ho do letadla, které ho bez mezipřistání (čili s doplňováním paliva za letu) dopraví do staré dobré Ameriky. Tam bude postavený před soud a obviněný z financování pumového útoku na komplex Al-Chubár u saúdskoarabského Zahránu, při němž před několika lety zahynulo devatenáct amerických vojáků.

Ano, přátelé, v oblasti terorismu mají Spojené státy dlouhou, předlouhou paměť. A někdy podle ní dokonce i jednají, navzdory všemožným snahám ministerstva zahraničí o dosažení opačného cíle. Všimli jste si, že naše ministerstvo zahraničí má při mezinárodních incidentech ve zvyku téměř vždycky obhajovat druhou stranu? Už několikrát mě napadlo, jestli by nebylo na místě ptát se, komu ty zatracené napomádaný byrokrati vlastně sloužej. Odpověď by samozřejmě měla znít tak, že sloužej občanům Spojených států ame-rickejch. Ale neříkejte jim to - většina našich profesionálních diplomatů není ráda, když se po nich chce, aby hájili zájmy USA!

13

Před devadesáti šesti hodinami byl Chálid vylákaný ze svého teplého hnízdečka v Afghánistánu sem do mezinárodních vod, tedy zhruba sto třicet kilometrů jihozápadně od kyperského zálivu Akrotíri. Jako návnada posloužilo zboží, které se Chálid marně snažil během posledních deseti let sehnat: speciální sovětská destrukční nálož o síle 25 kilotun, lidově zvaná kufříková atomová bomba (třebaže se to svinstvo do kufříku nevejde ani náhodou). Ta bomba byla skutečná a člověk, který mu ji prodával - bývalý příslušník východoněmecké tajné policie Stasi a nynější pašerák, překupník a obchodník se zbraněmi jménem Heinz Hochheizer - na ní chtěl slušně vydělat. Ani jeden z nich ovšem netušil, že se jedná o dlouho připravovanou a důmyslnou léčku ze strany CIA, která měla za to, že by nebylo vůbec špatné, kdyby získala jednu z někdejších sovětských atomových bomb a zároveň přitom sebrala i Chálida bin Abdulláha.

Trvalo to sice nekonečných tři čtvrtě roku, ale nakonec Chálid na návnadu skočil - a lidé v Langley tvrdě zasekli háček. Jenže Chálid byl mazaný Moc dobře si pamatoval, jak Faváz Janis, jeden z tangu, kteří v roce 1985 unesli letadlo jordánských aerolinek se čtyřmi Američany na palubě, podlehl ženským půvabům a nechal se vylákat do mezinárodních vod. Jenže jeho svůd-kyně byla, jak všichni víme, agentkou FBI a podílela se na akci s příhodným názvem Zlatý klacek (z toho vidíte, že i FBI má někdy

smysl pro humor). Stejně tak se jistě pamatoval i na Mira Ajmála Kásího, bohatého Pákistánc, který nejdřív zabil dva agenty CIA a potom uprchl zpátky do své vlasti. Toho pro změnu za peníze zradili jeho krajané - přesněji řečeno jeho tělesní strážci - a v létě roku 1997 se ho zmocnilo komando složené z příslušníků CIA, zvláštních agentů FBI a střelců z Delta Force. A tak se Chálid zdráhal opustit svoji afghánskou svatyni, i když se mu naskýtal báječná příležitost získat atomovou bombu. Teprve po čtvrtroce horečných jednání souhlasil s tím, že se s Hochheizerem sejde na neislámské půdě. Z úkrytu ho vytáhla až pohružka, že Němec prodá zbraň jinými zájemcům. Chálid ovšem trval na tom, že veškeré organizační věci bude zařizovat on - zmíněné organizační věci se přitom měnily ze dne na den, někdy i z hodiny na hodinu, a veškeré informace o nich putovaly v zašifrované podobě Internetem.* Přesto ho sledovali agenti CIA i FBI. Věděli tudíž, že odlétá ve svém tryskáči z malého polního letiště ležícího jihozápadně od

14

Maymany do Teheránu. Byli mu v patách při cestě z Damašku do Bejrútu, kde na něj čekal vrtulník. A právě v Bejrútu se objevil pan Murphy a postaral se o to, aby ho Američané ztratili z očí. Chálid nasedl do limuzíny, odjel na letiště, na němž měl přestoupit do vrtulníku a odletět s ním na palubu přes třicet metrů dlouhé lodi, kterou budu nazývat třeba Kuz Emeq. Ta vyplula z Cannes a mířila na místo schůzky, které Chálid vybral někde uprostřed Středozemního moře. Ale když velký mercedes na letišti zastavil, po Chálidovi nebylo ani vidu. Myslím, že za takový trik by se nemusel stydět ani David Copperfield. Naše agenty zachvátila panika - a není se co divit. Vždyť tahle akce stála spoustu peněz, o lidských zdrojích ani nemluvě. Proto byl okamžitě vyhlášený poplach a naši lidé začali prohledávat celé Středozemí - od Libye až po Marseille. Ale Chálid zmizel. A pak, po šestatřiceti hodinách bezvýsledného pátrání, najednou objevili další z jeho vrtulníků - CH-3C s doletem skoro tisíc kilometrů, který jsme původně prodali saudskému vojenskému letectvu. Vrtulník letěl přes Francii a Itálii směrem na jih. Když na Sardinii doplňoval palivo, jednomu z našich lidí se podařilo nakouknout dovnitř. A víte, co nebo spíš koho tam viděl? Ano, správně - našeho milého Chálida, jak si tam v klidu sedí, popíjí minerálku a čte si korán. Dvě hodiny nato už seděl v hlavním salonku na Kuz Emequ a plul na východ, aniž tušil, že má v patách americkou jadernou ponorku Nacogdoches.

Chálid to zařídil tak, aby byl prodejce bomby (ten udržoval prostřednictvím mrtvé schránky ve vykřičené čtvrti Frankfurtu styky s ruskou mafií a do téhle akce se dostal vlastně nevědomky) dopravený na lod jiným vrtulníkem, takže ani Muž s bombou neznal přesnou polohu místa setkání a nemohl si tudíž s sebou přivést svoje gorily. Zato Chálid měl po ruce šest rychlých člunů s dobře zaplacenými korsickými mafiány a hrstku fanatických ozbrojenců z Talibanu na palubě Kuz Emequ. Vrtul-

* Vedle řady dobrých vlastností má Internet i některé stinné stránky. Mnohem hůř se kvůli němu například sledují teroristé, neboť je téměř nemožné zachytávat zašifrované e-maily a jinou poštu. Pozor, říkám téměř nemožné! Naším zpravodajským službám se v tomhle směru podařilo učinit za posledních pár let jistý pokrok, díky kterému jsou nyní před tangy o půl kroku napřed. Já vím, že půl kroku není nijak moc - ale stačí to.

15

nik na přistávací ploše zůstal pro jistotu nastartovaný a jeho osádka byla připravená v mžiku vyrazit a odvézt svého šéfa do bezpečí.

Jenže našim přátelům z CIA se občas i zadán a tohle byl jeden z těch vzácných případů. Agentům se podařilo umístit na palubě Kuz Emequ štenici tak skvěle, že ji při svých pravidelných kontrolách proti odposlechu všeho druhu neobjevil dokonce ani šéf Chálidovy ochranky, někdejší jednohvězdičkový technický guru KGB. Potom už stačilo jenom trochu poupravit elektroniku v ponorce, přilepit se na signál vysílaný štenicí a velitel Nacogdo-chesu, mladý absolvent námořní akademie jménem Joseph Tuz-zolino alias Joey Tuzz alias kapitán Tuzzie, mohl potají plout ve vzdálenosti přibližně půldruhého kilometru za jachtou.

Takže nám už zbývá pouze vylézt z ponorky, doplavat podle signálu k jachtě, proklouznout na její palubu a provést bleskové přepadení. Pokud všechno půjde hladce, můžeme přitom získat i jisté prémie, například kufřík plný peněz - moc rád bych pomohl snížit schodek státního rozpočtu - o sovětské přenosné atomové náloži ani nemluvě.

Že to bude hračka? Chvilka plavání a pak snadné střílení a loupení? Ovšemže to bude hračka - a jestli tomu věříte, tak mám pro vás ke koupi takový krásný jezírko na Sahaře! Ale dost výletů do minulosti, vraťme se radši zpátky do akce.

Naklonil jsem se dopředu a pokusil se najít utržený popruh od masky, jenže přilétla další rána loktem a přirazila mě opět na žebřík. Ten bláznivej Bumerang se mě snad snažil zabít nebo co! Zašátral jsem kolem sebe, nahmatat tu jeho nebezpečnou ruku a zuřivě s ní zatřásl, jako kdybych se ho ptal, co to vyvádí.

Odpovědi mi bylo dvojí poklepání na pravý biceps a jeden rychlý stisk ruky, což znamenalo omluvu a slib, že teď už dá pokoj a bude v klidu čekat na další pokyny.

Našel jsem přívod vzduchu, připevnil si ho zpátky k puse, mocně jsem si lokl slané vody, abych hadičku vyčistil, a nakonec jsem do sebe nasál tolik potřebný vzduch. Znova jsem se sehnul - vzhledem k objemnému dýchacímu přístroji na prsou to nebylo zrovna lehké - a zalovil jsem rukou mezi nohama. Po chvilce jsem ucítil Aligátorovy prsty a mezi nimi ztracený popruh. Přimontoval jsem ho k masce, pořádně ho utáhl a pak jsem tak dlouho vydechoval rozbolavěným nosem vzduch, dokud se maska nevyčistila.

16

Byl nejvyšší čas, abych se pustil opravdu do práce.

Vylezl jsem po žebříku nahoru, natáhl jsem se, nahmatat první úchyt a začal jím otáčet. Když povolil, přesunul jsem se k dalšímu. Postupoval jsem proti směru hodinových ručiček. Čtvrtý v pořadí mi dal sice trochu zabrat, ale nakonec se mi ho podařilo otevřít také.

Když jsem měl šťastně za sebou i šestý úchyt, zapřel jsem se nohama za příčku u žebříku a zatlačil jsem vši silou na poklop. Ten se okamžitě otevřel směrem ven. Protáhl jsem se průlezem a začal rukama hledat centimetr silné nylonové lanko, které jsme natáhli od jedné z oporek uprostřed ponorky až k velitelské věži, abychom v té tmě našli cestu.

Začal jsem ručkovat směrem k věži. Cítil jsem, jak kolem mě proudí voda. Jaderné ponorky jsou totiž jako žraloci - skoro nikdy se nezastaví. Vylodění pod vodou proto představuje velmi náročný manévr, při němž musí kapitán udržet svoje plavidlo naprosto rovně a zároveň plout nejnižší možnou rychlostí - tedy mezi jedním až dvěma uzly - aby potápečí mohli ponorku opustit, aniž by je proud odnesl od ní pryč.

Tohle byl také jeden z průšvihových faktorů naší akce. Ponorky třídy Los Angeles jsou stavěné na vyšší rychlosti. Nerady plují pomalu. A tak měl kapitán Nacogdochesu Joey Tuzz s naším výsadem plné ruce práce.

Vtom jsem na pouzdru s nožem, které jsem si připnul k levému lýtku, ucítil něčí ruku. Dobré znamení - ostatní jdou za mnou. Pokračoval jsem v cestě. Posouval jsem se metr po metru, až jsem nahmatat drsný povrch věže. Přešel jsem na druhou stranu, prostrčil ruku skrz elastickou síťovinu, do níž jsme uložili svoje zavazadla, otevřel jsem jednu z vnějších kapes, vytáhl z ní svítilnu, připevnil si ji k zápěstí a zapnul ji. Kdyby byl den, viděli bychom na sebe i bez svítilny, protože ponorka plula jenom dvacet metrů pod hladinou. Jenže ono bylo těsně po deváté hodině večerní, tři hodiny po západu slunce, a kolem nás panovala černočerná tma. Žádné světélkování, které je ve vodě obvykle vidět; žádné stopy po světle zvenčí. Nic. Jenom tma. Což byl další průšvihový faktor. V takových podmínkách totiž člověk ztrácí orientaci. Dole je najednou nahoře. Nahoře je vlevo nebo vpravo. Veličiny jako vzdálenost, čas a směr přestávají existovat. A pomalu přichází smrt.

Vtom se těsně vedle mě zjevila Bumerangová hlava. Posvítíl jsem mu do obličeje a pak jsem se ho rukama zeptal[^]estli }

17

v pořádku. Odpovědi mi byl vztyčený palec - a za ním jsem viděl Aligátora Sheparda a Kachní nohu Deweye, jak se přitahují po laně k nám. Proklouzl jsem kolem nich a vydal se zpátky k průlezu. Když jsem k němu dorazil, nasadil jsem na něj poklop, otočil jsem ocelovým kolem až nadoraz, narovnal jsem se a začal odpočítávat čas. Po chvilce jsem uslyšel zvuk, na který jsem čekal: čerpadla pomalu vyháněla z komory vodu. Tenhle proces bude trvat přesně čtyři a půl minuty. Potom se tlaky vyrovnají, otevře se dolní poklop, dovnitř naleze zbývající čtveřice střelců, komora se znova zaplaví vodou a celý postup se bude opakovat.

Ale do té doby musím udělat ještě spoustu práce. Dohrabal jsem se zpátky k věži a podíval se na hodinky. Velký podsvícený displej ukazoval 21:13. Zatraceně! Už máme tři minuty zpoždění, a to jsme ještě ani nezačali!

21.19. Dorazil k nám zbytek jednotky. Na čele se sunul Půlpin-ta Harris, za ním Eddie DiCarlo a Hlodavec a celý voj uzavíral statný a dychtivý pulec jménem Terry Devine.

Nemyslete si, že bych rád pracoval s panenským materiálem - jinými slovy řečeno s nováčky - a zvlášť při plnění takhle důležitých úkolů. Jenže nic jiného se dělat nedalo. Piek se Sprostákem Nickym Grundlem leželi s ošklivými zlomeninami v nemocnici. Nedalo se příliš očekávat, že by mohli být i v budoucnu schopní takových výkonů, jaké podávali dosud. Doc Tremblay odešel do výslužby - už měl té nové přecitlivělé Navy plné zuby. A Stevie Wonder konečně složil zkoušky na velitele družstva, což byla zpráva na jednu stranu dobrá a na druhou špatná. Dobrá proto, že Navy velitele jeho typu potřebuje. Špatná proto, že ho osobní oddělení Navy ve své nekonečné moudrosti přeložilo z jeho teplého místa na vrchním velitelství do Norfolku, a já tak budu mít spoustu práce s tím, abych ho dostal zpátky pod svoje žabácká křídla. Co dostal zpátky pod křídla - budu rád, když si ho budu moci vypůjčit aspoň na tak dlouho, abych ho dokázal mezi velitelským stavem jaksepatří přivítat!

V důsledku všech těchto událostí mi nakonec chyběl jeden muž. Prošel jsem si osobní záznamy a v duchu zásady „přítež jednoho důstojníka je pravým pokladem pro jiného“ vybral Terryho Devinea, který měl být každou chvíli z jednotek SEAL vyhozený. Byl to totiž přesně můj člověk. Za prvé, při základním výcviku skončil ve svojí skupině na posledním místě. Instruktoři mu za to ke jménu přimalovali černý puntík. Pro mě to

18

ovšem znamenalo, že ten kluk má pevnou vůli - dokázal se prokousat všemi nesnázemi až do konce. Za druhé, když sloužil u jednotek SEAL první rok, byl potrestaný za rvačku v době osobního volna. A jedna hospodská rvačka stačí v dnešní přecitlivělé a úzkostlivé Navy na to, aby byl velitel družstva s patnáctiletou praxí nemilosrdně vyhozený na dlažbu. U Terryho jména se tak objevil další černý puntík, což znamenalo, že pro ty hlavy všemi mastmi pomazané, které v současné době stojí u kormidla 2. divize speciálních jednotek Navy, byl neoficiálně klasifikovaný jako NNSV neboli „níž než sere velryba“.

Přitom všichni dobře věděj, kam to ty zasraný abstinentský byrokrati kormidlují - přímo na skály!

Vrchnost z 2. divize z Devineovy rvačky usuzovala, že by mohl být nadměrně agresivní. Což znamená, že by jednou mohl také někoho zabít. Takle skutečnost ohrozila jeho další setrvání u jednotek SEAL.

Takhle to vidí oni. Jenže mně tohle hodnocení zase řeklo, že Terry Devine je pravda agresivní a rád se účastní oněch kontaktních mužných her, které příslušníkům jednotek SEAL pomáhají uvolňovat napětí. Ovšem já jsem to považoval za vlastnost kladnou, nikoli zápornou. Myslím si totiž, že těžko můžete po někom chtít, aby každý den riskoval život a trénoval až na samé hranici svých možností, a potom ho poslat ven s tím, aby se nahromaděného stresu zbavil při hraní domina, popíjení koka-koly nebo pročítáním společenských časopisů, i když ani na tom není nic špatného. Příslušníci jednotek SEAL zkrátka někdy potřebují večer (nebo víkend) plný ručních výměn názorů. Jako například vybilení baru plného mariňáků.

Ale moje veskrze kladné dojmy o tom klukovi byly jedna věc a realita druhá - a tou realitou zůstával fakt, že se vydávám na lov s neostříleným, neprověřeným a nevyzkoušeným dvacetiletým usmrkancem. Sice velkým, hádavým a svalnatým, ale pořád usmrkancem, pro kterého bylo všechno, co dosud dělal, jenom výcvikem a simulací. Nikdy do toho nemusel jít natvrdo. Nikdy nešel do opravdového boje. Nikdy nebyl zraněný. Nikdy nemusel zblízka někoho zabít.

Tohle pro něj bude velká škola. A buď se bude rychle učit - anebo rychle zemře.

Ze to zní drsně? Možná ano, ale taková je pravda. Já si svoje lidi vybíral vždycky tak, aby se dokázali podívat protivníkovi

19

do očí a na místě ho zabít. Ne jenom zranit, ale zabít. To mě naučil Roy Boehm, kmotr všech příslušníků jednotek SEAL. Názorně mi vysvětlil, že základem jejich práce je ničení a zabíjení. A já nevidím důvod, proč bych měl tuhle jeho filozofii měnit, a to dokonce ani v téhle politicky korektní době plné pro člověka neškodných zbraní a bolestínských vojenských doktrín.

21.21. Ale pěkně po pořádku. Připoutali jsme se k sobě - vždy po dvou. Pak jsem lano, kterým jsem byl spojený s Bumerangem, přivázal k jedné z oporek u věže. Takhle zůstaneme u ponorky. Za normálních podmínek bychom pracovali ve dvojicích. Tentokrát budou muset všechny čtyři páry zůstat pohromadě až ke Kuz Emequ. Plavání v noci bývá náročné. A tajné noční průniky pod vodou ještě náročnější. Chtěl jsem pořád vědět, kde se každý z nás nachází - což znamenalo, že poplaveme všichni společně. Začali vybalovat výzbroj a výstroj a připevňovat ji k tělu. Moc jsme toho s sebou nebrali, protože plavání se zátěží v podobě nákladu není žádná legrace. Těch šestnáct set metrů se dá překonat snadno - pokud člověk plave na hladině a veškeré vybavení může táhnout za sebou v nafukovacím vaku. V hloubce dvanáct metrů se plave také snadno, třebaže tentokrát už trochu vadí dýchací přístroj, který se co do hydrodynamiky vyrovná menší ledničce. Jenže my budeme mít u sebe kromě draege-rů ještě zbraně, munici a další předměty, na hladině se budou pohybovat nepřátelské hlídky a pod vodou budeme muset překonávat protiproudy. Kdepak, tohle bude pěkná dřina!

21.27. Konečně jsem byl s přípravami hotov - poslední krok spočíval v upevnění samopalů MP5-PDW s tlumičem. Vzápětí mi Bumerang gestem oznámil, že jsme všichni připraveni k výsadbě. Odvázal jsem lano, kterým jsme byli připoutáni k opor-~~ce~~ za velitelskou věž. Zároveň jsem ucítil, jak proudění vody zesílilo. Ta zatracená ponorka nabírala rychlost - ta v té chvíli činila dobré tři, možná dokonce čtyři uzly. A to nebylo dobré, protože, jak už jsem říkal, při výsadbě potápěčů má ponorka plout co nejpomaleji. Sáhl jsem po tom dlouhém lanu, na kterém jsem se přitahoval od komory k věži. Ale ta pitomá ponorka se najednou začala otáčet proti směru hodinových ručiček a lano tím pádem zmizelo. Sakra, ten Tuzzy nás chce snad utopit nebo co?

Kopal jsem nohama o sto šest. Jenže zkuste se udržet u ponorky, která pluje rychlostí přes sedm kilometrů za hodinu, zvlášť

20

když jste navíc přivázáni nylonovým lanem k dalším sedmi lidem!

Ponorka se nám pozvolna vzdalovala - velký stín pomalu mizící v temnotě. A pak mě najednou cosi otočilo kolem vodorovné osy, převrátilo mě hlavou dolů a prásk! - hodilo mě proti trupu ponorky. Natáhl jsem ruce a snažil se o něco zachytit. Marně. Pod rukama jsem měl jenom hladký trup. Potom se ta zatracená ponorka odvrátila ode mě o dalších pět až šest stupňů a proudění mě znova připlácló k jejímu trupu. Skvělý! Jestli bude Joey Tuzz takhle pokračovat, tak nás shodí přímo pod šroub a nadělá z nás osm hamburgerů. Co to sakra vyvádí? Bohužel, zeptat jsem se ho na to nemohl, a proto jsem se to ani nemohl dozvědět. Neměli jsme totiž u sebe žádné spojovací prostředky. Takhle jsem si tedy tu naši akci nepředstavoval!

Moje smysly mi řekly, že ponorka opět zvýšila rychlost. Na šest, možná šest a půl uzlu. Já vím, že to je zhruba rychlost, které dosahují rekreační běžci. Ale pod vodou, ještě k tomu když člověk neustále naráží na trup ponorky, znamená šest uzlů přímo vražednou rychlost.

Jenže já jsem se rozhodně nehodlal nechat zabít a totéž platilo i o mých lidech. Na to byla tahle akce až moc důležitá. Na to toho bylo až moc v sázce. Přimáchl jsem prsty na trup a zoufale jsem hledal nějaký výstupek. Nikde nic. Cítil jsem, jak mě tíha dalších sedmi mužů stahuje směrem k zádi. Sklouzával jsem pořád dál a dál ke smrtelnému šroubu.

Do prdele! Omotal jsem si pojistné lano kolem levé ruky, pravou ruku jsem natáhl co nejdál před sebe, sebral jsem v sobě veškerou energii a vůli a snažil se kopáním posunout ve směru otáčení ponorky. Nefungovalo to.

Kopal jsem tak dlouho, až mi svaly na lýtkách, stehnech, zádech a prsou doslova hořely.

Moje úsilí nakonec přineslo kýžené ovoce - pravá ruka narazila na drsný povrch úzkého pásu s protiskluzovou úpravou, který vede téměř po celé délce trupu ponorek. Věděl jsem, že půl metru od něj se nachází řada pevných oporek. Nepřestával jsem kopat nohama. Do boje proti vodě, proudění a pohybu ponorky jsem vkládal každíčký atom svého těla. Každíčká částička mého vědomí mě hnala dopředu. Zaťal jsem zuby do ná-

21

ustku tak silně, že jsem ho div nerozkousl. Bylo mi to jedno - hlavně abych nás z toho dostal. Nesmím zklamat!

Vtom moje prsty na levé ruce nahmataly jednu z těch zatracených oporek. Pevně jsem ji sevřel celou rukou a pomalu, kousíček po kousíčku, jsem se k ní začal přitahovat, jako kdybych dělal úplně poslední klik při kruhovém tréninku během Pekelného týdne, který čeká na každého adepta našeho řemesla v rámci základního výcviku ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL. V takové chvíli je člověk naprosto vyčerpaný a ví, že už se nedokáže dokonce ani pořádně nadechnout - a instruktor mu nařídí, ať udělá ještě dalších zasranejch dvacet kliků, nebo pro něj výcvik končí.

Já jsem tenkrát tomu svému předvedl opravdu dalších zasranejch dvacet - a navrch ještě jednou tolik, aby viděl, že to kurva dokážu. A poučení, které jsem si z téhle fáze výcviku odnesl, mě provází celou mou kariérou: když si myslíte, že už je konec, tak konec ještě zdaleka není. Když si myslíte, že vaše tělo už nic nezvládne, není to pravda - zvládne. Zvládnete toho ještě víc. A vytrváte. A při své akci nezklamete.

A tak jsem se držel té oporky a funěl, supěl a chroptěl tak dlouho, dokud jsem k ní nedokázal přivázat pojistné lano a znova nás tak připoutat k ponorce. Pak jsem zůstal bezvládně viset, lapal jsem po dechu a nechal se unášet temnou vodou.

Byl jsem na dně. Byl jsem psychicky i fyzicky zcela vyčerpaný. A to jsme vlastně ještě ani nezačali. 21.29. Nacogdoches zpomalil stejně tak náhle, jako před chvílí zrychlil, a vrátil se do vodorovné klidné polohy, v níž se pohyboval stálou rychlostí jednoho uzlu. Co se předtím stalo? Vyhýbal se snad kapitán Tuzz něčemu, co zachytil některý z jeho četných systémů včasné výstrahy? Začala, snad ponorka nabírat vodu - klesala kvůli té nízké rychlosti ke dnu? Nebo začal pohon vynechávat a kapitán ho musel za každou cenu rozhýbat -i kdyby to mělo znamenat, že nás ztratí? Odpověď se odtud nedozvíme. Jsme tady ponechaní sami svému osudu.

Upřímně řečeno, stejně na tom nesejde. Hlavně že jsme přežili. Hlavně že jsme připravení vyrazit - a že už je načase!

Uvolnil jsem lano, které nás spojovalo s ponorkou, odrazil jsem se od jejího trupu a podíval se na podsvícený ciferník kompasu, který jsem měl připevněný k pravému zápěstí. Pak jsem překontroloval hloubku. Podle hloubkoměru jsme se nacházeli

22

v sedmnácti metrech. Já vím, že podle současných předpisů by se naše draegery neměly - a tady mi dovolte doslovnou citaci -, „za žádných okolností používat v hloubkách větších než šest sáhů bez výslovného souhlasu metodického oddělení Navy“, přičemž oněch šest sáhů představuje necelých jedenáct metrů.

A vůbec nezáleží na tom, že nikdo z metodického oddělení nikdy nepoužíval dýchací přístroje Draeger LAR-V jinde než v jednom z těch zatracených umělejších bazénů, ve kterých se tyhle přístroje testují! Ano, přesně tak, vážení čtenáři: takové vybavení nenakupují lidé, kteří ho potom používají, ale kancelářské krysy, kterým je úplně jedno, jestli vybavení funguje nebo ne či jestli se hodí pro příslušníky jednotek SEAL.

Takovéhle idiotské uvažování není ve válečném námořnictvu USA žádnou novinkou. Když v roce 1962 stvořil Roy Boehm první jednotku SEAL, vrchnost mu nařídila, že ji musí vybavit puskami M-14 a pistolemi ráže .38, neboť byrokraté a válečníci od zeleného stolu ze zbrojního oddělení moudře usoudili, že právě tyhle zbraně bude jeho jednotka potřebovat. Roy, budiž mu všechna čest, šel a nakoupil pro svoje střelce pistole Mag-num ráže .357 a útočné pušky AR-15. Puška M-14 je skvělá -ovšem na vzdálenost kolem tisíce metrů. A z osmatřicítky speciálu se dobře střílí na terče. Jenže Roy si byl tenkrát dobře vědom skutečnosti, že jedním z míst, na která bude jeho nová jednotka vyslaná, bude Vietnam. A natolik studoval válečnické umění, aby věděl, že jeho lidé budou muset být schopni ničit motorizované sampany a džunky Vietkongu střelbou z pistole - a na to se hodí právě ráže .357. Z vlastní zkušenosti - v době druhé světové války pomáhal filipínským partyzánům - také věděl, že jeho lidé budou pušky používat většinou při léčkách, tedy na vzdálenost maximálně sto metrů.

Aparátčíky ve zbrojním oddělení ovšem přesvědčit nedokázal. A tak prostě šel a koupil svým svěřencům pistole Smith and Wesson a útočné pušky AR-15 bez vědomí nadřízených složek, za což se ho Navy pokoušela postavit před válečný soud. A nebýt prezidenta Johna Fitzgeralda Kennedyho, bylo by se jí to podařilo a nám od SEAL by se dneska vedlo mnohem hůř.

Zkrátka, dýchací přístroje, které jsme při akci měli u sebe, nebyly oficiálně otestované na hloubky pod dvanáct a půl metru -a Navy vlastně ani nechtěla, aby se používaly v hloubkách větších než jedenáct metrů. Jenže já jsem je už od nepaměti použí-

23

val v hloubkách až do osmnácti metrů. Jenom jsem o tom jaksi zapomněl informovat naše metodické oddělení.

21.45. Plavali jsme černou tmou. Cítil jsem, jak se do mě zprava opírá boční proud. Na udržení stanoveného kurzu jsem tak musel vynaložit o polovinu větší úsilí. Bumerang za mnou počítal kopnutí (dvě na metr), aby věděl, kolik jsme toho už urazili a kolik nám toho ještě zbývá. Podíval jsem se na hloubkoměr. Sedm metrů. Hlouběji by třeba mohl být ten proud slabší. Ohnul jsem se trochu v pase a začal pomalu sestupovat níž. V deseti metrech jsem se opět ustálil. Za osm až devět vteřin boční proud opadl a náš postup se značně zrychlil. Vtom jsem ucítil tupou bolest v přední části hlavy - zřejmě jsem byl natolik zaujatý plaváním, že jsem zapomněl pořádně dýchat. Nabral jsem proto plné plíce vzduchu, vyčistil si hlavu a plaval dál.

Podle údajů na hloubkoměru jsme se pohybovali v devíti a půl až deseti metrech. Tahle hloubka se mi líbila, protože poskytovala poměrně velkou jistotu, že nás nikdo neuvidí. I když v téhle tmě bychom mohli plavat klidně i ve dvou metrech a nikdo by nás nezpozoroval. Ale jak říkával můj bývalý velitel čety Eve-rett Emerson Barrett: „Nikdy nic nepředpokládej!“ A tak jsem se držel jeho rady a neponechával nic náhodě. Na přípravě téhle akce se podílela celá řada zpravodajských služeb a nikdo z nás nechtěl, aby jejich práce přišla nazmar.

22.03. Nahoře nade mnou něco bylo. Nic jsem sice neviděl, ale cítil jsem, že tam něco opravdu je, protože i v té tmě prese mě přeletěl velký stín. Ten vjem byl zcela zjevný a nezpochybnitelný.

Podvědomě jsem se přikrčil a zpomalil. Ostatní učinili totéž, neboť lano uvázané u mého pasu změnilo úhel. Potlačil jsem v sobě nutkání rozsvítit baterku a zjistit, co to je. Místo toho jsem pokračoval dál podle kurzu, který mi ukazoval kompas. A modlil jsem se k Bohu války, aby to nahoře nemělo so-nar nebo jiný druh detekčního zařízení. Další potíže jsem opravdu nepotřeboval - úplně mi stačily ty, které jsem v té chvíli měl.

Uplaval jsem ještě zhruba pětasedmdesát metrů a pak jsem se zastavil a počkal na ostatní. Hlava mě pořád bolela - připadal jsem si, jako kdybych ji měl ve svěráku, který se stále utahuje. Ale s tím se nedalo nic dělat - čekala nás spousta práce. Když ostatní dorazili ke mně, utvořili jsme těsný kroužek a začali jsme spolu rozmlouvat rukama.

24

„Tam nahoře něco bylo, že jo, kapitáne?“ zeptal se gesty Kachní noha.

Pokrčil jsem rameny a univerzálním gestem jsem mu naznačil, že vím tolik, co on. Ale oba jsme zřejmě tušili, že jsme právě podplavali jeden z Chálidových hlídkových člunů. Bodejť by to Kachní noha nevyčítal - vždyť je to tělem i duší lovec!

Zeptal jsem se Bumeranga, kolik jsme toho už urazili. Bumerang odpověděl, že jsme skoro v polovině cesty. Vida, v tom případě mě moje svaly zase jednou obelhaly. Podle toho, jak mě bolely, bych přísahal, že jsme se dostali mnohem dál.

22.57. Konečně u cíle. V uších mi dunělo jako ve zvonici a hlava mi třeštila tak, jako kdyby mě do ní někdo praštil kladivem. Proč? Odpověď na tuhle otázku jsem hledat nemohl - nebyl na to čas. Měl jsem hromadu jiných starostí. Jednou z nich byl Kuz Emeq - nacházeli jsme se přesně devět metrů pod Chálidovou lodí. Nic jsme sice neviděli, ale všechno nasvědčovalo tomu, že jsme se dostali k cíli.

Čluny totiž nadělají spoustu rámusu - mnohem víc, než byste asi čekali. A Kuz Emeq nebyl výjimkou. Slyšeli jsme vrčení motorů a čerpadel a dusot nohou. Zachytili jsme dokonce i hudbu - někdo na palubě si pouštěl rokenrol. Věděli jsme, že jsme u správného plavidla - signalizovala mi to štěnice, kterou na jachtu umístili agenti ze CIA. A abychom to měli ještě snadnější, osádka Kuz Emequ nám úslužně shodila dolů dvě kotvy, s jejichž pomocí chtěla jachtu na hladině co nejvíc ustálit, a já jsem se tak mohl pověsit na lano od jedné z nich.

Nadešel čas pro přípravu. Těm z vás, kteří jste už se mnou tenhle proces absolvovali, doporučuji, abyste

to brali jako takové malé osvěžení filozofie nekonvenčního válečníka. Naopak vám, kteří do toho se mnou jdete poprvé, doporučuji, abyste dávali zatraceně dobrý pozor, protože v budoucnu se s tímhle materiálem setkáte znova.

Základní pravidlo nekonvenčního válečnictví zní: ať se útočí na letadlo, na vlak, autobus či auto - popřípadě luxusní jachtu -pro konečný úspěch akce jsou vždycky rozhodující tři hlavní prvky, a to za prvé moment překvapení, za druhé rychlost a za třetí dynamika akce.

A nyní další neméně důležitá zásada: při každé speciální akci stojí proti sobě v podstatě malá, ale výborně vycvičená a motivovaná jednotka a jednotka sice větší, ovšem zpravidla hůře

25

motivovaná. Nekonvenční válečníci dosahují svých vítězství díky takzvané relativní převaze.

Relativní převaha spočívá jednoduše řečeno v tom, že malá elitní jednotka získá nad větším počtem nepřátel rychlou taktickou výhodu. Je jasné, že pokud se jí nepodaří nepřítele rychle, nemilosrdně a efektivně zdotat, podlehe větší palebné síle dřív, než stačí aspoň vyrovnat početní stav.

A právě tam nastupuje dynamika. Neexistují žádné zaváhání, žádné pochybnosti, žádné zábrany. Musí se prostě jenom útočit. A přitom se řídit heslem, které hlásal můj dlouholetý spolubojovník plukovník Charlie Beckwith*: „Zabij je všechny, však on si je Bůh už nějak roztřídí!"

Poté přichází na řadu nejkritičtější část celé akce, takzvaná fáze největší zranitelnosti. Ta nastává například ve chvíli, kdy se přepadový oddíl začne přesouvat k unesenému letadlu. Protože jestli tangové v letadle přibližující se střelce zpozorují, zabijí všechna rukojmí dřív, než některý ze střelců stačí proniknout do kabiny. Při útoku na plující lod jsou členové komanda nejzranitelnější při výstupu po žebřících. Tehdy totiž tvoří úzkou řadu a skýtají výhodný cíl.

Jistě, můžou mít v lodi dole pod sebou další jednotku, která je bude zajišťovat, ale problém je hlavně v tom, že obhájci se nacházejí výš než útočníci - a jestli si nějaký tango usmyslí, že si zapálí na čerstvém vzduchu, zpozoruje vás a přivolá posily dřív, než ho stačíte „zneutralizovat" ranou do hlavy. Tohle se nás naštěstí tolik netýká, protože nemusíme útočit na lod, která se řítí plnou rychlostí po širém moři.

Lezení na stojící loď je samozřejmě daleko jednodušší, neboť se nemusí brát v úvahu proudění, rychlost, vítr, vlny a další proměnné, které jsou přímo stvořené pro nekalé rejdy pana Mur-phyho. Práci nám navíc trochu ulehčuje velikost lodi. Kuz Emeq sice měří na délku přes třicet metrů, ale zároveň má jako všech Charlie nebyl přímo mým spolubojovníkem, tedy aspoň ne v tom smyslu, že bychom oba sloužili ve stejné jednotce. Charlie totiž velel jednotce Delta Force. Ale jinak jsme spolu často pracovali, byli jsme přátelé a kolegové, pomáhali jsme si navzájem v boji proti vrchnosti, pokoušeli jsme se sehnat svým lidem vždycky to nejlepší - a také jsme se snažili zabít co nejvíc nepřátel naší země. A tohle všechno z něj podle mě dělá mého spolubojovníka.

26

na výletní plavidla také nízký ponor a díky tomu neleží jeho týková boční paluba a slonovinou vykládaný okrajník tři metry nad vodní hladinou.

A z nosníku na zádi kromě toho visí plošina pro potápěče, a jelikož nám posádka, jak jsem už říkal, úslužně spustila kotvy, máme se opravdu po čem šplhat.

23.01. Odhodili jsme ploutve, přivázali jsme veškeré přebytečné vybavení ke kotevním lanům a připravili se k útoku na Kuz Emeq. Každý z nás přesně věděl, kde má být a jak se má dostat nahoru na loď.

Při stanovení konečného plánu útoku nám vydatně pomohly snímky Chálidovy jachty, které nám poskytla jedna z družic Lacrosse/Crystal/Flagpole patřící Národnímu průzkumnému úřadu NRO (National Reconnaissance Office). Tahle družice byla přesměrovaná speciálně kvůli nám a ze své oběžné dráhy ve výšce 465 kilometrů nad Zemí dokázala pořídit termální simulace a fotografie s rozlišením 3,75 centimetru.* Tech se poté ujali fotografičtí experti a počítačovní kouzelníci v NRO a DIA a vyrobili z nich snímky jako vystřižené z reklamy Kodaku. No není ten technický pokrok báječný?

KAPITOLA 2

23.03. Představení začíná. Zavrtěl jsem hlavou, abych se zbavil nepříjemného pocitu otupělosti. Pak jsem překontroloval samopal MP5-PDW s tlumičem, přesvědčil jsem se, že odlehčený zásobník drží pevně na místě a zbraň je zajištěná, natáhl jsem do komory náboj a přehodil si nylonový popruh přes rameno. Díky tomuhle novému tlumiči může samopal HK střílet rovnou po vytažení z vody. Co po vytažení - může

vystřelit, byť jenom jednou, dokonce i pod vodou! Na pravém stehně jsem měl přivázané pouzdro z nepromokavého nylonu a v něm záložní zbraň (pistoli HK USP ráže devět milimetrů s patnácti náboji v zásob-

* A sakra! Zapomněl jsem, že projekt Lacrosse/Crystal/Flagpole je ještě pořád přísně tajnej. Prokažte mi tedy malou laskavost: vytrhněte z knížky celou tuhle stránku, sešrotujte ji a vzniklé odpady pošlete vydavateli. Jinak po mém žabáckém zadku půjdou federálové za to, že prozrazuju státní tajemství.

27

niku a jedním v komoře) a tři náhradní zásobníky po patnácti podzvukových nábojích s dutým hrotem. U levého lýtku mi visel velký potápěčský nůž se zubatým ostřím. Ve stehenním pouzdru nad ním se skrývaly tři vodotěsné třaskavé granáty a stejný počet náhradních zásobníků do samopalů po třiceti nábojích. V pouzdru připevněném vzadu k opasku jsem si nesl cívkou s lepicí páskou - lepicí páska je pro nás nekonvenční válečníky totéž jako pro vás civilisty kreditní karta, bez ní prakticky ani nevycházíme z domu - několik nylonových pout, malý šroubo-řez a pět metrů tenkého nylonového lanka. A jestli si myslíte, že se člověku s tím vším plave snadno, tak si to laskavě zkuste! Po těch necelých dvou kilometrech mě bolelo celé tělo. Ale kdo mě zná, tak ví, že mám bolest rád, protože díky ní vím, že jsem naživu. Jistě si tedy dokážete představit, jak moc jsem si tenkrát připadal naživu!

Jelikož vyznávám dvouslovnou definici vedení podle Roye Boehma („Za mnou!"), přidělil jsem sobě a Bumerangovi - jakožto nejvyšší postavenému řadovému příslušníkovi naší jednotky - tu nejtěžší a nejexponovanější část: zád. Vynoříme se vedle plošiny pro potápěče (a těsně nad dvěma hrůzostrašnými lodními šrouby Kuz Emequ, které tou dobou běžely naštěstí naprázdno), vyhoupneme se na ni, přelezeme nosník, zlikvidujeme zadní voj Chálidovy ostrahy - největší skupinu ozbrojenců z celé paluby - přeběhneme prodlouženou zád, která je naprosto nechráněná před střelbou z ubytovací paluby a heliportu, vřítíme se velkými posuvnými skleněnými dveřmi do hlavního salonu a zajmeme Chálida a toho skopčáckého obchodníka se smrtí dřív, než stihnou zlikvidovat důkazy - nebo někam zašantročit peníze. Aligátor přeleze spolu s Kachní nohou zábradlí na pravoboku, hned za přídi. Nejdřív oba vyčistí palubu, potom se protáhnou předním průlezem a vyčistí přední kajuty. Pulpinta s Hlodavcem budou mít na starosti levobok, konkrétně žebřík uprostřed lodi, který vede k můstku. Ten zneutralizují, stejně tak i přílehlou radiokabinu a pak se vydají do strojovny a dočasně vyřadí z provozu motor. Říkám dočasně, protože kdyby nám něco nevyšlo a kavalérie - čili FBI - by se nedostavila včas, musel bych s jachtou doplnout k nejbližší americké válečné lodi a předat zajatce tam.

28

Eddie diCarlo pronikne na loď společně s Terrym Devinem v její prostřední části a z pravé strany. Vyšplhají se po žebříku vedle Chálidova apartmá, po dalším žebříku se dostanou na heliport, vyřadí z provozu vrtulník a zneškodní jak jeho posádku, tak i případné členy Chálidovy ochranky. Poté doklušou do chodby, která vede podpalubím ke kajutám posádky, spoutají v nich veškerý zbývající personál Kuz Emequ a zamknou ho tam. Pokud se setkají s jakýmkoli odporem, smějí si užít toho druhu legrace, který příslušníci jednotek SEAL mívají v dnešní době jenom zřídka, neboť Bílý dům by zřejmě rád viděl, aspoň soudě podle těch jeho směrnic a nařízení, jak nejdřív dávají první pomoc zraněnému tangovi a teprve potom zraněnému kamarádovi.*

Plán to byl velmi jednoduchý, přesně jak to mám rád. Ano, je pravda, že nás nepřítel početně převyšoval. Proti nám stála zhruba desítka příslušníků Talibanu a k tomu šestnáct členů posádky. Jenže my jsme si hodlali udržet taktickou výhodu, a tudíž zvítězit díky momentu překvapení, rychlosti a dynamice. Načasování útoku nepředstavovalo žádný problém. Hodinky jsme si navzájem seřídili už na ponorce. A kromě toho jsme s sebou měli ještě vodotěsné vysílačky. Jakmile se vynoříme nad hladinu, budeme moci komunikovat přes mikrofony a naslouchadla - jestli nám to ovšem pan Murphy milostivě dovolí.

Na můj povel jsme se rozdělili do dvojic a vydali se k bodům určeným pro průnik. Pustil jsem se kotevního lana a začal pomalu stoupat k hladině. Bumerang za mnou. A vtom se to stalo. Jednu chvíli jsem ještě plaval a druhou jsem už nevěděl o světě. Jako kdyby mě někdo zhasl jako světlo.

Na vysvětlenou musím dodat, že u dýchacích přístrojů Draeger LAJR-V se používá jedenapůllitrová láhev vzduchu, která za

* To se také dalo čekat. Vždyť v téhle administrativě se našel jistý pohádkově placený poradce Pentagonu, který ministroví pro armádu řekl, že ozbrojené síly jsou příliš „mužné“, a dožadoval se toho, aby se při výcviku napříště nekladl důraz na takové „mužné“ vlastnosti, jakými jsou agresivita a bojeschopnost. Podle něj by měla armáda napodobovat cvičení například duchovních a různých zájmových spolků, protože jediné takto, cituji: „dosáhne požadovaného cíle a stane se nenásilnou, méně sexistickou a pohlavně neutrální.“ A víte, co je na tyhle neuvěřitelný hovadine ze všeho nejhorší? Že ji ten ministerskej idiot bez jediný výhrady přijal!

29

takzvaných normálních okolností vystačí až na pět hodin. Pokud se ovšem nestane něco nepředvídaného. A mně se něco nepředvídaného evidentně přihodilo.

Pak už si totiž vzpomínám až na to, jak se mnou někdo zuřivě třese. A když jsem otevřel oči, uviděl jsem Bumerangův obličej. Potom mě moje potápěčská dvojčička chytla jednou rukou za bradu, druhou mi vytáhla z pusy náustek, přešla si po hrdle, čímž mi jemně naznačila, že nemám dýchat, a podala mi náustek vlastní.

Jednoho krásného dne toho pana Murphyho potkám. A až se to stane, tak ho zabiju. Budu ho zabíjet pomalu. A dlouho. A s mimořádným zaujetím. Jenže to bude až někdy. Prozatím by mi úplně stačila trocha kyslíku - opravdu jenom troška, abych se dostal na hladinu. V té mojí kyslíkové láhvi byla možná voda, možná se do ní dala zevnitř hniloba nebo možná..., ale co, vždyť je to úplně jedno. Prostě jsem v té chvíli ztratil vědomí, a kdyby nebylo Bumeranga, pan Murphy by v tomhle souboji vyhrál.

Ale naštěstí mi můj parták poskytl jak fyzickou podporu, tak i vzduch, a v objetí se mnou začal stoupat k hladině.

Zhruba ve čtyřech metrech jsme zpozorovali světla. Jasně svítící halogeny, namířené z Kuz Emequ na vodní hladinu. Vynoření bude tím pádem o něco složitější. Přesto by nás nemuseli z paluby zahlédnout. Hladina na moři není hladká jako zrcadlo. Kromě vln - v té době skoro půlmetrových - ji ovlivňují také větry, proudy a další faktory. A i když se člověk pozorně - a myslím tím opravdu pozorně - dívá, jenom stěží dokáže na hladině vedle své lodi rozeznat potápěče v černém obleku. Zvlášť jestli ten potápěč dobře ví, že se má vynořit co nejbliž trupu lodi, protože pak se ten, kdo ho bude chtít z paluby zpozorovat, bude muset naklonit přes zábradlí a zadívat se dolů pod sebe. Polkl jsem trochu slané vody, naposled jsem nasál z Bumerangovův náustku vzduch, vrátil jsem životodárnou hadičku jejímu majiteli, odplaval kousek stranou, pomalu jsem vydechl - nechtěl jsem, aby mě prakticky na konci cesty prozradilo pár vrto-šivých bublinek - a krytý stínem potápěčské plošiny jsem se vynořil na hladinu.

Nosem i pusou jsem do sebe pomalu, ale pravidelně vtahoval vzduch a zároveň jsem opatrně zvedl tlustý tlumič na hlavní samopal z vody až k hlavě, zapnul jsem vodotěsná elektroop-tická mířidla a pevně jsem chytil samopal jednou rukou. Dru-

30

hou jsem pak spustil vysílačku, zastrčil si do ucha nasloucha-dlo, nasadil před ústa mikrofon a dvakrát jsem do něj sykl. Žádná odezva. Počkal jsem čtvrt minuty a znova jsem sykl. Zase nic. Co se děje? Pomačkal jsem na vysílače všechny knoflíky a zkusil jsem to ještě jednou. A výsledek? Pořád stejný - ticho. Zvedl jsem pravou ruku a podíval se na hodinky. Přes všechny ty překážky, které jsme museli překonat, a navzdory všemu tomu utrpení, které jsem si musel prožít (o prázdné kyslíkové láhvi ani nemluvě), jsme měli oproti původnímu plánu stále náskok -rovných devadesát vteřin. Pětapadesát z nich jsem promarnil dalším čekáním (a věřte mi, že takových pětapadesát vteřin na nepřátelském území je zatraceně dlouhá doba!) a potom jsem opět sykl.

Tentokrát jsem už jako odpověď uslyšel sedm syknutí. Všechna zněla nahlas a čistě, což znamenalo, že ostatní členové jednotky mají vysílačky zapnuté - a hlavně v pořádku. Že by ta kouzla ještě neskončila? Byl nejvyšší čas, abychom se konečně začali plížit a slídit a střílet a loupit. Moje tělo mi hlásilo, že je připravené k boji: dech se mi zrychlil a v bederní krajině jsem ucítil náznak svědění. Tep jsem měl dobrých sto padesát, adrenalin mi vylétl až kamsi k nebesům - a řitní svěrač jsem měl tak stažený, že by jím neprošel ani zlatý vlas Děda Vševěda, i kdyby byl namazaný třeba litrem oleje!

Nepřestával jsem jezdit očima ze strany na stranu a pravidelně dýchat a pomalu jsem se začal posouvat k

plošině pro potápěče.

Oči... a... dýchat. Natáhl jsem levou ruku, pomalu, pomaličku jsem ji položil na vybledlé týkové dřevo a zaryl jsem do něj prsty.

Oči. Dýchat. Podíval jsem se za nosník a zahlédl jsem Bumeranga, který kopíroval moje pohyby, aby mohl vykryt moje mrtvé úhly a já zase jeho.

Oči. Dýchat - až na to, že se mi právě ten dech najednou zatajil, protože na plošinu dopadl nějaký stín.

Dejchat, sakra! Potlačil jsem v sobě nutkání stáhnout ruku, kterou jsem měl položenou na nosníku. Místo toho jsem posunul hlavě samopal tak, aby mířila na stín. Čekal jsem.

Stín se stále prodlužoval. A vtom jsem v něm rozeznal něco konkrétního - obrys hlavy, vlasů... a ucítil jsem zápach česneku. Ten hajzl se začal naklánět přes nosník!

31

Oči. Dýchat. Oči. Dýchat. Mezi nosníkem na zádi a potápěčskou plošinou se objevil tmavý obličej s plnovousem. Viděl jsem, jak ten chlápek vyvalil oči - to zpozoroval moji ruku. Naklonil se dopředu a snažil se zjistit, kam ruka vede.

Na nic jsem nečekal. Vrazil jsem mu hlavě samopal pod zarostlou bradu, zmáčkl jsem spoušť a vpálil mu do hlavy tři rány. Tohle všechno se přitom udalo ve stavu, kterému psychologové říkají

„tachypsychie“, což je učený výraz pro děj, který se odehrává jakoby zpomaleně. A přesně tak probíhá skutečný boj - jako ve zpomaleném filmu.

Neozval se skoro žádný hluk - tlumené cvaknutí kohoutku se ztratilo v šumění moře a zvucích, které vycházely z jachty. Hned nato se ten talibanský turban u nosníku rozletěl a zasypal mě sprškou roztrštěných kostí smíchaných s krví a mozkiem.

Tango se bezvládně zhroutil přes nosník, zbraň mu vypadla z rukou a s řinčením odskákala po palubě někam pryč. A potom... potom to tělo přepadlo přes nosník a zřítilo se dolů na plošinu - přesně tam, kde jsem měl původně stát.

Odněkud z paluby bylo slyšet jakési brebentění a po něm za-drkotala dlouhá dávka z automatické zbraně. Tangové na sebe cosi křičeli. Arabsky? Urdsy? Paštúnsky? Stejně to bylo jedno, lesně nad mojí hlavou se do nosníku zaryl několik kulek. Instinktivně jsem se přikrčil a schoval se za mrtvého Afghánce. Sakra! Věru nerad bych zůstal takhle trčet ve vodě moc dlouho - zvlášť jestli ty hajzlové nahoře na palubě maj u sebe graná-
ty!

Pustil jsem samopal z ruky, zařval jsem do mikrofonu: „Jdeme, jdeme, jdeme!“, vytáhl jsem se na plošinu a shodil mrtvolu do vody. Ted už se nemusíme schovávat - naopak, musíme se předvést v celé svojí kráse.

„Bumerangu, jdeme na to!“ zařval jsem, vylovil z pouzdra jeden třaskavý granát, vytáhl jsem pojistku, hodil ho za nosník a vyhoupl se na plošinu pro potápěče.

Když jachtu roztrásko dvě stě decibelů a osvítilo 1,8 milionu kandel, překulil jsem se přes nosník, klekl jsem si na jedno koleno, přichystal jsem samopal ke střelbě a začal pátrat zrakem po nebezpečí.

Protože je Bůh války velký a milostivý a protože mě má rád, neboť jsem byl stvořený přesně podle jeho gusta, poskytl mi celou řadu hrozeb, které jsem mohl zneutralizovat.

32

Hrozbu číslo jedna představoval příslušník Talibanu s kalaš-nikovem namířeným zhruba směrem ke mně. Třemi krátkými dávkami jsem ho rozpáral od rozkroku až ke kořeni nosu a dal jsem mu tak spravedlivé, i když dost drsné rozhřešení.

Hrozby číslo dvě a tři byly ještě pořád oslepené od záblesků z třaskavého granátu. Namířil jsem samopal přesně doprostřed jejich těl a vypálil do nich jednu-dvě-tři-čtyři-pět dávek po třech ranách. Obě se skácely dřív, než stačily zjistit, co se děje.

Vzadu za mnou něco zadunělo - to se přes nosník převalil Bumerang. Hned nato se ozval jeho samopal. Z pravé strany horní paluby spadlo nějaké tělo a s temným žuchnutím přistálo napravo ode mě. „Kreju vás, šéfe!“

„Rozumím!“ Vydal jsem se dopředu a cestou jsem poslouchal, jak si vedou ostatní. Aligátor už vyčistil

přední kajuty a mířil k nám na zád. Hlodavec byl v radiokabině. Po pár vteřinách hlásil: „Radiokabina čistá!”

Poté nám Terry Devine vzrušeným hlasem oznámil, že se postaral o vrtulník a jeho osádku. „Helikoptéra čistá helikoptéra čistá helikoptéra čistá!” křičel bez interpunkce. Bylo to k nevíře - naše akce zatím šla jako po másle. Jenom já jsem měl zpoždění.

„Šéfe...!” ozval se odněkud zezadu naléhavým tónem Bumerang. „Červená čtyřka!”

Soustředil jsem se na zvuky, které vycházely z naslouchadla, a pokračoval jsem v cestě k salonku. Když jsem dorazil k širokým skleněným dveřím, zjistil jsem, že uvnitř sedí dva... tři... čtyři lidé. Z počítání mě vytrhl opět Bumerangův hlas. „Heli-port! Červená čtyřka!” volal zoufale. „Nemůžu na něj, musím doprava, musím doprava!”

No dobře, to už by stačilo. Bumerang se mi snažil ve slangu příslušníků britské SAS sdělit, že se vydává doprava. A já bych mu na to nejspíš býval odpověděl tradičním „Rozumím!”, jenže vtom se přímo přede mnou roztříštilo to neskutečně drahé dřevo, ze kterého si Chálid nechal udělat prodlouženou zád, a jedna dlouhá a ošklivá tříška z téhož vzácného dřeva - přibližně o velikosti čínské jídelní hůlky, ale daleko, daleko ostřejší - se mi zabodla do masité části levého lýtky.

Zřejmě díky té bolesti mi došlo, že Bumerang mi třeba ani neřikal, kam jde on, ale snažil se mě varovat před nebezpečím, které číhalo po mojí pravé ruce - a zároveň mě upozorňoval, že

33

ho nemůže zlikvidovat. Napadlo mě také, že se Bůh války na svoje děťátko - to jest moji maličkost - rozzlobil za tu nevídanou nadutost a aroganci. Každopádně jsem lital v pěkném průšvihy.

Otočil jsem hlavě samopalu doprava. Ale žádné nebezpečí jsem nezahlédl. Otočil jsem se proto doleva.

Opět nic. Zpátky doprava. Stejný výsledek. Najednou jsem si uvědomil, že nedýchám. A že mi oči nejezdí ze strany na stranu. Místo toho jsem „tuneloval”, tedy zaměřil jsem svůj zrak na úzký prostor přímo napravo nebo přímo nalevo. Jenže to jsem si mohl dát na oči rovnou klapky. Tunelování totiž zužuje vidění o dobrých 80 procent a hlavně znemožňuje vidění periferní - a bez něj se nedá bojovat. Jako třeba v mém případě. Neviděl jsem prostor nad sebou. Teprve když jsem ráčil pozvednout svůj ctěnej zrak nahoru, zjistil jsem, že z kraje přistávací plochy pro vrtulníky na mě míří ošk-livej chlap v turbanu.

A hned po mně vypálil. Odkulil jsem se doleva a bez míření jsem směrem k němu vyslal krátkou dávku. Přesněji řečeno, rád bych ji vyslal. Tohle totiž nebyl žádný z těch zatracených hol-lywoodskejších filmů, ve kterých dokáže hlavní hrdina vymáčkout ze své na zakázku vyrobený pochromovaný pětáctýřicít-ky 218 ran bez nabíjení, ale zasraná realita a v mém zásobníku už nezbejval jedinej náboj.

Ovšem opravdového válečníka nesmí takové situace vykole-jit. Podle toho také vypadá jeho příprava. Stovky až tisíce hodin strávených na střelnici při nácviku nejrychlejšího postupu v případě různých překážek, poruch, selhání - a také prázdných nábojových komor.

Proto jsem zachoval klid. Nemusel jsem dokonce ani přemýšlet. Moje vědomí fungovalo zcela automaticky. Zařval jsem: „Kryjte mě! Kryjte mě!”, skulil se pod převislý okraj ubytovací paluby a poklekl na jedno koleno.

„Rozkaz šéfe!” uslyšel jsem v naslouchadle Bumerangův hlas. Jeho majitel mě vzápětí potěšil dlouhou dávkou. Ještě víc mě ale potěšil jejím účinkem - z heliportu se svezlo tělo a dopadlo na prodlouženou zád.

Bumerang sledoval hlavní svého samopalu jeho dráhu a hned po dopadu mu přidal do hlavy další dvě dírky. Já vím - střelivem se nemá plýtvat. Jenže jedine takhle víme najisto, že se ten hajzl už nezvedne a nepustí se do nás znova.

34

Stáhl jsem závěr, vyhodil prázdný zásobník, vytáhl ze stehenní kapsy plný, bez předešly jsem ho vrazil do díry v kostře samopalu, zatřásl jsem s ním, abych se přesvědčil, jestli drží pevně na místě, a pustil jsem závěr dopředu. Celkový čas: ani ne šest vteřin - pod palbou celá věčnost, ale v porovnání s časy dosaženými na střelnici osobní rekord.

Byl jsem připravený vyrazit na zteč, což jsem dal najevo zvoláním: „Hotovo!”

Jenže někdy to, přátelé, dost přeháním. A tohle byl právě ten případ. Vůbec jsem nebyl hotový. Kdepak, ani v nejmenším. Ba naopak, vězel jsem až po krk ve „velkém tentononc“, jak by kultivovaně a s prezidentskou noblesou řekl bývalý vůdce svobodného světa George Herbert Walker Bush. Ono „velké tentononc“ se nacházelo v salonku. Zjistil jsem totiž, že jeden až dva vykutálení Afghánci klidně páli ze svých kalašnikovů skrz neprůstřelné sklo ve dveřích, aniž by ho přitom roztržili. Což pro mě nebylo dobré. Proč? Především proto, že těch několik kulek bylo určených výhradně mně. Oba střelci našťástí patřili k onomu náboženskému typu „pal kolem sebe a modli se“, a tak jsem stačil padnout na všechny čtyři a zalézt zpátky do krytu za ocelovou přepážkou hned vedle salonku. „Nemůžu jim držet hlavy dole, šéfe!“ křičel na mě z druhé strany Bumerang. „Tenhle samopal to zasraný sklo neprostřelí!“

Přiznám se, že s tímhle problémem jsem nepočítal. Těžké kulky ze samopalu AK-47 ráže 7,62 milimetru hladce pronikaly dvojími tabulkami jeden a půl centimetru tlustého bezpečnostního skla, kdežto naše devítimilimetrové náboje s dutým hrotem se v podstatě při dopadu tříštily. Aby také ne, když byly vyrobené speciálně pro boj zblízka v ocelových průchodech, trupech letadel a úzkých uličkách, ve kterých by mohly případné odražené kulky napáchat velké škody jak mezi členy přepadového komanda, tak i v řadách nevinných rukojmích.

Sakra! Měli jsme nebezpečně velké zpoždění. Korsičani už zřejmě zaslechli střelbu - než zareagují, musíme jachtu ovládnout.

Začal jsem se zoufale rozhlížet kolem sebe. Na přepážce přede mnou visel člunový hák. Dva metry tvrdého hikorového dřeva, na konci ocelový dřík s pevnou špicí. Popadl jsem ho, sáhl jsem do pouzdra na stěně, vytáhl z něj třaskavý granát, lepicí pásku a nylonové lanko. Pak jsem granát připevnil k ocelové-

35

mu dříku tak, aby kroužek od pojistky směřoval k palubě, přivázal jsem ke kroužku lanko a opatrně narovnal závlačku.

Přikrčil jsem se, přisunul se blíž k salonku, chytil jsem ten hák jako baseballovou pátku, rozmáchl se a hodil ho proti dveřím. Ještě než ocel narazila na sklo, zatáhl jsem za nylonové lanko a uvolnil pojistku.

Jeden a půl vteřiny poté granát vybuchl a rozbil dveře z neprůstřelného skla napadrt'. Věděl jsem sice, že se mám koukat jinam, ale i tak mě ten výbuch doslova oslepil. Vběhl jsem do díry, která po dveřích zbyla, a místo cílů nebo hrozeb jsem viděl jenom hvězdy a rozmazané skvrny. Nakonec se mi přece jenom podařilo upozorovat dva cíle, vzdálené ode mě tři až čtyři metry. Vypálil jsem od boku. Oba šly k zemi. Doběhl jsem k nim a zjistil, že jde o jednoho dočista mrtvého Afghánce.

Skvělý, takže odtedka vidím všechno dvakrát! Odněkud zezadu jsem zaslechl Bumeranga. Otočil jsem se, abych se přesvědčil, že je to opravdu on (nikdy nic nepředpokládej!). Spatřil jsem dva Bumerangy. Do prdele - na takovýhle hrátky začínám být už asi moc starej!

Otočil jsem se zpátky a chtěl jsem přeskočit dvě piana, do nichž jsem předtím vystřílel půl zásobníku. Ale vybral jsem si to špatně - tedy to, které neexistovalo - a místo skoku jsem se rozmázl na podlaze, obličejem pochopitelně dolů. Když už jsem byl dole, využil jsem toho aspoň k výměně zásobníku - další průšvih v podobě prázdné komory jsem nehodlal připustit. Potom jsem se vyškrábal na nohy a pokračoval v cestě.

Ze zadní části salonku vedla spojovací chodba, která končila ve starožitných dřevěných dveřích od apartmá majitele jachty. Věděl jsem, že právě tam by měl být Chálid. Samozřejmě že jsem naboural do zárubně - to zatracený dvojité vidění mě začínalo pěkně srát - odrazil jsem se od ní zpátky do chodby a chvíli jsem divoce klouzal po orientálním koberci.

A ejhle - v tom bláznivém kolotoči jsem najednou zjistil, že zhruba v půlce chodby jsou dvoje jednokřídlové dveře, umístěné přesně naproti sobě. Dovolte mi, abych vám připomněl jednu z nejdůležitějších zásad při boji zblízka. Ta zásada zní: Nikdy za sebou nenechávej nezabezpečený prostor. Zastavil jsem se proto u prvních dveří, protřel si oči - začínal jsem už vidět skoro normálně - a otočil jsem klikou. Dveře se pootevřely. Strčil jsem do nich rukou a otevřel je dokořán. Pak jsem opatrně

36

vklouzl dovnitř a rozhlédl se kolem. Vlevo jsem zahlédl vypínač. Zmáchl jsem ho a rozsvítil stropní světlo. Nacházel jsem se v kajutě pro hosty - v místnosti s obdélníkovým půdorysem, vybavené manželskými postelemi, velkou šatní skříní, pohovkou, konferenčním stolem a dvěma křesly. Vpravo byla vidět koupelna. Se samopalem připraveným ke střelbě jsem se začal plížit po obvodu kajuty. Podíval jsem se za pohovku a pod postele. Zkontroloval jsem šatní skříň. Prohlédl jsem koupelnu. Kajuta byla prázdná. Vyšel jsem zpátky na chodbu. Bumerang zrovna vstupoval do dveří od protější kajuty. Připojil jsem se k němu. Postupovali jsme rychle a efektivně. Za necelou půlminutu jsme měli jistotu, že druhá kajuta - zrcadlová kopie té první - je rovněž prázdná. Zbývalo už jenom Chálidovo apartmá.

Nyní mi dovolu, abych se na chvíli zastavil a dal vám několik dobrých rad pro případ, že byste se někdy účastnili podobné akce s „dynamickým průnikem“, jak říkáme my v pro-titeroristické branži. Už jsem se zmiňoval o tom, že při těchto akcích je klíčem k úspěchu moment překvapení a rozhodnost. Ale (vždycky existuje nějaké „ale“, že?) za jistých okolností bývá dynamický průnik nerozumný, nebo dokonce životu nebezpečný. Jedná se o situace, při nichž už veškeré výhody plynoucí z momentu překvapení pominuly, a vy se přesto rozhodnete, že vniknete dveřmi na neznámé a nepřátelské území. Ano, někdy je to opravdu nezbytné. Ovšem v 99 procentech se jedná o postup nevhodný, nesprávný, ba přímo sebevražedný.

Viděl jsem to na vlastní oči. Někáký mladý energický policajt ze zásahové jednotky při akci s dynamickým průnikem kouká, že jeden ze zločinců utíká chodbou pryč, a pouští se za ním. Zločinec mizí za rohem nebo v nějaké místnosti. Policajt má hlavu plnou adrenalinu, a proto vbíhá za ním do místnosti nebo za roh. Jenže tam na něj čeká náš zločinec spolu se třemi kamarády a pěti pistolemi a z poldy je rázem hamburger.

Následující radu si tudíž dobře zapamatujte a vezměte si ji k srdci: když vám nějaký zločinec uteče chodbou za roh nebo do nějaké místnosti a zmizí vám z dohledu, znamená to, že jste právě přišli o výhodu momentu překvapení. Dynamická fáze průniku tím skončila a nastává takzvaná barikádní situace. Podle toho byste také měli jednat.

37

Takže místo toho, abyste vběhli do místnosti nebo za roh, zastavíte se, rozhlédnete se kolem a zaposloucháte se. Musíte počkat na posily, protože jedině tak budete mít absolutní jistotu, že vaše palebná síla bude větší než palebná síla těch v místnosti nebo za rohem. A potom se nevydáte krůček po krůčku do údolí smrti, ale pokusíte se vylákat kořist z úkrytu.

Jednou z možností, jak zahájit dialog, je roztomilá výzva: „Hele, ty hajzle v té místnosti, koukej vylízt ven, nebo zasypu tu tvoji špinavou prdel hromadou granátů se slzotvorným plynem a při výslechu ti strčím koule do svěráku!“ Pokud tango zajal nějaká rukojmí, uzavřete neprodyšně okolí, přerušte mu (nebo jí, protože v dnešní politicky korektní době se můžou vyskytnout a také se vyskytují i tangové ženského, případně dokonce též neurčitého pohlaví) přívod vody a elektřiny, zmocněte se telefonních linek a počkejte na vyjednávače.

Ale většinou se vám protivník ozve. Nebude to třeba odpo-věd zrovna přátelská, nicméně odpověď to bude. A když budete dostatečně chytří a dokážete využít situace, můžete tanga přemluvit k tomu, aby se vzdal. A jestli odmítne spolupracovat a vy budete muset svůj nátlak vystupňovat, pak velká porota, před níž dozajista stanete, shledá, že jste si při střetu s ozbrojeným a nebezpečným protivníkem počínali rozumně a obezřetně, a nebude vás chtít za to ukřižovat.

Takže teď už chápete, proč jsem ty dveře od apartmá prostě a jednoduše nevykopl. Co kdyby na ně Chálid mířil kulometem nebo pancéřovou pěstí? Kdepak. Zůstali jsme s Bumerangem pěkně ve druhé kajutě pro hosty. Po chvíli jsem se vyklonil na chodbu a zavolal jsem: „Chálide!“

Žádná odezva. Zavolal jsem znovu. Tentokrát jsem obdržel takzvanou „neverbální zápornou odpověď“, jak občas říkávají psychologové - dlouhá dávka z automatické zbraně roztříštila skleněné tabulky ve starožitných dveřích a prolétla kolem nás do chodby.

Z družicových snímků jsme věděli, že z Chálidova apartmá nevedou žádné jiné dveře než tyhle na chodbu a že se apartmá skládá ze dvou místností - ložnice a obývacího pokoje - a velké koupelny. Ale nikde

žádný zadní vchod. Žádný nouzový východ. Jenom šest kulatých okének na pravoboku a stejný počet na levoboku. A jelikož Chálid měřil v pase dobrých sto patnáct, možná sto dvacet centimetrů, a okénka, která se otvírala smě-

38

rem ven, měla průměr nanejvýš čtyřicet, nemusel jsem být nijak skvělý počtář na to, abych zjistil že jeho urozený zadek těmihle otvory v žádném případě neproleze.

Ještě jednou jsem to s ním zkusil po dobrém. „Hele, Chálide,“ zakřičel jsem, „ses obklíčenej! Tak toho kurva nech vylez ven a nikomu se kurva nic nestane!“

Odpovědi mi byla další dlouhá dávka.

No jak chce! Ale nikdo nemůže říct, že jsem neprojevil dostatek dobré vůle! Chálid evidentně nehodlal na moje návrhy přistoupit. Jenže já jsem nemohl plýtvat časem - vzpomínáte si přece na všechny ty divoké Korsičany, nebo ne? Nejdřív jsem proto pomocí posunků Bumerangovi vysvětlil, co se chystám udělat. Pak jsem vytáhl z pouzdra poslední třaskavý granát, vytrhl z něj pojistku a ladným obloukem jsem ho poslal skrz roztržštěné okenní tabulky přímo doprostřed apartmá. Chvilí jsem si myslel, že to byl nějaký zmetek, protože dvě, tři, čtyři, pět vteřin se nic nedělo - přitom všechny třaskavé granáty, které jsem si na tuhle akci vzal, měly jedenapůlvteřinové zapalovače. Jenže když ten zatracenej krám konečně vybuchl, celá jachta se roztrásla jako osika.

A právě tehdy jsem si uvědomil, že jsem nehodil žádný obyčejný třaskavý granát, ale typ 3A2, který obsahuje 200 gramů TNT. A to je, přátelé, zatraceně nebezpečná hračka!

Vyrazil jsem ke dveřím do apartmá, samopal namířený přímo před sebe. V patách za mnou se řítíl Bumerang s hlavní přes moje pravé rameno. Vykopl jsem zbytky dveří a vběhl dovnitř. Apartmá bylo zcela zničené. Všude se válely kousky skla a dřeva. Nábytek a záclonky hořely. Mramorové desky stolů se následkem výbuchu rozpadly na desítky špičatých úlomků.

Za doutnající pohovkou ležel na zádech Chálid. Obličej - přesněji řečeno to, co z něj zbylo - měl otočený nahoru a v pravé ruce stále svíral samopal Styr-Aug, ze kterého na mě předtím střílel. Nejspíš schytl hlavní nápor výbuchu. Nebyl to věru hezký pohled. Rád bych se ještě chvíli kochal nad svým dílem, ale čas neúprosně plynul - a pořád nám scházel ještě ten obchodník se smrtí a také ruská atomovka.

Němčour v obývacím pokoji zjevně nebyl. Tím pádem nám zbývala ložnice, šatní skříň nebo koupelna. Nejdřív ložnice. Gestem jsem Bumerangovi naznačil, ať se přesune nalevo ode dveří a postaví se za mě. Když byl Bumerang

39

připravený, stíkl mi rameno. Opatrně jsem vlezl do dveří, snažil jsem se poskytnout co možná nejmenší cíl a současně jsem očima přejížděl po celé místnosti.

A z toho, co jsem viděl, se mi zježily chlupy na zátylku. Před postelí stál náš Němčourek - ve své životní velikosti, to jest v celých sto padesáti centimetrech. Levou ruku držel ve vzduchu - dlaní ke mně - zoufale s ní třepotal a vřeštěl: „Kapitulie-ren, kapitulieren!“ I přes svoji chabou znalost němčiny jsem pochopil, že se vzdává.

Přikývl jsem. A pak jsem si všiml, na čem leží skopčákova pra-vačka. „Machen mit der Hand hoch, schnell, schnell, schnell!“ zařval jsem. Gesto, které jsem přitom naznačil zbraní, a výraz v mých očích jasně vypovídaly o tom, co se stane, když okamžitě neposlechne. Skopčákovy ručičky vystřelily nad hlavu.

Teprve teď jsem si mohl ten předmět v klidu prohlédnout. A sakra! Němčourova pravačka předtím spočívala na kovovém válci o výšce zhruba sedmdesát a průměru deset centimetrů, opatřeném kruhovým uzávěrem, z něhož koukala krátká tyčka. Pod uzávěrem byla tlustá objímka a na ní velký elektronický mechanismus, obklopený řadou tlačítek a spínačů.

Vlastní válec byl potom zasazený do třech prstenců, které vypadaly jako desetikilogramová závaží, která mám ve své posilovně na Divokém panství. Jenže já jsem moc dobře věděl, že tady se nejedná o žádné železo. Ne - tyhle kroužky byly vyrobené ze štěpného uranu. Ještě horší bylo zjištění, že se moje kontakty u CIA mýlily. Ten Němčour totiž nechtěl prodat Chálido-vy atomovku sovětskou, ale naši, americkou! Přede mnou ležela malá taktická atomová destrukční nálož made in USA, lidově zvaná

kapesní atomovka.

Otázkou zůstávalo, kde k ní ten zatracený Němčour přišel. Tuhle záhadu musím vyřešit - a hodně rychle. 23.13. Vyčistili jsme celou lod. Aligátor se poté ujal kormidla a zamířil s námi na severo-severozápad k místu srazu. Korsičá-né se naštěstí nikde neobjevili. Považoval jsem to z jejich hlediska za takticky moudrý úsudek - koneckonců, jejich boj to nebyl. Stejně jako většina žoldáků si jenom vzali peníze - a potom utekli. Zatímco moji hoši hasili zbývající ohně a prohledávali mrtvoly, já jsem se vysílačkou spojil s federály a oznámil jim smutnou zprávu o Chálidově předčasném odchodu z tohoto světa. Velící zvláštní agent mě za to počastoval slovy, která se nehodí do-

40

I

konce ani do téhle knížky. Ať jde do prdele - on na té jachtě nebyl, kdežto já ano! A kromě toho jsem měl toho Němce a také tu atomovou bombu a dva body ze tří možných podle mě není zase až tak špatný výsledek!

Navíc by někomu (mně třeba určitě) mohla skutečnost, že je princ Chálid bin Abdulláh mrtvý, připadat lepší, než kdyby byl naživu. Především proto, že takhle aspoň zaplatil za všechno to svinstvo, které za posledních zhruba deset let prováděl - a naplnil tak doslova ono biblické a koránové rčení o tom, že kdo s mečem zachází, s mečem také schází. Za druhé, touhle smrtí se ho saudská královská rodina zbavila nadobro, aniž by jí to působilo další potíže - bude tak ušetřena ostudného soudního procesu s jedním ze svých členů a král nebude muset uvažovat o tom, že by ze svého království vyhnal všechny Američany (což by stejně neudělal, protože právě Spojené státy a nikdo jiný se starají o ochranu jeho vznešeného a tlustého zadku), nebo vyhrožovat ropným embargem ani ničím jiným. A snad nejdůležitější na Chálidově smrti byl fakt, že zabránila nežádoucím reakcím. Jakmile totiž některého z těchhle hajzlů chytíte a postavíte ho před soud, vždycky musíte počítat s tím, že se ozvou jeho kamarádi. Budou chtít získat nějaká rukojmí, vyhodit do vzduchu nějaké velvyslanectví, poslat do hlavního města několik sebevražedných atentátníků a provádět všelijaká další svinstva s jediným cílem - přinutit vás, abyste toho chlapa pustili.

A nakonec v případě soudního procesu ve staré dobré Americe by vždycky existovala možnost, že jeden z královsky placených Chálidových obhájců by dokázal objevit nějaké formální pochybení a na jeho základě si vynutit Chálidovo osvobození. Všechny tyto problémy jsou už naštěstí passé, aspoň pokud jde o Jeho Královskou Mrtvolnost prince Chálida bin Abdulláha.

Jenže FBI se k tomu stavěla jinak. A ten samý instinkt, který mni v minulosti několikrát zachránil život, nyní způsobil, že jsem FBI jaksi zapomněl sdělit, že jsme toho německého obchodníka s atomovými bombami zajali živého. Než se agenti FBI dostanou k nám na palubu, budeme mít spoustu času na to, abychom ho někam schovali. A přesně to se také stalo.

A můj vrozený čich na takovéhle situace se opět osvědčil. Když totiž ke Kuz Emequ dorazila ve svém nejmodernějším plavidle šestice zvláštních agentů FBI, ukázalo se, že jejich velitel, který

41

se považoval za největší eso téhle akce, už mezitím zavolal do Washingtonu a stěžoval si na moji maličkost. Pak vylezl na palubu Kuz Emequ a aniž by se zdržoval obvyklými formalitami, začal mě pérovat jako nějakého zelenáče v Quantiku. Takové chování mě uráží. A tak jsem mu oplatil stejnou mincí.

Klidně bych vám mohl tu scénu tady přehrát. Ale proč? Upřímně řečeno, představa dvou dospělých chlapů, kteří na sebe křičí oplzlé nadávky, mě zrovna moc netěší a zcela určitě neposune děj téhle knížky dopředu.

Ještě musím dodat, že jsem se v žádném případě nehodlal požadavkům FBI podvolit. Zmíněný velící zvláštní agent po mně chtěl atomovou bombu, ale z Chálidova těla nechtěl ani kousek. Já jsem se zase nechtěl rozloučit s atomovou bombou, kdežto Chálidovu mrtvolu bych milému agentovi s radostí přenechal. A tak jsme se vzájemně zahrnovali spoustou nadávek, povětšinou sprostých. Nemínil jsem ustoupit. Pokud si totiž vzpomínám, tak zodpovědnost za jaderný arzenál - a zvláště za taktické jaderné zbraně - Spojených států nesou ozbrojené síly, a ne Federální úřad pro vyšetřování.

Řeknu vám to jinak. Na prohlídce v FBI jsem byl už několikrát, a i když jsem tam viděl pětáctýřičítku

kolt Johna Dillinge-ra, samopal Kellyho Thompsona a odstřelovačskou pušku Lee-ho Harveye Oswalda, žádnou malou atomovou destrukční nálož (ani jiné podobné zařízení) jsem mezi vystavenými exponáty nikdy nenašel.

A ten Němec? Podle mého názoru to byl pouze a jenom můj důkazní materiál o krádeži státního majetku USA. Chtěl jsem ho vyslechnout a zjistit, kde, kdy a jak k té atomové bombě přišel. A FBI o tom, že ho mám, nemusí přece vůbec vědět.

Takže postačí, když vám řeknu, že jsme se s velícím zvláštním agentem nedokázali na ničem shodnout. A když on zavolal na generální prokuraturu a nechal mě z případu odvolat, tak já jsem vytočil číslo na soukromou linku předsedy Sboru náčelníků štábů a svého přímého nadřízeného generála Thomase Edwarda Crockera, podrobně jsem ho informoval o svém nálezů a dostal jsem oficiálně naříděno, že mám zmíněný nález bedlivě sřezít.

Podal jsem ten telefon dokonce i zvláštnímu agentovi, aby slyšel generála Crockera na vlastní uši. Samozřejmý že to nezabralo. Ten pitomec prohlásil, že rozkazy od nějakého generála on poslouchat nebude. Začínalo se už připozdívát a byl jsem pro-

42

mrzly, promočený a unavený - a tudíž značně nespolečenský. A tak jsem naši diskusi rázně ukončil - popadl jsem toho nafoukance za klopy, hodil jsem ho i s mobilem přes palubu a vykázal jsem zbytek agentů ze své jachty.

Já vím, že to ode mě možná nebylo zrovna nejchytřejší, ale řeknu vám, že když jsem viděl, jak tam sebou hází v tom luxusním obleku za dobrých patnáct set dolarů a nablýskaných italských polobotkách a prská kolem sebe slanou vodu, cítil jsem v sobě určité zadostiučinění. Koneckonců, měli jsme za sebou rušnou noc a museli jsme se přece nějak odreagovat, že?

Jenže jak říkávali kněží v Madarské škole svatého Ladislava v New Brunswicku, kterou jsem v dětství navštěvoval, každá legrace něco stojí. A slavný italský pouliční filozof detektiv An-thony Beretta jednou v televizi prohlásil: „Ten, kdo spáchá nějaký zločin, musí počítat s patřičným potrestáním“

Můj trest přišel v sicilském přístavu Mazara del Vallo. Místo slavnostních fanfár a hromady italských lir jsme dostali naříděno, ať neprodleně a bez reptání předáme všechno, co jsme z Kuz Emequ přivezli, příslušným orgánům a poté urychleně nasedneme na letadlo. Směr: Frankfurt nad Mohanem.

Předat? Jak to? Do Frankfurtu? Proč?

Při příjezdu na nás v tomhle zapadlém přístavu na jihozápadním pobřeží Sicílie čekal uvítací výbor, v němž byly hojně zastoupené čtyři pětiny našich ozbrojených sil (chybělo jenom vojenské letectvo). Posledních devadesát kilometrů v sicilských vodách nás doprovázel ozbrojený člun Pobřežní stráže USA a v doku nás netrpělivě vyhlížela hromada vojáků a příslušníků námořní pěchoty.

Když jsme pluli podél přístavní hráze, od davu se oddělil jakýsi vysoký štíhlý plukovník v maskáčích a naleštěných kanadách. U boku se mu houpala pistole a na hlavě měl krátký sestřih, který s oblibou nosí všichni ti rádoby generálové ve Středisku Johna Fitzgeralda Kennedyho pro speciální boj ve Fort Braggi. V levém podpaždí nesl velké kožené desky hnědé barvy. Za ním, na konci doku, stál velký černý vrtulník Páve Low s nastartovaným motorem, obklopený četou příslušníků Zelených baretů v plné zbroji.

Přirazili jsme k molu a vypnuli motory. Eddie s Terryem spustili schůdky. Zvedl jsem zábradlí a sešel jsem na nízké betonové molo. Plukovník došel až ke mně a řekl: „Kapitán Marcinko!“

43

Nebylo to míněno jako otázka, a tak jsem usoudil, že mě nejspíš poznal podle toho slaneého poprašku na mém copu a válečnického vzezření. „Tak jest! Bon giorno, colonnello...“ Marně jsem zrakem pátral po jmenovce, která obvykle bývá na náprsní kapse. Jenže na téhle sice čisté, ale přece jenom už trochu obnošené uniformě jsem žádnou neviděl. Hmm. Plukovník zřejmě patřil k důstojníkům, kteří rádi splývají s davem.

„Suter, kapitáne. John Suter,“ představil se a podal mi ruku.

„Těší mě!“

Vzal jsem tu velkou ruku do své. Měl pevný stisk, studenou a na dotek suchou kůži a prsty drsné jako smirkový papír. Tenhle chlápek rozhodně nebyl žádná kancelářská krysa. „Čím posloužím, plukovníku

Sutere?"

„Hele, co kdybychom se na ty formality vykašlali? Já jsem pro tebe John a tobě budu říkat, jak budeš chtít!" pronesl měkkým přízvukem, který bych zařadil někde mezi Severní Karolínu a Západní Virginii.

„Dick by mi docela stačil," řekl jsem. Pak jsem mávl rukou směrem k uniformovanému shromáždění.

„Tak copak se děje,

Johne - přepínám!"

Zasmál se a oči mu přitom jiskřily, což bylo další dobré znamení. „Protože ses mě tak hezky zeptal, tak ti to povím. Za první, podle tyhle zprávy, která mně a mému lidem roztrhla prdel na víc částí než jenom na dvě, se vám dostal do rukou předmět, kterej kdysi patřil právě nám."

„Máš tu zprávu u sebe, John? A taky nějaký průkaz?" Nechtěl jsem se chovat nepřátelsky, ale jaderné zbraně jsou dneska velmi cenným zbožím, a proto jsem nehodlal nic riskovat. Vždyť takové naškrobené a trochu opotřebené maskáče se dají opatřit poměrně snadno, stejně jako orlí coby symbol hodnosti plukovníka. A když už jsme u toho, ani ten vrtulník Páve Low není až tak k nesehnání. Přesvědčil jsem se o tom na vlastní kůži.

„Jasně!" odpověděl plukovník, sáhl do náprsní kapsy a podal mi služební průkaz. Pečlivě jsem ho prozkoumal. Byl pravý. Potom rozevřel hnědé desky a ukázal mi jejich obsah. Uvnitř ležel červeně označený fax. Nahoře a dole byl přichycený koženými pásky. Ten zvláštní papír jsem dobře znal - jednalo se

o papír určený pro přísně tajné informace. Věděl jsem proto, že

1 ten fax je pravý.

44

Kromě hlavičky Sboru náčelníků štábů na něm byl také podpis jeho předsedy, generála Thomase E. Crockera. Autentičnost dokumentu potvrzoval rovněž generálův typický přímočarý styl. Dovolte mi, abych vám nyní zmíněný fax předvedl v celé jeho kráse.

PŘÍSNĚ TAJNÉ

Od: Předsedy Sboru náčelníků štábů

Pro: plukovníka Johna C. Sutura, 5. bezpečnostní

skupina jednotek zvláštního určení USA

231077-042/1250 Věc: Nález ADN, sériové číslo 79-20113

1. Byl jsem informován o tom, že příslušníci speciální jednotky válečného námořnictva USA při jisté PT protiteroristické akci zabavili ADN č. 79-20113, která byla dne 3. září 1982 dodaná součástí 5. skupiny jednotek zvláštního určení dislokované v kasárnách Patch Barracks v Německé spolkové republice.

2. V rámci vašeho současného projektu (viz Tabulka A) vám nařizuji, abyste uvedenou ADN převzal od kapitána U. S. Navy Richarda Marcinka v Mazara del Vallo na Sicílii, a to bezprostředně po jeho příjezdu.

3. Dále vám nařizuji, abyste k ochraně ADN použil všech adekvátních prostředků a za podmínek odpovídajících stavu ohrožení Charlie ji dopravil do kasáren Patch Barracks.

4. Při nejbližší příležitosti se za pomoci krypto-grafických prostředků spojte pouze a výhradně s touto kanceláří a uveďte podrobné informace o tom, jak a kdy se ADN č. 79-20113 dostala mimo kontrolu ozbrojených sil Spojených států.

5. Tuto záležitost považujte za přísně důvěrnou.

6. (podepsán): Thomas E. Crocker,

generál Armády USA a předseda Sboru náčelníků štábů Přílohy: Dokument A (PT/T) Dokument B

PŘÍSNĚ TAJNÉ

45

John Suter se na mě podíval a zavrtěl hlavou. „Možná jsem paranoidní, ale jak to chápu já, tak celá naše skupina lítá v parádním průseru!" Potom semkl rty a začal očima zkoumat praskliny v betonu mezi špičkami svých bot. „Viš, mně nevadí, že za to vyletím! To je můj úděl důstojníka. Ale moji kluci s tím

nemaj nic společného. Když sem tu zasranou atomovku přivezli, většina jich nechodila ještě ani na základku!"

Byl jsem rád, že jsem toho chlapa potkal. Myslím, že by se líbil i Royovi Boehmovi. Zavrtěl jsem hlavou. „Takhle to u generála Crockera nechodí. Jistě, chce vidět výsledky. Mě samotného už nakopal do zadku tolikrát, že ho mám teďka děravěj jako emen-tál! Ale nevyhledává obětní beránky. Já bych řekl, že ta zpráva je napsaná tak, aby uspokojila politiky - a ty abys zůstal čistej. Podle mě se nemáš čeho bát, pokud ovšem tu atomovku někde mezi Sicílií a Stuttgartem neztrátiš, protože v takovém případě by ses pobytu za mřížema už nevyhnul. Hele, generál je sice tvrdej, ale jinak je to férovej chlap, a především opravdovej válečník!"

Suter přikývl. „To rád slyším, hlavně kvůli těm zasraným a neschopnejm darmožroutům, se kterejma se tady většinou setkávám!" Pak si poklepal na pistoli a poznamenal: „Trvalo mi šest hodin, než jsem jednoho generálského pitomce na základně přemluvil k tomu, aby mi podepsal žádost o vydání munice na dnešní ráno! A to jsem mu přitom, mával před nosem tímhle zasraným papírem, ve kterým mi předseda Sboru náčelníků štábů nařizuje, že mám kvůli nějaký zasraný ukradený atomovce jednat jako při stavu ohrožení Charlie!"

Bohužel, tohle naprosto nevojenské počínání je, milí přátelé, u současných důstojníků vlajkového stavu až příliš častým jevem. Velmi trefně to definoval kmotr všech příslušníků jednotek SEAL Roy Boehm. „Většina těch dnešních zkurvenejch generálů je natolik zženštilejch, že si na tom posraným hajzlu sedaj, i když se jdou jenom vychcat!"

O staré dobré Navy, Navy dřevěných lodí a železných mužů, se tvrdilo, že je vedená shora. A byla to pravda. Jenže u té dnešní Navy (v Navy železných lodí a dřevěných mužů), jejímž vrchním velitelem je zbabělec, který nenávidí vojnu, si jistě umíte představit, jak budou jednat všichni ti jednohvězdičkáři, kteří by se rádi stali dvouhvězdičkáři, v případě, že budou muset přijmout navenek válečné rozhodnutí. A všichni opravdoví válečníci tak musejí trpět.

46

Konec monologu. „V tom s tebou jenom souhlasím, kamaráde! " řekl jsem a podal plukovníkovi ruku. „Jo," přikývl Suter. Potom se smíchem dodal: „Ty pitomci se nejspíš poserou vzteky, až zjistěj, že jsem jim při fasování munice šlohnul kilo cé čtyřky!"

„Tys jim vážně sebral cé čtyřku?" zeptal jsem se s pusou od ucha k uchu.

„Hele, nikdy nevíš, kdy budeš potřebovat znova vytapetovat, ne?"

Ten chlap se mi fakticky zamlouval. Uvažoval úplně stejně jako já. Plácl jsem ho po rameni a popřál mu hodně štěstí. „Doufám, že si přitom trochu zalovíš a třeba i znova vytapetuješ, Johnne!" Na chvilku jsem se odmlčel a pak jsem pokračoval: „Mimochodem, můžeš mi říct, co je v těch přiložených dokumentech?" Plukovník se na mě nechápavě podíval. „Cože?"

„Ten fax od generála Crockera má přece přílohu - dokument A. Přísně tajnej. Tříděnej."

Suterův obličej zčervenál. „Rád bych, Dicku, ale sám víš, jak to s těma PT/T materiálama je!"

Měl pravdu - i když by mě moc zajímalo, co po něm generál Crocker chce. Pokýval jsem hlavou.

„Pochopil jsem. A co ta druhá příloha, dokument B? Ta přece není tajná, nebo jo?"

„Myslím, že tu bych ti ukázat mohl, Dicku!" odpověděl s potůchlým úsměvem plukovník, sáhl za fax a podal mi přeložený list papíru. „Dokument B," utrousil jakoby mimochodem, „je milostný psaníčko, který ti posílá předseda Sboru náčelníků štábů."

Rozložil jsem papír a přelétl očima jeho obsah. Byl stejně přímočarý jako v případě zprávy, kterou dostal plukovník Suter. Není nutné, abych vám ho tady celý reprodukoval. Stačí, když vám řeknu, že jsem měl všechny materiály, které jsem sebral na Kuz Emequ, okamžitě předat pracovníkům vojenské prokuratury. Poté jsem se měl spolu se svými lidmi a veškerým vybavením dopravit na leteckou základnu Rýn-Mohan u Frankfurtu nad Mohanem, a to do čtyřiaadvaceti hodin od odeslání výše uvedeného faxu. Na základně jsem se měl spojit s nějakým 0-5 (čili podplukovníkem) Smithem ze zpravodajské sekce a dál se řídit jeho instrukcemi. Tečka.

Podíval jsem se na fax a pak na hodinky. Od odeslání faxu uplynulo rovných šestnáct hodin. Stál jsem na tý zasraný hrázi

47

v tom zasraným zapadákově na jihozápadě Sicílie v neoprenu, kterej jsem ze sebe nesundal už tři dny. Neměl jsem žádné doklady, žádné cestovní příkazy. Když jde totiž člověk do války, obyčejně si s sebou nebere platební kartu ani řidičák. A já si na většinu akcí, ať už tajnejch, utajenejch nebo NENAJÍ (NEní-li N Ařízeno Jinak), neberu vůbec nic. Jestli se někomu podaří ten můj chlupatej žabáček zadek objevit a zlikvidovat, tak ať z toho aspoň moje drahá vlast nemá problémy.

Přečetl jsem si ten papír znova. Dopravit sebe, svoje lidi a naše vybavení do Německa, nařizovalo se v něm. Neprodleně. A to si to mám všechno naložit na dvoukolák nebo co?!

Vůbec se mi to nelíbilo, což jsem také plukovníkovi sdělil. Použil jsem přitom natolik barvitý jazyk, že vyprskl smíchy. Potom mě poplácal po rameni. „Hele, Dicku, možná bychom vám mohli půjčit osm kombinéz, jestli vám ovšem nebude vadit, že budete mít na sobě armádačskou výstroj! Dovolil jsem si s sebou přivízt taky pár uzamykatelnejch beden, abyste si měli kam uložit zbraně, munici a další krámy!“ Byl jsem mu za tu nabídku moc vděčný. Takováhle iniciativa se dneska vidí jenom u málokterého důstojníka.

„Nech toho!“ odbyl moje díky. „Ty bys přece pro mě udělal to samý, nebo ne?“

„Pro tebe vždycky, John!“ odpověděl jsem a podal mu ruku. „Super! A ještě něco - můžu tě hodit až na Sigonellu. Když na to šlápnem, jsme tam za necelou hodinku. Odtamtud do Frankfurtu určitě něco poletí. Stihneš to, neměj strach!“

Jemu se to řeklo lehko! Vždyť měl k dispozici vlastní vrtulník, kdežto já jsem musel spolu se svými lidmi stopovat. Připadal jsem si jako žebrák. Lůza, pro kterou není v hierarchii vojenské letecké přepravy místo. Ale protože je generál Croc-ker dneska mým nadřízeným a v podstatě kamarádem (on mi tyká a říká mi „Dicku“, já mu vykám a oslovuji ho „generále“) a protože mám svou práci rád, zatnul jsem zuby, v duchu jsem řekl: Rozkaz, pane! a pustil jsem se do plnění generálova rozkazu.

Ovšem jenom zčásti. Neodevzdal jsem například kufřík plný peněz, který jsem uzmul v Chálidově kajutě. Nepředal jsem také poznámky, které jsem si udělal při výslechu Heinze Hochheize-ra. A věřte, že bývalý agent Stasi byl během té víc než padesáti-hodinové plavby na Sicílii zatraceně upovídaný!

48

To se také dalo čekat. Mám totiž určité, řekněme, přesvědčovací schopnosti. Zvlášť je-li člověk nahý a přivázaný k nepohodlné židli a já mu mávám před nosem rozžhaveným pájedlem. Bohužel musím konstatovat, že milý Heinz náš výlet na Sicílii nepřežil. Zřejmě dostal infarkt, ale kdo ví - bez lékaře se přesná příčina smrti nedala stanovit. Tak moment - nebyla to moje chyba! Prostě nevydržel a natáhl brka! Vystrojili jsme mu skromný pohřeb a hodili jsme jeho tělo do moře, což si ten grázl možná ani nezasloužil. A jelikož se o něm v přístavu nikdo nezmínil, nepovažoval jsem za moudré, abych tohle téma sám nadhazoval.

Ale vraťme se k tomu, co jsem na Kuz Emequ zjistil. Dozvěděl jsem se, že Heinz za tu zatracenou bombu zaplatil 800 000 dolarů v hotovosti. Koupil ji od nějakého gruzínského mafiána, který se jmenoval Gabliani. Jak prý Heinz pochopil, tenhle „vor v zákoně“* ji získal od jistého ruského plukovníka, který pracoval v Moskvě na ministerstvu vnitra. Rusové ji zase dostali od nějakého Němce výměnou za tři sovětské kufříkové jaderné bomby, ročník 1985. Kdežto Gabliani Ivanům za tu americkou zaplatil deseti kilogramy afghánského heroínu a padesáti kilogramy bolivijského kokainu. Ty drogy mi byly ukradené. Chtěl jsem hlavně vědět, jak Ivani přišli k té americké atomovce.

„Myslíím, že ten Ně-mec byl z Dús-sel-dor-fu,“ vypravil ze sebe s námahou Heinz.

Ale to mě taky nezajímalo. Kde ji teda sehnal ten Němec?

„Vždyť říkám, že byl z Dússeldorfu!“ trval na svém Heinz. Rozhazoval rukama - moc mu to nešlo, protože byl, jak už jsem se zmínil, pevně přivázaný k židli - a stále tvrdil, že vůbec netuší, odkud ta bomba pochází. Byl jsem přesvědčený o tom, že říká pravdu, neboť jsme spolu (a s oním rozžhaveným pájedlem) probrali tohle téma několikrát, a i kdyby byl sebelépe vycvičený (a někdejší Stasi cvičila svoje operativce zatraceně dobře), dokázal bych poznat, že mi lže. Ale Heinz žádné takové signály nevydával, nepočítám-li ten příšerný smrad z jeho kalhot.

Nicméně jednu znepokojivou informaci mi během našeho dlouhého rozhovoru přece jenom vyzradil. Byl si totiž naprosto jistý tím, že atomová bomba, kterou koupil, nebyla jediným americkým artiklem, který

se dal v té době sehnat. Než se prý
rusky „mafiánský kmotr“
49

spojil s Gablianím, zajel si do Diisseldorfu a osobně si prověřil tamní trh, neboť bylo veřejným tajemstvím, že právě Düsseldorf je místo jaderným zbráním zaslíbené.

Uložil jsem si tenhle poznatek do paměti a poté jsem nahlas zapřemítal, jestli Němčour v Dusseldorfu něco zjistil.

Heinz byl na sebe docela pyšný. Bývalý operativec tajné služby se v něm nezapřel. Vychloubal se, že mu to netrvalo ani půl dne. Zavolał prý jednomu ze svých někdejších berlínských agentů, západnímu Němci s krycím jménem Rottweiler, jehož v časech studené války řídil. Rottweiler z toho telefonátu neskákal zrovna nadšením, ale Heinz věděl, že ho přesto nezradí. Kdyby ano, pak by se Heinz údajně postaral o to, aby se Rottweiler naučil spoustu nových triků - ve vězení.

Rottweiler ho zanedlouho zkontaktoval s členem jedné neo-nacistické organizace a ten ho zase spojil s nějakým ultranaciovánickým šilencem, který chtěl Heinzovi prodat dvě stě kilogramů semtexu.

Na můj vkus začínalo být to vyprávění nějak moc dlouhé. Olízl jsem si proto prst a dotkl se s ním rozžhaveného konce páje-dla. Ozvalo se krátké zasyčení. Pak jsem Heinzovi nařídil, ať kouká zrychlit tempo.

Němčourek začal ze sebe o překot sypat další informace. Ten obchodník se semtexem prý znal jednoho dealera drog, který dodával kokain mimo jiné jakémusi Franzovi. A protože Franz měl tak nákladného koníčka, potřeboval na něj spousty peněz. Onen dealer jednou obchodníkovi se semtexem na jisté luxusní dusseldorfské diskotéce údajně řekl, že Franz by rád vyměnil ruskou kapesní jadernou bombu za padesát kilogramů prvotřídního neřezaného kolumbijského kvítku. Za sto kilogramů by prý už mohla být kufříková bomba americká, daleko kvalitnější než ty sovětské, které jsou v současné době k maní.

Konečně mi to začínalo do sebe zapadat. „A kdo je ten Rottweiler?“ zeptal jsem se a přisunul rozpálený kov blíž k Heinzovu zvalnému přirození.

A Němčourek při pohledu na divoký výraz v mých očích okamžitě zazpíval - na rozdíl od svého někdejšího šéfa Markuse Wolffa, který šel radši do vězení, než aby prozradil nějaké jméno. „Jmenuje se Grüner! Peter Grüner!“ kňoural Heinz.

„A Grüner tě dal dohromady s tím dealerem kokainu?“ vyptával jsem se dál.

50

„Nein,“ odpověděl Heinz. Jenom prý roztočil kolečko, ale než se pohnulo celé soukolí, Heinz měl telefonát, který ho konečně spojil s gruzínským mafiánem Gablianím, jehož Heinz už měsíc marně sháněl a jenž nabízel, jak si Heinz ověřil, pravou americkou atomovou bombu. A to bylo všechno. Heinz se odhlásil z hotelu, nasedl do taxíku, odjel na letiště a nastoupil do letadla směřujícího do Sofie. A o Franze ani o tu diskotéku v Dusseldorfu už se nezajímal.

Položil jsem řečnickou otázku (a věřte, že s rozpáleným kusem železa v ruce jsem zatraceně dobře řečník!), jak se ta diskotéka jmenuje.

„Die Silbermiese,“ zamňoukal Heinz. „Stříbrná kočička!“

Zeptal jsem se ho, proč si nezvolil snadnější cestu a nevzal zavděk jednou z těch ruských kufříkových bomb. Vždyť těch osm set tisíc dolarů, které zaplatil za naši malou atomovou destrukční nálož, představovalo minimálně dvojnásobek ceny, za kterou se ukradené ruské zbraně prodávají do Iráku, Íránu a Libye.

Němec prohlásil, že se pokusil Saúdovi ušetřit trochu peněz a nabídl mu bombu ruskou. Ale Chálid chtěl jenom americký výrobek. Pořád prý blábolil cosi o koránu a o tyranovi, který sejde svým vlastním mečem. A protože peníze nebyly pro Araba žádnou překážkou, Heinz se rozhodl, že tedy draze nakoupí - a ještě draž prodá. Proto odletěl rovnou do Sofie. Na tamním letišti si ho vyzvedlo několik goril, které mu zavázaly oči, naložily ho do velkého černého zilu a odvezly ho bůhvíkam. Nakonec se ocitl v nějakém domě kdesi v zapadlých končinách a tam zůstal pod ochranou několika goril dva dny. „Zřejmě si ověřovali moje úmysly,“ poznamenal sípavým hlasem Heinz. Potom mu prý gorily opět zavázaly oči a dopravily ho na setkání s Gablianím.

Když otevřel oči, zjistil, že se nachází v zadní místnosti jedné gruzínské restaurace v odlehlé čtvrti

bulharského hlavního města. Proti němu seděl Gabliani. Tři dny se pak oba spolu dohadovali nad talíři plnými majonézových salátů, mastných sledů a černého gruzinského chleba, které vydatně zalévali koňakem, vínem a vodkou. Alkohol prý rozvázal mafiánskému kmotrovi jazyk a ten se začal Heinzovi chlubit tím, že díky ceně surového heroinu v Afghánistánu, stykům s nejvyššími místy ve vedení nuidžahedínů a kamarádům mezi iránskými mullahy, kteří mu

51

pomáhají při převozu drog, a navzdory velkým úplatkům pro úředníky v Turecku, Albánii a Francii, ho ta zatracená atomov-ka nestála ani dvě stě tisíc dolarů.

A jelikož pořídil tak levně, chtěl dopřát částečnou výhodu při koupi také Heinzovi - vydělali by na tom oba. Jakmile se dohodli na ceně, Heinz zaplatil polovinu stanovené částky a tři týdny nato se u jeho domu ve Frankfurtu objevil kurýr s ADN. Peníze opravdu nepředstavovaly žádný problém. Aspoň ne pro Chálida: v kufříku, který jsme na Kuz Emequ našli, bylo totiž dva a půl milionu dolarů v použitých stodolarových bankovkách. Ten zatracený kufr tak vážil víc než vlastní atomovka. Po té dlouhé rozpravě s Heinzem jsem na duši pocíťoval obavy, zmatek a rozčilení. Za prvé kvůli generálovi Crockerovi. Jedna chybějící ADN stačila na to, aby se mu naježily na jeho předsed-nickém zadku všechny chlupy. Až mu oznámím, že pravděpodobně nebyla jediná - což nemůžu udělat, dokud nebudu mít řádně zabezpečené (čili kryté) spojení - tak nejspíš dostane takové hemoroidy, jaké svět ještě neviděl.

A za druhé kvůli sobě. Představa mafiánů, teroristů a všelijakých dalších zločinců s jadernými zbraněmi v rukou se mi pranic nezamlouvá. Tyhle taktické zbraně můžou být použité rychle, efektivně a s nedozírnými následky. Jenom si, přátelé, představte, co by se bývalo stalo, kdyby tou bombou, která vybuchla v garážích pod Světovým obchodním střediskem v New Yorku, byla malá ADN! Nebo kdyby Timothy McVeigh býval dokázal sehnat dostatek peněz a při atentátu v Oklahomě by býval odpálil nějakou ruskou kufříkovou jadernou bombu!

Výčet možností je nekonečný, přičemž jedna nahání větší hrůzu než druhá. A tak i když přesunu svůj chlupatej žabáček zadek na základnu Rýn-Mohan a spojím se s podplukovníkem Smithem, jak mi generál Crocker nařídil, zároveň se hodlám potají podívat do Düsseldorfu a najít Heinzova někdejšího agenta Petera Grunera alias Rottweilera. Třeba bychom spolu mohli zajít na diskotéku, která se jmenuje Stříbrná kočička. Ale ne proto, abych svoji kořist vyděsil. Ne, jenom bych se chtěl chvíli plížit a slídit a zjistit, jak vlastně vypadá ten Franz. Vždyť právě on tvrdil, že může opatřit jaderné zbraně, které by mohly ohrozit

moji vlast.

A to se mi vůbec nelíbí. Jsem totiž kromě jiného také vlastenec. A velký. A ani trochu se za to nestydím. A svoji zemi miluji,

52

třebaže často a od plic nadávám na poměry v ozbrojených silách, za kterých musím fungovat, na neschopné byrokraty, s nimiž musím spolupracovat, i na současnou vládní garnituru, která naše ozbrojené síly minuje.

Když je moje vlast v ohrožení, nemůžu zůstat klidný. Ba naopak, v takovém případě začínám být nesmírně nebezpečný. A proto až zjistím, kdo za tím vězí - a věřte mi, že já to zjistím - chytím ho, ji nebo to (tady vidíte, že i já jsem někdy zastáncem rovných příležitostí pro všechny!) pevně za krk a budu ho mačkat tak dlouho, dokud zevnitř nevyprchá všechn život.

KAPITOLA 3

Celou cestu na Sigonellu jsme si s Johnem povídali. Plukovník právě prožíval těžké období. Nedávno někdo - skinheadi, neo-nacisti nebo obojí - narušil bezpečnost několika armádních objektů v prostoru mezi Stuttgartem a Frankfurtem a on dostal za úkol zjistit kdo, kdy, kde, co, jak a proč udělal.

Například u kasáren Patch Barracks se neustále porouchá valy senzory a generál, který za ochranu kasáren zodpovídal - ten samý pitomec, který Johnovi nechtěl vydat potřebnou výzbroj - o nich nechtěl ani slyšet. Prý to dělají lišky, králíci a další čtyřnohá škodná. Jenže John spolu se zbytkem svých střelců dobře věděl, že ta škodná má jenom dvě nohy. Navíc se našlo několik místních hackerů, kteří se nabourali do počítačové sítě armádní rozvědky v Norimberku a odnesli si z ní několik stovek vpravdě královských klenotů. A lidé odpovědní za správu sítě se ani nesnažili zlepšit její ochranu, takže zůstala

stejně děravá jako předtím.

A teď k tomu přibyla ještě ta ADN. „Viš, Dicku," prohlásil John Suter, „mně nevadí plnej talíř, ale tenhle už hodně přetejká - a to, co z něj padá, podezřele smrdí!"

Musel jsem se smát - protože přísloví o tom, že ve dvou se to lépe táhne, platí i pro nesnáze. Ale nemyslete si, že jsem se jenom smál. Uzavřel jsem také s Johnem dohodu - budeme spolupracovat. Proč? Protože téma, které jsme spolu probírali, vzbuzovalo u nás obou značné obavy.

Německo totiž v současnosti prochází jakýmsi přechodným obdobím. Připojení někdejší Německé demokratické republiky

53

přineslo Němcům určité potíže - například vysokou nezaměstnanost. Ale sjednocení obou zemí mělo také svoje nezanedbatelné plusy. Německo je nyní mocnější než dřív a hraje klíčovou roli v evropském hospodářství i politice. A Amerika, v časech studené války velký patron a spojenec, se dneska stará o jiné důležité ryby v rybníku. Například Dálný východ - tomu věnujeme rozhodně větší péči než vnitřním záležitostem Evropy. Což znamená, že Německo a Amerika se navzájem odcizují, a to podle mě není dobře.

Proč? Protože tím se otvírá široké pole možností pro různé nekalé živly - za všechny jmenujme aspoň stále sílící ultrapra-avicová seskupení v Německu - a ty můžou dělat potíže. A přesně to se také dělo v prostoru, který spadl do pravomoci plukovníka Johna Sutura.

A tak jsme se dohodli, že spolu zůstaneme v kontaktu a že si v případě potřeby budeme vyměňovat informace.

Já osobně totiž považuji výměnu informací za nesmírně užitečnou věc. Jsou lidé, kteří všechny informace a poznatky pečlivě schraňují a chovají se k nim tak, jako kdyby to byl jejich majetek. Kdežto já zastávám názor, že každá informace, která může zachránit život nějakému stfelci, by měla být předaná dál. John Suter dostal náročný úkol a já bych jenom uvítal, kdybych mu při jeho plnění mohl nějak pomoci. Samozřejmě že totéž platí i obráceně.

Na Sigonellu jsme dorazili za padesát tři minut. John měl pravdu - zhruba o půl hodiny později jsme už seděli v rozhrkané C-130, která třikrát v týdnu létala na základnu Rýn-Mohan pro pivo a odpadky. John mi zamával na rozloučenou, zalezl zpátky do vrtulníku a vznesl se k nebi. Z našeho setkání jsem si neodnášel jenom spoustu cenných informací a příslib vzájemné výměny poznatků. Uvnitř jedné z beden, které nám promptně poskytl, ležel kilogramový balíček plastické trhaviny C-4, šest tužkových roznětek, dva metry zápalné šňůry a tři elektronické časové spínače. Pevně jsem doufal, že jednoho dne budu moci tenhle dluh splatit.

Let do Frankfurtu trval něco přes tři a půl hodiny. Většinu téhle doby jsem proležel na umaštěné plachtě a s hlavou položenou na pytlí s dvěma a půl miliony dolarů jsem přemýšlel o té atomové bombě, kterou jsme sebrali Heinzí Hochheizerovi. V celé své dlouhé kariéře jsem dosud s žádnou přenosnou ja-

54

děrnou bombou nepracoval, na rozdíl od trojice prošedivělých velitelů družstev z 21. a 22. jednotky ženijních potápěčů, Eve-retta Emersona Barretta, Groše a Kastróla Sullivana, kteří v padesátých a šedesátých letech používali při výcviku první verze MADN (malých atomových destrukčních náloží) a SADN (středních atomových destrukčních náloží). Skákali s nimi z letadel a vylodbovali se s nimi z ponorek, což nebyla žádná legrace, protože první SADN vážily kolem šedesáti kilogramů.

Byly také hrozně neforemné. Groše kdysi prohlásil, že si připadal, jako kdyby skákal z letadla přivázaný íc automatické pračce, která zrovna odstřeďuje. Člověk se prý nemohl ani zaboha ustálit, a tím pádem narůstalo riziko, že se mu z bortí padák, když si nedá pozor. A na rezervu se kvůli hmotnosti a velikosti SADN letět v podstatě nedalo.

Při cvičných seskocích se SADN zahynulo podle Kastróla víc než deset žabáků. Ale úplně nejhorší na těchhle zbraních - aspoň na jejich prvních verzích, a to jak v malém, tak i ve středně velkém provedení - byly kondenzátory. Tyhle součástky se totiž chovají značně nestabilně, zejména když přijdou do styku s vlhkem nebo chladnem, jak můžu z vlastní zkušenosti potvrdit.

Ovšem taktické možnosti obou ADN byly nekonečné, na tom se shodli všichni tři, tedy Ev, Groše i

Kastrol. Posledně jmenovaného jsem se jednou zeptal, proč dobrovolně skákal z letadla s krámem, který by ho dokázal během zlomku vteřiny vy gumovat z povrchu planety.

„Ty zatracenej vypatlanej neschopnej tupěj zelenáči!“ řekl procítěně svým typickým chraplavým hlasem Groše. „Tak si představ, že pracujeme s jadernou bombou o síle dejme tomu nula celá jedna megatuny. Vem si, kolik to je. To je, kurva, stejně jako sto tun trhaviny. Sto tisíc kilo, který bych v případě nutnosti musel táhnout na svezích posranejch zádech! Představ si, že bys měl vyhodit do vzduchu nějakou přehradu. Schválně co si vybereš, ty pitomče - sto tisíc kilo TNT, nebo jednu šedesátikilo-vou ADN? Kdybys chtěl použít dvěstěpadesátikilový letecký pumy, musel bys jich na ten zkurvenej cíl shodit najednou čtyři stovky, kdežto já bych na stejnej úkol potřeboval sotva četu žabáků! A co myslíš, kolik náletů bys musel podniknout, abys shodil čtyři sta dvěstěpadesátikilovejch bomb?“

Když to podal takhle, rázem bylo všechno jasné - dokonce i mně. Zvlášť pokud si k tomu přidám zvěsti, které kolovaly na

55

počátku sedmdesátých let. Tenkrát se údajně z jednotky SEAL přes noc „vypařilo“ šest mužů. Měli být vybráni do nějaké nově vytvořené supertajné jednotky, která vznikla na přímý rozkaz dnes už bohužel zesnulého a válečníky hojně oplakávaného prezidenta Richarda Milhouse Nixona.

Jeden den ještě popíjeli se svými kolegy z jednotky pivo a druhý den jejich jména zmizela z rozpisu služeb, jejich rodiny byly přestěhované bůhvíkam a nikdo je už nikdy v Little Creeku -a vlastně ani nikde jinde - nespapřil. Říkalo se, že se v rámci nějakého projektu připravují na tajné akce v týlu nepřítelů pro případ invaze sovětských vojsk do západní Evropy. Prý se dobrovolně přihlásili k tomu, že zaútočí přenosnými atomovými zbraněmi na Varšavu, Prahu, Sofii, Moskvu, Leningrad a další cíle v zemích Varšavské smlouvy, i když věděli, že plánovaná úmrtnost při takové akci je rovných 100 procent. Jenže tenkrát v sedmdesátých letech byli lidé ochotni položit za svou zemi život. Vlastenectví nikdo nepovažoval za sprosté slovo ani za pošetilsto. Ozbrojené síly v té době nebyly tak nemůžně přecitlivělé a smyslem výcviku nebylo posílení sebevědomí nováčků. Tehdy se totiž od nich očekávalo jediné - úspěšné splnění svěřeného úkolu. A pokud na to nenašli dost sil sami v sobě, pak nastupovala velmi efektivní motivační technika známá jako „rychlá bota v prdeli“, při níž hrála hlavní roli krásná naleštěná jedenáctka kanada některého ze seržantů nebo velitelů družstev.

Ale to už trochu odbočuji od tématu. Chtěl jsem jenom zdůraznit skutečnost, že lidé ve vedení ozbrojených sil si uvědomovali, že jejich hlavním posláním je zabíjení nepřátel, a ne zvyšování sebevědomí jejich příslušníků. A protože největším našim nepřítelem byl Sovětský svaz, naprosto jsem chápal pocity oněch šesti dobrovolníků, kteří byli odhodlaní pobít co nejvíc Sovětů, i kdyby přitom museli sami zahynout.

V době studené války vznikl rovněž takzvaný Hlavní scénář pozemní války. Podle něj měla vojska Sovětského svazu a zemí Varšavské smlouvy proniknout za podpory letectva a raket středního doletu přes Pobaltí, Polsko a Československo až do Německa a odtud se vydat dál ve dvou směrech, a sice na západ k Atlantiku a na jih do Středozemí.

Jedním z pilířů obranné strategie NATO v případě tak masivní sovětské invaze byly jednotky zvláštního určení - Zelené barety, SEAL a další - které měly zezadu proniknout do týlu ne-

56

přítele a zničit jeho zásobovací trasy, velicí a řídicí střediska a spojení. Pro tenhle účel zřídily Spojené státy po celé Evropě tajná skladiště vojenského materiálu, která obsahovala zbraně, munici, vozidla, potraviny, náhradní díly, výbušniny, civilní oblečení a také spousty falešných dokladů. Většina těchto skryší se nacházela na území Německa a Rakouska, další byly potom ve Francii, Norsku, Itálii, Řecku a Turecku. Slangově se jim říkalo POMCUSy, protože ležely mimo vojenskou pravomoc Spojených států (POMCUS = Positioned Outside the Military Custody of the United States - pozn. překl.) a o jejich správu se staralo armádní velitelství jednotek zvláštního určení, které sídlilo nedaleko Stuttgartu v kasárnách Patch Barracks.

Přesné polohy skryší spadaly samozřejmě do kategorie utajovaných skutečností. Já jsem byl oprávněný znát umístění pouze několika z nich - většinou situovaných v přímořském prostředí na území Norska, Itálie, Francie a Řecka. Celkově jich ovšem byly stovky. Jestli byly v některých atomové destrukční

nálož? Zřejmě ano. Ale s jistotou to tvrdit nemůžu, protože to prostě nevím. Vím jenom to, že je neobsahovala žádná z těch skrýší, které jsem viděl. Jenže ze zprávy, kterou poslal Johnovi Suterovi generál Crocker, jsem se na druhou stranu dozvěděl, že MADN, kterou chtěl Heinz Hochheizer prodat Chálidovi, byla na počátku osmdesátých let dopravená právě do kasáren Patch Barracks. A pak někdy najednou zmizela. Někdo ji evidentně ukradl a to není rozhodně dobrá zpráva.

Na základnu Rýn-Mohan jsme dorazili těsně po poledni. Nechal jsem zbytek jednotky i s veškerým vybavením v místní samoobslužné restauraci a vydal jsem se do nízké cihlové budovy na druhé straně areálu, v níž sídlila armádní rozvědka. Uvnitř jsem si vypůjčil telefonní seznam a zkusil jsem v něm najít pod-plukovníka Smithe. Marně. Žádný člověk toho jména zde nepracoval. Našel jsem proto podatelnu, strčil jsem hlavu do staženého okénka a uviděl elegantní mladou ženu, která ke mně vzhlížela od počítače. Z cedulky na jejím stole jsem se dozvěděl, že mám před sebou první rotmistryni M. Walshovou.

„Dobrý den, paní první rotmistryně! Jsem Dick Marcinko a hledám pana podplukovníka Smithe. Zdá se, že v telefonním seznamu není.“

„Tak vy hledáte podplukovníka Smithe!“ zopakovala po mně.

ak po mně přejela očima od hlavy až k patě. V její tváři jsem se

57

dočetl, že si mě hned zařadila - někam na konec kolonky minus. „A jak že se jmenujete?“

„Marcinko. Richard. Kapitán. Navy.“

Opět si mě důkladně prohlédla. Nahlas sice neproněsala ani slovo, ale její mimika hovořila naprosto jasnou řečí: no to určitě - jestli ty ses kapitán od Navy, tak já jsem bavorská královna!

Vytáhl jsem z kapsy pomačkaný fax od generála Crockera, položil jsem ho na roh pultu, trochu jsem ho uhladil a posunul ho směrem k ní.

První rotmistryně Walshová vzala tu zprávu do ruky, přiložila si ji pod rozkošný nosík a začala si ji číst. Rty se jí přitom pohybovaly. Když dočetla, podívala se na žlutý papírek, který měla přilepený k monitoru. Naklonil jsem se dopředu a chtěl jsem si ho přečíst také, ale všimla si toho, strhla papírek z monitoru, jednou ho přeložila a schovala do kapsy u sukně. A aby mi zabránila v dalším slídění, rychle stiskla nějakou kombinaci kláves a obrazovka monitoru potměněla. Pak vstala, přešla na druhou stranu kanceláře k čtyřzásuvkovému trezoru, nad nímž visela nepovedená fotografie nějakého generála od letectva, zakryla mi zády výhled, nastavila na zámku číselný kód, otočila magnetickou tabulku tak, aby místo červeného nápisu ZAVŘENO na bílém pozadí byl vidět bílý nápis OTEVŘENO na pozadí červeném, otevřela horní zásuvku a vytáhla z ní zapečetěnou desku označenou červeným pruhem. Poté vzala do ruky nůž na otvírání obálek, přeřízla jím pečeť, rozevřela desku, nahlédla dovnitř a znovu si mě pozorně prohlédla, jako kdyby porovnávala můj obličej s nějakou fotografií.

Zřejmě jsem vyhověl, protože vzápětí z desek vylovila tlustou hnědou obálku, otevřela ji, položila nůž na otvírání obálek zpátky na trezor a podala mi moji vlastní peněženku a kreditní kartu. Takovéhle kouzlo jsem od ní opravdu nečekal, což jsem jí také řekl. Nepatrně se pousmála a pokračovala ve výdeji pokladů, které obálka skrývala. Postupně jsem tak obdržel služební průkaz vystavený na moje pravé jméno, podle kterého jsem byl styčný důstojník amerického válečného námořnictva zařazený ke zpravodajské jednotce dislokované na základně Mohan, po něm podobné služební průkazy pro všechny svoje lidi a na závěr tlustý svazek německých bankovek převázaný gumičkou. Pak první rotmistryně položila na pult potvrzení o předání výše uvedených věcí a vyzvala mě: „Podepište se prosím do to-
58

ho vyznačeného místa vedle červeného proužku, pane kapitáne!

Sáhl jsem si za opasek, vytáhl jsem velký zavírací nůž, otevřel jsem ho a zeptal se: „A půjčíte mi k tomu taky tužku - nebo se mám říznout do prstu a podepsat to vlastní krví?“

První rotmistryně Walshová se zhruba na deset vteřin zamyslela, potom se na mě podívala, s naprosto kamennou tváří řekla: „Myslím, že tužkou to bude stačit!“, zalovila v jedné ze zásuvek u psacího stolu a podala mi propisovací tužku.

Když jsem se podepsal, vzala si ode mě formulář, nastavila dlaň a počkala, až jí vrátím tužku. Jakmile se tak stalo, tužka zmizela opět v zásuvce, podepsané potvrzení putovalo do desek s červeným pruhem a

desky do zásuvky u trezoru. Poté první rotmistryně s hlasitým cvaknutím zásuvku zaklapla, otočila číselníkem na kódovém zámku a obrátila magnetickou tabulku, to vše v jednom plynulém pohybu. V duchu jsem si pomyslel, že takovou ladnost pohybů by jí mohla závidět nejedná baletka - o krásně tvarovaných nohách ani nemluvě.

Všimla si, že ji pozoruji, a ve tváři se jí opět objevil nepatrný náznak úsměvu. „Podplukovník Smith musel odjet pryč, kapitáne Marcinko! Prosí vás, abyste se s ním všichni sešli v Main-zu," prohlásila.

„VMainzu?"

„Ano," přitakala. „Víte, kde to je, pane kapitáne?"

Samozřejmě že jsem to věděl - což jsem jí oznámil tak rozverným žabáckým stylem, až se začervenala studem. Těm z vás, kteří Německo dostatečně neznají, bych si dovolil vysvětlit, že Mainz najdou přibližně padesát kilometrů západně od letecké základny Mohan, hned u soutoku Rýna s Mohanem. Je to malé město a leží uprostřed známého vinařského kraje. Ale nenechte se zmýlit - malé je pouze v porovnání s městy jako dejme tomu Frankfurt, Düsseldorf nebo Berlín. Jinak se svou rozlohou vůbec nepodobá oněm typickým městečkům v Porýní nebo na březích kolem řeky Mosely, a proto jsem z podplukovníkova sdělení, že se s námi sejde v Mainzu, nebyl o nic chytřejší než předtím, stejně tak dobře mohl říct, že se sejdem v Santa Fe.

Poškrábal jsem se na bradě. „Neupřesnil náhodou, kde se s námi chce setkat, že ne?"

První rotmistryně vytáhla z kapsy žlutý papírek a nahlas mi ho přečetla. „Jedte do Mainzu a ubytujte se v Hiltonu - to je ten

59

hotel na břehu řeky/" psal podplukovník. „Máte tam zamluvené pokoje." „Myslím, že podplukovník Smith si vás najde sám/" dodala

na závěr rotmistryně Walshová.

Protože jsme už měli služební průkazy, mohli jsme si zajít do výstrojního skladu a nafasovat některé základní potřeby - jako například kartáčky a břitvy, ale také trička, tepláky, bundy, kanady a ponožky. Potom jsme se začali shánět po nějakém dopravním prostředku. K nemalému úžasu Kachní nohy jsme si nevypůjčili - rovná se neukradli - žádný z mercedesů, které stály na parkovišti před svobodárnou, ani žádné letadlo či vrtulník našeho vojenského letectva. Místo toho jsme nasedli do jednoho z minibusů, které rozvázejí piloty ze základen do domovů v okolních městečkách. Postupně jsme tak projeli Florsheim (aspoň jsem zjistil, odkud jsou všechny ty zatracené boty), Weil-bach, Biebach, Erbenheim a Wiesbaden, pak jsme u Schiersteinu přejeli řeku a pokračovali podél ní na východ. Průmyslovou zónu zanedlouho vystřídalo vlastní město a brzo se před námi objevila také velká budova hotelu Hilton. Když jsme si vystoupili, minibus vyrazil směrem na Bodenheim. V jeho útrobách seděli totiž ještě dva velmi unavení piloti.

Vzal jsem dva vozíky a naskládal do nich všechna naše zavazadla. Potom jsem recepčnímu nahlásil svoje jméno a on mi za to dal klíče od apartmá ve třetím patře. To se skládalo ze čtyř velkých ložnic - v každé byly dvě manželské postele - dvou koupelen a obrovského obývacího pokoje s výhledem na celé město. Na minibaru jsem našel obálku nadepsanou svým jménem. Otevřel jsem ji a vytáhl ven lístek.

„Willkommen, mein Kapitán," stálo na něm velkými písmeny. „Musíme si spolu popovídat. Sejdeme se v 19.00 v Altdeutsche Weinstube - ve vinném baru za katedrálou."

Podíval jsem se na hodinky. Bylo 15.25. Aspoň dvě hodiny budeme potřebovat na to, abychom předem prozkoumali okolí vinného baru. Ne, nejsem paranoidní, jenom se řídím jedním ze svých vlastních příkázání pro příslušníky jednotek zvláštního určení, a sice tím, které říká: Nikdy nic nepředpokládej. A tak jsme se rychle osprchovali a potom, jelikož jsme v hotelovém pokoji trpěli nedostatkem piva, jsme zamkli veškerou výzbroj do ocelových beden, které nám dal John Suter, a vyrazili jsme na výzvědy.

60

16.05. Procházeli jsme úzkými moderními uličkami. Překvapilo mě, jak se město od té doby, co jsem ho navštívil naposled, stačilo zamerikanizovat. Jeho historie přitom sahá až do prvního století před naším letopočtem. Za druhé světové války bylo takřka vybombardované, takže většina staveb je stará sotva padesát let. Ale mě daleko víc fascinovala skutečnost, že Němci dneska nakupují boty v obchodech Foot Locker, stravují se v mcdonaldech nebo KFC a místo všech těch svých báječných wurstů do sebe

cpou pizzu.

Jestli chcete splynout s davem, tak zapomeňte na nějaké kožené kalhoty, lodenové kabáty či klobouky s pérem. Kdepak. Vezměte si tričko se znakem Kalifornské univerzity (nejlépe o velikosti XXL), levisky nebo jiné džíny, sportovní boty a baseballovou čepici - tu si nasad'te samozřejmě kšiltem dozadu - a hned budete vypadat jako osmdesát procent dnešních Němců. Prodírali jsme se zalidněnou obchodní čtvrtí Mainzu a věřte mi, že jsem si připadal jako u nás v Georgetownu - až na to, že tady mluvili všichni deutsch.

Já osobně si ovšem myslím, že když je člověk v Německu, měl by jíst jídla německá - protože mu budou určitě chutnat. A tak jsem byl cestou nach Altstadt - do starobylé části města, v níž jsme se měli sejít s podplukovníkem Smithem - přitažený jako můra ke světlu ke stánku, ve kterém se dal koupit onen typický Fleischwurst mit Senf und Brot - tedy párek s hořčicí a chlebem, který je tak naprosto, dokonale, absolutně a intenzivně německý, až člověku vžene do očí slzy (o kilogramech saturovaného tuku do cév ani nemluvě). A tak jsem natáhl do nozder vzduch a zaržál jsem. A svým lidem, kteří toužebně hleděli k nedalekému mcdonaldu, jsem oznámil, že se odtud neheme, dokud neprozkoumáme každíčkou variantu, kterou v té prosklené boudě prodávali.

Samozřejmě že skuhrali a nadávali - ovšem jenom do té chvíle, než jsem jim dal ochutnat. Stačilo jediné sousto a byli ztracení. A tak jsme tam stáli a žvýkali jsme ostošest, po bradě nám stékal tuk a ve vousech se nám usazovala hořčice. Ach, byl to opravdový Schweinparadies - prasečí ráj!

Potom jsme přecpaní zkoumali uličky mezi katedrálou a řekou a moji hoši mě tahali za rukáv jako malé děti, když mají pocit, že dostali jenom půlku laskomin. Nakonec jsem to už nevydržel a začal jsem hledat nějakou Bierstube - pivnici. Byl to

61

těžší úkol, než by se na první pohled mohlo zdát. Německo je sice proslulé pivem jako Švýcarsko čokoládou, ale nezapomínejte laskavě, že Mainz leží ve vinařském kraji. Proto jsou zde desítky, možná dokonce stovky Weinstuben, ale staré dobré německé pivnice - takové, které lemují ulici Mnichova a Stuttgartu, nebo pivní bary, které můžete navštívit v Düsseldorfu, Berlíně, Hamburku, Kolíně nad Rýnem či Bonnu - člověk aby hledal s lupou v ruce.

Když jsme konečně jeden takový bar našli, ležel na jihovýchod od katedrály v úzké, graffiti počmárané boční uličce na půli cesty mezi jakýmsi sídlištěm a blokem garáží a obchodů s průmyslovým zbožím. Sídliště se skládalo z bloku třípatrových budov postavených z betonových tvárníc. Vedle oken opatřených žaluziemi byly namontované malé parabolické antény pro příjem satelitní televize a z oken vanula sytá vůně turecké kuchyně.

Na ceduli před barem bylo napsáno BINDING EXPORT, což je název místního pivovaru. Zvenčí měl bar zřejmě připomínat středověkou krčmu. Dveřní zárubeň lemovaly kusy tmavého dřeva a silné, jakoby ručně tesané trámy. Malá okénka s kouřovými skly byla rozdělená četnými svislými příčkami. Už na vzdálenost dvacet metrů jsme cítili pach cigaretového kouře a piva. Otevřel jsem těžké dveře a nahnuli jsme se dovnitř. Jakmile jsme za sebou zase zavřeli, zůstali jsme stát jako přimražení. Už se vám někdy stalo, že jste někam vešli a okamžitě jste si uvědomili, že jste udělali velkou chybu? Že ano? Výborně - v tom případě tedy víte, jak jsem si v té chvíli připadal.

Všechny smysly říkaly jediné: tohle není pro Dickieho a jeho lidi dobré prostředí. Zařízení sice bylo autentické, to ano - dlouhý dřevěný bar, ručně vyrobené barové stoličky, velké stoly, některé zhotovené z vík od starých dřevěných sudů, starožitné mosazné pípy, ze kterých der Barkellner točil pivo uskladněné ve velkých sudech ve sklepech. Ale osazenstvo bylo špatné.

A z čeho se to osazenstvo skládalo? U baru sedělo jeden-dva-tři-čtyři-pět-šest-sedm-osm-devět-deset hostů. Další tři stáli u sudu, který sloužil jako stůl, po mém pravoboku. A dva na levoboku. A všichni do jednoho měli na sobě to stejné, a sice černé kožené bundy, špinavé džíny, přidržované v pase pochromovanými řetězy nebo vojenskými opasky, a vysoké boty s tlustou podrážkou a ocelovou špičkou, které při kontaktu s hrudním košem - či s jinou libovolnou částí lidské schránky -

62

způsobují vpravdě pekelnou bolest. I přes sporé světlo jsem na jejich tělech viděl spousty kroužků a jiných ozdob. Ani v účesu se od sebe nelišili - hlavy jim zdobil onen nizoučkový ježeček, který nosívají

nováčky u námořní pěchoty. Už je to tak, přátelé -vstoupili jsme do skinheadského baru.

Že chcete o skinheadech něco vědět? No prosím, tady je jejich stručný a výstižný popis. Jedná se o krajně pravicové, pankáč-sko-pseudofašistické pomatence, kteří zpravidla propagují ne-onacistickou rasistickou filozofii, zbaběle útočí na zahraniční dělníky a zastávají ultranacionalistické protiamerické postoje. Stačí vám to? Že ano? To je dobře.

Pozorně jsem si celou tu bandu prohlédl. Proč maj sakra tyhle hajzlové vždycky tak smradlavou kůži a jenom málokdy se mejou? Řeknu vám to jinak. Kde je sakra gemutlich, když to člověk nejvíc potřebuje? Jinak vás ovšem můžu ujistit, že navzdory oněm špatným pocitům jsme v žádném případě nehodlali udělat čelem vzad a vydat se někam jinam. Příslušníci jednotek SEAL nikdy, opakuji, nikdy z nepříjemné situace ani z boje neutíkají jenom proto, že by to tak pro ně bylo snadnější. Tedy aspoň ne příslušníci mých jednotek.

Vybral jsem si je totiž kvůli jejich agresivitě a lásce ke střílení a loupení. Chtěl jsem, aby v každém z nich byla zároveň i trocha hravosti - byť by se pod tou hravostí skrývala chuť prohodit vás a dalších dvacet takových oknem ven.

Navíc jsme za sebou měli pár docela těžkých dní. Museli jsme plavat a lézt na loď. Museli jsme bojovat a zabít několik nebezpečných a dobře vyzbrojených tangu. Museli jsme pobývat v mokru a chladnu. Museli jsme močit a kálet do neoprenu. A utrpěli jsme také hromadu boulí a šrámů. A řeknu vám upřímně, že člověk po tom všem pocítí uje nesmírnou úlevu (a to jak psychickou, tak i fyzickou), když se mu naskytne příležitost vymlátit bar plný skinheadů.

Počkat, počkat - támhle někdo cosi vykřikuje. No tak, člověče, nebojte se a zopakujte tu svoji otázku pěkně nahlas!

Cože? Aha, vy chcete vědět, jestli rvačka v baru přináší stejné uvolnění jako dlouhá noc mezi ženskými stehny.

Tak pozor - pokud jde o uvolnění napětí, pak se dlouhé, vášnivé noci nic nevyrovná. Ale všichni dobře víte, že tenkrát v Mainzu žádná ženská na dohled nebyla, a proto nám museli

63

stačit ti kožení, kovem propíchaní panáci. Vyrazili jsme tudíž plnou parou vpřed, dopluli jsme k baru a požádali o acht Biere. Barman na nás zpoza baru zíral s neskrývanou nenávistí. V levém obočí měl tři malé stříbrné kroužky, dalších pět mu viselo z chrupavky v pravém uchu a spodní ret mu krásně ozdobně vyvedená stříbrná opičí packa. Stál tam s rukama založenýma na staré zástěře z černé kůže a mezi prsty levé ruky žmoulal cigaretu. „Amerikaners my tady neobsluhovat!“ pronesl lámanou angličtinou.

„Hele, jdi do prdele, ty zasraný hajzle!“ vyhrkl Terry Devine a strčil svůj netrpělivý nos barmanovi do obličeje. „Chceme nějaký posraný pivo a chceme ho hned!“

Já vím, já vím, je to ještě mladej a nezkušený zajíc, a proto jde na všechno moc zhurta. Jenže pro mě je takové chování nepřijatelné. Don Vito Corleone jednou prohlásil: „Nikdy nedávej nikomu najevo, co si myslíš! Nikdy se svým nepřátelům neodha-luj!“ Musím říci, že se svým stylem uvažování by tenhle mafiánský kmotr mohl být nekonvenčním válečníkem.

Začínal jsem mít o toho kluka strach. Položil jsem mu ruku zezadu na krk, odtáhl jsem jeho nos od barmanova a přistrčil jsem ho naopak ke svému.

„Nikdo tě kurva nezvolil za mluvčího tyhle zasraný delegace!“ vyjel jsem na něj zostra. „Tak koukej kurva mazat támhle...“ ukázal jsem na stoličku vedle dvojice skinheadů na levoboku, „...a zůstaň tam, dokud ti kurva neřeknu!“ Terry překvapením vyvalil oči. „Ale šéfe, já jsem tím nemys...“ Vrhel jsem na něj takový pohled, že se zastavil v půli slova.

„Terry...!“

Nejmladší člen naší jednotky ohnul spodní ret, nahlas si povzdychl, svěsil ramena a odšoural se na určené místo. Skinhead, který stál nejbliž, se na něj pohrdavě podíval, pak šťouchl loktem do svého kolegy a oba se zahihňali. No, to bude jejich problém, ne můj.

Otočil jsem se zpátky k baru v naději, že se mi podaří situaci zvládnout, a s vědomím, že jsem dosáhl svého cíle. Jenže vtom zazněl z hrdel ostatních skinů posměšný řehot. Rázem mi bylo jasné, že to tady budeme muset vyčistit. Ale stane se tak za podmínek, které si určím já, ne tyhle parodie na lidi.

„Omlouvám se za chování toho mladíka!“ řekl jsem. „Takhle s vámi mluvit neměl. Ale rádi bychom si dali

nějaké pivo."

64

Barman stál pořád se založenýma rukama a civěl na mě.

,Takže osm piv, prosím!" Podíval jsem se na hodinky. Ukazovaly 16.56. Jistě si vzpomínáte, že jsem si chtěl vyčlenit aspoň dvě hodiny na průzkum okolí místa setkání s podplukovníkem Smithem. Zabloudil jsem očima do nejjadnějšího koutu místnosti a zjistil jsem, že se dovnitř vplížil také pan Murphy a teď sedí tam vzadu a usmívá se na celé kolo. V té chvíli jsem už věděl, že celkové zpoždění oproti původnímu časovému plánu bude hodně, hodně velké.

Zprava jsem zaslechl opět smích. Tentokrát to byl Bumerang. Změnil jsem nepatrně postoj - a viděl jsem, že každý z mých lidí si už vybral primární a sekundární cíl. Právě proto je v podobných situacích skvělé, když má člověk po boku opravdové válečníky. Ti vědí, co musejí udělat, a také to udělají.

Bumerang se znova zachechtal. Většina lidí to považuje za známku nervozity, což není pravda. Bumerang se totiž směje předtím, než někoho zabije. Právě proto ho mám tak rád. Ten jeho zvrácený smysl pro humor, který se takhle projevuje, možná pramení ze skutečnosti, že je v mojí partě veselých loupežníků jediným Kalifomanem. Představte si, že tenhle sto osmdesát pět centimetrů vysoký a devadesát kilogramů vážící bývalý za-dák prvního týmu Losangeleské univerzity v americkém fotbale o sobě tvrdí, že se dal k Navy kvůli tomu, aby si vydělal na surfařské prkno. Přezdívku Bumerang dostal proto, že si při základním výcviku ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL pořád chodil pro tresty, třebaže při nich stále víc trpěl. Během operace Pouštní bouře lovil v irácké poušti rakety SCUD a na svoje konto si připsal tři zničená odpalovací zařízení a devatenáct mrtvých příslušníků Republikánské gardy, které zabil v soubojích muže proti muži za podmínek, které má nejradši, tedy pozdě v noci, když je venku úplně sám, jenom se svým nožem a škrtildem ze strunového drátu.

Vedle něj si praskal klouby na kotníčkách prstů a potom i krční obratle Eddie DiCarlo. Ten se kdysi jako příslušník Zelených baretů tak nudil, že se ve věku dvaceti devíti a půl roku dal k Navy. Ve třiceti dokázal úspěšně projít základním výcvikem ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL. Průměrný věk účastníků tohohle nesmírně náročného výcviku se přitom pohybuje kolem dvaadvaceti let. K tomu si připočtete ještě ta jeho pochroumaná kolena, která mu bolestně připomínají oněch víc

65

než šest stovek seskoků a bezpočet tvrdých dopadů, které absolvoval předtím, než se stal žabákem. Ale vydržel. Ba co víc, on přímo exceloval! Je to trdnomyslný, tichý typ, kterému se u jednotek SEAL přílíš nedařilo, neboť si vůbec nevážil těch neschopných důstojníků, kteří dneska vedou svoje lidi zezadu -a svoji neúctu jim také při každé příležitosti patřičně projevoval.

Eddie byl totiž v opravdové válce, na rozdíl od většiny poručíků, nadporučíků, komandem a kapitánů, s nimiž se u SEAL střetával. Jako příslušník Zelených baretů honil obchodníky s drogami v Kolumbii a Bolívii a bojoval s izraelskými žoldáky ve službách Mannyho Noriegy v Panamě. Jako příslušník jednotek SEAL působil coby člen protiodstřelovačského oddílu v Somálsku a na svoje konto si připsal celkem devatenáct úlovek, což bylo třikrát víc, než kolik činil průměr. Ale potom se všechno změnilo. Vlády se ujali clintonovci a veškerá úcta k válečníkům typu Eddieho byla najednou tatam. V polovině devadesátých let dokonce někteří důstojníci zjistili, že nikdy nedosáhnou povýšení, pokud budou jejich jednotky plné lidí, kteří rádi mačkají spoušť.

V éře clintonovců se žádná agresivita nenosila. Chcete další hvězdu? Naučte svoje lidi recyklovat papír! Pošlete je do kurzu na záchranu deštných pralesů! A výsledek? Eddieho služební hodnocení z postsomálského období vypadala přímo děsivě. I v těch nejmírnějších se to hemžilo slovy jako neukázněný, odbojný, nezvladatelný, svéhlavý a přehnaně agresivní.

Při téhle příležitosti musím podotknout, že většinu mých lidí by současní mocipáni považovali za odpad, spodinu, špínu na dně rybníka. Právě proto byli přiděleni ke mně. Dostal jsem na triko rváče, nenapravitelné, agresivní, ctižádostivé a lstivé vzpur-ňáky, které nikdo nechtěl.

A teď vám, přátelé, něco povím. Jsem staromódní typ vůdce a všechny ty výše uvedené lidské vlastnosti se mi zamlouvají. Kmotr všech příslušníků jednotek SEAL Roy Boehm říkával, že si svoje lidi vybíral pokud možno radši z vězení než z námořní akademie, protože chlapi z vězení budou nacházet potěšení v ničení a zabíjení spíš než ti úředníci a gentlemani, které dneska v Annapoli vychovávají. (Ano, je to sice

smutné, ale je to tak: škola, která nám dala Arleigha Burkea a Chestera Nimitze, nyní produkuje důstojnicko-manažerské typy, které prodávají dro-

66

vy, podvádějí při zkouškách a při slově válka se třesou strachy.) Roy měl (a stále má) hlubokou pravdu. Kromě toho mě také naučil, jak se všechny tyto destruktivní vlastnosti usměrňují. Díky němu vím, jak mám všechno to odhodlání a energii spoutat a co nejlépe využít. A proto jsem se zaradoval, když byl Eddie spolu s ostatními odpadlíky převelený k Rudé buňce v domnění, že tím definitivně pohřbí svoji (a také moji) kariéru.

Počkat - nějak moc jsem se na tohle téma rozpovídal a málem jsem si nevšiml, že der Barkellner na mě vyštěkl cosi německy a nějak divně se na mě dívá. Ve vyprávění o svých lidech budu tudíž pokračovat později, teď se musím věnovat situaci v baru, protože ta začíná být opravdu zajímavá.

„Prosím?“ zeptal jsem se a nahnul jsem se nad pult.

„Nicht serviert Amerikaners hier - my tady Amerikaners ne-obsluhovat,“ opakoval barman a na zdůraznění svých slov píchl cigaretou do vzduchu před mým nosem. Jeden ze skinheadů na pravoboku poté třásl chromovaným řetězem o pult a dodal tak k barmanovým slovům vykřičník.

Pokrčil jsem rameny a začal jsem se otáčet, jako kdybych chtěl odejít.

Nyní, jestli dovolíte, bych vás rád seznámil s takzvaným „Prvním fyzikálním zákonem dle Profesionální válečníka“, který zní takto: „Popadni skinheada za opičí packu, kterou má vbodnu-tou do horního rtu, pořádně zatáhni a zbytek těla půjde za ní.“

A teď vám to předvedu.

Otočil jsem se prudce zpátky, sáhl jsem za barový pult, popadl jsem barmana za ozdobu uprostřed horního pysku, přitáhl si ho přes politý dřevěný pult k sobě, chytil ho vzadu nahoře za krk a dole za opasek a poslal ho po hlavě ke dveřím.

Bar okamžitě ztichl - skinheadi byli v naprostém šoku. A vtom Bumerang, s pusou od ucha k uchu, nabral nejbližšího skinheada na solar plexus. Byla to překvapivá, nádherná a tvrdá rána. Bumerang sebral ve svých rukách, nohách, zádech i ramenech veškerou sílu a zabořil pěst na svoji levačce tomu chudákovi do břicha až po zápěstí. Němčour se po tom úderu vznesl dobrých dvacet centimetrů nad zem, ještě ve vzduchu ze sebe vyzvracel několik litrů nažloutlé tekutiny a zhroutil se bezvládně na podlahu. Jen taktak jsem stačil uskočit, aby mi nepotřísnil oblečení -jednou jsem ho měl pro změnu čisté, tak by mi chvíli mohlo vydržet, ne?

67

Malá taktická rada pro vás, přátelé: při hospodských rvačkách se nikdy nenechávejte strhnout dějem, protože pak přestanete dávat pozor a někdo vás může překvapit. Přesně to se stalo totiž mně. Zrovna jsem obdivoval Bumerangovo skvostné dílo, když vtom mě nějaká ruka se čtyřmi stříbrnými prsteny s umrlčími lebkami popadla za cop, použila ho jako prak a pokusila se mě prohodit oknem. Couvnul jsem o krok zpátky a vši silou jsem se na toho neznámého útočníka přimáčkl, aby mě nemohl zvednout.

Bože, ten ale smrděl! Copak tyto evropský antisociální živlové neuznávají ani sprchu?! Jenže ten můj nejenom strašně smrděl, ale byl také o patnáct centimetrů vyšší a zhruba o dvacet kilo těžší než já. Chvíli jsme létali mezi pultem a stoličkami jako kuličky v hracím automatu a pomocí loktů, kolen, brady, zubů a nohou jsme se snažili získat jeden nad druhým výhodu. Už už jsem si myslel, že se mi ho podařilo trochu zpomalit - tu něžné plesknutí po nose, tu jemné polechtání v rozkroku - jenže vtom mě ten parchant otočil, omotal mi cop kolem krku a pokusil se mě uškrtit vlastními vlasy.

Tak tohle teda ne! Dupnul jsem mu na nárt - samozřejmě zbytečně, protože měl na nohách vysoké martensky s ocelovou výztuží. Na oplátku jsem utržil takovou ránu do svého velkého slovenského nosu, až mi z očí vytryskly slzy.

Sakra, to bolelo! Ale na nějaké fňukání nebyl čas. Praštil jsem ho do rozkroku, a když se po té ráně předklonil, bleskově jsem ho sekl hřbetem ruky do tváře. Ale ten Scheifikerl pořád svíral v ruce moje vlasy a nehodlal je jenom tak pustit.

Přeřadil jsem proto na vyšší rychlostní stupeň a vši silou jsem ho nabral loktem do břicha. Tím jsem dosáhl určitého pokroku -Herr Vier Ringen padl na kolena. Jenže přitom strhl s sebou i mě a já jsem se

cestou na podlahu stačil ještě praštit bradou o pult a přijít tak o několik stoliček. A hádejte, kde jsem přistál? Samozřejmě že přímo uprostřed té žlutohnědé kaluže, která vznikla, jak si jistě pamatujete, díky Bumerangovu perfektnímu úderu na solar plexus. A jelikož pan Murphy usoudil, že právě v tomhle okamžiku nastala ta správná chvíle na to, aby se zapojil do víru dění, nasměroval do té smradlavé břečky můj nos.

Ale věřte nevěřte, pro mě byla tahle skutečnost na jednu stranu sice špatná, ovšem na druhou také dobrá. Špatná proto, že ty

68

zvratky hrozně páchly a já jsem si jich nabral (pochopitelně) plný nos. A dobrá proto, že ta hmota byla zároveň kluzká jako pochva nadřžené sedmnáctileté holky. A další špatnou zprávou (jenže tentokrát pro mého protivníka) byla skutečnost, že jsem kdysi jako řadový námořník dokázal srkat nosem hrášek, nebo dokonce i špagety. A tak jsem využil svých zkušeností z mládí, vtáhl jsem zvratky do sebe a pokračoval jsem v práci, kdežto Herr Vier Ringen se snažil udržet svůj ksicht od té mazlavé kaše co nejdál. A to byla chyba. Než se totiž vyškrábal na nohy, stihl jsem se rozmáchnout, praštit ho loktem pravé ruky do tváře (nádherně to křuplo) a poslat ho pozadu zpátky do zvratků.

Herr Vier Ringen sebou plácl na záda a zoufale se snažil převrátit zpátky na všechny čtyři. Vypadal přitom jako pozvracený šváb. Když se mu to nakonec podařilo, hned chtěl odlézt ke dveřím. Chytil jsem ho proto za kotníky a začal si ho přitahovat k sobě (obličejem samozřejmě dolů). Skinhead nahmatal rukou barovou stoličku a ohnal se s ní dozadu.

A teď vám, přátelé, něco řeknu: vkládáte-li veškerou svoji energii do toho, abyste se pokusili udržet barovou stoličku, nemáte dost energie na to, abyste se ještě pokoušeli zabít starého žabáka. A tak se stalo, že jsem získal potřebný prostor, použil jsem jeho tělo jako žebřík, dolezl jsem po něm dopředu a předloktím jsem mu přirazil hlavu k podlaze. Pak jsem mu vytrhl z ruky tu barovou stoličku, opřel jsem se o ni, vyškrábal jsem se na nohy, otočil ji, popadl ji za nohy, rozmáchl jsem se a krásným golfovým úderem ho trefil přímo do ohryzku. Herr Vier Ringen vyplivl několik zubů, zachroptěl a zhroutil se bezvládně na podlahu.

Zrovna jsem se chtěl pokochat svým dílem (copak se nikdy nepoučím?), když vtom jsem zjistil, že se na mě řítí další smradla-vej Němčour. V ruce držel metr dlouhý chromovaný řetěz na pneumatiky a v odulém kulatém obličejí měl zlověstný výraz. S tou mohutnou postavou, oholenou hlavou a blondatým knírkem vypadal jako chlápek z reklamy na čisticí prostředek Mister Proper.

Vzápětí ta zatracená ocel vyletěla dopředu a mířila na moji hlavu. Uhnul jsem. Řetěz mi prosvítl kolem ucha a určitě by mi dopadl na rameno a zlomil by mi klíční kost, kdybych mu včas nestrčil do cesty barovou stoličku. Ta se sice roztříštila, ale pohltila veškerou energii nárazu. Natáhl jsem ruku, chytil jsem

69

volný konec řetězu, škusnul za něj a snažil se přitáhnout toho tlust'ocha k sobě.

Skinhead pochopil, co chci udělat - a proto vyrazil proti mně a zmenšil vzdálenost mezi námi rychleji, než by se mi bylo líbilo. Naštěstí to nijak nevadilo - tou dobou jsem už měl totiž ten řetěz plně ve své moci. A protože ve své venkovní posilovně doma na Divokém panství denně zvedám na benchpressu 202,5 kilogramu při 155 opakováních, a to za slunce i deště, střízlivý i v kocovině, odpočatý i unavený, jsem daleko silnější než nějaký obyčejný, průměrný skinhead. Ba co víc, jsem dokonce silnější než nějaký nadprůměrný, výjimečný skinhead. A na rozdíl od něj jsem také válečník.

Když jsem si tudíž toho hajzla přitahoval k sobě, omotával jsem si zároveň řetěz kolem ruky a předloktí. A jelikož mě hodlal poctit osobní návštěvou, rozhodl jsem se, že ho náležitě přivítám. Vyrazil jsem mu proto naproti a praštil jsem ho pěstí obalenou řetězem do prsou. Mířil jsem přitom do místa těsně nad srdcem. Skinhead zakoulel očima, přes obličej mu přelétl nevěřící výraz a nakonec se zhroutil do zvratků u svých nohou. Rychle jsem se rozhlédl kolem a pátral jsem zrakem po dalším nebezpečí. Žádné jsem ale neobjevil.

„Všude čisto, kapitáne!“ vykřikl Terry Devine.

„Kdepak! Všude ještě ne, Terry!“ opravil ho Bumerang a otočil toho pulce na pravobok, aby se podíval

na Hlodavce, který právě zpracovával posledního stojícího skinheada a posílal ho hlavou proti barovému pultu.

Když se skinhead sesul bezvládně k zemi, Bumerang prohlásil: „Teprv teď je všude čisto!“ Pak Terry ho objal kolem ramen a řekl: „Tohle byl už třetí průser, kamaráde! Je načase, aby sis začal dávat zatraceně dobrý pozor na to, co děláš! Na Kuz Eme-qu nás tady se šéfem kvůli tobě málem zabili, protože jsi tvrdil, že heliport je čistej, a on přitom nebyl a my jsme museli zlikvidovat chlapa, o kterého ses měl postarat ty! Před chvílí jsi zase div neprozradil naše krytí! A teď jsi znova křičel, že je čisto, když čisto ještě nebylo!“ Na chvíli se odmlčel a potom pokračoval: „Terry, člověče, jestli chceš v tyhle jednotce vydržet, tak koukej kurva začít dávat bacha na detaily!“

„Souhlas, partáku!“ přidal se Aligátor Shepard. Představte si, že ten pitomec se při té rvačce ani nezadejchal!

70

Terry zklamaně protáhl jinak kulatý dětský obličej a sevřel ruce v pěst. „Hele, já jsem se jenom snažil...“ „Tak se podívej, mladej,“ přerušil ho Aligátor, „my se tady nesnažíme! My jednáme! A v tom je ten rozdíl!“

„Viš,“ ozval se Kachní noha, „něco ti povím. Když jsem byl čerstvej zelenáč u SEAL 4, tak mi velitel družstva jednou řekl, že mám jenom sedět na prdeli, držet hubu a učit se od zkušenějších!“

„Hele, kdyby si tady šéf myslel, že na to nemáš, tak bys tu s náma nebyl!“ vysvětloval Bumerang. „Ale uklidni se! Drž se zpátky! Sed na prdeli a drž hubu, jak říkal Kachní noha! Sleduj, jak pracujeme, a uč se! Jedině tak mezi nás zapadneš!“

„A jestli ne,“ poznamenal Eddie DiCarlo, „tak z jednotky vyletíš! Pro sólisty u nás není místo! Jasný?“ Chudák Terry tam stál a přejížděl očima z jednoho spolubojovníka na druhého. Nakonec ztěžka polkl a přikývl. „Jasný!“

Aligátor ho poplácal po zádech. „Výborně!“

Díval jsem se, jak na Terryho všichni skáčou, jako kdyby dal právě gól, strhávají ho na zem, lechtají ho a válejí ho ve zvratkách sem a tam. Právě kvůli tomuhle mám svoje muže tak rád. Nemusel jsem Terrymu vynadat, protože ostatní to udělali za mě. A provedli to postaru, ve stylu staré Navy, tedy pomocí drsných, upřímných slov, která by měla Terryho inspirovat, stimulovat a motivovat. Navíc jsem na nich poznal, že toho kluka přijali mezi sebe, navzdory všem těm chybám, které udělal. A zcela jasně mu dali najevo, že od téhle chvíle bude bud táhnout za jeden provaz, anebo půjde pryč. Ale zároveň mu sdělili, že je jeden z nich.

„Co kdybychom se na tyhle dětinský hrátky radši vysrali a dali si kurva konečně pivo?!“ zvolal po chvíli Hlodavec, oddělil se od hromádky zvratky potřísněných těl, přeskočil barový pult a začal hledat nějaké nerozbité sklenice. „Chcete někdo taky?“

„Všichni!“ odpověděl Pulpinta. „Ale musíme to vypít rychle a pak se jít do hotelu umejt a převlíknout! Přece tady nebudeme pobíhat v těchhle poblitejch a smradlavejch hadrech! Vždyť máme bejt nenápadný, je to tak, kapitáne?“

Když jsme dorazili k Altdeutsche Weinstube, bylo už 19.48. Jako většina vinných sklípků ve staré části města i tenhle byl zasazený do dvoupatrového domu ze sedmnáctého století, opatřeného klenutou střešou, vikýři a zdobenými štíty. Přeběhli jsme

71

w

rozlehlé tržiště před katedrálou, zahrnuli jsme do úzkých dlážděných uliček Starého Města a prokličkovali mezi skupinkami místních obyvatel se psy, hloučky turistů obdivujících historické památky a vysokoškolskými studenty mířícími domů na starých těžkých jízdních kolech s jedním převodem, které jsou v Evropě stále k vidění.

Před vinným sklípkem stálo zhruba deset stolů. Všechny byly obsazené skupinkami Němců zabraných do živého hovoru. Zpomalili jsme, rozdělili jsme se, došli jsem o trochu blíž a nenápadně jsme prozkoumali okolí. Terry s Bumerangem předstírali, že si prohlížejí nedalekou výlohu u obchůdku se suvenýry, a kontrolovali, jestli nás někdo nesleduje. Já jsem si spolu s Pulpintou a Eddiem vybral výlohu obchodu s vínem, v níž byla vidět druhá strana ulice. A náš zvěřinec - čili Kachní noha, Ali-gátor a Hlodavec - hledal

blechy v irské hospodě s názvem Murphy's Farm, která ležela šikmo naproti vinnému sklípku. Zanedlouho jsme už věděli, že je všechno v pořádku. Za jiných okolností bych nás rozdělil do tří skupin, které by dorazily na místo třemi různými průzkumnými trasami a od 17.00 by se snažily všemi smysly zjistit, jestli se po okolí netoulají nějakí nepřátelé. Protisledovací opatření se totiž v městském prostředí provádějí mnohem hůř než v terénu. V terénu se zakopete, zamaskujete svoje postavení a počkáte, až okolní flóra i fauna obnoví svůj přirozený rytmus - až ptáci začnou zase zpívat, cvrčci cvrkat a hmyz bzučet. Pokud se tenhle rytmus najednou naruší, víte, že se poblíž někdo pohybuje. To samé platí o malém městě. Na německém venkově (a vlastně i ve všech venkovských lokalitách po celém světě) každý cizinec fällt entsetzlich auf - vyčnívá z davu.

Ale ve městě je to mnohem těžší. Tady musíte místo naslouchání přírodě hledat neobvyklé prvky - například sledovací týmy procházející kolem v pravidelném či nepravidelném rytmu. Nebo hosty pouličních kaváren, kteří evidentně nepatří mezi místní. Jenže jak to má člověk poznat? Města jako Mainz (a také Řím, Paříž a Londýn) se jenom hemží sezónními dělníky, turisty a návštěvníky. Jistě, při jednom až dvou týdnech času na pozorování by se to dalo zvládnout. Ale za den, nebo dokonce za pár hodin to v žádném případě nejde. Naštěstí jsem už dřív zjistil, že k protisledovacím opatřením v městském prostředí je potřeba mít určitý šestý smysl, který se u člověka vyvíjí delší dobu.

72

A proto jsem si počínal tak, jako kdybych vedl jednotku v terénu - řídil jsem se svými instinkty. Ty mi řekly, že se nemáme čeho bát. Na zátylku se mi nezežily žádné chlupy, v hlavě se mi nerozhoukala žádná siréna a také průsvihomeř, který leží hned vedle radaru na ženské, ukazoval nulu. Nečekala nás žádná léčka. Žádná svízelná situace.*A tak jsem přibližně po pětadvaceti minutách pátrání po neexistujících sledovačkách svolal svoje lidi dohromady a vydal se s nimi kolem přeplněných stolů k úzkým otevřeným dveřím a dál do spoře osvětlené restaurace.

Uvnitř bylo několik malých místností. Nízké stropy podíraly starožitné ručně otesané trámy. Kolem těžkých ozdobně vyřezávaných stolů stály rovněž těžké a ozdobně vyřezávané židle.

Protlačil jsem se houfem anglických turistů, který mířil k východu, a rozhlédl jsem se po nejbližší místnosti. Nikoho známého jsem ale neviděl. Už už jsem se chtěl vydat do výklenku na levoboku, když vtom se u mě objevil vrchní číšník v lesklém dvouřadovém smokinku a s náručí plnou jídelních lístků.

„Willkommen!“ přivítal nás se širokým úsměvem ve zpoceném obličejí. „Guten Abend, meine Herren!“ Odpověděl jsem mu stejně zdvořile.

„A kolik vás dnes večer bude?“ zeptal se poté bezvadnou angličtinou číšník a natočil se tak, aby se mi mohl podívat přes rameno.

„Je nás osm - ale máme tady s někým schůzku,“ řekl jsem. „S nějakým panem Smithem. Už přišel?“

„Ach tak, Herr Schmidt! Takže on čeká na vás!“ prohlásil číšník a trochu nedůtklivě, leč nikoli nepřátelsky se na mě zamračil. „Herr Schmidt už na vás čeká - velmi, velmi trpělivě!“ Z tónu v jeho hlase jsem usoudil, že Herr Schmidt je u něj váženým hostem. Pak se uklonil, nechal kolem sebe proklouznout číšníka s podnosem a vybidl nás: „Pojďte prosím za mnou! Herr Schmidt si zamluvil jeden z našich soukromých salonků ve vinném sklípku!“

Otočil se na podpatku, došel na konec úzké zakouřené místnosti, zabočil doprava, šel chvíli rovně, potom zahrnul znova doprava a začal sestupovat po dlouhém rozvrzaném schodišti bez zábradlí. Pod schodištěm byly troje dveře - jedny otevřené a dvojce zavřené. Za těmi otevřenými bylo vidět kuchyni a výtahy, ve kterých se jídlo posílalo nahoru. Na druhých byla velká

73

petlice s visacím zámkem. Tím pádem zbývaly dveře číslo tři. Vrchní číšník je otevřel dokořán, ustoupil stranou a naznačil nám, že máme jít dovnitř.

Už ve dveřích mě ovanul studený vlhký vzduch, tak typický pro vinné sklípky. Teplota ve sklípku byla o dobrých deset stupňů nižší než v horní restauraci. Aby také ne, když všude kolem byl samý kámen - podlaha, zdi i stropy byly ručně vysekané do skály. Ze stropu visely tři velké lustry z tepaného kovu a pod nimi stál dlouhý a široký stůl, který byl jako vystřižený z filmů o králi Artušovi. Stěny lemovaly obrovské police, na kterých ležely hromady lahví. Z jejich hnědého a zeleného skla se odráželo světlo. U vzdálenějšího konce mohutného stolu seděla jakási postava. Před sebou měla láhev vína a

poloprázdnou číši. Na každé straně stolu byla připravená čtyři místa.

„Herr Schmidt...“ oznámil nám vrchní číšník a zavřel dveře.

Osoba v čele stolu na mě namířila palec a ukazovák jako pistoli a zavrčela: „Máš přesně hodinu a šest minut zpoždění, Dicku!“

Byl to Thomas Edward Crocker, v celé své předsednické a ge-nerálské kráse - jenže tentokrát měl na sobě místo uniformy tvídové sako, kašmírový rolák a loveckou čapku.

Pak povstal a podal mi ruku. Když viděl můj odřený obličej a rozbitý nos, ve tváři se mu rozlil širokánský úsměv. „Copak, Dicku - měl jsi snad cestou sem nějaký potíže?“

KAPITOLA 4

Zasedli jsme k večeři, která se skládala z vepřového na česneku a víně, červeného zelí, opékaných brambor a výtečných německých těstovin zvaných Spätzle, to vše hojně zalévané tím nejlepším rhinegau kabinettem, jaký jsem kdy pil. Generál měl výbornou náladu, kterou ještě umocňovalo dobré víno. Sdělil nám čerstvé klepy z Washingtonu, zavtipkoval si na účet byrokratů ve Sboru náčelníků štábů a oznámil nám, že jeho bývalá asistentka (a moje někdejší spolubojovnice) Joanne Montgomeryová se úspěšně uzdravuje ze střelných zranění, která ji na osm měsíců vyřadila z normálního života.*

Jestli se chcete o Joanne dozvědět víc, kupte si knížku Profesionální válečník 6: Jednotka SEAL Alfa.

74

Vyprávěl nám dokonce i trochu divokou historku o jistém vysokém úředníkovi Bílého domu, který byl minulý týden přistižený jedním z mariňáků z ochranky ministerstva zahraničí in flagrante delicto. Zmíněný úředník měl na starosti psaní projevů pro ministryni zahraničí a příslušník námořní pěchoty ho našel v choulostivé pozici s dalším mužem, a to přímo na starožitném psacím stole naší paní ministryně.

Když jsme se všichni dostatečně uvolnili, generál si postupně popovídal s každým z mých střelců. Z otázek, které jim přitom kladl, jsem poznal, že si důkladně prostudoval jejich osobní spisy. Například Kachní nohy, který se jinak jmenuje Allen, se vyptával na krajinu na východě Marylandu a na to, jak v mládí chodíval se svým otcem a strýcem na lov vysoké, křepelek a divokých hus.

„Třeba se tam jednou s tebou podívám“ řekl generál. „Není nic lepšího než první den lovecké sezóny!“

Kachní noze zasvítily oči. „K službám, pane! Stačí jen říct!“

Potom generál poškádlil Eddieho DiCarla za to, že vyměnil armádu za válečné námořnictvo, zavzpomínal s Bumerangem na americký fotbal a probral s Aligátorem Shepardem policejní problematiku. Aligátor totiž před příchodem k jednotkám SEAL sloužil u zásahové jednotky. A věřte mi, že je to zatraceně dobrý střelec. Na padesát metrů dokáže z MP5 trefit desetřák.

Hlodavce se pro změnu dotázal, jak přišel ke svojí přezdívce.

„Můj starší brácha dostal přezdívku Tlustá krysa,“ vyprávěl Hlodavec. „Nastoupil k Navy šest let přede mnou - zvládl základní výcvik ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL a byl zařazený k SEAL 2.

Když jsem se dal k Navy já, byl už E-5 a měl spoustu kamarádů. A tak jakmile jsem se octl v základním výcvikovým táboře, postaral se o to, aby všichni věděli, co jsem zač, a dali mi pořádně zabrat. V táboře byl jeden hroznej instruktor, jmenoval se Denny Chalker - to jméno nikdy nezapomenu. Byl to ten největší a nejpodlejší hajzl, jakýho jsem kdy potkal. No a ten se hned první zsranej den (omlouvám se za ty sprostý slova, ale vy určitě dobře víte, o čem mluvím), když jsem vylezl celej mokrej a prochladle] z bazénu, podíval a řekl: „Ty nej-seš menší jenom než velrybí hovno! Ty seš taky o tolik, kurva, menší, o tolik, kurva, slabší a o tolik, kurva, bezvýznamnější než tvůj brácha Tlustá krysa, že seš jenom posranej hlodavec a nic víc!“ A od té doby jsem zkrátka Hlodavec,“ uzavřel se smíchem.

75

Pak generál obrátil svoji pozornost k Pulpintovi. „Ty ses Mike, přezdívanéj Pulpinta!“ Oslovený přikývl. Generál se podíval na mě a zeptal se: „To je ten, co mu tak chutnaj uši?“

Pulpinta překvapením vykulil oči. Před lety totiž v baru s názvem Přípravna (tenhle bar se nachází, kdybyste to snad někdo nevěděl, hned za hlavní bránou základny námořního letectva Oceana) při jedné pravidelné rvačce mezi příslušníky SEAL a námořními letci ukousl jistému poručíkovi větší část pravého ucha. Majitel baru projevil svůj velmi zvláštní smysl pro humor a chtěl si ten kousek přibít nad barový pult a nechat ho tam vyschnout. Poručíkovi se ale povedlo získat boltec zpátky a odvézt ho urychleně do vojenské nemocnice v Portsmouthu, v níž mu ho znova přišili.

Zmíněný letec po téhle eskapádě dostal nový volací znak -dodneška se hlásí jako Frankenstein. A Pulpintu od té doby pokaždé když vejde do Přípravný, vítají výkřiky: „Bacha, jsou tady Čelisti!“ Jako poslední přišel na řadu Terry. „Ty seš ten nověj,“ řekl generál. „Jak to jde, Terry?“ „Musím se toho kurva ještě tolik učit, pane generále!“ odpověděl v žabáckém stylu Terry. „Ale já to kurva zvládnou! Chci být totiž ten nejlepší zkurvenej příslušník SEAL, jakej kdy kurva žil, a budu se o to kurva snažit tak dlouho, dokud se mi to kurva nepovede!“

„Moc pěkný, Terry!“ pochválil ho Bumerang a zvedl sklenici k připitku. „Tohle je přesně ten přístup, kterej se nám tady v tyhle jednotce líbí!“

Což platilo samozřejmě i o mně. Když přibírám do své jednotky nové lidi, nehledám žádné gazely - tedy typy, které všechno hladce zvládají. Chci obyčejné pěšáky. Chlapy, kteří byli při základním výcviku ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL vždycky poslední, a přece vytrvali. Vybírám si pulce, kteří se dokážou dostat až na druhou stranu rybníka. Ty potom přetvářím ve válečníky podle svého obrazu - tedy ve válečníky srdcem i duší. A generál Crocker zřejmě uvažuje stejně jako já, protože jinak by mě nechránil - a já bych tady nebyl.

Na okamžik se rozhostilo ticho, které porušil až generál. Vstal, pozvedl svoji číši a připil na naše zdraví. Povstali jsme a učinili totéž. Pak se generál vrátil k serióznímu tématu. Zavzpomínal na Vietnam a na svoje působení ve funkci velitele roty a zdůraz-

76

júl, že během těch tří pobytů v Asii narazil na něco, co se ve VVest Pointu neučí. „Zjistil jsem, jak je cenná loajalita směrem dolů,“ prohlásil. „Protože tu jsem jako mladej nikdy nezažil. Generálové, pod kterejma jsem sloužil, na mě zvysoka srali -zajímaly je jenom počty, aby si je mohli odškrtnout na seznamu a oznámit do Washingtonu, že je splněno!“

Dopil a nalil si opět plnou sklenku. „Neměl jsem spolu se svej-ma lidma žádnou podporu, žádný zastání!“ řekl s hořkostí v hlase. „Vzpomínám si, jak jsem jednou poslal nahoru zprávu o provedení akce. Jedna z mejch průzkumnejch čet objevila zhruba dvacet severovietnamskejch tanků. Považoval jsem to za zatraceně důležitý nález, a proto jsem o tom zpracoval hlášení. Druhej den mi přišlo z divize nařízení, abych přej to svoje hlášení přepracoval - přej mám vypustit veškerý zmínky o těch tankách!“ Na chvilku se odmlčel a postavil číši zpátky na stůl. „Když jsem pátral po příčinách tohohle rozhodnutí, zjistil jsem, že jis-tej jednohvězdičkovej idiot ve zpravodajským štábu v Hanoji se už generálovi Westmorelandovi zaručil za to, že severovietnam-ská armáda nemá v okruhu sta kilometrů od mojí operační oblasti žádný tanky, a Westmoreland tuhle informaci sdělil prezidentovi Johnsonovi. Oficiálně teda žádný tanky neexistovaly a moje hlášení se muselo tímhle stanoviskem řídit.“

Pak zabubnoval kotníčky prstů na stůl a zachmuřeně pokračoval: „Ale víte, v čem spočíval ten hlavní problém? V tom, že když tam nebyly žádný tanky, nemohl jsem dostat taky žádný protitankový zbraně. Ty zatracený byrokrati mi nedali ani lehký protitankový střely, ani pancéřový pěsti! Musel jsem se spolehnout sám na sebe a vzít zavděk tím, co bylo po ruce - čili granátama, který jsme sebrali mrtvejím severovietnamskejím vojákům. Kvůli tomu jsem přišel o několik kluků, Dicku! Přišel jsem o ně proto, že ty zasraný důstojníci nade mnou se starali jenom o svoji pitomou kariéru a na nás v terénu zvysoka srali -a po mně přitom ty hajzlové vyžadovali absolutní věrnost!“

Potom po nás přešel takřka otcovským pohledem a řekl: „Tys byl i se svejma lidma ke mně loajální. Dokázali jste splnit úkol. Dopravit zboží na místo určení. A proto je tohle to nejmenší, co pro vás můžu udělat!“

Generál byl totiž odkojený onou starou věrností nadřizených k podřízeným, se kterou jsme se kdysi setkávali u jednotek SEAL. A právě kvůli tomu sem v civilu přijel a počkal si na nás. Ve vlá-

77

dě prý panuje hrozný zmatek. Prezident vězí až po uši (i když přesný anatomický bod leží o něco níž) ve skandálu s jistou stá-žistkou, kterou bulvární tisk překřtil na „zvláštní asistentku prezidenta pro orální sex“.

Viceprezident se ze všech sil snaží sehnat dost peněz na to, aby mohl odrazit potenciální politické soupeře a také zvláštního žalobce. A tak se o řízení země v současné době stará v podstatě náčelník štábu Bílého domu, což znamená, že se nedělá nic - s výjimkou zákulisních tahanic a pletich mezi členy

vládního kabinetu.

Ředitel FBI chce zřejmě moji hlavu. Zašel kvůli tomu prý i za generální prokurátorkou a ta zase navštívila svého bývalého spolužáka z právnické fakulty, kterým není nikdo jiný než zmíněný náčelník štábu Bílého domu. Se svou troškou do mlýna přispěchal i prezidentův poradce pro otázky národní bezpečnosti, který mě nijak zvlášť nemiluje (a to je ještě zatraceně slabé vyjádření jeho vztahu k mojí maličkosti!) a moc rád by viděl na špalvu nejenom moji hlavu, ale také zbytek mého půvabného žabáckého těla. Současný velitel námořních operací je pro změnu ubohý zoufalý byrokrat, který udělá to, co se mu řekne. Od něj se Dickie žádné podpory nedočká. A jeho zástupce, tříhvěz-dičkář jménem G. Edward Emu, je asi jediným člověkem, který dokázal absolvovat základní výcvik ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL, a který přitom nesnáší krev a při pohledu na ni upadá do mdlob.

Takže na moji obhajobu vystupovali jenom ministr obrany a generál Crocker. A oba dospěli k poznání, že pro mě bude nejlepší, když do té doby, než se situace uklidní, zůstanu co nejdál od Washingtonu. No co, vždycky jsem razil zásadu, že nepřízeň osudu má člověk využít ve svůj prospěch. Pokud na něj půjde osm nepřátel, měl by se zabývat jenom otázkou, koho z nich zlikviduje nejdřív. A tak jsem generálovi sdělil, že ten vynucený pobyt v Německu přesně zapadá do mejch plánů. Stejně jsem chtěl jet přímo do Dusseldorfu. Právě tam se totiž začal můj malej Němčou-rek shánět po ADN pro Chálida a právě tam jsem chtěl začít slídit i já. Někde tady se potloukají zrádci, kteří prodávají naše ADN, a já se ještě v noci vydám po jejich stopách.

Generál byl ovšem proti. „Zatím pokaždý když ses pustil do toho svého plížení a slídění, nebo jak tomu říkáš, tak z toho vznikl

78

mezinárodní incident," prohlásil. „Saúdi teď kvůli tomu, co se stalo na Kuz Emequ, vyhrožují, že ze svého království vykopnou všechny Američany! Znáš Saúdy - nevádí jim, co děláme, ale musí to bejt všechno potichu. Jenže dneska stojej v arabském světě na tenkém ledě a nemůžou si dovolit, aby na ně ostatní koukali tak, jako že jsou na nás naprosto závislý, i když sami dobře věděj, že bez americký vojenský podpory by se to jejich království zhroutilo jako domeček z karet. Ale politická situace je značně napjatá. Řeknu ti to na rovinu: to, že jsi Chálida zabil, jí na klidu rozhodně nepřidalo," dopověděl a nevesele se usmál. „Sakra, Dicku, naše ministerstvo zahraničí tě teď má rádo o nic víc než FBI!" Jenže mně může bejt naše ministerstvo zahraničí úplně ukradený, což jsem také generálovi svým typickým žabácky upřímným stylem oznámil.

V generálově tváři se po mojí odpovědi objevil pobavený úsměv. Ale tón jeho hlasu zůstal vážný. „Musíš bejt neviditelnej, Dicku! Nikdo o tobě nesmí vědět! A cesta do Dusseldorfu a čmouchání kolem kapesních atomovek k tomu jaksi nepasuje!"

Místo toho jsem dostal nařizení, abych se svojí jednotkou provedl průzkum přímo v Porýní. Prý se zde vyskytl takový menší logistický problém a my bychom ho mohli generálovi - a také ministrovi obrany - pomoci vyřešit.

Ajaj! Jakmile důstojníci začnou mluvit o menších logistických problémech, hned si vzpomenu na dobu, kdy jsem byl ještě řadovým námořníkem. Když totiž tenkrát začal někdo se zlatými prýmký na rukávech povídat cosi o menším logistickém problému, vždycky to znamenalo, že budu buď čistit latríny, anebo pumpovat z podpalubí smradlavou vodu.

Naštěstí se ukázalo, že předsedův logistický problém je o trochu zajímavější než úklid latrín, a že dokonce souvisí s atomovými destrukčními náložemi.

Dozvěděl jsem se, že u několika POMCUSů - a zrovna u těch, ve kterých byly uschované ADN - se, řečeno slovy generála Crockera, nešťastnou náhodou ztratily údaje o jejich přesné poloze. Spojené státy postrádaly celkem šest ADN a generál chtěl, abych dvě z nich našel já se svojí jednotkou.

Teď vidím, jak na mě všichni máváte a křičíte. V čele toho davu je můj vydavatel Skáče do vzduchu jako opičák na gumičce a huláká, že to, co jsem právě napsal, není možné - vláda by

79

přece jenom tak nedopustila, aby se jí ztratilo půl tuctu taktických kufříkových jaderných bomb.

Milí přátelé, musíte si uvědomit jednu věc: svět, ve kterém žijeme, je mnohem složitější a mnohem podivnější, nelogičtější, absurdnější a bláznivější, než jak by si ho člověk dokázal vymyslet - což platí i o

mně a mojí knížce.

A svoji roli zde hraje ještě jedna smutná okolnost. Jak už sami víte, současná vláda - kromě ministra obrany - na ozbrojené síly naprosto kašle. A jedním z průvodních jevů tohoto pohrdavého, nepřátelského a pomstychtivého postoje bylo několikeré snižování početních stavů na ministerstvu obrany. V rámci těchto opatření odešla většina lidí, kteří se starali o POMCUSy, předčasně do výslužby nebo do civilu, což těm zasaženým zástupcům zástupců pobočníků, dosazeným podle Plánu C*, plně vyhovovalo. Koneckonců, proč by si měli držet důstojníka s platem kolem osmdesáti tisíc dolarů ročně plus příspěvky, když si na tu samou práci můžou na částečný úvazek najmout pracovníka nějaký poradenský firmy, a to za padesát tisíc a bez jakýchkoli dalších příspěvků a náležitostí?

Potíž je ovšem v tom, že když se vyhodí normální zaměstnanci a nahradí se pracovníky na částečný úvazek, ztrácí se takzvaná institucionální paměť. Jak víte, já nejsem zrovna horlivým zastáncem byrokratů. Ale i oni mají svůj účel - a pokud se mi nepletou do cesty, toleruji je. Generál mi vysvětlil, že během uplynulých deseti let dokázal Pentagon ztratit z očí na půl tuctu POMCUSů. Papírová dokumentace od nich zmizela. Možná se ztratila v době, kdy se na ministerstvu obrany přepisovaly všechny papíry do počítačů. Možná někdo prodal trezory, ve kterých byly tyhle materiály uložené, aniž by je předtím zkontroloval. A sakra! Zase nás vyrušuje ten můj zatracený vydavatel. Kreslí tužkou ve vzduchu kruhy a tvrdí, že něco takového se nemůže stát, že i beletrie má svoje hranice a že už zacházím dost daleko. Tak hele, člověče, za první mě nevyrušujte, když něco vyprávím. A za druhý: ano, takový věci se opravdu stávají. Viděl jsem to na vlastní oči. Když jsem si ve federálním nápravném zařízení v Petersburgu odpykával roční trest, přivezli nám tam jednou

Plán C znamená, že daný pracovník nemusí mít žádné zkušenosti z terénu, neboť svoji funkci získal odměnou za práci vykonanou pro prezidenta během volební kampaně či díky vlivu vládní strany.

80

k renovaci několik trezorů. Uvnitř jednoho z nich objevil jistý podnikavý vězeň hromadu MEMCONů (MEMorandum of CONversation = zápis rozhovoru) o našich jednáních se Sovětským svazem v rámci smlouvy START. Všechno přísně tajné materiály. Proto jsem skutečnost, že se někam ztratilo šest POMCUSů, nepovažoval za nic nemožného.

Úkolem nalézt zmizelé ADN nebyla pověřena jenom moje malá úderná jednotka. Generál prohlásil, že větší část úkolu přidělil stuttgartské bezpečnostní skupině Johna Sutura - a až (považoval jsem za důležité, že neřekl „jestli“) ty svoje ADN najdu, mám se s Johnem urychleně spojit a předat mu je. Nebyl jsem proti. Neviděl jsem žádný důvod, proč bychom tady měli pobíhat kolem s jadernými zbraněmi tak říkajíc po kapsách. Navíc se mi John Suter líbil a věděl jsem, že s ním bude radost spolupracovat. Daleko méně se mi ovšem líbilo to, co řekl generál poté.

Dozvěděl jsem se totiž, že pokud při tomhle cvičení narazím na něco politicky významného, budu se řídit obvyklým služebním postupem, tedy oznámím to na CINCUSNAVEUR neboli na vrchní velitelství námořních sil USA v Evropě.

Protestoval jsem. S Navy jsem si už užil svoje a generál to moc dobře věděl. A svoje jsem si užil také s nynějším vrchním velitelem námořních sil USA v Londýně, který se jmenuje... no, vzhledem k tomu, že je to Ir, tak mu budu říkat třeba Démon Eamon. Démon Eamon patří k těm aparátčíkům z Annapole, kteří se pyšní bakalářským vzděláním v technickém oboru a magisterským vzděláním v oboru systémového řízení. Tyhle sráči se štítí války a hrozí se válečníků. Eamon je toho typickým příkladem, protože celou svoji dosavadní kariéru strávil, až na jednu či dvě kratičké stáže na lodi, výhradně za psacím stolem.* Nemám sice zrovna moc času, ale je důležité, abyste věděli, že většina našich admirálů a generálů není povyšovaná proto, že by si vedli zdatně ve válečném řemesle nebo že by dokázali vést svoje lidi.

Kdepak. Dostávají hvězdy za to, že pracovali delší dobu jako štábní pomocníci nebo pobočníci vysoko postavených generálů či admirálů. Naposled například vybralo současné vedení třicet čtyři kapitánů, kteří měli být povýšeni do jednohvězdičkového stavu. Dvacet tři kandidátů přitom zastávalo posty výkonných zástupců nebo náčelníků štábů u nějakého čtyřhvězdičkového admirála. Dalších sedm

81

il

Generál ale trval na svém. „Zatraceně, Dicku, nemám na vybranou! Nejsem přece císařpán! Jsem

součástí organizační struktury! A ty taky, ať se ti to líbí nebo ne! Musím mezi jednotlivěma složkami udržet mír a můžu ti říct, že velitel námořních operací i jeho zástupce kvůli tomu, že pracuješ se svojí lidma pro mě, pěkně zuřej!" Odmíchl se, dopil víno a zabubnoval prsty na stůl. „Nemusí se ti to líbit, Dicku, ale udělat to musíš! Konec diskuse!"

Chtěl jsem se ještě zmínit o několika skutečnostech, které s Démonem Eamonem souvisejí, ale radši jsem držel jazyk za zuby. Generál pochytil řadu ran, které byly určeny mně, a jestli si tedy přeje, aby bylo po jeho, tak ať je, i když tuším, že mi tohle rozhodnutí značně zkomplikuje život.

Poté generál pohovořil o našem novém úkolu. Řekl v podstatě tohle: jelikož nechce, aby se můj slovenský rypák vyskytoval tam, kde by se vyskytovat neměl, a jelikož se nemůžu vrátit do Spojených států, budeme se účastnit akce s ADN. Prohlédáme prostor mezi Mainzem a Koblenzem, vymezený na východě řekou Rýn a na severu povodím řeky Mosely. Jedná se o území ve tvaru písmene L s délkou zhruba sto padesát kilometrů na každé straně. Že to bude legrace, říkáte?

No to si pište! Podle mě existuje řada příčin, proč bychom se do toho měli pustit co nejdříve. Například proto, že nedávno zesnulý Heinz Hochheizer koupil americkou ADN, kterou se pokoušel prodat princí Chálidovi - a ta ADN pravděpodobně pocházela z jedné ze ztracených skrýší. Což znamená, že se někde kolem plíží a slídí banda nepřátel, o prohrabávání POMCUSů ani nemluvě. Nehezka představa! Oznámil jsem generálovi, že jsme si z Itálie přivezli vlastní zásoby - zbraně, munici a další taktickou výzbroj a výstroj. Ale budeme toho potřebovat víc.

Prý to mám považovat za vyřízené, řekl generál. Když mu dám seznam, za čtyřicet hodin si to všechno můžu vyzvednout na základně Rýn-Mohan. Pak přišla na řadu otázka financí. Ty pro nás nepředstavovaly žádný problém. Vždyť jsem měl Hochheizerův kufřík plný stodolarových bankovek. Když jsem generálovi sdělil, jak velkou částkou v hotovosti disponuji, dopracovalo ve funkci vojenského pobočníka nebo výkonného zástupce v Bílém domě nebo v Pentagonu. Pouze čtyři pocházeli z přímého výkonu služby.

slova na mě vyvalil oči. Tím pádem nám zbývalo už jenom jediné, a sice nějaký pořádný detektor záření. Generál Crocker evidentně myslel na všechno, protože odpověděl: „Vzal jsem s sebou hned dva, Dicku. Jsou u mě v hotelu spolu s hromádkou map, plánek a dalších papírů, který budete potřebovat - takže panáka na dobrou noc si dáme tam!"

82

KAPITOLA 5

Ve 13.00 následujícího dne jsme už byli zamaskovaní ve stylu odpovídajícím tajným lovcům ADN. Já jsem společně s Bumerangem a Pulpintou nakoupil zásoby přímo v Mainzu, Eddie s Terryem odjeli na leteckou základnu Rýn-Mohan a nakoupili tam hromadu tábornického vybavení a Hlodavec s Kachní nohou a Aligátorem navštívili autobazary na jižním okraji města. O tři hodiny později se objevili na příjezdové cestě k hotelu Hil-ton s otřískaným obytným vozem, mercedesem, který byl starší než Terry, a se dvěma elegantními motocykly značky BMW s motorem o obsahu 500 kubických centimetrů. Nejdříve jsem si prohlédl ten obytný vůz. Jednalo se o ojetý fiat, ve kterém nebudeme budít vůbec žádnou pozornost. S tímhle vozem, v němž může nocovat až pět osob - třebaže v našem případě se budeme muset trochu uskrovnit - jezdí desítky tisíc Němců se svými rodinami a přáteli na dovolenou. Na zadním nárazníku přitom mají obrovskou červenobílou samolepku, která světu oznamuje, že majitel auta miluje mnichovský Oktoberfest. Jak už jsem říkal, z hlediska kosmetiky to nebyl žádný zázrak. Ale po technické stránce byl vůz dokonalý. A na zadní stěnu se daly dokonce zavěsit i naše motorky. Pak přišel na řadu mercedes. Ten byl patnáct let starý a vybavený dieselovým motorem. Na dálnici sice nebude patřit k nejrychlejším, ale opět se mohl pochlubit bezvadným technickým stavem. Do obou aut snadno schováme detektory záření. Co do aut - ty detektory byly tak malé, že se nám skoro vešly do kapsy! Tahle miniaturizace se mi moc líbí. Značně mi totiž ulehčuje plížení a slídění - o maskování účelu naší přítomnosti ani nemluvě.

Tady bych se rád na chvilku zastavil a v krátkosti bych pohovořil o tom, jaké hledačí metody by bylo možné v naší situaci

83

využít. My od SEAL prohledáváme většinou prostory pod vodou. Při těchto hledáních se uplatňují tři

základní postupy. První se jmenuje „hledání podle průběžného stožárového lana“ a jsou k němu třeba čtyři bójky, ze kterých se vytvoří obdélník o délce stran dvě stě padesát a padesát metrů. Na delších stranách se vyrobí jakási mřížka. Potápěči - celkem jich může být až pět - poté mezi mřížkami natáhnou padesátimetrové stožárové lano a začnou postupovat po mřížce směrem dolů a metr po metru prohledávat prostor pod sebou. Tahle metoda se využívá zpravidla v čistých mělkých vodách, při rychlosti proudění pod jeden uzel. V našem případě nepřicházela vůbec v úvahu, protože řeka Rýn teče mezi Mainzem a Koblenzem rychlostí přibližně šest uzlů.

Další metoda je známá pod označením „šachovnicové hledání podle stožárového lana“. Jenže pro ni platí to samé co pro metodu první - kvůli proudu ji musíme vyloučit. Tím pádem nám zbývá metoda číslo tři, zvaná kruhové hledání. Postup při kruhovém hledání je velmi jednoduchý. Vezmete bójku, přivážete k ní lano, na něj připevníte závaží a spustíte ho dolů. K zatíženému lanu pak uvážete lano pátrací a plavete ve stále menších kruzích tak dlouho, dokud nenajdete to, co hledáte.

Všechny uvedené metody se obvykle používají při hledání ztracených předmětů, jako například raket nebo munice, u nichž nechcete, aby padly do rukou nepřítele. My jsme byli ovšem v trochu jiné situaci. Měli jsme najít ADN ve skryši, která se možná nachází (ale možná také ne) pod vodou. Podvodní úkryty jsou specialitou jednotek SEAL, starou jako jednotky samy. Ale nebyl jsem si už tak jistý tím, že lidé, kteří budovali POMCUSy, o téhle možnosti věděli. Vždyť všechny POMCUSy, které jsem zatím viděl, byly na suchu.

Proto jsem učinil zásadní rozhodnutí. Budeme sice pracovat na břehu řeky, jak nám nařídil generál Crocker, ale budeme se soustředit na břeh, a ne na vlastní vodní tok. Proč? Protože ty ADN byly schované tak, aby je mohly vyzvednout nikoli jednotky SEAL, nýbrž jednotky zvláštního určení naší armády. A potom s nimi měly zlikvidovat zásobovací trasy sovětských vojsk. A tak jsem vyslal Terryho do města a nakázal jsem mu, ať nám sežene co nejlepší mapu Porýní. Potom jsme prozkoumali hlavní železniční a silniční tahy.

84

Nakonec se mi podařilo zredukovat pátrací prostor zhruba o dvě třetiny. Největší seřadiště nákladních vlaků na západním břehu Rýna do sta kilometrů se nacházelo severozápadně od Mainzu v Budenheimu. Další nejbližší cíl pro potenciální útok ležel až na předměstí Kolína, tedy přibližně po třech stech kilometrech směrem na sever. Do toho Budenheimu se sice pro jistotu podíváme, ale těžko tam něco objevíme. Vždyť takové seřadiště se dá velmi efektivně vyhodit do vzduchu konvenčními náložemi. A poblíž Mainzu nebylo žádné řídicí centrum - i to se nacházelo dál po proudu řeky, mezi Kolínem a Bonnem.

Ne, oblast našeho zájmu bude ležet spíš někde u dálnice. Německé dálnice totiž vedou víceméně podél Rýna. Dálnice číslo 3 kopíruje pravý břeh řeky a dálnice číslo 61 kopíruje břeh levý. Kdyby tudíž někdo chtěl vyhodit nějaký objekt do vzduchu (a příslušníci armádních speciálních jednotek, stejně jako příslušníci jednotek SEAL, vyhazují objekty do vzduchu nesmírně rádi), pak by si schoval svoje nádobíčko blízko jednoho z těch velkánských mostů, které se klenou nad roklinami. Jedná se o tři kilometry dlouhé železobetonové obloukové konstrukce, které by Rusáci znova stavěli nejméně jeden rok.

Největší z těchto přemostění se nacházelo těsně za hranicí operační oblasti, kterou mi vytyčil generál Crocker, a sice nedaleko poměrně velkého města Koblenz, které leží na soutoku řek Rýna a Mosely. Podíval jsem se do mapy. V okruhu padesáti kilometrů od Koblenze bylo celkem šest mostů. Kdybych byl na místě lidí, kteří vytvářeli válečné plány v těch starých dobrých časech studené války, a kdybych se snažil schovat pár atomových zbraní tam, kde by z nich mohly mít armádní speciální jednotky nějaký užitek, vybral bych pro ně takové místo, ze kterého by se dalo vyhodit do vzduchu hned několik mostů najednou, protože tím by se Ivanům rázně přetrálo spojení s týlem. Ve prospěch Koblenze hovořila ještě jedna skutečnost. Odtud je to sotva hodinu a půl jízdy autem do Düsseldorfu. A já jsem si chtěl - navzdory tomu, co řekl generál Crocker - kolem Düsseldorfu přece jenom trochu začenichat a prozkoumat místa, k nimž mě nasměroval Heinz Hochheizer.

Což mě přivedlo k zásadnímu rozhodnutí číslo dvě. Rychle si projdeme okolí Mainzu a potom zamíříme rovnou do Koblenze. Ano, uvědomoval jsem si, že je to riskantní. Ale kdybyste se dívali do stejných

map jako já, viděli byste, že Porýní má dnes-

85

ka určitý strategický význam. To není jako za druhé světové války, kdy spojenci po mostech přes Rýn přesouvali masu vojáků a techniky proto, aby nacisty zatlačili hlouběji na území Německa. Válečný plán Sovětů počítal s mohutným vzdušným úderem, po kterém by následovala vojenská invaze. A kvůli tomu potřebovali mít svoje zásobovací trasy otevřené. A proto jsme my naopak chtěli v případě války tyhle hlavní tepny zničit a nechat tak invazní vojska vykrváčet.

Svoje průzkumy jsem tudíž nehodlal omezit jenom na železniční trať, která vedla podél řeky. Kromě ní jsem chtěl zkontrolovat ještě okolí těch obrovských mostů na dálnici spojující východní část země se západní a také oblast roklin na severozápadě od Koblenzu.

Netrvalo dlouho a ukázalo se, že moje předpoklady byly správné. Během následujícího dne a půl jsme křižovali po okresních silnicích mezi Mombachem a Bingenem a prováděli jsme pozemní variantu šachovnicového hledání. Obytný vůz s mercedesem vymezovaly okraj mřížky a obě motorky, řízené Bumerangem a Pulpintou, prohledávaly okolí. Detektory záření byly přitom uloženy v nákupních taškách přivázaných k řídítkům. Jezdili jsme sem a tam, nahoru a dolů, doleva i doprava. Ale nenašli jsme vůbec nic - žádnou stopu, žádný náznak. Jenom já jsem se pořád nemohl zbavit vtíravého pocitu, který mi říkal, že

nejme sami.

Předvedli jsme prakticky všechny protisledovací triky, které znám. Vrátili jsme se například do vlastních stop nebo jsme náhle změnili směr jízdy. Oči i uši jsme měli neustále otevřené. Přesto jsme na nic nenarazili. Všechno vypadalo normálně. Že bych začínal být paranoidní? Ne, to ne. Paranoidní nikdy nejsem - jsem jenom opatrný. Ale protože jsme nic podezřelého nepozorovali, sjeli jsme se dohromady a vyrazili společně na sever. První trefu do černého jsme zaznamenali poblíž městečka s názvem Bassenheim, které leží zhruba dvanáct kilometrů od dvou velkých víceúrovňových dálničních křižovatek. Když jde o narušení zásobovacích tras, pak se nic nevyrovná místům, na kterých lze zničit najednou ne jednu nebo dvě dálnice, ale rovnou tři nebo i čtyři - a to je právě případ velkých dálničních uzlů. První mimoúrovňová křižovatka spojující silnici číslo 411 s dálnicí číslo 61 nadcházela u městečka Dieblich řece Mosele

a silnici číslo 416. Její atraktivitu ještě zvyšovaly dvě železniční

86

tra _ jedna na severním břehu Mosely, druhá na břehu jižním. Dvě střední ADN by tady způsobily zkázu, jejíž náprava by trvala celé měsíce, a poslaly by radioaktivní trosky dál po proudu řeky. Upřímně se přiznám, že za to, abych mohl vyhodit do vzduchu takovejhle cíl, bych klidně sežral kilo hoven!

Druhá mimoúrovňová křižovatka, vzdálená od té první asi osm kilometrů, byla ještě složitějším spletnem. Spojovala tři dálnice a dvě silnice druhé třídy. Jedno se musí Němcům nechat - dálnice umějí dělat opravdu skvěle. Jejich povrch je stavěný na rychlou jízdu - a to jak za sucha, tak i za mokra.

Nájezdy a výjezdy jsou jasně označené, a i když se po dálnicích řítí někteří řidiči rychlostí i přes sto padesát kilometrů za hodinu, jenom málokdy se stane nějaká havárie. Proč? Protože Němci dávají ztraceně dobrý pozor na to, co dělají, nejedí pod vlivem alkoholu a dodržují předpisy.

Onu v pořadí druhou křižovatku - známou pod označením Koblenz-Metternichovo křížení - tvoří celkem šest úrovní složených do trojité růžice. Celá stavba byla vybudovaná z betonových prefabrikátů a podpírají ji pilíře o průměru pět metrů. Ve svém nejvyšším bodě sahá do výšky 55 metrů (pro vás, kteří jste z města: to je víc než osmnáct poschodí) a na délku měří přes půldruhého kilometru. Výsledný dojem je fascinující - křižovatka vypadá jako nějaké modernistické sochařské veledílo zasazené do kontrastní svěže zelené krajiny posázené krávy, ovci a dalším chovným zvířectvem.

Řeknu vám, přátelé, že mě z té krásy až bolelo u srdce. Mít tak po ruce pár kilo C-4! Ach, to by byla nádhera! Ano, já vím, je to skoro umělecké dílo. Jenže já jsem prostě Vizigót, a když vidím něco tak pěkného, toužím to vyhodit do povětří.

Ale dost o mně a mejch vpravdě erotických snech. Zpátky do reality. Západně od křižovatky leží malebné městečko s názvem Bassenheim. Je to jedno z těch archetypálních německých měst, která vídáte na pohlednicích. Tvoří ho shluk obílených hrázdě-ných chaloupek s šindelovými střechami, které

vypadají jako vystřižené z disneyovské verze pohádek bratří Grimmů. Všechny jsou natěsnané podél pěti ulic, které ústí na maličkatém dlážděném náměstíčku. Na jedné straně náměstíčka stojí středověká kamenná věž, na druhé kostel s Jednou věžičkou a hodinami, které s germánskou pravidelností odbíjejí každou čtvrt hodinu.

87

Vyhnuli jsme se jedinému penzionu ve městě a vzali jsme zavděk noclehem v nedalekém Touristenparku. Zde jsem nejdřív půjčil správci na chvíli svoji kreditní kartu a pak už jsme mohli připojit náš obytný vůz k elektrické síti a zařídít se podle svého gusta. Což v našem případě znamenalo, že jsme navštívili obrovský Brauerei, který se nachází na břehu řeky Rýna přibližně pět kilometrů od centra Koblenzu, a zakoupili jsme tři basy místního piva Konigsbacher. Potom jsme naskákali do mercedesu a na motorky a vyrazili jsme hledat svůj zlatý grál. Obě křižovatky byly podle mého názoru prvotřídním cílem, a proto jsem odhadoval, že někde v jejich okolí by mohly být i naše skrýše. Otázkou ovšem zůstávalo kde.

Věděl jsem, že v žádném z těch malých městeček to nebude. V malém městě byste nic neschovali, protože tam se nic neutají

- a jenom těžko si lze představit, že by do takového města přijel nějaký cizinec, nebo dokonce skupinka cizinců a místní by o tom nevěděli. A tak si radši zajedete na venkov a najdete si tam místo, které je sice stranou, ale jinak relativně snadno přístupné, nebo si vyberete velké město, v němž se lépe ztratíte v davu. Opsal jsem kolem obou křižovatek kružnici o poloměru pětadvacet kilometrů, vybarvil jsem území kolem dvou výcvikových prostorů německé armády, pečlivě v mapě vyznačených (Miluji Němce - jsou tak zatraceně precizní! Kdybychom bývali měli takovýchle mapy v Grenadě, spousta Američanů by bývala nemusela zahynout nebo utrpět zranění), a vyrazili jsme.

Po osmi hodinách ježdění po okolí jsme našli dva POMCUSy. První byl ukrytý uprostřed malého lesíku mezi dvěma farmami, na dlouhé a klikaté cestě, která vedla do vesnice jménem Niederbach. Ta byla tak malá, že se nevyskytovala v žádné mapě

- dokonce ani v těch našich. Druhá skrýš ležela uprostřed obrovské pastviny, obývané jedním zlověstně se tvářícím býkem a osmi jalovicemi. Pastvina byla obehnaná elektrickou ohradou a nacházela se vedle malebné úzké silničky, která se vinula mírně zvlněnou krajinou a spojovala městečka Pillig a Naunheim. Ne, vážně si ty místa nevymejšlím, koukněte se do mapy a uvidíte, že opravdu existují!

Ted se asi ptáte, jak jsem ty umně schované POMCUSy našel, když se to nikomu jinému nepovedlo.

Inu, to je jednoduché - jsem totiž chytrý jako liška, a hlavně vím, co mám hledat. Nejdřív jsme se postarali o skrýš u Niederbachu, protože počasí se

88

stále zhoršovalo. Skrýš byla umístěná pod opuštěnou stodolou - až na to, že tahle „stodola“ měla na dveřích supermoderní zámky a další zabezpečovací zařízení. Právě proto vzbudila moji pozornost - opuštěné stodoly se obvykle nezamýkají a na téhle jsem při pohledu dalekohledem napočítal hned pět samostatných zámků.

Prodrali jsme se hustým ostružiním a narazili jsme na cestu, kterou někdo zjevně nedávno použil. Ale po pořádku. Zapnul jsem dozimetr. Nic. Na displeji stále svítila nula. Jenže co když je ta skrýš uvnitř odstíněná? Nařídil jsem Bumerangovi, ať ty zámky otevře. Trvalo mu sedmáct minut, než je všechny zdolal. Pak jsme se museli ještě probourat podlahou.

Dole ve skrýši nás přivítala hromada prázdných beden a krabic. Sakra - někdo to tady vyloupil!

Důkladně jsme všechno zkontrolovali detektory záření - ale bezvýsledně. Jestli se v téhle skrýši někdy nějaké ADN vyskytovaly, pak musí být pryč už hezky dlouho, protože po nich nezůstala žádná zbytková radiace.

Když jsme přijížděli ke skrýši číslo dvě, lilo už jako z oné příslovečné konve. Pomalu jsme se sunuli po úzké asfaltové silničce. (Byla to typická německá okreska se žlutými značkami na každém druhém kilometru, které pomocí univerzálního obrázku hlásaly, že nejvyšší povolená rychlost pro nákladáky je padesát kilometrů za hodinu a pro tanky čtyřicet. Tyhle značky se vyskytují v zemích, v nichž jsou tanky a kolony vojenských vozidel na silnicích stejně tak častým jevem jako traktory a kombajny.) A vtom jsem zhruba sto padesát metrů od silnice zpozoroval sto dvacet centimetrů vysoký drátěný plot bez jediné branky, za nímž stál nízký cihlový domek - zřejmě vodárenská čerpací stanice. Přiložil jsem k očím

dalekohled. Z cedulek na plotu jsem se dozvěděl, že stanice patří místní vodárenské firmě Cochem a že u ní nemám co dělat.

Plot přilákal moji pozornost proto, že se nacházel přímo uprostřed krajiny, ve které je drátěný plot raritou. Většina zdejších zemědělců totiž dává přednost elektrickým ohradníkům nebo plotům sbitým z prken, jimiž si ohraničují svoje pozemky a pastviny. A ve městech? V těch jsem viděl jenom ploty z dřevěných sloupků a drátů. Proto mě tenhle plot z drátěného pletiva tak zaujal.

Dal jsem rukou znamení a naše malá kolona se zastavila. Po-om Ísme zaparkovali obytný vůz na širokou krajnici těsně

89

u pastviny a mercedes s motorkami jsme odvezli zhruba o padesát metrů dál pod příhodný strom.

Bumerang s Aligátorem, kteří neměli to štěstí, že se mohli vézt pod střechou a v teplej hned utíkali do obytného vozu, aby se osušili a zahřáli se horkou kávu z termosky.

Vylezl jsem na děšť a rozhlédl se kolem. Za nízkým pahorkem asi půl kilometru východně od nás se krčilo přízemní stavení. Jeho červená střecha ostře kontrastovala s okolní zelenou krajinou. Ke stavení patřily ještě dva chlévy a stodola. Z dálky se ozývalo kokrhání nadržného kohouta. Nadržného? Ano, nadržného. Jasně jsem slyšel, jak volá: „Která ho tam chcete strčit?“ -jednou, dvakrát, třikrát, čtyřikrát. V duchu jsem mu záviděl. Vždyť ani nepamatuju, kdy jsem měl stejnou možnost jako on!

Tohle je, vážení čtenáři, jedna z těch cen, které platím za vaši svobodu. Ale vyhnal jsem všechny podobné myšlenky z hlavy (přesněji řečeno, vyhnal jsem z ní skoro všechny podobné myšlenky, protože vyhnat úplně všechny u mě prostě nejde) a obrátil jsem svoji pozornost k důležitějším věcem, konkrétně k oné

pastvině.

Pak Kachní noha s Eddiem odlákali býka a krávy stranou, Terry s Pulpintou si začali hrát na turisty a já jsem popadl dozimetr, zamával jsem ostatním vztyčeným prostředníkem, přeskočil jsem elektrický ohradník (vždyť byl vysoký jenom metr dvacet) -a přistál jsem s čvachnutím v krásném, vydatném, čerstvém a voňavém kravském lejnu, které okamžitě prosáklo mými sportovními botami. Ať žije venkov! Otřel jsem si boty o trávu a vydal se k drátěnému plotu. Pohyboval jsem se obezřetně jako průzkumník, který se na nepřátelském území vyhýbá smradlavým minám - jeden kravinec mezi prsty mi úplně stačil. Když jsem došel k plotu, pozorně jsem si ho prohlédl. Podle stavu, ve kterém se nacházel, jsem usuzoval na to, že ho dobrých osm až deset let nikdo neudržoval. Tenhle časový údaj přesně odpovídá době, v níž byly zřizované POMCUSy. Nahnul jsem se přes plot a podíval se na čerpací stanici. Nic pozoruhodného jsem na ní neviděl - až na to, že se nejednalo o žádné vodárenské zařízení. Uvnitř totiž nebyla ani jediná vodovodní přípojka. Ani žádný ventil. Ani žádné čerpadlo. Ten objekt byl jenom skořápka -jako ve stejnojmenné hazardní hře.

Jednoduché dveře se otvíraly směrem dovnitř a byly zajištěné velkou závorou. Zapnul jsem svůj přístroj na vyhledávání ato-

90

movek a okamžitě jsem obdržel kladnou odpověď. Ja - tohle je určitě der Platz.

Došel jsem blíž ke dveřím a opatrně jsem je prozkoumal. Ukázalo se, že místo pantů mají v podstatě další zabezpečovací zařízení. A ani to nebylo zřejmě poslední. Musel jsem počítat také s nastraženými náložemi. Zrovna jsem začal vymýšlet, jak bych se dostal dovnitř, aniž bych nás všechny vyhodil do vzduchu, když vtom jsem zaslechl pronikavé hvízdnutí.

Ohlédl jsem se a uviděl Kachní nohu, jak na mě zuřivě mává a vysílá ke mně jasné poselství: Utíkejte honem zpátky k nám, šéfe!

Doběhl jsem k silnici. „Co se děje?“

„Máme návštěvu...“

Právě tohle je na takových okresních silničkách v mírně zvlněné krajině dobré - člověk na nich vidí na kilometry daleko, a to i v dešti. Proto jsem také mohl v dálce zpozorovat dvě černá auta, která jela přímo k nám. Hodně rychle. A s rozsvícenými dálkovými světly.

Chlupy na zátylku se mi postavily do pozoru. A vy dobře víte, co to znamená - znamená to, že zareagovalo moje čidlo na průšvihy, které leží v mojí hlavě hned vedle radaru na ženské. Mohl to být i

planý poplach - ale nehodlal jsem nic riskovat. Můj instinkt mě navíc v podobných případech ještě nikdy nezradil. „Aligátor, Bumerang, Kachní noha - zalezte do toho zasraného karavanu a nevystřikujte hlavu!" Proč by měl někdo vědět, kolik nás tady vlastně je?

My ostatní jsme dělali bláznivé turisty, kterým nevadí déšť. Kachní noha sváděl býka mrkví, kterou sebral z ledničky v obytném vozu. Terry popíjel pivo. A já jsem si hrál s fotoaparátem a snažil jsem se zaostřit na příjíždějící auta.

Byly to velké mercedesy - řady 500 nebo 600 (oba typy od sebe skoro nikdy nerozeznám) - s obrovskými pneumatikami a hromadou antén. Připomínaly mi obměnou limuzínu, ve které jezdí ředitel CIA. První auto najednou zpomalilo - dorazilo totiž k našemu karavanu, který stál přibližně padesát metrů od nás. Jediný velký stěrač předního okna zběsile kmital po tónovaném skle. Na zadních dveřích se leskl nějaký erb. Mimoděk jsem udělal hned tři snímky najednou, pak jsem fotoaparát odložil a podíval se přes přední sklo dovnitř. Naštěstí přes něj bylo vidět. Řidič měl na hlavě střelecké brýle. Na sedadle spolujezd-

91

ce seděl chlápek v černém roláku, s nakrátko střiženými ocelově šedými vlasy, bezcitnými očima a velkou jizvou ve tváři. Když nás mercedes pomaličku míjel, otočil se a zabodl ty svoje studené oči do mých. Vzápětí sebou trhl. Znova si mě prohlédl a ve tváři se mu objevil překvapený, skoro až polekaný výraz.

Sakra, toho chlapa jsem už někde viděl. Aha, už vím - ten Němčour sloužil buď u policie, anebo u nějaké speciální vojenské jednotky. Ale na jeho jméno jsem si zaboha nemohl vzpomenout - od našeho posledního setkání už uplynulo až moc let a hlavu mi pročistilo až moc pív.

A potom ten mercedes zrychlil a v tu ránu byl pryč. Prohlédl jsem si to druhé auto. Dva muži na předních sedadlech - a vzadu tmavá kouřová skla, která mi znemožnila další průzkum. Oba vozy nám rychle mizely z očí. Do prdele! Přiložil jsem k očím fotoaparát, nastavil jsem co největší objektiv a stiskl jsem závěrku, abych ještě stihl zachytit poznávací značky. Zaplaťpánbůh za automatické zaostřování! Musíme dát ten film vyvolat a zjistit, co to bylo za poznávací značky a komu patří ten erb. Naštěstí mám tady pořád pár přátel na těch správných místech a vím určitě, že můžu počítat s jejich pomocí. Ale to bude až později. Ted musíme splnit úkol, kvůli kterému jsme sem vlastně přijeli - tedy vyzvednout atomovou destrukční nálož, která je schovaná někde za všemi těmi zámky a zabezpečovacími zařízeními.

KAPITOLA 6

Podíval jsem se na hodinky. Ukazovaly 15.40. Déšť mezitím opět o něco zhoustl. Ale ani to nás nemohlo odradit. Poslal jsem Kachní nohu o dva a půl kilometru po silnici nahoru a Terryho o tutéž vzdálenost na opačnou stranu. Oba měli s sebou vysílačky. Kdyby nás chtěl zase někdo vyrušit, budeme o tom aspoň vědět včas. 15.50. Přesunuli jsme karavan blíž k místu činu a zaparkovali jsme ho na druhé straně silnice. Pak jsem vzal Bu-meranga a společně jsme se pustili do prvních zámek. Jednalo se o typy, které jsem viděl už dřív na spoustě skladišť jaderných zbraní doma ve Státech. Nic složitějšího. Zato druhé zabezpečovací zařízení, to nám už dělalo trochu potíže. Tvořil ho kódový zámek - ten, u kterého zadáte číselný kód a zámek se samočin-

92

ně otevře. Tyhle zámky se dají někdy přelstít spojením elektroniky a lidských smyslů - prostě si poslechnete, jak fungují sta-vítka. Nebo je posypete uhlíkovým práškem, podíváte se, které číslice jsou nejvíce používané, a potom je zkusíte všelijak zkombinovat. Jenže my jsme neměli ani uhlíkový prášek, ani moc času. A ani žádnou elektroniku. Po podrobnější prohlídce jsme s Bumerangem usoudili, že dveře nejsou zaminované. Proto jsme se rozhodli, že je prostě vyhodíme do vzduchu, sebereme ADN a vezmeme nohy na ramena.

15.55. Právě jsem končil s prvním zámekem, zatímco Bumerang vyráběl v karavanu nálož, když vtom Kachní noha oznámil, že se k nám blíží další návštěva.

Vyrazil jsem přes pastvinu zpátky k ostatním - samozřejmě oklikou, protože jsem nechtěl, aby po mně v měkké půdě zůstaly nějaké stopy a každý tak hned věděl, že tu byli nezvaní hosté. Cestou jsem se zadíval skrz lůják do dálky a zjistil jsem, že k nám jedou dva zelenobílé oply s rozsvícenými modrobílými majáčky-ky.

Aha - die Polizei.

Přeskočil jsem ohradu a doběhl ke karavanu. Vzápětí se u nás objevilo první auto. V něm seděli dva na pohled unavení policisté v šedozelených uniformách a pláštěnkách. Zastavili, vypnuli majáček - a jinak nedělali nic. Evidentně čekali, až dorazí i druhý vůz. Teprve potom se první pár vyhrabal ze svého autíčka a obhlédl si situaci. Bylo mi jasné, že máme co do činění se skutečnými profesionály. První tým čekal na zajištění - dřív se do žádné akce nepouštěl. První policajt, vysoký hubený blondák se zrzavým knírkem, pomalu došel až ke mně. Jeho partner se postavil zhruba metr doleva za něj.

Ten vysoký se dotkl štítku čepice. „Guten Tag!“

Otřel jsem si hřbetem ruky zmáčený obličej. „Dobré odpoledne!“ odpověděl jsem anglicky a podíval jsem se na mosaznou jmenovku, která mu visela na levé náprsní kapse. Stálo na ní: BRENDEL, K. Policajt přikývl. Zřejmě tím chtěl dát najevo, že mi rozumí. „Dobré odpoledne!“ pozdravil rovněž anglicky. Pak se zeptal: „A copak tady pohledáváte v tomto krásném německém počasí? Ze byste si chtěli udělat piknik?“

Zasmál jsem se, zvedl jsem hlavu k obloze a nechal si od deště omýt obličej. „Dneska je přímo ideální den na piknik!“ řekl jsem.

93

„Zastavili jsme tady, protože jsme si chtěli dát oběd. Udělat si dobrý Wurst. A taky se osušit!“

Policajt se usmál. Ale jenom očima. Jeho tělo naopak prozrazovalo, že mi na tu odpověď neskočil. Což mě dost překvapovalo, protože neměl proč jí nevěřit. Potom couvl o krok dozadu a zvětšil vzdálenost mezi námi přibližně na jeden metr. „Máte nějaké doklady?“

„Ale samozřejmě!“ Sáhl jsem do zadní kapsy u džín pro peněženku, vytáhl jsem z ní svůj služební průkaz a podal mu ho.

Policajt tu umělohmotnou kartičku natočil proti světlu, zkontroloval, jestli je vodoznak s velkou pečeti USA pravý, podíval se nejdřív na fotografii a pak na mě a nakonec průkaz podal svému kolegovi, malému tmavovlasému chlapíkovi s ježatým knírem, který se dle mosazného štítku jmenoval V.

RACKEL.

Milý V. Rackel si tu kartičku vzal, zopakoval s ní výše popsany postup, poté se vrátil ke svému autu, zalezl dovnitř a do počítačového terminálu, který byl připevněný k palubní desce, naťukal nějaké údaje - zřejmě moje jméno a číslo služebního průkazu.

Brendel přelétl zrakem po Bumerangovi, který stál kousek za mnou, a neunikl mu ani Kachní noha, který se právě vrátil ze svého hlídkového postavení. „A vy dva - máte doklady?“

„To víte že jo, člověče!“ odpověděl s úsměvem Bumerang a prohrábl si dlouhé mokré šedé vlasy.

„Jistě!“ přitakal Kachní noha a pokýval hlavou.

Brendel si je znova podezřívavě prohlédl. „A mohu je vidět, prosím?“

Tady něco nehrálo. Skopčácký poldové turisty obyčejně nebu-zerujou. Aspoň ne takový turisty, co mají na to, aby si pořídili karavan, mercedes a dvě motorky. A ještě k tomu služební průkaz příslušníka americké ozbrojených sil. A tohle, přátelé, nebylo nic jiného než buzerace. Nakročil jsem dopředu.

„Promiňte, pane...“ Brendel ustoupil a zvedl ruku, jako kdyby chtěl zastavit dopravu. „Prosím!“ řekl znova a v hlase mu zazněl varovný tón. Pak se odsunul ode mě dál a pravá ruka mu sjela k pouzdrům s pistolí. „Zůstaňte stát tam, kde jste!“

Poslechl jsem a očima jsem ostatním nařídil, ať udělají totéž. Nechtěl jsem s těmi policajty bojovat. Potřeboval jsem jenom zjistit, co se to děje. Vždyť celá ta situace byla naprosto absurdní.

94

Zvedl jsem ruce. „Podívejte se, pane...“

„Laskavě chvíli počkejte, ja?“ rozkázal Brendel a došel pozpátku ke svému vozu. Stáli jsme na dešti a dívali se, jak o něčem diskutuje se svým kolegou.

Po pár minutách se vrátil. Tentokrát na něm bylo vidět, že je všechno v pořádku. Podal mi služební průkaz, usmál se a řekl: „Omlouvám se za ten zmatek, pane kapitáne! Ale právě jsme obdrželi hlášení, že

se tady po okolí pohybuje skupina zlodějů dobytka. Ti zloději..., " naznačil rukou pistoli, „...střílejí dobytek, ja? Potom ho na místě rozřezou a schovají ho..., " ukázal rukou na náš karavan, „... do něčeho takového!" Opět se usmál, potěšený svojí znalostí angličtiny. „A proto jsme si museli ověřit vaše doklady." Poté se postavil skoro do pozoru a podal mi ruku. „Omlouvám se za nepříjemnosti, které jsme vám a vašim přátelům způsobili, pane kapitáne Marcinko!" Oplatil jsem mu úsměv a potřásl mu rukou. „Chápu. Nic se nestalo!" Jenže ono se stalo. Když se nad tím zamyslíte, přijdete na to také. Tak za prvé, ty policajty na nás navedly osádky těch dvou velkých mercedesů. A za druhé, jestli členové těch osádek patřili k místním - o čemž jsem vzhledem k rychlé reakci policie nepochyboval - pak mě museli poznat. Ale to všechno byly jenom dohady, které jsem si potřeboval potvrdit. Rozhodl jsem se tudíž, že budu dělat hloupého. „Mohli byste mi, prosím vás, vysvětlit, jak jste se o nás dozvěděli, když jsme tady nikoho nepotkali?"

„Samozřejmě, pane kapitáne! Poblíž tohoto místa je..., " chvíli hledal to správné slovo, „...pozemek? Ano, ...pozemek člověka, který se jmenuje Lothar Beck. Je to..., " opět zalovil v paměti, „...velký, velice důležitý podnikatel, ja?"

„Ja?"

„Ja. A on vás viděl a zavolal ze svého auta svému příteli náměstkovi ministra policie v Berlíně a ministr řekl svému náměstkovi a ten zavolal zdejšímu veliteli a pak..., " odmlčel se a pokrčil rameny, „...jsme posláni sem, protože Herr Beck se bojí, že vy kradete dobytek."

v Najednou mi to všechno začínalo do sebe zapadat. Vám také? Ze ne? V tom případě mi dovolte, abych vám to vysvětlil.

Nejdřív mi došlo, jak už to chodí, co je ten zjizvený Němčour, kterého jsem viděl na předním sedadle velkého mercedesu, vlastně zač. Jmenuje se Franz Ulrich a kdysi sloužil pod mým kama-

95

řádem Rickym Wegenerem - Ricky totiž před nějakým časem velel elitní německé protiteroristické jednotce GSG-9.*

Franz získal ostruhy v říjnu roku 1977 v Mogadišu. Tenkrát Rickyho střelci zaútočili na unesené letadlo německé společnosti Lufthansa a osvobodili všech devadesát jedna cestujících i členy posádky. Franz šel do letadla jako první - a zastřelil prvního teroristu, na kterého narazil. Byla to sice ženská, ale při osvobozování rukojmích se na pohlaví nedbá. Rickymu se zřejmě Fran-zův výkon líbil, a tak se Franz stal jeho pravou rukou.

O pár let později Franz od jednotky odešel. Náhle a nečekaně. I když - tou dobou se o něm proslýchalo leccos. Prý užíval drogy. A bral úplatky za zprostředkování dodávek zbraní pro GSG-9. A všelijaká další ošklivá nařčení. Přiznám se, že na detaily si už nevzpomínám. Víم jenom, že Franz Ulrich zmizel z očí. A Ricky? Pro toho jako kdyby zemřel. Nikdy se o něm už nezmínil. Jednou jsem tohle téma zkusil nadhodit, ale pohled, který na mě Ricky vrhl, mě přinutil okamžitě změnit téma.

A teď se Franz Ulrich objevil tady, na sedadle spolujezdce v autě, které patří váženému podnikateli Lotharovi Beckovi. Franz, který měl údajně problémy s drogami. Franz, který prý bral úplatky.

A rázem jsem věděl, kde má Beckova firma hlavní sídlo. Přesto jsem si to radši ověřil. „Mimochodem, nevíte náhodou, kde se nachází sídlo firmy pana Lothara Bečka? "

„BeckIndustrie?" položil si policista víceméně řečnickou otázku. „V Dússeldorfu, pane kapitáne - je to ta obrovská věž ze skla a oceli přímo u řeky. Je dokonce i na pohlednicích a zastavují tam všechny zájezdy. Otáčivé hodiny na střeše jsou vidět deset kilometrů daleko."

Hra, set, zápas.

Vidím, že pořád nechápete. Tak vám to vyložím stručně a jednoduše.

- Fakt: Nebožtík Heinz Hochheizer mi řekl, že tu ADN chtěl původně získat z Dússeldorfu.

- Fakt: Křestní jméno toho člověka z Dússeldorfu, o kterém mi Heinz vyprávěl - toho, který bral kokain a vychloubal se, že může sehnat ADN americké výroby - bylo... Franz.

GSG-9 neboli Grenzschutzgruppe 9 byla původně součástí západo-německé pohraniční policie.

96

Náhoda? Shoda okolností? Co myslíte?

A teď jsem najednou zjistil, že Franz Ulrich, bývalý střelec z GSG-9, k němuž se Ricky Wegener nechce znát, pracuje pro velkopodnikatele Lothara Bečka.

A čím se Lothar Beck zabývá? Na to jsem se zeptal blondatého policisty. Ten se nejdřív poradil se svým kolegou a potom odpověděl: „Herr Beck? Jeho firma BeckIndustrie má velké kontrakty s ministerstvem obrany, ministerstvem vnitra a dalšími státními...“ odmlčel se, pokrčil rameny a německy cosi prodiskutoval se svým kolegou, „...institucemi.“

Druhý policista ukázal na policejní auto. „BeckIndustrie. Dělají vysílačky, které používáme. A taky software pro počítačové terminály“

A sakra! Nyní mi dovozte, vážení čtenáři, abych vám řekl něco o lidech, kteří se zabývají výrobou vysílaček a komunikačních programů pro vojenské nebo policejní účely: tihle lidé by měli být zatraceně spolehliví, protože když někdo dělá vysílačky nebo software, může do něj instalovat svoje štenice a poslouchat, co si jeho zákazníci povídají. A pokud se ti zákazníci pohybují ve stejné branži jako já, pak by takové odposlechy mohly ohrozit jejich životy.

A tady máme podnikatele Lothara Bečka a jeho firmu, jejíž výrobky používají nejen střelci jako já, ale také policisté jako Brendel a Rackel. To samo o sobě není nijak nebezpečné. Ale teď si k tomu přidáme pár dalších faktů.

Fakt číslo jedna: Plukovník John Suter mi sdělil, že americká skladiště a jiné vojenské objekty se v poslední době staly několikrát terčem útoku. Někdo se do nich pokusil za pomoci ELINTu - elektronického zpravodajství (ELectionic INTelligence) - proniknout. Kromě toho byly nalezeny rovněž důkazy svědčící o využití COMINTu neboli komunikačního zpravodajství (COM-nuinations INTelligence). A v několika případech se o průnik pokusili dokonce i lidé.

Připomnělo mi to doby, kdy jsem velel Rudé buňce. Tenkrát jsem dělal něco podobného. Vysílal jsem do akce svoje nejlepší plížily a slídily a testoval jsem protivníka. Odposlouchával jsem jeho telefony a bombardoval jeho spojovací techniku laserový-mio paprsky. A co jsem tím získal? Dozvěděl jsem se, jak na tom můj protivník je - jak rychle reaguje, jak snadno můžu překonat jeho bezpečnostní opatření. Poznal jsem, kdo bere hrozbu po-

97

tenciálního teroristického útoku vážně a kdo ne. A přesně tak jsem se také díval na výše uvedené akce. Někdo se nás snaží vyprovokovat k tomu, abychom ukázali svoje schopnosti, a on si tak o nich mohl udělat obrázek.

Fakt číslo dvě: Generál Crocker nařídil plukovníkovi Suterovi a jeho lidem a mně a mým lidem, abychom našli atomové destrukční nálože a další zbraně, které jsou ukryté v POMCUSEch na území Německa. To je politická stránka věci. Musíme všechny ty zbraně vyzvednout tak, aby se Němci nedozvěděli, že jsme je sem dali. Budeme tedy tancovat mezi vejci.

Ale je zde ještě fakt číslo tři: Někdo prodává naše ADN - ty samé, které máme najít a odvézt pryč.

Což mě přivádí k faktu číslo čtyři: Právě před chvílí jsem zjistil, že jeden z největších dodavatelů vojenské techniky v Německu najal do svých služeb bývalého příslušníka elitní protiteroristické jednotky GSG-9 Franze Ulricha a tentýž dodavatel na mě zničehonic zavolá policajty, protože si myslí, že jsem... zloděj dobytka!

Jestli věříte tomu, že je zavolali právě kvůli tomu, pak bych měl pro vás ke koupi kus pláže v Novém Mexiku - a velmi levně!

Ve skutečnosti se stalo tohle: Ulrich mě poznal - říkal jsem vám přece, že překvapením vyvalil oči! Zařadil si můj ksicht k příslušnému jménu rychleji než já jeho, oznámil Beckovi, co jsem zač, Beck popadl mobila, zavolal svým kamarádům na nějakém ministerstvu a zeptal se, co ten starý vousatý žabák Mar-cinko v těchhle zapadlých končinách pohledává.

Než Beckova žádost slétla k někomu dolů, uplynulo zhruba půl hodiny. A pak se u nás najednou objevili policisté Brendel a Rackel, zajišťování druhým vozem. Prohlédli si můj služební průkaz, spočítali přítomné a ohlásili všechno svému nadřízenému.

A ten poslal tyhle informace zpátky nahoru. Beck s Ulrichem už teď najisto vědí, že to jsem já, že mám s sebou partu příslušníků SEAL o velikosti družstva a že všichni parkujeme u jedné velké pastviny. A

uprostřed té velké pastviny stojí čerpací stanice, která by tam přitom stát vůbec neměla.

Myslím, že je nejvyšší čas, abych přestal vysvětlovat a dal se radši do práce. Musím se postarat ještě o tu ADN, a to dřív, než se sem vrátí Franz Ulrich se svými kumpány a půjde se podívat, co se v tom domku skrývá.

98

A tak jsme se s oběma policajty srdečně rozloučili a začali jsme předstírat, že odjíždíme. Nastoupili jsme do svých dopravních prostředků, otočili jsme se a vydali se zpátky směrem na Bas-senheim. Oba policisté se za námi dívali tak dlouho, dokud jsme jim definitivně nezmizeli z dohledu.

Ale až do Bassenheimu jsme nejeli. Ve vesnici, která se jmenovala Kiittig, jsme si našli útulnou Bierstube, zalezli jsme dovnitř a objednali si dvojité porce uzeného masa s hromadou šťavnatého kyselého zeli a opékanými bramborami a k tomu několik litrů místního piva. A když padla tma, zaplatili jsme a zamířili zpátky k pastvině. Ted už nás snad nikdo rušit nebude.

KAPITOLA 7

20.35. Rozhodl jsem se, že nadcházející malé cvičení provedeme siejným způsobem, jaký používali moji předchůdci z jednotek SEAL při nočních únosech ve Vietnamu. Až na to, že místo seve-rovietnamského výběrčího daní budeme z lože tahat atomovou bombu a místo vrtulníku nebo říční člunu se na místo činu dopravíme autem. Ale jinak to bude stejně jako ve Vietnamu tajný průnik, poté naprosto nenápadný únos a nakonec rychlé stažení. Pokud všechno půjde tak, jak jsem si naplánoval, nikdo se nikdy nedozví, že jsme tady byli - a generál Crocker bude zářit štěstím.

Obytný vůz jsme nechali zhruba osm kilometrů od cíle - co kdybychom se museli rychle vracet - a naskládali jsme se do mercedesu a na oba motocykly. Déšť mezitím ustal, ale silnice byla kluzká, a navíc se na ní válela hustá přízemní mlha.

Na tu noční slavnost jsme si oblékli černé šaty - pochopitelně bez perel. K tomu jsme si vzali zbraně s tlumičem, to pro případ, že bychom narazili na někoho, kdo by potřeboval utlumit. Nezapomněl jsem přibrat také pár dekagramů plastické trhaviny od Johna Sutera, kdyby se snad dveře do vnitřní svatyně POMCUSu nedaly přesvědčit normálními prostředky. Koupil jsem rovněž nové baterie do vysílaček, takže pan Murphy by se tentokrát neměl naší spojovací techniky zmocnit. Pulpintovi se dokonce podařilo sehnat trochu červeného gelu, se kterým jsme si mohli zamazat sklíčka na minisvítlnách.

20.36. Hlodavec jakožto náš průzkumník zabezpečoval na motocyklu místo činu.

99

Vtom mi v levém uchu hlasitě zapraskalo - to Hlodavec stiskl tlačítko pro vysílání. V duchu jsem zaklel, stáhl jsem hlasitost a poslechl si jeho hlášení. „Přední vchod otevřenej. Jděte na to, veliteli!”

„Rozumím!” řekl jsem do vysílačky.

„Zadní vchod zamčenej!” oznámil Pulpinta, který nás kryl na druhém motocyklu zezadu, a šel se schovat do podrostu u silnice asi dva kilometry od pastviny.

20.38. Terry zpomalil na sotva patnáct kilometrů v hodině a bez světel se opatrně prodíral mlhou. Po Hlodavcovi nebylo ani vidu, což mě potěšilo - protože to znamenalo, že už je na cestě k určenému místu, které se nacházelo o dva kilometry dál. Hmatem jsem zkontroloval, jestli je osvětlení vnitřku vozidla vypnuté. Tohle základní bezpečnostní opatření zná u SEAL každý pulec. Ale byli byste překvapení, kdybyste věděli, kolik agentů CIA, kontrasedlovacích týmů FBI a obyčejných policistů na něj zapomíná a stává se tak při nastupování do auta a vystupování z něj snadným terčem.

Otočil jsem se na sedadle spolujezdce dozadu, ukázal jsem Bumerangovi, Kachní noze, Aligátorovi a Eddiemu vztyčený palec, poplácal jsem Terryho po rameni a nařídil jsem mu, ať zůstane na příjmu pro případ, že bychom ho potřebovali, pootevřel jsem dveře a zašeptal: „Ted!”

Vykulili jsme se z velkého mercedesu do černočerné tmy přesně tak, jak to dělali moji předchůdci od jednotek SEAL ze svých člunů ve Vietnamu. Tedy, ne tak docela. Jelikož se mnou vpředu jel i pan Murphy, zadní noha se mi patou zachytila o dveřní sloupek. A protože jsem se nechtěl nechat vláčet autem po asfaltu, zkusil jsem jí zatřást. Noha se sice od karoserie úspěšně oddělila, ale zároveň zpomalila můj pohyb. Hrozilo mi, že mě každou chvíli srazí otevřené zadní dveře. Natáhl jsem proto ruce, chytil se předních dveří a odrazil se od nich směrem ke krajnici. Tím jsem se toho zatraceného auta definitivně zbavil - jenže pana Murphyho jsem z klop nesetřásl. (Já vím, že jsem v té chvíli neměl na sobě zrovna nic

s klopami, ale vždyť tohle je v podstatě román, a proto si můžu občas dovolit použít takzvanou „autorskou licenci“.)

S panem Murphym na krku jsem se začal nezadržitelně kutálet. Nejdřív jsem se srazil s nějakým tělem - nevím sice, kdo to byl, ale každopádně při tom střetu pěkně nahlas vyhekl) -

100

a potom jsem jel dobrých osm metrů po pravém boku (zítra mě bude pálit jako čert!), odskákal jsem po kamínkách na krajnici na mokrou a kluzkou trávu a nakonec jsem se prudce zastavil - obličejem pochopitelně napřed - o jeden z patnáct centimetrů širokých sloupků elektrického ohradníku, které stály v desetimetrových rozestupech po obvodu pastviny.

Několik vteřin jsem zůstal ležet v blátě a snažil se popadnout vyražený dech. Pak jsem narovnal ruce - byl jsem totiž zkroucený jako preclík - vytáhl jsem si z otlučeného nosu tři ošklivé třísky, převálil jsem se na záda, zhluboka jsem se nadechl a prohmatával se od hlavy až k patě, abych se ubezpečil, že jsem si nic nezlomil.

Ach, jak miluju bolest! Mám s ní, jak jistě víte, takový zvláštní, přímo existenciální vztah. Jistě, ráno mě bude bolet celé tělo. Ale to bude až ráno. Ted začíná představení - šrámy nešrámy, boule neboule. A tak jsem se vyškřábal na nohy a hmatem jsem se přesvědčil, že jsem neztratil žádnou součást své výstroje a výzbroje. A jestlipak víte, co jsem přitom zjistil? Zjistil jsem, že moje vybavení je v daleko lepším stavu než já.

20.40. Aligátor, Eddie a Kachní noha hlídali na kraji pastviny. Zbytek přepadového komanda - čili Bumerang a já - se přehoupl přes elektrický ohradník a vydal se přes čvachtající, kravskými lejny pokrytou pastvinu k drátěnému plotu u čerpací stanice.

Zrovna jsem si svítil minibaterkou na dveře a prohlížel si zabezpečovací mechanismus, když vtom se ozval Hlodavec. „Zrušte akci! Zrušte akci! Zrušte akci!“ pištěl mi do ucha. „Máme společnost, veliteli - právě mě míjej tři auta! A jedou zatraceně rychle!“

„Rozumím!“ Dva kilometry - to je pro většinu Němčourů necelá minuta jízdy. Nesmíme ztrácet čas.

„Terry, vypadni z té silnice a někde se schovej! Dělej! A zůstaň v tom zasraném autě!“ ^ Z dvojího syknutí v naslouchadle jsem poznal, že mě buď slyšel, anebo viděl přijíždět naše hosty. Každopádně se začal klidit pryč.

Znova jsem stiskl tlačítko pro vysílání. „Přepadová skupina - rychle za silnici a zaujmout postavení! Blíží se k nám návštěva! /J

Podíval jsem se na Bumeranga. Zpátky k elektrickému ohradníku to bylo sto padesát dlouhých metrů - a kdybychom utíkali, zanechali bychom po sobě na té měkké blátivé pastvině takové stopy, že by je za noci nepřehlédli ani lidé z města.

101

v Kdopak mě to zase vytrhuje z myšlenek? Aha, můj vydavatel Že prý hledám problémy tam, kde by ani nemusely být.

Dobrý postřeh. Jak jsem mohl vědět, že v těch autech jsou nepřátelé? Jak jsem mohl vědět, že u té pastviny zastaví a budou na ní hledat stopy? Pravdou je, že nic z toho jsem nevěděl. Ale vzhledem k nastalé situaci jsem nehodlal nic riskovat - přesně podle hesla Nikdy nic nepředpokládej! Významnou součástí nekonvenčního válečnictví je totiž mimo jiné rezervní plán - jenže já jsem v tom svém s žádnými nenadálými návštěvníky nepočítal.

Mezitím se Aligátor s Kachní nohou a Eddiem stačili už dávno schovat. Přeběhli silnici a zmizeli v hustém stromoví, které začínalo zhruba deset metrů od krajnice. Věděl jsem, co udělají poté: zaujmou pozice pro případný útok.

Zadíval jsem se na silnici. Sakra! Už i já jsem viděl světlomety. Byl nejvyšší čas, abychom vyrazili pryč. Ale ne k silnici. Ukázal jsem palcem na opačnou stranu. „Půjďme támhle!“ Bumerang přikývl. „Jasný, šéfe!“

Přehodili jsme si pytle s lupičským nádobíčkem přes rameno a začali jsme se plížit od čerpací stanice.

Pohybovali jsem se přitom obezřetně jako Mohykáni z knih Jamese Fenimorea Coope-ra a zlehka jsme našlapovali, abychom po sobě nezanechali viditelné šlápoty. Napravo přede mnou vystupoval z pastviny malinkatý pahorek. Dokličkovali jsme otevřeným prostranstvím až k němu. Pak jsme se zastavili a

zorientovali se. Po levé ruce jsem v přístroji pro noční vidění rozeznával obrysy jednotlivých kusů dobytka, stojícího v poklidu přibližně sto metrů od nás.

Vtom tmu před námi rozřízla pronikavá záře halogenových reflektorů. Okamžitě jsem sebou praštil na zem. Bumerang učinil totéž. Chvilku jsem počkal a pak jsem se natáhl a podíval se přes vrchol pahorku k silnici.

Ty zasraný auta zpomalovaly. Ty zasraný auta zastavovaly. Zajely na krajnici přímo naproti čerpací stanici. Ve světle z předních a zadních světilen se rýsovaly temné obrysy velkých vozů -podle mě se jednalo o dva mercedesy.

Vytáhl jsem z náprsní kapsy dalekohled, přiložil si ho k očím a zahýbal jsem s optickým křížem. Tušil jsem, co jsou ti chlapi zač - a vy zřejmě také. Přesto jsem si tu domněnku musel potvrdit. Zaostřil jsem na zadní dveře prvního auta, na kterých, jak

víme, měl být ozdobný, ručně malovaný erb.

102

Jenže nic takového jsem tam neviděl. Žádný erb na těch dveřích nebyl. A pak všechna světla zhasla a celá scéna se ponořila do tmy.

Zůstali jsme s Bumerangem ležet a čekali jsme, až si naše oči zvyknou na tmu. V noci totiž používáte jinou část oka než ve dne. Ve dne světlo zachytávají ty části sítnice, které jsou uprostřed oka. Odborně se nazývají čípky. Kdežto v noci slouží k zachytávání světla tyčinky, které se nacházejí kolem čípků.

Proto v noci využíváte daleko víc periferního vidění než ve dne. Kdybyste se v noci dívali na něco přímo, nemuseli byste to vidět. Pokud ale uhnete pohledem do strany, obvykle spatříte to, po čem jste pátrali. A přesně to jsem udělal i na té pastvině - nechal jsem zrak, aby si pohrál s temnotou a našel si sám místa, na která se chce soustředit. A během několika málo vteřin jsem ve tmě dokázal rozeznat několik stínů a mohl jsem tak zjistit, co noční návštěvníci dělají.

Napočítal jsem celkem deset postav. Některé zaujaly obranné postavení kolem aut. Zbylé vykládaly z kufrů obou mercedesů nějaké věci. Přitom mi úslužně nechaly zapnuté osvětlení zavazadlového prostoru. Díky tomu jsem viděl, co si to s sebou přivezly. Bylo to obvyklé lupičské nářadí: automatické zbraně s tlumiči, páčidla a několik tašek, bezpochyby plných nejrůznějších pomůcek, které jsou potřeba k proniknutí do zabezpečeného objektu. Potom se víka zavazadlového prostoru zabouchla a všechno se opět rozplynulo ve tmě.

Bylo načase přivolat na pomoc další oči. „Eddie...,” zašeptal jsem do mikrofonu.

V uchu mi okamžitě zaznělo dvojí krátké syknutí.

„Kolik?”

Kratičká pauza. Pak polohlasná odpověď: „Deset.” Nás bylo pět - pokud by se Pulpinta s Hlodavcem pěšky nevraceli. No co, na počtech nezáleží - sejmem je tolik, kolik bude potřeba. A potom... Z dalších úvah mě vytrhl Eddieho hlas. „Ivani, Ivani, Ivani! Veliteli, oni mluvěj rusky!”

Tak tohle jsem tedy opravdu nečekal! Vždyť tady byl Franz Ulrich, bývalý příslušník GSG-9, který odešel s řadou ošklivých podezření na krku do výslužby, který nyní pracuje u düsseldorfské firmy BeckIndustrie a o kterém se zmínil bývalý agent ^tasi a pozdější obchodník s bombami Heinz Hochheizer. A když

103

mě tady Franz spatřil, očekával bych, že se sem přijede osobně podívat, co jsem tady hledal.

Jenže teď tady místo něj najednou čmouchá parta Ivanů.

Přiložil jsem k očím dalekohled. Moc jsem toho neviděl. Ale poznal jsem, že pilně pracují. Pak se čtyři z nich přehoupili přes elektrický ohradník. Tři se hned vydali přes pastvinu k čerpací stanici, ten čtvrtý zůstal stát a zoufale se snažil setřást něco z nohy. Moc dobře jsem věděl, do čeho šlápl.

Přišel čas na kontrolu jednotky. Zašeptal jsem do mikrofonu: „Odpočítat!” Půl vteřiny bylo ticho. Poté se v naslouchadle ozvalo jedno-dvoje-trojí-čtvero-patero-šestero-sedmero dvojitých syknutí. Aspoň že se všichni navzájem slyšíme.

Vysvětlil jsem jim, co mají udělat. Všichni potvrdili, že rozuměli a že souhlasí. Teď zrovna není vhodná chvíle na to, abych se o jednotlivých úkolech obšírně rozepisoval. Proto vám musí stačit, když vám řeknu, že Aligátor, Eddie a Kachní noha se měli postarat o těch šest Ivanů na silnici, Pulpinta s

Hlodavcem měli hlídat okolí, na mě s Bumerangem připadlo kvarteto z čerpací stanice - a Terry měl zůstat v autě, abychom se v případě nutnosti mohli rychle stáhnout.

Jistě, uvědomoval jsem si, že jsme byli v početní nevýhodě. Ale všechny trumfy jsme drželi v rukou my, ne oni. Věděli jsme totiž, že tam nejsme sami. Ivani evidentně ne. Bezstarostně pokuřovali, povídali si a porušovali spoustu základních bezpečnostních zásad. Z toho jsem poznal, že se nejedná o profesionály. A co tedy byli zač? Věřte mi, že to zanedlouho zjistím. 20.43. Čtveřice ruských lupičů postupovala pastvinou. S půvabem dostihových koní překonali drátěný plot, přebrodivili se bahnem a nakonec dorazili ke dveřím, které byly umístěny ve zdi odvrácené od silnice.

Díval jsem se, jak se pouštějí do práce. Nebyli od nás ani šedesát metrů. Ale jenom stěží se dalo rozeznat, co dělají, protože všechno halila černá tma. Naštěstí jsem je dobře slyšel. Aby také ne - mysleli si, že jsou sami, a tak na sebe rusky žvatlali. Vtom mi do dalekohledu zasvítíl ostrý kužel z halogenové svítilny

a málem mě oslepil. Jeden z Ivanů si stoupl stranou a posvítíl ostatním na zámky u dveří.

To byla ta pravá chvíle pro mě. Strčil jsem dalekohled do kapsy a šťouchl loktem do Bumeranga. Pak jsem přešel na druhou stranu pahorku a začal jsem se pomalu plížit k čerpací stanici.

104

Bylo to mnohem těžší, než by se mohlo zdát. Za prvé kvůli terénu - musel jsem překonat notný kus rozbahněné pastviny plné kravských lejn a kaluží moči. Za druhé kvůli absolutní nepřítomnosti přirozených úkrytů. Například v lese by mě krylo listoví. Ve městě bych se zase mohl schovávat za auta a budovy. Ale tady jsem se musel pohybovat na otevřeném prostranství a byl jsem tak ze všech stran zranitelný. Přesto jsem měl na paměti tři základní zásady pro ukrývání - tvar, záblesk, silueta - a využíval jsem je ke své výhodě. Postupoval jsem stálým tempem a držel se při zemi. Dával jsem si dobrý pozor na to, aby žádný viditelný tvar mého těla nevyčníval ven a neprozrazoval mě. A byl jsem začerněný od hlavy až k patě a žádný předmět, který jsem měl u sebe, neodrážel světlo.

Řídil jsem se rovněž třemi jednoduchými pravidly, která jsem sám pro noční akce vymyslel a díky kterým jsem zůstal naživu. Doufal jsem, že budou fungovat i v Německu.

Pravidlo číslo jedna: Držte se vždycky co nejniž, protože vaše silueta poskytuje nepříteli skvělý cíl.

Pravidlo číslo dvě: Vyhybajte se otevřeným prostranstvím. Pokud to není možné, řiďte se pravidlem číslo jedna a držte se co nejvíce při zemi.

Pravidlo číslo tři: Pohybujte se vždycky pomalu a stálým tempem. Čím menší pozornost vzbudíte, tím větší máte šanci na úspěch.

A tak jsem se plazil, klouzal, zmítal a sunul centimetr po centimetru zabláčenou pastvinou. Ze šedesáti metrů bylo za chvíli padesát, potom čtyřicet. Trochu jsem zrychlil. Ivani byli plně zaujatí prací - od vrtání zabezpečovacího zařízení a svítily si na dveřní závěsy. To světlo mě zneklidňovalo, ale věděl jsem, že když budu mít jedno oko zavřené, můj zrak zůstane z větší části přivyklý na tmu.

Na okamžik jsem zpomalil a ohlédl se. Vzadu za levým ramenem jsem uviděl špičku Bumerangovy kukly. Její majitel se po bolestivých centimetrech sunul k čerpací stanici. Bolestivých? Ano, bolestivých. V takových chvílích vás totiž bolí všechny svaty. Těžko se vám dýchá, protože nechcete způsobit žádný hluk. Každý pohyb musí být dobře uvážený. Položte ruku na nesprávné místo a najednou pod vámi zapraská větvička, zašustí listí nebo zarachotí kamínek a váš nepřítel se hned otočí, posvítí si n* vás a rychle s vámi skoncuje.

105

20.53. Ležel jsem na břiše necelých osm metrů ode dveří. Předek černé uniformy jsem měl umazaný od hlíny, trávy a smradlavých kravských výkalů. Ivani překonali první i druhou řadu zabezpečovacích mechanismů a chystali se na třetí. Pomalu pomaličku jsem sjel pravou rukou k pasu a zároveň jsem pokrčil pravou nohu v koleno. Díky tomuhle manévru jsem mohl v pouzdru na pravém lýtku nahmatat rukojeť začerněného nože. Jenže ta byla připnutá páskem k pouzdru, a když jsem ten pásek odepínal, ozvalo se hlasité cvaknutí. Zatracený cvoček!

Jeden z Ivanů se prudce otočil, jako kdyby něco zaslechl. Pak mocně potáhl z cigarety, nahlas vydechl a podíval se přímo na mě.

Před chvilkou jsem vám vysvětloval, jak funguje lidský zrak v noci. Takže už víte, že existují jakési čípky a tyčinky. A já vám teď k tomu přidám další poznatek: je vědecky dokázané, že když se v noci na nějaký objekt díváte přímo, nevidíte ho. V noci totiž převládá nikoli vidění přímé, ale vidění periferní. Proč? Vy se mě ptáte proč? Copak jste si z té minulé lekce nic nezapamatovali?

Protože, vy pitomci, v noci pracují v oku tyčinky, a ne čípky! A tyčinky nejsou uprostřed sítnice, ale po jejím obvodu! Tak co, už si vzpomínáte?

Proto když jsem zjistil, že se na mě Ivan dívá, na místě jsem ztuhl. Nehýbal jsem se a zadržel jsem dech. Připadalo mi, že už to trvá celou věčnost, ačkoli to nebylo déle než čtvrt minuty. Ale přísahal bych, že ten hajzl slyší, jak mi buší srdce. Cigaretový kouř mě dráždil v nose. A pak... pak Ivan odhodil nedopalek do tmy, směrem ke mně, a počkal, až dopadne na mokrou zem sotva patnáct centimetrů od mého nosu a se zasyčením zhasne. Teprve potom se otočil na podpatku a vrátil se ke svým kumpánům.

21.02. Ivani překonali poslední zabezpečovací zařízení, otevřeli dveře od skryše a vešli dovnitř. Ne - venku nenechali žádnou stráž. A proč také? Jednu stráž už přece měli - vzadu na silnici. A jinak nepředpokládali, že by někdo mohl přijít zadními dveřmi - tedy přes pastvinu - a napadnout je zezadu. Přišla moje chvíle. Po čtyřech jsem dolezl ke dveřím, odsunul jsem se stranou, postavil jsem se, přitiskl se ramenem ke zdi a čekal na Bumeranga. Ten se objevil za necelou půlminutu. Uvnitř byly vidět záblesky světla. Ivani právě otvírali padací

106

dveře, které vedly do muničního skladu. Strčil jsem nůž zpátky do pouzdra a místo něj jsem vzal do ruky pistoli s tlumičem, přesvědčil jsem se, že je v komoře náboj. Bumerang učinil totéž.

21.03. Sykl jsem dvakrát do mikrofonu, abych dal ostatním najevo, že se pouštíme do díla. Pak jsem se podíval na Bumeranga. Ten blázen doslova zářil štěstím. Co se k tomu dá říct? Nic, snad kromě toho, že mám rád lidi, kteří milují zabíjení tak jako Bumerang.

Bumerang vztyčil palec. Odpověděl jsem mu stejným gestem, přikrčil jsem se a vklouzl do dveří.

Podlaha ve skryši byla betonová. Našlapoval jsem opatrně a snažil jsem se nenadělat sebemenší hluk. Světlo, které pronikalo zdola, dostatečně osvětlovalo celou místnost. V pravém horním kvadrantu jsem uviděl ocelové padací dveře. Pod nimi byly slyšet hlasy.

Postavili jsem se s Bumerangem každý na jednu stranu padacích dveří. Potom jsem se natáhl podél nich a podíval se dolů. Do místnosti pode mnou sestupoval ocelový žebřík. Byl asi pět metrů dlouhý a přišroubovaný k betonové zdi. Vůbec jsem netušil, jak může být ta dolní místnost velká a co by se v ní mohlo skrývat. Zato jsem najisto věděl - podle světla, která se tam míhala - že Rusáci všechno přestěhovali na druhý konec, a kdybychom se tedy chtěli dostat dolů, museli bychom lézt zády knim. Jelikož se téhle akce účastníte spolu se mnou - a všudypřítomným panem Murphym - i vy, dovolte mi, abych vám nastolil takový malý taktický problém. Oni jsou dole. My jsme nahoře. Vzpomínáte si, jak jsem vám na začátku knížky vyprávěl o relativní převaze a o fázi největší zranitelnosti? Pak už víte, že fáze největší zranitelnosti nastává právě při lezení po žebříku nebo šplhání po laně. Zvláště pokud by měl člověk sestupovat po žebříku zády k nepříteli. Takže moje otázka, přátelé, zní takto: Jak to udělat, abychom se dostali dolů, zlikvidovali Rusáky a zmocnili se ADN, aniž bychom nepříteli nastavovali záda a tu-cuz riskovali svůj život?

Správně. Samozřejmě že nikam nepolezeme. Počkáme, až Ivani vylezou k nám. Už totiž víme, že na žebříku budou zatraceně zranitelní. A v úzkých padacích dveřích? V těch se zorné pole í^^-vfměř na nulu' a Proto v nich vzniká takzvaný „osudný ýř". A co to znamená? Konkrétně v našem případě to zna-

107

mená, že pokud se Ivani pokusí vylézt po žebříku nahoru, potká je v padacích dveřích nemilý osud.

21.10. Zdola se ozvalo škrábání a šoupaní. Bylo nám jasné, že Ivani jdou nahoru. Podíval jsem se na Bumeranga a očima jsem mu vysvětlil, co má udělat. Bumerang přikývl. Schovali jsme zbraně zpátky do pouzdra. Zatím je nebudeme potřebovat. Zatím...

Nyní následuje malá sonda do hlubin lidské duše. Většina lidí se při lezení po žebříku nebo jízdě ve

výtahu dívá zpravidla dopředu. AICJ - Ivan číslo jedna - nebyl žádnou výjimkou. Šinul si to nahoru hezky rychle. Nejdřív se v padacích dveřích objevila jeho hlava a potom ramena. A právě v té chvíli jsem ho chytil svou tlapou zprava za krk, zmáčkl jsem mu ohryzek a uzavřel mu přívod vzduchu.

Než stačil zareagovat, byl už u něj Bumerang. Popadl ho za podpaží a vytáhl ho k nám.

Ivan na nás zíral jako na zjevení - žádnou společnost vskutku nečekal.

Apríl, hajzle! Jeho překvapení bylo mojí taktickou výhodou. Přesunul jsem se za něj a pravým předloktím jsem mu sevřel hrdlo. Tenhle chvat vymysleli policajti z Los Angeles a můžu vám říct, že opravdu funguje. Ivan se sesunul k zemi rychleji, než byste čekali. Tlačil jsem mu na krk tak dlouho, dokud jsem neucítil, že jeho tělo ochablo docela. Pak jsem mu vzal hlavu do dlaní a ohnul ji dopředu. Když se ozvalo praskání kostí, popadl jsem ho jednou rukou za čelist a druhou za spánek a zlomil jsem mu vaz. Potom jsem ho ze sebe shodil a předal ho Bumerango-vi, který ho odtáhl stranou, aby nám nepřekážel.

Právě včas, protože IČD - Ivan číslo dvě - už byl na cestě nahoru. Měl co dělat, neboť ho tížila ADN - čtyřicet objemných kilo navíc. Držel ten balík nad hlavou, tlačil ho do padacích dveří a čekal, až si ho Ivan číslo jedna převezme.

Jelikož jsem dobrák od srdce a rád pomáhám druhým, natáhl jsem ruku a vytrhl jsem mu to tmavé lisované pouzdro z rukou.

„Spasíba...!“ poděkoval mi Ivan. Ale pak zjistil, kdo mu to vlastně pomohl, a další slova mu uvázla v hrdle.

„Pažálsta!“ odpověděl jsem mu s úsměvem.

Uvědomil jsem si, že dosud šlo všechno hladce - na Dickieho vkus možná až moc hladce. A vtom sjela Ivanova pravá ruka k pasu, a když se vrátila nahoru, třímala velkou pistoli.

108

Základní pravidlo pro podobné případy říká: Jako ochranu před nepřátelskými kulkami nepoužívejte nikdy atomové zbraně! Jenže tahle ADN byla tím jediným, co jsem měl po ruce, a tak jsem ji strčil mezi sebe a Ivana. Ale pak jsem dostal lepší nápad.

Hej, baklan*! Vem si ten balík zpátky!“ zavolal jsem na něj a hodil jsem mu ADN.

A teď vám popíšu, jak to vypadalo. Ivan stál na žebříku. V jedné ruce svíral pistoli. Druhou se držel žebříku. Když jsem mu poslal vzduchem ADN, odhodil pistoli, pustil se žebříku a nastavil obě ruce. Tím pádem začínal samozřejmě ztrácet rovnováhu. Proto se naklonil dopředu a jako zadák v americkém fotbalu očekával přihrávku. Jenže ta letěla příliš vysoko. Dokázal se sice po ní krásně natáhnout a zachytit ji, jenže zároveň mu ujely nohy a milej Ivan se jako onen příslovečný pytel brambor zřítíl dolů a s bolestivým výkřikem dopadl na betonovou podlahu. Vzápětí se ozvalo temné žuchnutí těžkého balíku s ADN, který Ivan nestačil pustit z ruky.

Na nějaké dlouhé přemýšlení nebyl čas. Skulil jsem se k otvoru, chytil se oběma rukama za tyče žebříku a po hlavě jsem se vrhl dolů. Cestou jsem cítil, jak se mi lehké nomexové rukavice třením propalují.

Přistání v dolní části skryše pro mě nedopadlo dobře. Pravou nohou jsem narazil do balíku s ADN.

Uslyšel jsem zlověstné křupnutí a potom se mi kotník propadl dovnitř.

Zatnul jsem zuby, odvalil jsem se od žebříku a uvolnil místo Bumerangovi. Současně jsem vytáhl z pouzdra pistoli, namířil jsem ji do prostoru před sebou a pátral jsem po nebezpečí. Místnost byla daleko větší, než jsem čekal. Sloužila jako skladiště zbraní. Stěny byly obložené střelnými zbraněmi a bedny s náboji. Na podlaze stály kanystry s vodou a dalšími tekutinami. Na věšácích visely uniformy - americké, německé a sovětské. Na podrobnější prohlídku nebyl čas. Ivan číslo dvě sice ležel nehybně na zádech - ADN ho uspala, možná i na vždycky - ale vzadu napravo stál další Ivan a ten buď onanoval, anebo se snažil vytáhnout z kapsy pistoli.

Copak se ty Ivani nikdy nenaučej nosit zbraň správně? Bez většího míření jsem vypálil a zasáhl ho do pravého ramene. Ta rána ho na místě otočila. Podruhé jsem se už polepšil - dvěma

* ruský „pankáč“

109

rychlými ranami jsem se strefil přímo do prsou - obě šly těsně vedle sebe. V duchu jsem se za ten nepatrný rozptyl musel pochválit. Kulky připlácly Ivana na zed, přesněji řečeno na ocelové regálové

stojany, na které se nakonec s výrazem, v němž se mísilo překvapení, úlek a bolest, bezvládně zhroutil. Zrovna jsem se chystal obdivovat svoje dílo, když vtom na mě zaútočil Ivan číslo čtyři. A byl zatraceně rychlej - vzdálenost mezi náma zmenšil během zlomku vteřiny a vrhl se na mě. V ruce přitom držel krátkou ocelovou tyč - zřejmě páčidlo - se kterou mě praštil tak silně, že jsem odlétl zpátky k žebříku a narazil do dopadajícího Bumeranga.

Oba jsme se připlácli na žebřík. Rusák toho využil a přetáhl Bumeranga zezadu přes hlavu. Bumerang sjel hlavou napřed na podlahu tak nešťastně, že mi vyrazil z ruky pistoli a poslal ji po betonové podlaze kamsi daleko pryč. S Dickiem to začínalo být nahnuté.

Sevřel jsem Ivanovu zbraň a pokusil se mu ji vykroutit z ruky. Marně. Ten chlap měl pracky jako z ocele. Uvolnil jsem si jednu ruku a chytil ho s ní za kríc. Ivan vzteky zašilhal a zkusil mi ukousnout ušní boltec. Pak se mi najednou vytrhl, otočil se na podpatku a praštil mě tyčí do obličeje. Instinktivně jsem zvedl ruku a odvrátil jsem tu hroznou ránu - ovšem jenom za cenu toho, že mě ten zatracený kus ocele trefil do brňavky a rozbrněl celý moje tělo od hlavy až ke konečkům prstů na nohách. Sakra, to byla bolest!

Jenže právě v tom tkví jedno z válečnických kouzel. Skutečného válečníka totiž bolest neoslabuje, ale posiluje. Všichni praví válečníci byli vykováni na kovářině bolesti - ať už v podobě fyzické námahy, nedostatku spánku a kruté zimy během Pekelného týdne u SEAL anebo zkoušky ohněm u námořní pěchoty, výcviku Rangerů, kvalifikačních testů u Delta či bojů na život a na smrt podobných tomu, kterého jsem se účastnil v té skrýši já. Normální člověk dostane ránu a ustoupí, aby se vyrovnal s bolestí. Kdežto válečník všechnu tu bolest sebere, usměrní a přemění na čistou, nefalšovanou kinetickou energii a nezlomnou vůli po vítězství.

Chytil jsem tu tyč oběma rukama a zkoušel jsem ji vykroutit Rusákovi z rukou. Ivan byl pochopitelně proti. Zvedl ten krám nahoru, strčil mi jeden jeho konec pod bradu a snažil se mě na něj nabodnout jako na kopí.

110

A právě v těchto chvílích se, přátelé, vyplácí oněch 202,5 kilogramu při 155 opakováních, které zvedám ve venkovní posilovně doma na Divokém panství za strážlivá i v kocovině, za slunce i za deště, v létě i v zimě. Nasadil jsem válečnou masku a podíval jsem se tomu Rusákovi přímo do očí. Nevydržel to a uhnul pohledem.

V té chvíli jsem už najisto věděl, že je můj. Zařval jsem, položil mu ruce na jeho, sevřel jsem je a zvedl je tak, aby se ocelová tyč dostala do zcela svislé polohy. Pak jsem ji od tlačil od svojí brady a začal ji otáčet směrem k Ivanovi.

Díval jsem se mu do očí a tlačil jsem tu tyč pořád níž, až její dlátovité ostří směřovalo nakonec proti němu. A potom jsem ho stáhl k sobě dozadu a hned nato jsem s ním trhl dopředu a vrazil jsem mu ho vši silou do prsou.

Ozvalo se takové dunivé cvaknutí. Rána vyvedla Ivana z rovnováhy. Mě ovšem také -jako kdybych narazil do kamenné zdi. Sakra, co se to děje?! Už jsem sice slyšel o svalech jako z ocele, ale co je moc, to je moc. A vtom mi došlo - můj kamarád Doc Tremblay nadarmo neříká, že mám „v hlavě místo mozku nasráno“ - že ten hajzl má na sobě neprůstřelnou vestu a že mu prsa tím pádem kryje pancíř, takže jsem mu jenom trochu vyrazil dech.

Nastal čas pro výměnu zbraní. Odhodil jsem páčidlo, přimáchl jsem se k němu, přidržel jsem ho tělem na místě, sáhl jsem do pouzdra na noze a vytáhl z něj velký nůž. Ten jsem potom chytil jako šavli - ostří bylo rovnoběžně se zemí a palec tlačil na jilec. Aniž bych přestal tisknout Ivana levou rukou ke zdi, vrazil jsem špičku nože pod vestu a otočil jsem ostří svisle, abych mu mohl přeríznout bránci a postupovat nahoru k srdci a plicím. Snažil se vzdorovat, ale marně. Využíval jsem celou svoji tělesnou hmotnost, veškerou sílu svojí levé ruky a také veškerou energii pramenící z bolesti a pevně jsem ho svíral. Pravá ruka zatím konala svoje dílo a rejčila nožem v břiše.

Pak čepel nože přerázla vrátnicovou žílu, protřela břišní aortu, přesekla plicnici a nakonec otevřela srdce a plíce dokořán. Ivan chtěl na mě cosi zakřičet, nejspíš nějakou ruskou nadávku. Z hrdla se mu ale vydralo jenom slabé zachrčení. Potom se pokusil na mě plivnout. Místo slin se mu na kraji pusy objevila stružka krve a ta mu začala stékat po bradě dolů. Netrvalo dlouho a život z něj vyprchal docela.

111

Vytrhl jsem nůž z těla ven, otřel ho o mrtvolu, zastrčil jsem ho zpátky do pouzdra a vyčerpaně jsem padl na kolena. V kotníku mi cukalo. Loket mé páčil jako čert. Jo, jsem sice starej mořskej a válečnej vlk, ale můžu vám říct, že tenkrát jsem toho měl opravdu dost. Poslyšte proto další válečnické moudro: Válčení je pro mladé.

Na další filozofické rozbory válečnického řemesla jsem už neměl čas. Proč? Protože ten zatracenej Ivan, kterýho jsem vlastnoručně zastřelil, byl najednou naživu a na nohou. Vytáhl z kapsy pistoli, vydal se směrem ke mně a cestou na mě střílel. Zbraň přitom svíral v levé ruce, zatímco prostřelená a tudíž nepotřebná pravá ruka mu visela v nepřírozeném úhlu podél těla.

Pistole byla malá - zřejmě makarov ráže devět milimetrů. Ale v uzavřeném prostoru duněly výstřely tak silně, až mi z toho zaléhaly uši. Navíc je doprovázely ošklivé úlomky betonu, které létaly z místa vzdáleného zhruba třicet centimetrů od mojí levé nohy.

Vtom mi kus něčeho ostrého rozsekl tvář těsně pod pravým okem. Ucítíl jsem, jak se mi z rány řine krev. Do prdele! Jako rak poustevník jsem couvl dozadu, popadl jsem mrtvého Ivana s neprůstřelnou vestou za klopky a strčil jsem ho před sebe. Ivan s pistolí se stále blížil. Vypálil po mně jednu, dvě, tři, čtyři rány. Ale střílel ve zmatku a slabší rukou, takže mě opět minul. Posunul jsem se dál dozadu. Přitom jsem o něco zakopl. Byla to moje vlastní pistole. Sehnul jsem se a snažil se ji rukou najít. Zároveň jsem dával dobrý pozor na to, abych neupustil štít v podobě mrtvého Ivana. Když jsem zbraň konečně nahmatal, postavil jsem se a přidržel mrtvolu před sebou.

Ivan s pistolí mezitím přestal se zastřelo váním a začal se trefovat do černého. Cvak-cvak-cvak! Do neprůstřelné vesty pleskly tři kulky. Hlavně ať střílí na tu zasranou vestu! modlil jsem se. Ať se mě nesnaží trefit do nohy! A pak jsem po něm skočil. A víte, co se stalo? Protože střílel zmateně, tedy bez palebné kázně, došly mu náboje. Hodil jsem po něm mrtvolu, a než se stačil skrčit a uhnout, byl jsem u něj. Bleskově jsem mu vykroutil z ruky pistoli. Zlomil jsem mu přitom pár prstů, ale co - neměl na mě střílet. Byl jsem v jakémsi transu - rozdrážděný jako žralok a stejně tak i nebezpečný. Praštil jsem Ivana jeho vlastní zbraní přes pusku a vyrazil jsem mu několik zubů. Bojoval, snažil se mi uniknout, ale držel jsem ho pevně u sebe a nehodlal jsem ho

112

pustit. Zvedl jsem pistoli nad hlavu, otočil ji, sekl jsem ho pažbou do obličeje a zlomil mu nos. Napráhl jsem se a udeřil ho znova. A potom ještě několikrát a pokaždé jsem mu zatlačil úlomky kostí hlouběji do mozku.

Podíval jsem se Ivanovi na oči. Měl je zapadlé. Třeba byl už mrtvý. Ale třeba také ne. Nechtěl jsem udělat stejnou chybu podruhé, a tak jsem vzal svoji pistoli a vyrobil jsem mu v čele dvě úhledné dírky. Takhle mi dá už nadobro pokoj. Jak říkám, nerad chyby opakuji, radši se z nich učím.

Vyškrábal jsem se na nohy, vyčerpaně jsem dovrávorál k žebříku a podíval se na Bumeranga. Byl stále v bezvědomí a zamotaný do přiček. Stáhl jsem ho na podlahu a převálil ho na záda. Na rukou a nohou měl několik boulí a modřin, na tváři velký škrábanec a nad levým okem ošklivý monokl, kvůli kterému si jistě vytrpí spoustu momentální bolesti a pozdějších posměšků od svých spolubojovníků, ale jinak dýchal pravidelně a skoro jistě si nic nezlámal. Jelikož jsem si s sebou nevzal ampulky se čpavkem, musel jsem si vystačit s holýma rukama - fackoval jsem ho tak dlouho, až přišel k sobě.

Nejdřív se zkusil podívat rovně, pak zašilhal doleva, doprava, nahoru, dolů a nakonec se znova podíval dopředu. Potom se ohmatal od hlavy až k patě, a když nad levým okem ucítíl pod prsty kvetoucí podlitinu, hlasitě zaklel: „A do prdele!“ Potom se rozhlédl kolem a uviděl mrtvolu. „Ježíšikriste! Co se tady stalo, šéfe?“ zeptal se.

Při pohledu na ten jeho ustaraný obličej jsem se musel smát. „Jako vždycky, pitomče - prochrápal jsi celej hlavní program a přišel jsi o všechny ty nádherný kozy a zadky!“ odpověděl jsem a pomohl mu vstát „Dělej, máme tady ještě nějakou práci!“

KAPITOLA 8

22.14. Nepřátele jsme sice zdolali, ale moc jsme si tím nepomohli. Ke všem těm problémům s úklidem nám totiž přibýly starosti s mrtvolami. Ty dvě ADN, které jsme ve sklepě objevili, jsme ještě dokázali jakž takž zabalit. Ale co se všemi těmi uniformami, zbraněmi a dalším vojenským materiálem? Nemluvě o

obou mercedesech, kterými ti Rusáci přijeli.

113

Máme snad ty mrtvoly schovat v čerpací stanici a nechat je tam? Ne. Ty Ivany sem někdo poslal - a někdo je také bude hledat. Zničit důkazy? Mohli bychom naházet všechny mrtvoly do skrýše a tu pak pomocí trhaviny od Johna Sutura vyhodit do vzduchu. Jenže to by nám zase nepomohlo v souvislosti s německými policajty - například v zastoupení dvojice Bren-del&Rackel - kteří by se jistě vrátili na místo činu, provedli jeho ohledání, vzpomněli by si, koho na něm viděli naposled, a pustili by se za mnou jako ohaři. Ani tomu nic netušícímu farmáři, kterému patří ty krávy, jejichž výkaly jsem si právě odnášel na svojí uniformě, by se zřejmě nelíbilo, že jsme ho připravili o několik arů krásné pastviny. Navíc jsem chtěl zjistit, co byli tihle Ivani vlastně zač, pro koho pracovali a co hodlali s těmi kapesními atomovkami udělat.

A ještě něco: generál Crocker mě přece požádal o to, abych se při téhle akci choval co nejtišeji. Co požádal, on mi to přímo nařídil!

A tak jsem poslušně popadl mobilní telefon a zavolal jsem na číslo, které mi dal plukovník Suter.

Telefon třikrát zazvonil. Potom se ve sluchátku ozvalo: „Suter!”

„Tady tvůj společník z Itálie!”

„Jasně! Tak co se děje, můj chlupatý kamaráde?”

Sakra, tomu to ale rychle zapaluje!

„Vzpomínáš si, co jsme dostali za úkol? Mám tady dva kousky a rád bych ti je co nejrychleji předal!”

„Rozumím!” Následovala krátká odmlka - jako kdyby věděl, že to není všechno. „Ještě něco?”

„Že se ptáš! Získal jsem ještě další materiál. Asi tak na dvě větší káry.”

„Dobrý, to zvládnou! Poloha?”

Toho chlapa zřejmě nic nepřekvapí. Posvítíl jsem si na mapu od generála Crockera a nadiktoval jsem plukovníkovi dva páry souřadnic.

„Viděl bych to tak na tři hodiny,” ozvalo se po chvíli. „Vyhovuje ti to?”

„A musí?” zeptal jsem se.

„Musí!” odpověděl klidným a jasným hlasem plukovník. „Ten logistický problém je docela složitý, kamaráde, a protože tam k tobě nepoletím vrtulníkem, musím nejdřív na Rýn-Mohan a dál potom po zemi - a musím to udělat pěkně potichu!”

114

proti tomu se nedalo nic namítat, což jsem mu také sdělil.

Ještě něco?” zazněla obligátní otázka.

Ten chlap byl snad vědma nebo co!

No, jestli máš čirou náhodou po ruce zhruba deset velkých igelitových pytlů, tak je vem s sebou!”

Podle procítěného „A do prdele!” jsem poznal, že jsem ho konečně vyvedl z míry. Přikryl dlaní mluvítko a udělil někomu příslušné pokyny. Pak do telefonu řekl: „Na shledanou v noci, chlupatá jedničko! Drž se při zemi a dávej bacha, ať neeliminuješ někoho dalšího! Od konce studené války totiž trpíme trvalým nedostatkem igelitových pytlů!”

„Rozkaz, pane!”

Zaklapl jsem flip a strčil telefon do kapsy. Oba mercedesy jsme už stáhli ze silnice a schovali je do bezpečí. ADN se nacházely pod Aligátorovým ostřížím zrakem. Zatímco jsem telefonoval, Terry, Eddie, Pulpinta a Bumerang prohledávali mrtvé Ivany a pátrali po případných důkazech.

A dlužno dodat, že velmi úspěšně. Čtveřice ve skrýši u sebe neměla vůbec žádné osobní doklady - zato byli všichni vybaveni osmnácti sty německých marek a tisícovkou amerických dolarů naskládanými ve zbrusu nových peněženkách od Gucciho. Také oblečení bylo značkové - ve všech případech se jednalo o kvalitní obleky od Huga Bosse. Saka si Ivani sundali a nechali si jenom košile a kravaty. Z cedulek jsem zjistil, že veškeré svršky pocházejí z jednoho düsseldorfského obchodního domu, a to včetně elegantních kovbojských bot se střapci, které se na takových pastvinách moc často nevyskytují.

Cigarety byly pro změnu americké. Dva Ivani měli zlaté du-pontky, které v Paříži stojí v přepočtu pět tisíc dolarů. U čtyřech jsme našli zlaté rolexky, u dvou piagetsky a u tří zbrusu nové ocelové stopky značky Tag-Heuer. Ivani očividně vydělávali slušné peníze. Jenže to bylo asi tak všechno, co jsme se o

nich dozvěděli. Jistě, objevili jsme u nich lupičské náčiní - páčidla, pily, vrtačky, pakliče, grafitový prášek a další pomůcky - ale jinak nic, co by nám prozradilo něco o jejich totožnosti. Žádné klíče od hotelového pokoje, žádné účtenky ani jiné papíry.

Z výzbroje jsme našli dvě poloautomatické pistole Makarov, jednoho Walthera PPK ráže .380 a jeden SIG-Sauer ráže devět milimetrů. Zadní voj byl vyzbrojený samopaly MP5 s tlumičem. Jediným rušivým elementem byly proto ochranné krunýře ně-

115

mecké výroby, které měli všichni pod vestami od obleku. Jednalo se o nejmodernější typ s keramickými deskami vpředu i vzadu, s vysoko stříženými otvory pro ruce a spoustou upínacích pásků. Divné, co? Podle mého názoru tedy určitě ano.

Oběma řidičům jsme sebrali německé řidičské průkazy - nedávno vydané - a další zbrusu nové peněženky značky Gucci, které obsahovaly opět jenom marky a dolary.

A právě tohle očividné mrhání penězi na jedné straně a chybějící osobní doklady na straně druhé vzbudily moje podezření. Schválně se podívejte, jak vypadá, milí přátelé, vaše peněženka. Kolik je v ní smetí - dokonce i kdyby byla úplně nová! O odpadu, který vzniká neustálým používáním, ani nemluvě. A když někdo pracuje v utajení, snaží se, aby jeho peněženka byla stejně nenápadná jako on sám. Jenže tihle Ivani se o nic takového nesnažili. Nakoupili prostě ty peněženky po tuctech, nacpali do nich peníze a hotovo.

Můj kvalifikovaný odhad: jednalo se o partu ruských mafiánů. Jak možná víte, v minulosti jsem už měl s ruskou mafií co do činění, dokonce na její půdě*, a tak jsem dobře věděl, na co se musím zaměřit. A všechny známky na těch mrtvolách nasvědčovaly tomu, že patřily mezi takzvané „bandity“, jak říkají moskevští poldové.

Mojí promočenou hlavou se začaly honit všelijaké myšlenky. Obchodník se zbraněmi Heinz Hochheizer prodával ADN, kterou koupil od jednoho gruzínského mafiána. Skok do přítomnosti: Objevují skryš, která obsahuje dvě ADN. Vtom mě u ní zahlédne Franz Ulrich a řekne o tom svému šéfovi Lotharovi Beckovi. Potom na mě někdo poštvě místní policajty. Když se ukáže, že je všechno v pořádku (a přitom se potvrdí moje totožnost, o skutečnosti, že se tady plížím a slídím, ani nemluvě), najednou se na stejném místě odkudsi vynoří parta Ivanů, vnikne do skryše a pokusí se obě ADN odvézt. Také si myslíte, že nic nemůže být jasnějšího? Jenže problém je v tom, že mezi těmi mrtvými Ivany a Franzem Ulrichem nebo Lotharem Beckem zatím neexistuje žádná

* Jistý ruský „vor v zákoně“ jménem Andrej Judin tenkrát zavraždil mého dlouholetého kamaráda Paula Mahona a já jsem byl vyslaný do Moskvy proto, abych tuhle vraždu vyšetřil. O všem si můžete přečíst v knížce Profesionální válečník 5: Zlatý kód.

116

spojitost. Všechno jsou to jenom nepřímé důkazy. Rusové neměli po kapsách žádné papíry s hlavičkou firmy BeckIndustrie. V přihrádce v přístrojových deskách mercedesů jsme nenašli žádné plánky Dusseldorfu, ve kterých by bylo zakroužkované sídlo stejné firmy, ani žádné stvrzenky z benzinových stanic z Dusseldorfu a okolí.

Takový nedostatek důkazů se mi vůbec nelíbil. Dělán tuhle práci už pěknou řádku let a můžu vám říct, že na místě činu vždycky existují důkazy. Člověk jenom musí vědět, co má hledat - a musí být trpělivý.

A jelikož jsme museli čekat, až k nám dorazí John Suter se svými lidmi, prošli jsme si všechno ještě jednou a od začátku. Překontrolovali jsme podšívky u sak. Obrátili jsme všechny kapsy naruby. Prověřili jsme podrážky a podpatky bot. Odtrhli jsme obložení interiéru aut, podívali jsme se pod čalounění zadních sedadel, pozorně jsme prozkoumali zavazadlový prostor. A opět jsme vyšli naprázdno.

A pak Terry Devine - zaplaťpánbůh - konečně na něco narazil.

Protože byl z nás služebně nejmladší, připadla na něj zevrubná prohlídka mrtvol. Ano, včetně všelijakých tělesných dutin. Mladý pulec si zkrátka musí na život ve světě dospělých pořádně zvyknout - byť by to obnášelo trochu krve, mozku a výkalů.

Však si Terry také během první půlhodiny dvakrát vyprázdnil žaludek. Potom mu buď došel materiál ke zvracení, anebo si na ten smrad a pocit zvykl. Malá odbočka. O lidských výkalech vám asi nemusím nic říkat. Ale ani lidská krev není zrovna příjemnou látkou, zvláště ve větším množství. Vydává takový

olej-natý nasládlý zápach, ze kterého se chce většině lidí dávit. Aspoň na Terryho to tak působilo. Jedno se ovšem tomu klukovi musí nechat - přemohl se, stáhl Ivanům oblečení, předal ho Eddiemu a pak s pečlivostí hodnou soudního patologa prohlédl jejich těla.

Právě potřetí převracel jednoho z řidičů - malého tlust'ocha s dokonale lysou hlavou, na těle bez jediného chlupu. Bylo to stfj^, jako kdyby měl pod rukama poražené prase - možná ještě horší, protože Eddie tomu Rusákovi prořízl hrdlo a Terry musel pracovat bez jakýchkoli pomůcek, tedy i bez gumových rukavic a lékařských kleští.

Začal u prstů na nohou a postupoval směrem nahoru. Když osel k rukám, setřel z nich krev a pátral po tetování či jiných

117

identifikačních znameních. A najednou na mě hlasem vzrušením o oktávu vyšším zavolal: „Veliteli, koukejte! Na tý ruce je něco napsaný!"

Nejdřív jsem toho kluka uklidnil a pak jsem se podíval Opravdu, ten Rusák měl na dlani něco načmárané. Bylo to sice částečně zašpiněné blátem a krví, ale dalo se z toho poznat, že se jedná o řadu čísel napsaných fixem.

Aha, starý trik. Používal jsem ho také. To si něco poznamenáte fixem na ruku, a když uvidíte, že padnete do zajetí, prostě to setřete a nikdo se nic nedozví.

Jenže my jsme tohohle Ivana zlikvidovali dřív, než měl možnost ten důkaz v podobě telefonního čísla zničit. Opsal jsem si ho na papír. Samozřejmě že jsem netušil, komu patří, ale předvolba byla 211.

A hádejte, které město má tuhle předvolbu. Ano, správně, Düsseldorf. A pokud jde o vlastní číslo... ne, nehodlal jsem riskovat a volat na něj z mobilu. Nicméně prověřit jsem ho chtěl, a dokonce jsem i věděl, jak to udělám. Ale nechal jsem to na později, protože jsem v dálce zahlédl světla. Blížila se k nám pěkná kolona vozidel. Bud budeme za chvíli létat v ještě větším průšvihů, než v jakém jsme litali dosud, anebo už dorazila kavalerie - případně obojí.

John Suter se tedy opravdu vyzná. Objevil se s pěti obrovskými náklad'áky německé armády. Dokonalé maskování - jak vzhledem k místu činu, tak i vzhledem k našemu úkolu.

„Der Adler ist gelandet!" prohlásil na uvítanou a vyskočil z prvního vozu. Na sobě měl zelenou nomexovou leteckou kombinézu bez výloček a na rukou nomexové rukavice, aby nenechal otisky. Z dálky - nebo v rychlosti čtyřicet kilometrů za hodinu - by se mohlo zdát, že sem přijeli němečtí vojáci. Z koreb nákladních automobilů postupně seskákalo přes dvacet stejně oblečených mužů se samopaly CAR-15.

Doklusal jsem k Johnovi a potřásl jsem podanou rukou. „Rád tě vidím, Johne! Díky, že jsi přijel!" „Kéž bych mohl říct to samý i o tobě!" „Proč? Co se děje?"

„Co se děje?" zopakoval. „Nic - až na tu bleskovku, kterou jsem dostal před necelejma šesti hodinama. Nebudu ted zacházet do detailů, ale vyplývá z ní, že seš pěkně v prdeli!" Protáhl si ruce. „Jak jsi na to přišel, že se něco děje?"

Podíval jsem se na hodinky, protože už evidentně nastával čas průšvihů. „Je to hodně špatný?"

Docela jo! Jistej admirál tě chce vidět v Londýně! Okamžitě. V případě potřeby třeba i v klepetech!"

Démon Eamon. „A co jsi mu odpověděl?"

„Poslal jsem tomu hajzlovi e-mail," pronesl naprosto nevzrušeným hlasem, „ve kterým jsem mu sdělil, že nemám ani nejmenší ponětí o tom, kde seš, a že když to zjistím, tak mu dám hnedka vědět!"

„Máš umě panáka!"

Suter si s pobaveným úsměvem prohlédl tu spoušť, kterou jsme napáchali. „Ještě budeš mít spoustu možností, jak mi prokázat svoji vděčnost!" řekl. Potom si mě prohlédl od hlavy až k patě a ohnul nos.

„Jestlipak víš, že máš ve vousech kravský hov-
no?"

„No a co?"

Zavrtěl hlavou. „Ale nic!" Na chvíli se odmlčel a pak se zeptal: „No dobře, tak co chceš udělat?"

Pohodil jsem hlavou směrem ke statku. „Myslím, že to všechno musíme zabalit a co nejdřív odsud vypadnout, než začne svítat a některé z těch kohoutů támhle na statku probudí všechno kolem!"

„Naprosto s tebou souhlasím!" přitakal plukovník, přivola k sobě jednoho ze svých lidí a udělil mu

několik pokynů. Vzápětí se osm mužů rozprchlo do všech stran a zaujalo obranné postavení. Další dva doběhli k elektrickému ohradníku, na dvou místech ho přestříhli a přes spadlé dráty přehodili gumovou rohožku. Zbytek vyrazil k čerpací stanici. John se na mě podíval: „A dál?“

Nabral jsem plnou náruč igelitových pytlů a zavolaal jsem na svoje lidi: „Tak, chlapi - honem do práce!“ A že bylo proč spěchat! Čím dřív to všechno odneseme, naložíme a uklidíme, tím dřív se budu moci začít pídít po informacích, které budu potřebovat při řešení celé řady problémů: ukradené atomové destrukční nálože, ruští mafiáni a skopčácká dvojka Franz Ulrich a Lothar Beck.

118

119

KAPITOLA 9

V 03.50 jsme opustili pastvinu a v 03.55 už John Suter mířil i se svou kolonou zpátky na základnu Rýn-Mohan. Obě ADN přitom uložil do trezoru se třemi zámky a mercedesy připojil k ostatním vozidlům. Mrtvol se prý zbaví někde cestou - až jim sejme otisky prstů - a totéž udělá i s mercedesy - u těch zase překontroluje poznávací značky a výrobní čísla karoserie. V žádném případě se s nimi nemůže ukázat ve Stuttgartu, protože pak by různí nepříjemní lidé mohli začít klást různé nepříjemné otázky. Ale tohle všechno byl už jenom jeho problém. A vzhledem k Johnově vynalézavosti jsem vůbec nepochyboval o tom, že se mu ho podaří úspěšně vyřešit.

Já jsem se spolu se svými lidmi chvíli zdržel a věnoval se zběžnému úklidu. Všechny stopy po dění na pastvině jsme pochopitelně zahladit nemohli, ale pokusili jsme se jejich objevení aspoň co nejvíc ztížit. Ještě před odjezdem mě John upozornil, že generál Crocker si přál, abych veškeré zboží, které najdu, odvezl na základnu Rýn-Mohan. A připomněl mi, že Démon Eamon po mně chce, abych se neprodleně dostavil na Vrchní velitelství námořních sil USA v Evropě, které sídlí v Londýně.

V obou případech obdržel zamítavou odpověď. Však víte, co si o Eamonovi myslím - považuji ho za naprosto neschopného idiota a byrokrata. Proto také jistě chápete, že jsem mu nehodlal poskytnout sebemenší záminku k tomu, aby začal čmúchat kolem mě a strkat do mých záležitostí nos.

Ne - musel jsem do Düsseldorfu. Čekala mě tam spousta práce, o pití piva a zabíjení lidí nemluvě. A tak jsem přesně ve chvíli, kdy se černá noční prázdnota měnila v onu nádhernou romantickou černočervenou předzvěst nadcházejícího úsvitu, kterou člověk vidí jenom na venkově, zavelel k ústupu.

A když Terry Devine otočil klíčkem v zapalování a nastartoval, uslyšel jsem toho nadržného kohouta, jak kokrhá na celé kolo, a uviděl jsem světlo, které se vzápětí rozsvítilo v jednom okně dole na statku.

Někdy se, přátelé, drží pan Murphy stranou tak dlouho, dokud nedokončíme rozdělanou práci.

V 09.30 jsme osprchovaní a očištění (že jsem se ale bez toho kravského lejna cítil hned lépe!) zasedli ke snídani. V 10.00 jsme

120

se odhlásili z penzionu a vydali se na cestu. Nejdřív jsme ovšem provedli několik krycích manévřů, protože jsem měl opět neodbytný pocit, že nás kdosi špehuje. Žádný stín ve svých patách jsme ale neobjevili, a tak jsme zamířili na sever.

Nechci se pořád opakovat, nicméně musím znova podotknout, že jsem si dobře uvědomoval, že mi generál Crocker nařídil, abych se choval nenápadně - a já jsem ho neposlechl. Neústupně také trval na tom, že nemám slídit v okolí Düsseldorfu - a já přitom jedu právě tam. A do třetice mi zakázal, abych jednal na vlastní pěst - a přesně to teď dělám.

Jenže tenkrát byla úplně jiná situace. A protože se Démon Eamon před pár hodinami rozhodl, že strčí svůj irčanský rypák do mých věcí, neměl jsem na vybranou. Navíc to byla jediná možnost, jak brzo vyřešit onen palčivý problém s ukradenými atomovými destrukčním náložemi.

Asi byste měli vědět, že Düsseldorfu se přezdívá „největší bar na světě“. Tohle město je totiž proslulé svými četnými pivovary a jejich lahodnými produkty. Ovšem kvůli pití a jídlu jsme tam nejeli. Vydali jsme se do tohoto města proto, že mrtví Ivani nakoupili všechno to luxusní oblečení v jednom ze zdejších obchodních domů. Další příčinou naší návštěvy bylo jisté telefonní číslo, které jsem chtěl prověřit. A také skutečnost, že v Düsseldorfu sídlí firma BeckIndustrie a nachází se tady i diskotéka „Stříbrná kočička“, v níž bych měl podle bývalého agenta východoněmecké státní bezpečnosti Stasi Heinze Hochheizera najít narkomana jménem Franz, který o sobě tvrdil, že může sehnat kapesní atomovku. Ale nejdřív ze všeho

musím někomu zavolat a sjednat si s ním schůzku.

U motorestu u Weilerwistu, tedy přesně na půli cesty mezi Bonnem a Kolínem nad Rýnem, jsem přikázal zastavit, abych si mohl zavolat z veřejného telefonního automatu. Zatímco ostatní vyskákali z aut a hnali se na záchod a pro něco k jídlu (copak nikdy nepřestanou mít hlad?), odebral jsem se k nejbližší telefonní budce, prošácoval jsem se a našel hrst drobných. Pak jsem vytáhl z peněženky kousek papírového táčku, uložil jsem si číslo, které na něm bylo napsané, do paměti, vhodil jsem do otvoru v automatu příslušný obnos a počkal, až telefon začne vyzvánět.

Zazvonil jednou, dvakrát, třikrát, čtyřikrát. Potom se ve sluchátku ozval hluboký germánský hlas: „Hallo - ja?“

121

„Achtung! Du Scheifiker! Ty zasranej, pitoměj nacistickéj skop-čáku!“

Po těchhle slovech mi v uchu zaduněl výbuch smíchu. „Jdi do prdele a vezmi si s sebou všechnu tu koňskou moč, které tam u vás doma říkáte pivo, du Amerikaner!“ Poté bylo slyšet, jak přikryl mluvítko dlaní a německy cosi na někoho vyštěkl. „Dlouho jsem o tobě neslyšel, Shnilý Richard! Čímpak to je? Ze bys byl teď tak slavný, že by ses klidně vykašlal na své staré kamarády, co?“

S tím mým mlčením měl pravdu. Nemluvili jsme spolu už řadu let a byla to moje chyba. S Frederikem Kohlerem se znám od doby, kdy jsem byl ještě čerstvý podporučík u jednotky SEAL 2 a on byl pro změnu podporučíkem bundeswehru, který se přihlásil na dvouletou výměnnou stáž u Kampfschwimmers neboli německých žabích mužů. Oba jsme pak stoupali nahoru přibližně stejnou rychlostí - dlužno dodat, že byla docela vysoká. A jelikož Fred vždycky projevoval horlivý zájem o to, aby svoje nepřátele zabíjel dřív než oni jeho, v časech důstojníků typu „nejdřív já, potom mužstvo“ propagoval soudržnost jednotky, popíjel pivo a honil sukně (na pořadí nezáleželo), spolupracovali jsme vzájemně při výcviku svých lidí, navzdory tomu, že on sloužil u armády a já u válečného námořnictva a že se to našim mocipánům vůbec, ale vůbec nelíbilo.

Jednou - tenkrát jsem byl pouhý nadporučík - se nám dokonce povedlo převézt třicet Frederickových parašutistů z jejich operační základny v centrální části Německa na naši operační základnu na ostrově Svatého Tomáše na společné cvičení, které trvalo skoro měsíc. Za tu dobu jsme spotřebovali zřejmě víc střeliva a plastické trhaviny než naše armáda za celý rok. Vyhazovali jsme do vzduchu korálové útesy. Nacvičovali jsme útoky na ponorkové základny. A také jsme lovíli harpunami ryby, chytali do ok langusty, grilovali to všechno na pláži, zapíjeli hektolitry piva a litry místního, jako břitva ostrého rumu. Ke konci cvičení jsme už fungovali jako sehraná parta, což se nám mohlo hodit v případě, že bychom museli jít společně proti Sovětům. Samozřejmě že se nám podařilo vyšetřit dostatek času na obvyklé utužování vztahů v hospodských rvačkách a při maratónských dýchánkách v místních klubech a diskotékách.

A aby to bylo ještě zajímavější, museli jsme se neustále potýkat s neuvěřitelnou byrokracií. Když někdo z Pentagonu zjistil,

122

co jsem provedl (zařídil jsem to tak, aby dopravu Freda a jeho lidí zaplatila U. S. Navy), jistá štábní krysa z Washingtonu se mě snažila postavit před válečný soud. A jakmile německé ministerstvo obrany přišlo na to, že Fred přesunul třicet střelců do tropů, aniž by se zeptal vrchnosti, pokusili se u Freda o totéž. Naštěstí se nám oběma podařilo vyklouznout a zachovat si čistý štít. Fred byl zkrátka individualista. Stejně jako já.

Jenže na rozdíl ode mě dokázal v zavedeném systému žít a ještě se dál rozvíjet. Po stáži u Kampfschwimmers se vrátil do bundeswehru a jako plukovník začal velet brigádě parašutistů. V současné době nosí jednu generálskou hvězdu a stojí v čele nejnovější německé protiteroristické jednotky s názvem Komando Spezialkräfte neboli KSK. O téhle jednotce jsem poprvé slyšel krátce po jejím vzniku, tedy zhruba před rokem. Je sice malá - tvoří ji jenom 120 střelců - ale zato důležitá. Jejím posláním není činnost reaktivní, nýbrž proaktivní. Příslušníci KSK trénují prakticky bez přestávky. Jsou to lovci a zabijáci, kteří musejí umět zlikvidovat nepřítele - a nebrat přitom žádné zajatce.

Podle jistého vysoko postaveného zdroje ze CIA, který mě o některých tajemstvích KSK informoval

(budu mu říkat třeba Jim Wink, třebaže se ve skutečnosti nejmenuje ani Jim, ani Wink), byla Fredova jednotka vytvořená podle 14. zpravodajské roty, přísně tajné britské jednotky pověřené protiteroristickými aktivitami v Irsku. Když jsem se zeptal proč, Wink odpověděl, že KSK se za prvé skládá jak z tajných agentů, tak i ze střelců typu příslušníků SAS - přesně jako 14. zpravodajská rota. A za druhé, jednotka dostala volnou ruku v otázce využití veškerých německých státních orgánů a jejich majetku pro „podporu“ svojí činnosti.

Tuhle byrokratickou hatmatilku nesnáším! „Nemohl bys mi to říct nějak normálně, Jime?“

„Příslušníci KSK si na kterémkoli ministerstvu můžou vzít prakticky všechno, co chtějí. Informace, techniku, prostě cokoli. A mají dovolený používat k plnění svých úkolů budovy v Berlíně i Bonnu.“ Tady se Wink na chvíli odmlčel a dlouze si lokl piva. „Víš, jak se na to dívám? Podle mě to znamená, že se vlou-pavaj do státních institucí a berou si tam všechno, co potřebu-jou. Aspoň já bych to tak dělal!“ Měl samozřejmě pravdu. Je to zkušený operativce a dobře tyhle věci zná, protože je sám dělal. I mně se něco takového kdysi

123

podánilo - konkrétně v době, kdy jsem velel Rudé buňce. Tenkrát jsem si jednou v noci, když jsme prověřovali zabezpečení vrchního velitelství Navy ve Washingtonu, odnesl z kanceláří Námořní vyšetřovací služby plnou náruč materiálů. Také z jiných objektů jsem získal spoustu pokladů - zbraněmi, municí a technikou počínaje a zpravodajskými svazky a dalšími operativními materiály konče. Neberte to, prosím, jako krádež. Považujte to spíš za jakési kreativní rozšíření operativních schopností. Ilesně po vzniku KSK se proslýchalo, že se jedná o protitero-ristickou jednotku, která má svoji základnu v nějakém velkém odlehlém komplexu poblíž Bonnu. V prvním případě to podle Winka pravda nebyla, ve druhém ano.

Tenhle chlápek, se kterým jsem se seznámil před několika lety při práci na jednom tajném projektu Bílého domu, se totiž právě vrátil z šestitýdenního pobytu u KSK. Jim jednotce předal nejnovější poznatky z oblasti COMINTu a ELINTu a Fred mu na oplátku poodhalil její operativní možnosti. A po večerech Fred názorně předváděl, jak se pije pivo (ne že by Wink takové ukázky potřeboval).

O tom všem jsem si s Winkem povídal zhruba tři týdny předtím, než jsem se vydal na lov na prince Chálida bin Abdulláha. Jim mi tenkrát z hlavy nadiktoval Fredův telefon a nádvkem připojil značně neuspořádaný (však také něco vypil!) monolog o oficiálním a neoficiálním poslání jednotky.

Tady bych se chtěl zastavit a krátce pohovořit o získávání informací. Nedávno v Kongresu zazněly názory, že bychom měli omezit vojenský a zpravodajský výcvik. Kongres zřejmě nechápe, že právě tyhle aktivity nám poskytují příležitost získat informace, které jsou z hlediska obrany naší země velmi důležité a můžou posloužit i našim spojencům.

Když příslušníci jednotky SEAL 4 cvičí Venezuelce a Kolumbijce v boji proti povstalcům nebo když příslušníci jednotky SEAL 8 v rámci projektu JCET* pracují s elitními vojenskými oddíly z afrických zemí, učí je, jak mají hlídkovat, jak mají při-

Zkratka JCET znamená Společný kombinovaný výměnný výcvik (Joint Combined Exchange Training).

Pro tenhle pentagonský projekt neplatí omezení ministerstva zahraničí, takže se ho za druhou stranu často účastní i vojáci, jejichž minulost není právě nejčistší.

124

pravovat léčky a jak mají provádět výslechy. Ale neučí je to úplně přesně tak, jak se to učíme my. A kromě toho si dělají pečlivé poznámky o cizích jednotkách, jejich příslušnících a schopnostech a ty potom při návratu předávají DIA. Sledují se jejich silná a slabá místa, provádějí se osobní hodnocení, kreslí se plány velitelství a jiných objektů. V případě potřeby - například při státním převratu, během kterého se k moci dostanou nepřátelé Ameriky - tak můžou příslušníci Čtyřky nebo Osmičky zaútočit na jednotky, které cvičili, a rozpráší je. Nebo se můžou vrátit, navázat spojení s důstojníky a řadovými vojáky, které dobře znají, a pomáhat jim při partyzánských akcích proti nepříteli.

DIA zase vysílá do celého světa experty na boj proti terorismu. A ti nejenom učí a radí, ale sbírají také informace, díky kterým získáme lepší představu o tom, co naši spojenci dělají, jaké jsou jejich možnosti a jak budou reagovat za nějaké krizové situace.

Proto se Wink jakožto pozorovatelský talent s fotografickou pamětí a mnohaletou zkušeností z terénu

vrátil domů s daleko větším množstvím informací o KSK, než jaké by se Fredovi bývalo zamlouvalo. Dozvěděl jsem se z jeho úst třeba i to, že KSK se nachází v jakési virtuální karanténě (Winkovi to nejdřív připadalo divné, ale pak pochopil, o co vlastně jde). Veškeré spojení se monitoruje. V kasárnách nejsou žádné telefonní automaty. Příslušníci jednotky mají dokonce zakázané používat mobilní telefony. A omezený je také kontakt s vnějším světem.

„Připomínalo mi to ty zatracený jihoamerický protidrogový jednotky, který jsme v DIA financovali!“ vyprávěl Wink. „Ty, ve kterých se tak bojeje prozrazení, že udržují celou jednotku v naprosté izolaci, bez jakýhokoli spojení, a když jdou do akce, tak cíl znaj jenom jeden nebo dva lidi, a to ještě ty nejvyšší postavený!“

A přestože se před Winkem snažili schovat co nejvíc příslušníků KSK, podařilo se mu uniknout na chvíli doprovodu a zjistit, že někteří Fredovi muži vypadají jako skinheadi, jiní jsou pote-tovaní jako členové motokářských gangů a další se zase podobají docela obyčejným Němcům, které lze potkat každý den na ulici.

Takže KSK není vojenskou jednotkou v klasickém slova smyslu. Je trochu jiná - stejně jako 14. zpravodajská rota.

„Ty kluci budou operovat uvnitř německé společnosti!“ prohlásil Wink. „Jistě, navenek budou hrát divadlo a tvářit se, že

125

oficiálním posláním KSK je boj proti terorismu a osvobozování rukojmích, a podle toho taky bude vypadat jejich základna. A přesně to ti bude chtít ukázat i Fred - vrtulníky, cvičnej barák a další blbosti. Ale něco ti povím, Dickie - za posledních dvanáct let jsem se účastnil šesti velkých a složitých tajných projektů a Fred postupoval při vzniku KSK skoro stejně jako já v rámci projektu, který jsem pojmenoval Nebeskej oří!“

Na tenhle projekt jsem sice neměl příslušná oprávnění, ale kolovalo o něm tolik zvěstí, že jsem si o něm udělal docela slušný obrázek. „Nebyla to snad ta akce, kterou jsi prováděl v Jor-dánsku pod krytím jordánské Královské policie? Nebudoval jsi tam náhodou tajnou jednotku po vzoru 14. zpravodajské rot, která měla proniknout do palestinských teroristických organizací?“

Wink vyvalil oči tak, že mu málem spadly do piva. „Netušil jsem, že to víš! Ten způsob, jakým je KSK postavená..., jako kdybych viděl větší, dokonalejší a komplexnější verzi jistý domorodý tajný průzkumný jednotky, kterou jsem cvičil v jedné nejmenované arabské zemi, která...,“ dopil zbytek piva a šelmovsky se usmál, „...leží někde mezi Sýrií, Irákem, Saudskou Arábií a Izraelem!“

Vzpomněl jsem si, že jsem tenkrát strčil kousek papírového táčku s Fredovým telefonem do peněženky - a tam zůstal ležet v zapomnění až do předchozího večera. Doufal jsem, že pivem zmáčená vzpomínka na Winka zůstala neporušená a s potěšením jsem zjistil, že tomu tak skutečně je.

Zahnal jsem vzpomínky na minulost a věnoval jsem se radši současnosti. „Máš pravdu, Frede - mrzí mě to! To víš, život je pes - a já jsem jako vždycky jeho patník!“

„Vidím, že jsi ještě neztratil smysl pro humor, Richarde!“ řekl se smíchem Fred.

„Jawohl, mein Brigadegeneral!“

Fred se znova zasmál. „Und so, když tě mám nyní na telefonu a když se navíc zdá, že se jedná o místní hovor, copak bys ode mě chtěl?“

Na Němce je Fred až moc bystrý - a kromě toho se známe už od nepaměti. „Myslíš, že volám jenom kvůli tomu, že potřebuju s něčím pomoci? Třeba jsem prostě tady ve městě a chci si udělat takovou malou procházku po hospodách a ochutnat zdejší pivo!“

126

Na druhém konci bylo chvíli ticho. Když se Fred ozval znova, v hlase mu zněl vážný tón. „Čestné slovo, Richarde?“

„Samozřejmě!“

„Myslím, že platí ta první varianta!“ prohlásil. „Podívej, oba dobře víme, že provádíš jistou činnost, o které bych do tohoto telefonu nerad mluvil!“

Ten parchant!

„Und," pokračoval Fred, „myslím, že při plnění současných úkolů potřebuješ opravdu pomoci, a já ti tu pomoc mohu poskytnout!"

Musel jsem uznat, že mě dostal. Odpověděl jsem mu proto kladně. Proč také ne, když to všechno byla pravda.

„Kromě toho," bušil do mě dál, „jsem se nedávno dozvěděl, že...,“ odmlčel se, znova přikryl rukou mluvítko a vyštěkl na kohosi několik rozkazů. „... v oblastech, ehm, společného zájmu panuje vysoký stupeň aktivity!"

„V tom máš taky pravdu, Frede!" Očividně byl o mých záležitostech dobře informovaný - aspoň to tak na první pohled vypadalo.

„Ja. Já vím, že mám pravdu!" uchechtl se. „Právě proto jsem Brigadegeneral!"

To jsou celí Němci! Samé řeči okolo a skutek útek. Podíval jsem se na hodinky. „Hele, Frede, mám zrovna cestu do Düsseldorfu, a tak jsem si říkal, že bych se mohl u tebe na pár hodin zastavit a probrat s tebou pár věcí!"

„Budeš vítán, Richarde!"

„Potřebuji jenom vysvětlit, jak se k tobě dostanu. Přej jste tam jako v karanténě - úplně stranou všeho!"

„Vážně? A kdo to řekl?" Další pauza, další přikrytí mluvítko. „Něco ti povím, Richarde! Pojedete za tím BMW, které právě zastavilo vedle toho vašeho...,“ slyšel jsem, jak na něj někdo mluví, „...velkého černého mercedesu a to vás dovede až ke mně!"

Otočil jsem se a podíval jsem se na druhou stranu parkoviště. Vedle našich vozidel se objevilo obrovské černé čtyřdveřové BMW řady 700 se spoustou antén a kouřovými skly v oknech. Pozorně jsem si ho prohlédl a zjistil jsem, že ve sloupku předních dveří jsou střilny. Vzápětí na mě řidič třikrát zablikal dálkovými světly.

//Zatraceně, vy Němci jste ale rychlí!" poznamenal jsem do telefonu.

127

„Ja," přítakal naprosto nevzrušeně Fred. „To bude nejspíš tím, že jsme Němci - nemluvě o tom, že jsme nedávno dostali americkou technologii GPS integrovanou do nového, počítačem řízeného systému na vyhledávání telefonních hovorů, a to díky vaší Ústřední zpravodajské službě!" Pak se znova rozchechtal. „A teď zavěs, Richarde!" nařídil mi nakonec. „Jed za tím BMW a za osmnáct minut jsi tady - jestli se ho ovšem udržíš!"

Samozřejmě že jsme se toho bavoráku udržet nedokázali, a tak nám trvalo pětadvacet minut, než jsme dorazili do malé vesničky jménem Gemünde. Tam BMW odbočilo na úzkou silničku, která se vinula dlouhou roklí lemovanou po obou stranách hustým borovým lesem. Po třech kilometrech jsme se ocitli u čtyři metry vysokého plotu, ozdobeného nahoře ostnatým drátem. Za plotem se táhly dva bezpečnostní pásy - pět metrů široké pruhy čerstvě uhrabané hlíny podél deset metrů širokého pruhu boulovaté půdy, který svědčil o přítomnosti čidel a pozemních min. Prokličkovali jsem řadou bariér, které byly postavené tak, aby se jimi dalo projíždět jenom krokem, a zastavili jsme u jednokřídlé elektrické brány obsluhované po zuby vyzbrojenou stráží. Servomotory hlasitě zabzučely a brána se otevřela. Než jsme byli vpuštěni dovnitř, dva strážní zkontrolovali naše služební průkazy. Využil jsem toho a provedl si zběžný průzkum. Zjistil jsem, že v záloze čekají další dvě družstva strážných. Jejich členové byli na svých pozicích dobře zamaskováni a vyzbrojeni těžkými automatickými zbraněmi. Tihle lidé berou bezpečnostní opatření opravdu vážně.

Po dalších dvou až třech kilometrech se před námi otevřela rozlehlá travnatá planina. Vpředu bylo vidět několik přístávacích ploch pro vrtulníky lemovaných přístávacími světly. Ze smaragdově zelené trávy vyčnívaly tři tmavě hnědé neoznačené vrtulníky CH-53 Páve Low. Za nimi stála v jakémsi volném kosočtverci šestice rovněž neoznačených MH-6. Za vrtulníky moje vycvičené oko rozeznalo zamaskované nadzemní ventily od skladu pohonných hmot, který byl evidentně pohřbený do země někde vzadu. Přesně jak říkal Wink - ten okázalý důraz na vojenský charakter až bil člověka do očí.

Na pravoboku se tyčila kasárna, skladiště a další objekty sloužící k uložení materiálu nebo k výcviku. Na levoboku ležela dvě fotbalová hřiště, škvárová atletická dráha a velká přírodní posilovna se střechem z hnědého cedrového dřeva, šestící lavic na

128

benchpress a spoustou závaží, pečlivě uloženého na stojanech. V dálce za vrtulníky vystupovala ze svahu velká terasa. I přes sklo a Terryho hlasitou hudbu jsem slyšel praskání výstřelů z krátkých zbraní. Nestihl jsem si pochopitelně prohlédnout všechno, ale zdálo se mi, že celý areál si je naprosto soběstačný. Totéž ostatně tvrdil i Wink.

Objeli jsme heliporty a vysokou terasu a narazili jsme na rozcestí. BMW se vydalo vlevo. Terry za ním. Přejeli jsme můstek, pod nímž bublal nějaký potok, a řadou ostrých zatáček jsme se propletli kolem stromů, které byly staré určitě několik stovek let.

Zhruba po půl kilometru jsme vjeli na mýtinu. Tři sta metrů před námi ležel velký šterkový dvůr a za ním stálo nádherné, čerstvě zrekonstruované kamenné venkovské sídlo z osmnáctého století. Bylo postavené ve francouzském slohu - jako důkaz vlivu Francie na Německo osmnáctého století. Vždyť nejlepším učitelem a nejvlivnějším učitelem skvělého panovníka a válečníka Fridricha Velikého byl francouzský filozof Voltaire. Ten mladému pruskému princovi vysvětlil zásady takzvaného benevolentního despotismu - což je shodou okolností styl, kterým řídím svoje lidi i já. A věřte mi, že jsem opravdu velmi benevolentní despota!

BMW zamířilo k plotu z tepaného kovu se zlatými špičkami na třímetrových tyčích a zastavilo se před dvoukřídlými vraty, která se zřejmě ovládala na dálku, protože hned poté se těžká vrata otevřela a BMW zmizelo za budovou venkovského sídla.

Pak se vrata zase zavřela. Terry nás odvezl až ke krytému sloupoví před hlavním vchodem a vypnul motor. Totéž učinil i karavan. Vyskákali jsme ven a s obdivem jsme si začali prohlížet okolí.

A že bylo co obdivovat! Veškeré kamenické práce byly provedené ručně. Velká okna se spoustou skleněných tabulek měla kování z leštěné mosazi. Na břidlicové střešní krytině vynikal ozdobný las tur o vitý vzorek. Basreliéf ručně vyřezávaných d ve-ří od hlavního vchodu tvořili sokoli rozmístění kolem erbu, který se skládal ze zkřížených mečů a palcátu ovinutých břechť-a-nem. Při bližším ohledání jsem zjistil, že dveře jsou vyrobené z jediného kusu dřeva - určitě váží aspoň metrák. Potom jsem přešel rukou po studeném kamenném zdivu a podíval jsem se, Mk jsou osazená okna a dveře Sakra to zdivo j lý bá

k

p studeném kamenném zdivu a podíval jsem se Mk jsou osazená okna a dveře. Sakra, to zdivo je na celým baráku nejmíň šedesát centimetrů silný! Ustoupil jsem o krok doza-

129

du a provedl jsem z hlavy pár výpočtů. A víte, k čemu jsem dospěl? K tomu, že na vyhození tohohle sídla do vzduchu by bylo potřeba spousty trhaviny. Jo jo, tenkrát se ještě stavělo pořádně! Potom se ty velké dveře otevřely dokořán a objevil se v nich Fred. Došel ke mně, objal mě těma svýma velkýma rukama a zatočil se se mnou dokola. „Willkommen, lieber Richard!“

„Polib mi prdel, ty skopčáckej sráči!“ pozdravil jsem ho srdečně, vyprostil jsem se z jeho sevření, ustoupil o krok dozadu a pořádně si Freda prohlédl.

Příliš se nezměnil - pořád to byl ten těsně přes sto osmdesát centimetrů vysoký, energií nabitý chlapík. Snad jenom v pase trochu přibral a vlasy mu na skráních zešedivěly. Ale to je běžný jev u každého člověka - samozřejmě s výjimkou mojí maličkosti. Na sobě měl kalhoty od maskovacího kompletu a košili s vyhrnutými rukávy, pod nimiž se rýsovaly mohutné bicepsy. Vypracovaná hrud, býčí štíje a svalnatá ramena svědčily o pravidelném a vydatném posilování. Nárameníky zdobily odznaky hodnosti brigádního generála a na černém baretu svítil zřejmě rozlišovací znak příslušníků jednotky KSK.

Podíval jsem se do těch klidných šedých očí a podal Fredovi ruku. Ten ji popadl jako zkušený gladiátor a s úsměvem řekl: „Dlouho jsme se neviděli, Shnilý Richard!“ Pak pustil moji ruku, přitáhl mě k sobě a ještě jednou mě pevně objal. „Až moc dlouho!“

Odvedl nás dovnitř a postupně se se všemi přivítal. Poté přivolal jednoho ze svých lidí a nařídil mu, ať vezme moje muže na oběd a na krátkou prohlídku areálu. Pak mě zavedl do obrovské jídelny, která sloužila rovněž jako kancelář i operační středisko. Sedli jsme si naproti sobě k malému kulatému starožitnému stolu a nalili si místní pivo značky Heimbacher. Na opodál stojícím servírovacím stolku ležel stříbrný táč s hromadou domácích klobás a plátky pikantní vepřové pečeně, velký hrnec červeného zelí a

košík s čerstvými křupavými rohlíčky.

Pozvedl jsem sklenici s pivem a naznačil připítek. „Pěkná hostina!" poznamenal jsem. Fred pokrčil rameny. „To víš, čím vyšší postavení, tím větší výhody."

„To vidím!"

„Celkem vzato," řekl Fred, „život je docela hezký. Stejně jako tenkrát, když jsme na Panenských ostrovech sháněli panny."

130

A že jsme jich moc nenašli, co? A přitom jsme tomu věnovali tolik času!"

„Jal" přitalcal se smíchem Fred. „To tedy určitě ano!" Potom stiskl nějaké skryté tlačítko, umístěné zřejmě kdesi na podlaze. Vzápětí se v tajných dveřích ve zdi objevil stevard v zelené uniformě, došel k nám a začal sklízet nádoby.

Jakmile stevard zmizel stejně tiše, jako přišel, Fred dopil, odstrčil židli od stolu, vstal, natočil si z desetilitrového soudku, který ležel na servírovacím stolku, další pivo, a otočil se zpátky ke mně. Ve tváři měl vážný výraz. Začal si odkášlávat a houpat se na patách dopředu a dozadu, jak to generálové občas dělávají. Po chvíli se přece jenom odhodlal a promluvil. „My dva máme společné problémy, Richarde!" „Společné problémy?" opakoval jsem po něm. Fred je sice můj dlouholetý kamarád, ale svoje problémy si řeším sám. No, nechám ho mluvit a uvidíme, co vlastně chce.

„Ja, problémy," řekl znova a přesunul se k trezoru, který stál za psacím stolem. „Jak jistě víš, KSK má..." chvíli hledal správné slůvko, „...die Haftbarkeit - odpovědnost...", hořce se zasmál, „...za boj proti terorismu v oblasti, kterou nazýváme zet-há-en - ZHN čili zbraně hromadného ničení."

„Souhlas."

„O tom už jsi slyšel, že ano?"

„Povídá se to v Pentagonu."

„V Pentagonu," zopakoval po mně Fred. Z výrazu v jeho tváři bylo patrné, že mi nevěří. „Und so?" Zřejmě čekal, že ještě něco dodám. Jenže já jsem se rozhodl, že budu mlčet, a tak nastalo takzvané tíživé ticho.

„Richarde," porušil ho po chvíli Fred, „nehraj si se mnou na schovávanou! Na to se známe příliš dlouho!" V tom měl samozřejmě pravdu. „No dobře, Frede! Říkal jsi, že n\i dva máme společný problémy. Tak jsem si myslel, že mi povíš, o co jde."

„To je docela dobrý nápad, Richarde! Asi bychom měli..." Opět hledal správný anglický výraz, ale nakonec se vzdal. „...die Kar-j-en aufdecken - ukázat druhému, jaké kdo má karty." Načež se ke mně otočil zády, zakryl mi tělem pohled na elektronický číselník na trezoru a vyt'ukal na něm číselnou kombinaci. Zámek na trezoru se s cvaknutím otevřel. Fred vzal za velkou kliku, otevřel silné ocelové dveře s žáruvzdornou výplní dokořán, sáhl

131

dovnitř a vytáhl ven objemnou složku. Pak pozpátku zopakoval stejný postup, ujistil se, že stavítka v zámku zajela na místo, vrátil se ke stolu a položil složku přede mě.

Natáhl jsem ruku a otevřel ji. Na levé straně byl připevněný stoh papírů. Zběžně jsem ho prolistoval. Jednalo se o přepisy telefonických hovorů. A také kopie námořních nákladových listů. A bankovní potvrzení. A poznámky, tabulky a dopisy. Potom jsem se podíval na pravou stranu složky. K jejímu obalu byly přichycené na dvě desítky fotografií.

Osoby, které na nich byly zachycené, jsem nejdřív nepoznával. Ale na konci jsem narazil na několik tváří, které mi byly povědomé - možná až překvapivě. A proč překvapivě? Inu, protože z nich na mě koukal nebožtík princ Chálid bin Abdulláh. A to mě docela zarazilo.

Poklepal jsem na jednu fotografii prstem a poznamenal jsem: „Tohle je Chálid bin Abdulláh."

„Ja," přitalkal Fred. „Chálid." Pak zavrtěl hlavou. „Nepříjemný člověk!"

To bylo hodně, ale hodně slabé slovo! „Kdy to bylo pořízený?" „Na začátku minulého týdne v Dússeldorfu," odpověděl Fred. Aha, tak tam tedy Chálid zmizel! A než jsme se rt' u opět pověsili na paty, podařilo se mu dostat z Dússeldorfu až na Sardinii! Ale proč sakra tolik riskoval a vydával se do Dússeldorfu? Vždyť jednu ADN americké výroby už měl slíbenou od Heinze. Hochheizera a žádnou

další nechtěl - aspoň podle našich informací. Odpověď na uvedenou otázku jsem našel na další fotografii. Na té byl znova zachycený Chálid, jenže tentokrát mu dělali společnost dva muži.

Prvního z nich jsem poznal okamžitě - do světa hleděla zjizvená tvář Franze Ulricha s bdělými očima a vztyčenými anténami, jako kdyby tušila něco nekalého. Naproti tomu Chálid zcela bezstarostně o něčem vášnivě diskutoval s druhým mužem - toho jsem vůbec neznal.

Ukázal jsem na černobílý snímek a zeptal se: „A kdo je tohle? ” „Tohle? To je pán, který se jmenuje Lothar Beck,” odpověděl naprosto nevzrušeným hlasem Fred a upřeně se na mě zadíval. Zřejmě ode mě očekával nějakou reakci.

Zachoval jsem Pokergesicht - tvář hráče pokeru. Ale v duchu jsem křičel na celé kolo GÓÓÓL!

„Nebylo to náhodou nahoře-ný ve Stříbrný kočičce?”

132

Přesně tak!" řekl Fred. Pak nasadil Pokergesicht zase on. „A jakpak jsi na to přišel, Richarde?" " „Jak? Jsem totiž jasnovidce!"

"Richarde, die Kartē aufdecken, ja?"

Rozhodl jsem se, že změním téma hovoru. „Co víš o Franzovi Ulrichovi?"

Z Fredova výrazu jsem vyčetl, že nemá Franze Ulricha o nic víc rád než já. „Nevyhýbej se otázce, Richarde! Chci vědět o té Silbermiese!"

Jelikož jsem seděl pár centimetrů od Fredových přísně tajných materiálů, usoudil jsem, že bych mu měl dát také nahlédnout do svých karet. A tak jsem ho seznámil se situací kolem Chálida a Heinze Hochheizera a poinformoval jsem ho o nálezu dvou ADN - včetně všech podrobností o Ivanech, které jsme zlikvidovali.

Fred se tvářil čím dál vážněji. „Vzal jsi jim otisky prstů?"

„Ne, ale můžu je sehnat."

„Gut." Potom zabubnoval prsty na desku stolu. „Takže, ptal jsi se na Franze Ulricha."

„Ja," řekl jsem. „Tak co s ním je?"

„Má přátele na vysokých místech," prohlásil Fred. „Jako například Lothara Bečka, u něhož zároveň pracuje. A prý má také pár ošklivých zvyků." Kysele se usmál. „Ale ty jsi ho viděl nedávno, tak co si o něm myslíš ty?"

Dobře víte, že Franze Ulricha jsem za posledních osm let viděl jenom jednou - a to když projížděl kolem nás u té pastviny. A Fred o tom už věděl. A tak jsem opět přebíral štafetu s nehybnou tváří. Jenže jsem se ho stejně na to musel zeptat. „Jak je do prdele možný, že to víš, Frede?"

„Říkal jsem ti přece, že jsme Němci," odpověděl. „Pracujeme po svém - pro někoho možná tajemným způsobem."

V té chvíli jsem si uvědomil několik věd. Například to, že Wink měl ve všem, co mi o KSK povídal, naprostou pravdu. Tohle byly skořápky a Fred řídil malou efektivní tajnou jednotku skrytou do velké křiklavě pomalované protiteroristické skořápky. „Ty jsi mě sledoval!" vyhrkl jsem. Však jsem to tušil - už od začátku téhle odyssey. Ale až dosud to nebylo jasné - teprve teď mi to Fred prozradil a není pochyb o tom, že mi to prozradil záměrně.

//Upřímně řečeno, Richarde, nechci, aby to vyznělo příliš kriticky, ale obvykle za sebou necháváš velmi velkou brázdou. Není těžké tě vypátrat."

133

Nesouhlasil jsem s ním, což jsem mu dal najevo svým žabácky otevřeným způsobem.

Fred zvedl ruku před sebe jako dopravní strážník. „Richarde Richarde, vždyť se stačí jenom pozorně dívat! Máš kartu American Express, ja?"

„Ja."

„Und, když ji použiješ" vysvětloval Fred a prohrabával přitom zásuvky u psacího stolu, „tak můžu sledovat tvůj pohyb!" dokončil a podal mi hromádku faxů.

Měl tam skutečně všechno - účet z hotelu Hilton v Mainzu. Účet z penzionu v Touristenparku. Stvrzenky z benzinových pump. Dokonce i účtenku za tu opulentní večeři, kterou jsme spořádali v Bassenheimu. V duchu jsem obdivoval Fredovy schopnosti a zlobil jsem se na sebe za svoji hloupost. Taková začátečnická chyba!

„Takže..., teď oba víme, že jsi tady kvůli tomu, abys vyřešil problém, který způsobil ten saúdský terorista, jehož jsem ti zde ukázal ve společnosti Franze Ulricha a Ulrichova šéfa Lothara Bečka. Čili jsi tady na protiteroristické akci a to je činnost, kterou se zabýváme i my u Kommando Spezialkräfte. Ale když jsem sledoval tvůj pohyb, tak mě také napadlo, že vedle snahy o neutralizaci Chálida možná řešíš i jistý, pro tvou vládu velmi delikátní politický problém, který.../' znova se kysele usmál, „...se opět příliš neliší od mé práce tady u Kommando Spezialkräfte!"

Pak sáhl do zásuvky, vytáhl ven další papír a podal mi ho. Byla to kopie policejního hlášení podepsaného policistou K. Brende-lem. Německy sice moc neumím, ale to nejdůležitější jsem z toho pochopil i tak. A tím nejdůležitějším byla skutečnost, že jsem byl identifikovaný jako příslušník jednotek SEAL válečného námořnictva USA a že Brendel o příčinách našeho pobytu ve svém rajónu pochyboval natolik, že to všechno neváhal hodit na papír.

„A ze společně strávených chvil také vím, čím se jednotky SEAL zabývají a jak to dělají/" pokračoval Fred. „A vím, že vaše vláda má v současné době potíže s chybějícími ADN."

Chystal jsem se něco namítnout, ale Fred mě opět gestem zadržel. „Bylo to ve zprávách," prohlásil, „a kromě toho mám své zdroje - a dobré zdroje. Tak mě prosím neurážej, Richarde!"

„A co tím chceš kurva říct?" zeptal jsem se a v hlase mi přitom zazněl nádech podráždění. Nemám rád, když si se mnou někdo zahrává, a Fred se tomu zahrávání zatraceně rychle blížil.

134

Naštěstí si to uvědomil. „Berlín zpočátku chtěl, abych tě využil jako...,“ lovil v paměti správné slovo, „...einen Strohmann -nastrčenou figurku."

Hmm, to byl dobrý nápad! „Měl jsi mě vypátrat, sledovat a pak mi na poslední chvíli skočit do cesty a sebrat ADN a Berlín by mohl vyvolat diplomatické incident, díky kterému by mohl přimáčkout Washington trochu ke zdi."

„Ja, tak to mělo víceméně proběhnout," prohlásil s našpulenými rty Fred. Potom zavrtěl hlavou. „Ale já tě přece znám, Richarde! Sloužili jsme spolu a věrnost starému kamarádovi ve zbraní je ta nejzákladnější lidská vlastnost, a proto jsem se proti tomu postavil a před třemi dny, když jsi byl ještě v Mainzu, jsem své rozhodnutí oznámil do Berlína."

Tím mě velmi potěšil, což jsem mu také sdělil.

„Ale Berlín stále potřebuje nějaké výsledky," pokračoval Fred. „Berlín prostě musí mít něco, nějaký politický kapitál, který by mohl použít na Američany, a jaderné zbraně, o kterých nám nikdo nic neřekl, se k tomuto účelu skvěle hodí. Pokud jde o mě, já na ty zbraně kašlu. Studená válka byla studená válka. Museli jsme být připraveni pro případ, že by Sověti vtrhli do západní Evropy. Oba dva to dobře víme. Proto klidně nechám Berlín a Washington, ať si ten boj ohledně schovaných jaderných zbraní vybojují pánové v oblecích s úzkým proužkem, v nablýskaných polobotkách a nepohodlných naškrobených košilích. Zůstává nám ale ještě jeden problém - ten, který se týká Lothara Bečka, Franze Ulricha a prince Chálida a který by nám oběma mohl napáchat dlouhodobé škody."

„Od Chálida už nic nehrozí, ten je mrtvý! Vlastnoručně jsem ho zabil!"

Fred přikývl. „Zaplat' pánbůh, že ho máme z krku! Jenže jeho smrt nezastaví ten příval problémů, které musíme oba v dnešní době řešit! Konkrétně mi dělají starosti neonacisté. Chystají se obnovit své hnutí, nabírají nové členy."

„Odkud? Od skinheadů?"

„Někdy. Ale také z jiných vrstev obyvatelstva. Nedávno byli objeveni neonacisté v řadách policie - a to není dobrá zpráva, Richarde! Dokonce i v bundeswehru - tam odhalilo vnitřní vyšetřování víc než pár shnilých jablek! Jenom během loňského roku bylo kvůli neonacistické činnosti velmi potichu propuštěno ze služby několik stovek vojáků. V bundeswehru se také našlo

135

několik členů.../' pár vteřin hledal správné slovo, „...ultranaci-onalistických pólo vojenských organizací/" „Jako jsou třeba ty naše bláznivý milice?"

„Ja," přitakal Fred a zabubnoval prsty na stůl. „A tak jsem provedl takový průzkum. Víš, takový malý, nenápadný průzkum. A zjistil jsem, že některé z těchto organizací financují lidé, kteří se pohybují v blízkosti Lothara Bečka. Víš, my Němci jsme vždycky mívali takovéhle skupiny. Například teď máme

nalevo Zelené, kteří chtějí rozpustit OSN a prozradit naše vojenská tajemství každému, kdo o to požádá. Napravo zase máme lidi, jako je Beck. A někteří z těchto šilenců začínají uplatňovat skutečnou politickou moc. Navíc se proti nim nedá téměř nic podniknout, protože ti nejvyšší mají dneska velký vliv na určité oblasti státní správy."

„A co chtějí, Frede? Nějakou Čtvrtou říši?"

„Ne v tom starém smyslu," odpověděl Fred. „Ale najdou se takoví, kteří by ve dvacátém prvním století rádi viděli nadvládu Německa nad Evropou. Ovšem ta nadvláda by měla být nejdříve hospodářská, ne politickoekonomická. Ta by následovala později." Na chvilku se odmlčel, napil se piva a pokračoval. „A někteří si to zase představují obráceně. Lidé jako Lothar Beck chtějí nejdřív politickou moc a teprve pak ekonomickou nadvládu. Četl jsem jeho projevy. A lidé z jeho oddělení pro styk s veřejností vyvíjeli v poslední době horečnou aktivitu, Richarde. Beck prosazuje politickou nadvládu následovanou nadvládou ekonomickou."

„Frede, vždyť ty máš dost možností na to, abys toho chlapa i s jeho kámošema zničil! A dobře to víš! Tak proč to prostě neuděláš?"

„Ach ano, určité možnosti opravdu mám - na papíře! A moji operativci jsou jedni z nejlepších na světě. Ale v otázce použití našich ozbrojených sil na domácí scéně panují značné obavy, zejména pokud by mělo jít o akci, která by mohla být považovaná za politickou mstu. Od války sice uplynulo už více než padesát let, Richarde, přesto dodnes trpíme následky nacismu."

Chudák Fred! Ocitl se mezi mlýnskými kameny a nevěděl, jak se má dostat ven.

Když jsem mu to řekl, smutně přikývl. „A jako kdyby to nestačilo, dostal jsem na starost ještě terorismus namířený proti cizincům - včetně Američanů, protože pachatelé teroristických

136

útoků proti cizincům jsou nejčastěji neonacisté nebo ultranacionalisté."

Začínal jsem tušit, co bude následovat. Všechny ty problémy, které mi Fred právě popsal, musely vyústit v nějaký závěr.

„Und so... jsem přesvědčený o tom, že většinu toho svinstva podporují lidé jako Lothar Beck - ultranacionalisté, kteří nenávidí společenské zřízení založené na svobodě slova a demokracii."

Vzpomněl jsem si na průzkumy bezpečnostních opatření kolem amerických objektů, o kterých mi vyprávěl John Suter. „Tak proč toho Bečka prostě nesejmete?"

„Protože to, jak už jsem říkal, není tak lehké, Richarde! Beck je vlivný muž. Má obrovskou reklamní mašinerii, která vede ve sdělovacích prostředcích Blitzkrieg. S naším ministerstvem obrany dělá obchody za miliardy marek. Má v Berlíně přátele, kteří ho chrání - některé známe, jiní nám zůstávají skryti. Má také své informátory u policie, armády i ve zpravodajských službách. A proti někomu takovému se jde člověku v mém postavení opravdu těžko."

Už jsem pochopil, proč Fred ukryl svoji jednotku do takové izolace. Nechtěl ji nakazit tím, co se děje v německé společnosti. Bylo to ryze bezpečnostní opatření, přesně jak se domníval Jim Wink.

Fred se na mě upřeně zadíval. „My tady v Německu máme jistý bezpečnostní problém. A mě nejvyšší místa v naší vládě pověřila jeho řešením. A já si myslím, že ti, kteří tento problém způsobují, jsou zčásti stejní lidé, kteří vám kradou a prodávají vaše ADN - nebo se o to aspoň pokoušejí." Odmlčel se a protáhl si ruce. „Und so," pokračoval poté, „ti dávám návrh. Co kdybychom postupovali konzentrierte - společně? Jako za starých časů?"

„Ale Frede, naše vlády mají přece každá jiné úkoly!" namítl jsem.

„Ja, to samozřejmě ano!" souhlasil Fred. Pak ukázal prstem na fotografii zachycující Lothara Bečka, prince Chálida a Franze Ulricha. „Ale my dva, Richarde, jdeme ve většině případů po stejných lidech! A ty jsi člověk zvenčí. Když půjdu proti Beckovi ja, budu svázaný různými omezeními. Ale ty..."

Odmlčel se, vzal moji prázdnou sklenici, naplnil ji a podal mi ji zpátky. Pak dolil také sobě. „Ty hledáš lidi, kteří vám ukradli

137

atomové nálože a chtějí je použít proti vám. Já musím lovit lidi, kteří chtějí uchvátit Německo a nastolit v něm místo demokracie totalitní systém. Proto ti nabízím, aby ses ke mně připojil

Richarde!"

Když mluvil, něco mě napadlo. Přišlo to jako der Blitz aus heiterem Himmel - blesk z čistého nebe. Všechno se vrací na

Kuz Emeq.

Chálid byl spolčený s Franzem Ulrichem a Lotharem Beckem. Jak tohle spojení vzniklo, to jsem vůbec netušil, ale když jsem se nad tím pořádně zamyslel, zjistil jsem, že všechno do sebe krásně zapadá. Vždycky jsem se domníval, že Chálidův cíl bude ležet někde ve Spojených státech. Ale zapomněl jsem na jedno z vlastních příkázání nekonvenčního válečnictví: Nikdy nic nepředpokládej. Vždyť bylo stejně tak možné, že Chálid chtěl provést úder proti Americe přímo tady v Německu. Kdyby se mu to povedlo, splnilo by to dvojí účel. Jednak by to podpořilo Chálidův proti-americký program a jednak by to pomohlo Lotharu Beckovi v jeho snahách o destabilizaci Německa.

A pak jsem na to přišel. Máme co dělat s jakousi moderní podobou starého spojení, s jakýmsi novým typem osy Ber-lín-Řím-Tokio, ve které se místo fašistických diktátorů - Hitlera, Mussoliniho a Tódžóa - vyskytují transnacionální teroristé, kteří nespojila dohromady politika, ale vidina vlastního prospěchu.

Když jsem o tom chvíli uvažoval, zjistil jsem, že Chálidovy cíle se příliš nelišily od Beckových. Oba chtěli šířit nepořádek a zmatek. Oba byli proto teroristé. Jistě, v některých bodech svých programů se rozcházeli, stejně jako německá vláda v Berlíně a moje ve Washingtonu. Ale to neznamenal, že by nemohli při plnění určitých úkolů spolupracovat - jako třeba já s Fredem -a pokoušet se o destabilizaci Evropy - nebo o něco horšího.

A ještě něco jsem z fotografie té nesvaté trojice pochopil, a sice to, že si Chálid, Beck i UMch zaslouží smrt.

O Chálida jsem se už postaral - toho už kouzelný kobereček odnesl k Alláhovi. Teď jsou na řadě Franz Ulrich a Lothar Beck -ty musím pro změnu vypravit na cestu do Valhaly.

Ale dřív než vyslovím souhlas se společnou akcí, potřebuji vědět ještě pár věcí. Zhluboka jsem se napil a pátravým pohledem jsem se zabodl svému kamarádovi do očí. „Hele, Frede,

138

Berlín má, jak jsi říkal, v tom všem vlastní politický cíle. A stejně tak i Washington."

Chápu, Richarde, a protože, jak víš...", pronesl se zachmuřeným obličejem Fred.

„Jistě, já vím!" přerušil jsem ho. „Berlín chtěl, abys ze mě při tomhle cvičení udělal obětního beránka! Ale upřímně řečeno, Frede, znáš mě dost dlouho na to, abys věděl, že já na politiku a politiky z vysoka seru a že je mi úplně fuk, jestli na límec někdy dostanu hvězdu nebo ne! Zajímá mě jenom to, jak můžu ty hajzly, který se pokoušeli prodat tohle svinstvo, zlikvidovat, a zlikvidovat je natrvalo! Ale musíš taky pochopit, že jde o hajzly, který by ti mohli způsobit spoustu problémů, dokonce i když budou po smrti!"

Díval jsem se, jak Frank hltá každé moje slovo a zvažuje možné následky. Byl totiž v té době už generál. Nosil na rameni hvězdy. Kdyby mu to v KSK vyšlo, čekala by ho v bundeswehru v podstatě neomezená budoucnost.

Já jsem naproti tomu pouhý kapitán od SEAL a vím, že už nikdy nebudu povýšený. Existuji jenom proto, abych ničil a zabíjel a staral se o to, aby lidé pod mým velením zůstali válečníky tělem i duší. A na nějaké hvězdy upřímně kašlu. Někdo nosí hvězdy, někdo zase šrámy - jako například já. Jenže já ty šrámy nosím s daleko větší pýchou než nějaký zraněný admirál ty svoje čtyři hvězdy na límci, míchaný vejce na čepici - a sračky v hlavě.

U stolu následovalo dlouhé ticho. Potom Fred zvedl sklenici a naznačil připitek. „Rozumím, Richarde. A jdu do toho s tebou!"

Z obličeje mu vyzařovalo pevné odhodlání, nezměrná odvaha a železná vůle. „K čertu s politikou! K čertu s byrokracií! K čertu s aparátčíky! Připijme si na válku - na válku, kterou povedeme oba společně!"

139

Část druhá ABSCHNITT ZWEI

KAPITOLA 10

Cesta z Bonnu do Düsseldorfu měla podle mapy trvat po dálnici zhruba hodinu. My jsme to s

Bumerangem zvládli za dva a čtyřicet minut, a to díky BMW, které nám půjčil Fred. Jednalo se o další velký vůz řady 700 - černý, s okny z kouřových skel a výkonným motorem. (Podařilo se mi dosáhnout rychlosti 209,5 kilometru za hodinu a vmáchnout Bumeranga do sedadla spolujezdce, jenže pak mě nějaký blbec v porsche carrera přinutil přejet z „předjížděcího“ pruhu do „pomalého“ a zpomalit na pouhou stosedmdesátku.)

Byl jsem sice unavený, ale zároveň jsem se těšil na další vývoj událostí. Uplynulých šedesát hodin u KSK jsem věnoval průzkumu cílů. Měl jsem možnost nahlédnout do Fredových zpravodajských svazků a novinových výstřižků. Použil jsem také jeho krytý telefon a zavolať jsem svému kamarádovi Jimovi Win-kovi. Pomocí toho svého jsem se zase spojil s plukovníkem Johnem Suterem.

Wink, který bydlí v pohorí Blue Ridge v nenápadném městečku jménem Pine Grove, zajel k sobě do práce do Langley, potichu probral svazky, které se týkaly terorismu, a krytým telefonem mi zavolať zpátky. Díky tomu jsem se dozvěděl všechny potřebné informace za pouhých osm hodin. John Suter naske-noval otisky prstů, které sejmul mrtvým Ivanům, a během několika minut mi je poslal e-mailem. Fred si je poté všechny vytiskl, popadl je do náruče a utíkal s nimi po chodbě jako malé děčko s vánočním dárkem.

Bumerang si mezitím sedl k jednomu z terminálů od velkého serveru, který patřil zpravodajcům KSK, naboural se do počítače ministerstva obrany v Norimberku a otevřel nám cestu k ar-
141

chivu DIA a záchytům z NSA. Jenom tak pro jistotu zkopíroval veškerou komunikaci mezi kasárnami Patch Barracks a vrchním velitelstvím námořních sil USA v Evropě - nejspíš proto, abych se mohl přesvědčit o tom, jak moc nás chtějí přimáchnout ke zdi. Řeknu vám to takhle: Démon Eamon rozdál spoustu loveckých lístků a já jsem byl vyhlášený za mimořádně cennou trofej.

Za šestnáct hodin od příjezdu ke KSK jsem už dokázal sestavit dohromady celou skládanku. Po dalších osmadvaceti hodinách a několika litrech silné černé kávy jsem měl vymyšlený plán, který byl založený na poznatcích získaných z poskytnutých, vypůjčených a ukradených informací a materiálů.

Ted se asi ptáte, jak jsem mohl za pouhý den a půl zvládnout to, co naši slavní generálové ve Stuttgartu a Norimberku (nebo kdekoli jinde, když už jsme u toho) nedokázali udělat za celé měsíce.

Odpověď na danou otázku spočívá v pravé podstatě zpravodajské práce - v pojetí, které říká, že informace představuje surovinu, z níž lze získat politickou moc. A jestli se rozpočtové organizace, mezi které bezpochyby patří všechny zpravodajské služby, nechťejí něčeho vzdát, pak je to právě politická moc. Proto se ke svým materiálům chovají tak, jako kdyby to byl výhradně jejich majetek.

Jsou jako jedináčci, kteří se v mateřské škole odmítají dělit o své hračky s ostatními dětmi. Většina informací potom uvízne v jakýchsi kouřovodech. Trochu se to podobá všem těm velkým komínům, které se dříve vyskytovaly v průmyslových čtvrtích, než je ekologové postavili mimo zákon. Každý komín stál o samotě a každý vypouštěl do vzduchu vlastní kouř. (To je docela trefné přirovnání, nemyslíte?)

Jelikož DIA nedostává materiály od CIA a námořní rozvědka pravidelně posílá armádní rozvědku do prdele, jenom zřídkakdy se něco řádně prověřuje. Kolík A nikdy neskončí v díře B, protože každý patří jiné, konkurenční zpravodajské organizaci. Kdežto já mám se zasouváním kolíku do díry velké zkušenosti. A tak si vždycky vezmu všechny střípky informací, které dokážu sehnat, rozložím si je na zem a začnu je skládat dohromady jako nějakou nesmírně složitou trojrozměrnou skládanku s neznámým obrazcem - přesně jak mě to učil můj někdejší patron, válečník a velitel námořních operací Arleigh Secrest.

142

Admirál Secrest také říkával, že pokud bude mít člověk při tomhle cvičení v hlavě byt' malinkatý náznak předpojatosti, nikdy ho nedotáhne do úspěšného konce. „Dicku,“ zahuhlal na mě jednou tím svým báječným hlubokým basem, „musíš si úplně vyčistit mysl, což by pro tebe neměl být žádný problém!“ A pak se prý musím stavět ke všem informacím tak, jako kdyby byly úplně nové, neznámé. Musím se dívat, které do sebe zapadají a které ne - a třeba je i naskládat na sebe do dvou, tří nebo i více vrstev. A musím hledat společné rysy. A zaměřit se na náhody a shody okolností, protože ve válečnickém světě nic

takového, jak jistě víte, neexistuje. A až skončím (což budu vědět jenom já, protože prostě poznám, že už jsem hotový, že už jsem všechno vyřešil), pak budu schopný sestavit holo-grafický obraz celého problému a budu podvědomě tušit jeho řešení.

Tak, to by byl obecný návod. A teď se podívejme, co jsem tenkrát dokázal sestavit dohromady.

- Fredovy materiály naznačovaly účast Rusů, což jsem považoval za docela možné, neboť jsme u skrýše s atomovými destrukčními náložemi zlikvidovali partu Ivanů. Jenže dosud nebylo jasné, v čem ta účast spočívá. Mohlo se jednat pouze o dovoz pracovních sil, ale mohlo se jednat i o transnacionální terorismus. To bylo třeba ještě objasnit.

- Z počítače v Norimberku jsem zjistil, že NSA monitorovala několik düsseldorfských telefonních čísel. Jedno z těch čísel bylo navlas stejné jako číslo, které měl na ruce napsané ten mrtvý Ivan. Jednotliví účastníci hovorů byli v hlášení NSA označeni jenom jako CSP1, CSP2, CSP3 a tak dále (CSP = cizí státní příslušník). Nicméně z témat hovorů, třebaže byla zamaskovaná řadou kódových označení a dalšími špiónskými nesmysly, jsem usuzoval, že NSA měla pomáhat při pátrání po ukradených ADN. V duchu jsem si poznamenal, že to číslo musím sdělit Fredovi - ať ho pořádně prověří.

- Z dalšího střípku informací, pocházejícího pro změnu od CIA, jsem se dozvěděl, že Lothar Beck zřejmě dodává materiály dvojího užití Rusům a ti je obratem prodávají do takových spořádaných a tichých států, jakými jsou Irák, Írán a Libye. Materiály dvojího užití, jak si určitě pamatujete, můžete používat třeba k výrobě hnojiva, ale během několika málo hodin z nich můžete udělat také surovinu na výrobu chemických a biolo-

143

gických bojových látek. Z hodin dějepisu si vzpomínám na to, že něco podobného dělalo před druhou světovou válkou nacistické Německo - Hitler používal země třetího světa jako svoji vojenskou laboratoř. A teď, na sklonku tisíciletí, se zdá, že Lothar Beck provádí totéž.

- Fred prokázal, že Beck je spojený s řadou německých ultranacionalistických organizací. Lidé v kasárnách Patch Barracks - za všechny jmenujme aspoň Johna Sutura - hledali v podstatě ty samé skupiny jako KSK, a to kvůli pokusům o průnik do amerických objektů.

- Wink mi řekl, že žádný Peter Grúner podle CIA v západoněmecké vládě neexistuje. To mě trochu zaskočilo. Byl jsem si totiž jistý tím, že mi Heinz Hochheizer nelhal, když mi vyprávěl o svém bývalém agentovi s krycím jménem Rottweiler. Ale Stasi bývala v dobách studené války nebezpečným protivníkem a Heinz byl možná odolnější, než jsem se domníval. A třeba bylo jméno „Peter Grúner“ falešné. Každopádně jsem se rozhodl, že od dalšího pátrání po tomhle člověku radši upustím, protože bych tím jenom ztrácel čas.

- Dosud jsem uváděl samé minusy, takže teď vám řeknu i něco pozitivního. Wink dokázal zjistit, že Beck získal díky kontraktům s ministerstvem obrany a vnitra, nemluvě o čerstvě zprivatizovaném státním telekomunikačním podniku, možnost přístupu ke spoustě utajovaných informací. „Ten chlápek udržuje úzký styk s druhým tajemníkem prvního náměstka ministra obrany, nějakým Markusem Richterem“ hlásil mi Wink. „Richter tráví spoustu času na Bečkově hradu v Pomoselí.“ Zeptal jsem se, proč se Richter objevil na obrazovce Winkova

radaru, když je to nejspíš jenom další státní úředník, který se rád nechává hostit.

„Protože tenhle hajzl pobýval nedávno delší dobu v Moskvě!“ odpověděl Wink. „A víš, co je zajímavý? Že to nebylo nic oficiálního, jel tam jako soukromá osoba! Jo, jasný, na tom není nic špatného, vždyť někdo jezdí na dovolenou třeba do Moga-diša. Jenže ten Richter tam měl pětihodinový jednání s ruským ministrem zahraničí. A to není všechno. Hádej, kde se to jejich téte á téte konalo? V bublině! Ty dva seděli celejch pět hodin v té zatracený bublině na ministerstvu zahraničí! Pět hodin! Nemáme ani šajnu o tom, co tam probírali! Dicku, když slyším o něčem takovém, tak mi z toho naskakuje husí kůže!“

144

_ Bumerang se naboural do IntelNetu, údajně bezpečné počítačové sítě amerických ministerstev obrany, spravedlnosti a zahraničí, a zadal jako klíčové slovo Richterovo jméno. Dozvěděli jsme se, že právní atašé (čili rezident FBI) v Berlíně napsal telegram, ve kterém se zmínil o úplatcích, jež Richter zřejmě vzal, a také o jeho možných stycích s ruskou mafií a s německými ultranacionalisty, včetně jistého Lothara Bečka. Náš velvyslanec v Berlíně, další z té nevyčerpatelné zásoby zoufale neschopných

byrokratů našeho ministerstva zahraničí, ten telegram zadržel, neboť se domníval, že by snad mohl někdy někoho nějak urazit. Agentovo hlášení nicméně zůstalo v počítačové síti. Přímě sice nic nedokazovalo, ale aspoň mi naznačilo další směr, kterým by se mělo moje pátrání ubírat -a spojilo Bečka a firmu BeckIndustrie s Ivany.

Fungovali jsme s Bumerangem jako průzkumné hroty. Až prozkoumáme BeckIndustrie, povoláme zbytek jednotky a vyptáme těm hajzlům kožich. A tak jsme s Bumerangem prolétli dálnicí číslo 61 a na křižovatce u Mönchengladbachu jsme odbočili doprava. Vzápětí jsme uvázli v hustém provozu a museli jsme zpomalit na pouhých sto osmdesát kilometrů za hodinu. Po chvíli jsme přejeli Rheinkniebrücke a vjeli do Düsseldorfu. Po pravé straně jsem měl obrovskou Rýnskou věž s vyhlídkovou restaurací a digitálními hodinami.

Byl jsem tak zaujatý tou věží, že jsem málem zmeškal objekt, kvůli kterému jsme do města přijeli. Teprve na poslední chvíli jsem obrátil svůj zrak na levobok. Přímě na nábreží stál obrovský mrakodrap ze skla a oceli a na jeho vršku se otáčel desetimetrový kotouč. Na jedné straně byly hodiny, na druhé logo firmy BeckIndustrie, podložené tím samým erbem, který jsem viděl na dveřích mercedesů u té pastviny. Před cestou jsme si několikrát prošli celou trasu. Bumerang přesto minul odbočku na Graf Adolf Strafie. Což znamenalo, že nás proud vozidel odnesl o kilometr dál na jih a že jsme se pak museli půl hodiny propracovávat řadou neznámých jednosměrných ulic zpátky na sever. Bumerang přitom šilhal do miniaturního plánu města, který měl na klíně, mával rukou sem a tam a každou chvíli opakoval: „Ať mě bací hrom, šéfe, jestli vím, kde to kurva jsme!“ Naštěstí netrvalo dlouho a Bumerang konečně zahlédl velkou červenobílou tramvaj s číslem 91 a cedulkou HAUPTBAHNHOE /Jed'te za tou sviní, šéfe!“ hulákal. „Z nádraží už trefím!“

145

i

A tak jsem se za tou tramvají pustil, i když to hned na začátku vyžadovalo obrat čelem vzad (smykem) a následné bezpečné proplutí řadou kolizních situací s chodci.

A ejhle! Po šesti minutách zuřivé pilotáže v rušném městském prostředí jsme se ocitli na křižovatce Bismarck Strafie a Konrád Andenauer Platz, přímě před velkou moderní nádražní halou. „Tak, ted stojíme čelem zhruba směrem na západ!“ prohlásil s nosem zabořeným do plánu Bumerang.

Podíval jsem se, kde je slunce, a natočil jsem auto požadovaným směrem. Přímě jsem opatrně objel dopravního strážníka, který se na mě podezřívavě mračil. A pak jsem to uviděl. „Graf Adolf Strafie je přímě před náma, ty supernavigátore!“

Bumerang odtrhl oči od plánu, zamžoural do dálky a tvář se mu roztáhla od ucha k uchu. „Jawohl, Herr Superboss!“

Tri minuty nato jsme už stáli u zelenobílé markýzy hotelu Holiday Inn - ovšem na druhé straně ulice, takže jsem musel opět porušit dopravní předpisy a obrátit vůz. Teprve pak jsme mohli zajet po úzké silnici do podzemní garáže.

Dostali jsme velký dvoulůžkový pokoj v pátém patře. Na pra-voboku jsme měli Königsallee, dlouhou ulici lemovanou po obou stranách obchody. Přímě před náma leželo Staré Město - čtvrť, v níž se proud piva nikdy nezastaví - a na levoboku obrovitá věž firmy BeckIndustrie s hodinami, které ukazovaly hodiny, minuty a vteřiny. Většina obyvatel Düsseldorfu si svoje hodinky řídí právě podle nich. Podle mě by ty hodiny měly spíš ukazovat, kolik ještě zbývá Beckovi a Ulrichovi života.

Dlouho jsem přemýšlel, jak k tomuhle problému přistoupit. Nakonec jsem se rozhodl, že se k němu postavím čelem. Nebudu už shánět Hochheizerova agenta Petera Grúnera alias Rott-weilera a postupovat od něj směrem nahoru. Ne. Vždyť už víme, kdo je na konci celého řetězce: Lothar Beck. A navíc jsem se setkal s Franzem Ulrichem a ten si mě nechal prověřit. A ví, že se plížím a slídím v jeho blízkosti, a když to ví on, tak to ví i Beck. Proto se už nemusím schovávat - nezískal bych tím žádnou výhodu.

Naopak, v podobných situacích bývá nejlepším řešením ofenzivní taktika. Ne nadarmo zní takzvaný První zákon válečnictví dle Profesionálního válečníka takhle: „Útočit, útočit, útočit!“ Právě tahle taktika představuje základní pilíř válečnictví. Válečník se totiž nikdy nevzdává půdy. Válečník tu půdu zabírá a žene

146

nepřítele zpátky. Válečník nikdy neustupuje. Válečník nutí k ústupu svého nepřítele. A pokud nepřítel naličil past, válečník ji vycítí a podnikne protiútok, a to s takovou zuřivostí, že se ho nepodaří odrazit. Taktika, kterou jsem vám právě popsal, se dá použít stejně efektivně v zasedací místnosti jako na otevřeném prostranství. Neviděl jsem proto žádný důvod, proč by neměla fungovat i proti Lotharu Beckovi na jeho vlastním hřišti.

Kromě toho jsem už v minulosti zjistil, že přímou konfrontací (a myslím opravdu konfrontací, ne pouhých setkáním) dostanu svého protivníka do nevýhody, vyvedu ho z konceptu - a zvítězím. A proto jsem zastáncem pro někoho možná staromódní otevřené agresivní dezorientační metody. Nejdřív naruším protivníkovu mysl a potom i jeho tělo. Dobře vím, že když budu vytrvalý, dostatečně agresivní a patřičně válečnický, nemůžu neuspět.

A tak jsem zavrhl prohlídku Starého Města a jeho pivovarů a místo toho jsem vzal maličkou motorolu, kterou nám dal Fred, a začal jsem vyt'ukávat číslo, které našel na ruce mrtvého Ivana Terry. Já vím, Fredovi jsem se o tomhle čísle zapomněl zmínit. Ale co, však on to nějak přežije. Namačkal jsem na klávesnici celé číslo, stiskl jsem tlačítko pro volání a čekal. Aparát na druhém konci zazvonil dvakrát. Pak se ve sluchátku ozvalo: „Ulrich.f//

Zavěsil jsem. Franz Ulrich si právě podepsal rozsudek smrti. Ale všechno má svůj čas (vždyť tahle knížka je sotva za polovinou a největší padouši umírají vždycky až nakonec), a tak jsem beze slova schoval motorolu do kapsy, došel jsem s Bumerangem na konec Königsallee a v tom samém obchodním domě, ve kterém pořídili svoje věci námi zabití Ivani, jsem koupil dva obleky, dvě košile, dvě kravaty a další příslušnou galanterii.

Malá odbočka. Jednou z předností některých obchodních domů v Evropě je skutečnost, že si zakoupené oblečení nemusíte nechávat přesít na míru. Ty největší domy (například Galeries La-fayette v Paříži nebo Marks & Spencer v Londýně či Schenks v Düsseldorfu) totiž nabízejí kalhoty s krátkými, středními a dlouhými vnitřními švy, takže pokud vám příliš nezáleží na tom, jak vám splývají záložky, můžete během deseti minut vyrazit do světa v nových kalhotách.

Další odbočka. Cesta s Bumerangem po téměř tři čtvrtě kilometru dlouhé Königsallee nebyla vůbec lehká. Jedná se totiž

147

o jednu z nejluxusnějších nákupních ulic na světě. Najdete tu firmy jako Hermes, Gucci, Fendi, Bally nebo Joop. Třeba taková obyčejná čokoláda tady stojí říci peněz. A těmhle vysokým cenám odpovídají také zákazníci. Ženské, které sem chodí nakupovat, mívají zpravidla krat'ounek sukénky, výstavní nohy a skvostná prsa. A zkuste jít s člověkem, který se neustále otáčí, nedává pozor na cestu, a tudíž naráží do pouličních lamp, telefonních budek a jiných překážek! Konec odboček.

Pro obleky jsem zvolil značku Boss. Sobě jsem vybral břidlicově šedý dvouřadový (za pouhých devatenáct set dolarů) a Bu-merangovi na jeho vysokánskou postavu světle žlutohnědý jed-nořadový (za šestnáct stovek). Při zkoušení jsem zavedl řeč s prodávčem, upovídaným milým chlapíkem s naprosto ne-příhodným jménem Fred. Zmínil jsem se o tom, že nedávno si v tomhle obchodním domě kupovalo stejné obleky, jaké si bereme, deset mých kamarádů.

Prodávč prohlásil, že si moje kamarády dobře pamatuje. Viděl jsem na něm, že se mu moc nezamlouvali.

„Chovali se trochu hlučně, že ano?“ zeptal jsem se.

Prodávč zachoval neutrální postoj. „Rusové nejsou tak špatní,“ odpověděl a zakoulel očima. „Japonci jsou daleko horší! Tihle pánové měli alespoň nějaké vychování. Čekali, až se kabinka uvolní. Ale Japonci...“ rozhodil rukama, „... to bylo neuvěřitel-né!

Nechal jsem ho mluvit. A zanedlouho jsem se dozvěděl že Ivany doprovázel nějaký Němec, který za všechno oblečení zaplatil - v hotovosti. „Němec s jízvou?“ otázal jsem se a přejel si ukazovákem po tváři. „Ja, mit einer Narbe,“ přikývl Fred a napodobil moje gesto.

Po nákupu jsme se rychle vrátili do hotelu, převlékli se a vyrazili znova do ulic. Tentokrát jsme se ovšem Königsallee vyhnuli a vydali jsme se na sever. Když jsme došli na Karl Platz, stočili jsme se k Rýnu,

prošli jsme kolem kostela Svatého Maxima, odbočili jsme doleva do Berger Allee a poté pro změnu doprava do Thomas Strafie.

Přímo před námi ležel hlavní vchod do areálu firmy Beckln-dustrie. Cesta dovnitř vedla kolem strážního domku obývaného trojicí mladíků v modrých uniformách. Pozorně jsem si prohlédl okna strážního domku a podle barvy a tloušťky skel jsem poznal, že se jedná o neprůstřelný materiál třídy III-A. U zadní

148

části domku byla elektricky ovládaná červenobílá závora - taková, kterou používají na celnicích a která by nezastavila ani obyčejného cyklistu. Za ní jsem ovšem spatřil velký hydraulicky ovládaný ocelový protiteroristický zátaras stojící na dvoua-půlmetrových betonových základech. Stejný typ se v současné době používá i u nás ve Washingtonu k ochraně Kapitolu před atentáty provedenými nájezdem nákladního vozu naloženého výbušninami.

Vlastní sídlo firmy Becklndustrie představovalo opravdový skvost německé architektury. Všechno víc než třicet pater skla a oceli totiž sedělo na několika pilířích o průměru tři metry a výšce necelých osm metrů. Do budovy se dalo vstoupit jedině po trojici úzkých eskalátorů, které vedly ke trojím různým dveřím v přízemí. Eskalátory vpravo a vlevo byly zrovna mimo provoz a na horním konci je uzavíraly silné mříže s drátěným pletivem - přístup do budovy mohl být tedy během několika vteřin zablokován.

Návštěvníci se tak museli spokojit jenom s prostředním schodištěm, nad nímž visela velká cedule s nápisem EINFAHRT čili VJEZD. Vyjeli jsme s Bumerangem do přízemí, došli jsem ke dveřím ze silného kouřového skla a otevřeli je.

čekal jsem, že se přede mnou objeví velká dvoupatrová vstupní hala, jaká bývá v kancelářských budovách obvykle k vidění. Jenže místo toho jsem si připadal jako ve středověkém hradu. Uvázli jsme totiž v úzké chodbě. Dveře se za námi zavřely jako padací mříž - ozvalo se cvaknutí elektronických zámků. Před námi byly otáčecí ocelové dveře. Zaměstnanci firmy si je mohli otevřít pomocí magnetické karty, kterou vkládali do elektronické čtečky. My ostatní jsme museli použít tlačítko, jímž se aktivoval bzučák nebo mikrofon. Nad ním na nás zíral objektiv mikrokamery, umístěný za silným sklem a ocelovým plechem. Nad celým zařízením visela cedule s nápisem ANMELDUNG čili OHLAŠOVÁNÍ. A tak jsem se ohlásil, Ne, nedělám si legraci, myslím to naprosto vážně. Stiskl jsem tlačítko a řekl jsem do mikrofону. „Haló!“

A z reproduktorku se tlumeným, kovovým a takřka nesrozumitelným hlasem ozvalo: „Bitte?“

Nač ztrácet čas? „Jsem Dick Marcinko a jdu za pány Lotharem Beckem a Franzem Ulrichem!“

Z reproduktorku bylo slyšet cvaknutí a pak už nic. Čekali jsme. Uplynula jedna minuta, dvě, tři. Potom se konečně ozvalo tiché zabzučení a objektiv kamery se začal hýbat. Čekali jsme dál. Po

149

dalších dvou minutách onen beztvarý hlas pronesl něco jako „Projděte prosím po jednom dveřmi!“ a vzápětí jsem uslyšel jemné elektronické cvaknutí elektronického zámku.

Došel jsem k otáčecím dveřím a pořádně jsem se do nich opřel. Nepohnuly se ani o milimetr. Z toho jsem poznal, že jsou ovládané hydraulicky. Znova jsem na ně zatlačil. Tentokrát se o pár centimetrů pootočily. Když jsem byl přesně v půli cesty, hydraulika se zastavila a já jsem zůstal ve dveřích. Po dvou vteřinách se naštěstí ozvalo cvaknutí. Naposled jsem na dveře zatlačil a ocitl jsem se ve dva a půl metru široké a tři a půl metru dlouhé vstupní hale se sníženým stropem a jednoduchými ocelovými dveřmi na druhém konci. Stěny místnosti byly obložené koberci a na podlaze byl mramor. U jedné zdi stála dlouhá pohovka a před ní konferenční stůl z chrómu a skla. Na stolku ležela hromádka časopisů a vedle něj bylo ve dvou řadách narovnaných šest židlí. Všechno mi to připadalo poněkud spartánské. Dvanáct vteřin nato se ve dveřích objevil Bumerang. Jeho oči mi řekly, že viděl totéž co já, tedy že otočné dveře jsou konstruované tak, aby mohly někoho zadržet uvnitř.

Dveře na druhé straně se otevřely a do haly vstoupili dva mladíci v modrých sakách, šedých kalhotách, bílých košilích, tmavě hnědých kravatách a pohodlných černých botách. Na krku jim na řetízku visely průkazky s fotografií, na náprsní kapse měli kovovou jmenovku a v ruce drželi přenosné detektory kovů. První z nich se na mě podíval tak, jako kdyby mě znal, a pozdravil: „Guten Tag, Herr Kapitán Marcinko!“

Sklouzl jsem pohledem na jmenovku a odpověděl jsem: „Guten Tag, Otto!" Pak Otto přešel detektorem po mém těle. Přístroj fungoval docela dobře, protože našel pistoli Heckler & Koch P7-M13, schovanou v pouzdru pod zadní kapsou u kalhot, a také skládací nůž Spyderco připevněný k pravé kapse u kalhot. Ot-tův kolega, který se podle štítku jmenoval Fritz, mezitím prohledal od hlavy až k patě Bumeranga. „Musíte mi ty zbraně odevzdat, kapitáne!" prohlásil Otto zdvořile. „Do kanceláří s nimi nesmíte!" „Ale samozřejmě!" řekl jsem německy. „A vy mi to všechno při odchodu zase vrátíte, že ano, Otto?" „Jawohl!" vyštěkl Otto.

Podal jsem Ottovi pistoli a nůž. Bumerang odevzdal skládací nůž Benchmark s dlouhým zubatým ostřím a maličkou pistolku

150

Sis Sauer P-230, kterou s sebou neustále nosí jako záložní zbraň. Strážní u nás neobjevili dalších dohromady pět zbraní, ale rozhodně jsme je nehodlali na to upozornit. Místo toho jsme počkali až Fritz protáhne svoji průkazku čtecím zařízením a odvede nás dveřmi na konci haly do vlastního sídla firmy BeckIndu-strie.

Prošli jsme dveřmi a najednou jsme si připadali, jako kdybychom se přenesli do úplně jiného světa. Ocitli jsme se totiž v přepychovém třípatrovém atriu obloženém kolem dokola černým mramorem se zelenými žilkami. Po levé ruce jsme měli trojici výtahů, další trojice byla napravo. Slabě tónovanými skly pronikalo slunce a odráželo se od mramorové podlahy a stěn.

Zamířili jsme k výtahům na pravoboku a vyjeli jsme do dvacátého sedmého patra - až na vrchol budovy, aspoň soudě podle tlačítek v kabině výtahu. Ve zmíněném patře výtah s cinknutím zastavil a dveře se otevřely. Vystoupili jsme do hojně kober-covaného prostoru pro příjem návštěv, ve kterém na nás čekala atraktivní mladá žena v černém vlněném chanelovém kostým-ku s krátkou sukní a v robustních botách na vysokém podpatku a s pět centimetrů tlustou podrážkou, které jsou v Evropě dneska tolik v módě. Kývla na Otta s Fritzem a s povýšeneckým pohledem je poslala pryč. „Pojďte prosím za mnou, kapitáne Marcinko!" vyzvala mě poté chladným neosobním tónem a aniž počkala na odpověď, obrátila se k nám zády a začala kráčet širokou chodbou. Její punčochy přitom vydávaly zajímavý zvuk.

Následoval jsem spolu se slintajícím Bumerangem vůni Chane-lu 5, která se za ní linula.

A proč jsem neslintal také? Za prvé proto, že už nejsem nejmladší. A za druhé proto, že jsem měl na práci něco důležitějšího. Cestou jsem totiž nohama zkoumal tlustý koberec s květinovým vzorem a pátral v husté vlně po tlakových čidlech. Využil jsem zkrátka toho, že si mě paní Chanel nevšímala, a dělal jsem si takový malý průzkum cíle. Zjistil jsem například, že v chodbě nejsou žádné videokamery. Ve výtahu byly naproti tomu hned dvě.

Sedmadvacáté patro evidentně obývalo vedení firmy. Dveře do kanceláří (nebo apartmá, to se z chodby nedalo určit) byly vyrobené z drahého dřeva, nikoli z laciného materiálu. Dokonce i sekretářky dostaly honosné starožitné stoly z vykládaného dřeva a s koženými deskami. Rovněž židle byly kožené. A až na

151
jedinou trojici obrýlených vědátorů v ošoupaných botách, pytlovitých kalhotách a modrých pláštích, která čekala, až si pěkně vyvinutá sekretářka prohlédne jejich průkazky a otevře jim jediné dveře v patře, na nichž bylo napsáno EINTRITT VERBOT-TEN (čili VSTUP ZAKÁZÁN), měli všichni muži na sobě italské nebo anglické obleky za tři a půl až čtyři tisíce dolarů s knoflíky na manžetách, které se doopravdy zapínají a rozepínají - obleky, které člověk rozhodně nesežene v konfekci.

Musel jsem uznat, že Lothar Beck - nebo spíš jeho zaměstnanci - dobře ví, jak vypadají pořádná bezpečnostní opatření. Všiml jsem si například, že u každých dveří je namontované čtecí zařízení.

Chcete-li se dostat dovnitř, musíte do něj zasunout magnetickou kartu. Přístroj ji prohlédne, a pokud je v pořádku, odemkne vám dveře a pustí vás dál.

Stejné zařízení se v současné době používá v Bílém domě, na ministerstvu zahraničí i v Pentagonu. Ale jenom ve styku s vnějším světem. Tady byly na karty každické dveře, což Lotharovi Beckovi umožňovalo sledovat pohyb každého zaměstnance. Věděl jsem, že si může dokonce nechat z počítače vyjet seznam všech lidí, kteří se v danou chvíli pohybovali v budově, a to včetně přesného času jejich příchodu a odchodu. Bez magnetické karty se nikdo nedostal dokonce ani na záchod. Že to působí poněkud děsivě? Asi ano - ale koneckonců, nacházel jsem se přece v Německu.

Tohle byla jedna strana mince. Zároveň je třeba říci, že tyhle elektronické mašinky nejsou nepřekonatelné, a než jsme dopo-chodovali na konec chodby, dokázal jsem už vymyslet, jak je přelstíme. Nejvíc ze všeho jsem toužil nahlédnout za ty dveře s nápisem VSTUP ZAKÁZÁN, za nimiž zmizeli ti tři vědátoři.

Když jsme procházeli obrovskými dvoukřídly dřevěnými dveřmi ozdobenými na každém křídle nezbytným červenočer-nozlatým logem BeckIndustrie, měl jsem už sestavený plán na malé a nenápadné plížení a slídění, které jsem hodlal uskutečnit se svými hochy po pracovní době. Ale to až později.

Nejdřív musíme vstoupit do svatyně všech svatyní.

Naše průvodkyně se otočila na podpatku a vydala se chodbou zpátky. Její stehna vydávala stále onen svůdný zvuk. Pak se dveře za námi zavřely. Stáli jsme v prostorném předpokoji ve tvaru pětiúhelníku s klenutým stropem podpíraným ručně tesanými kamennými sloupky znázorňujícími hvězdy nebo mož-

152
ná okvětní lístky. Zdálo se nám, že jsme se vrátili v čase o půl tisíciletí zpátky.

Když jsem tuhle místnost postavil proti strohé futuristické budově ze skla a oceli a modernímu stylu široké chodby, prožíval jsem značně protichůdné pocity. Připadal jsem si jako v přijímacím sále nějakého hradu. Ta podobnost mi až brala dech.

Přímo po levé ruce jsem měl dvojici úzkých klenutých oken. Obě okna, vzdálená od sebe zhruba tři metry, byla vyplněná barevným sklem, na němž byly znázorněny výjevy z křížáckých tažení. Mezi okny stál dřevěný výkladní stůl. Na něm byly pod skleněným víkem a na zeleném proužkovaném sametu vystavené pistole ze sedmnáctého a osmnáctého století, a to jak s dout-nákovými, tak i s křesadlovými zámky - všechny pěkně vyrovnané hlaveň vedle hlaveň s typicky germánskou precizností. Uprostřed výstavy ležely dvě zlatem vykládané skříňky z ořechového dřeva a v nich spočívaly dvě ozdobně vyřezávané souborové pistole s křesadlovým zámkem.

Odtrhl jsem oči od výstavy a přešel jsem jimi po zbytku místnosti. Ve středu každé stropní klenby jsem spatřil ozdobně vyřezávané a jemně namalované dřevěné růžice. Každá stěna pětiúhelníku měla na malbě jiný vzor. Před tou po mojí pravé ruce, natřenou květinovým vzorem, se leskla dvě nablýskaná brnění, doplněná o široké meče z přelomu čtrnáctého a patnáctého století. Sousední zeď byla pomalovaná erby, zasazenými do falešných zlatých „rámů“. Zeď vzhodu vlevo pokrývala zrestaurovaná tapisérie znázorňující založení Říma, ve vedlejší zdi se nacházela opět okna s barevnými skly, ovšem s odlišnými obrazy. Pod nimi byly vystavené muškety s dlouhou i normální hlavní.

V místnosti dále stály pozlacené stoly s ozdobnými spirálami a těžké kroucené dřevěné židle a také kopí, halapartny a kuše. Byl to pravý válečnický ráj, plný nástrojů smrti, která tvoří důležitou součást mého života.

Vtom se ozvalo zlověstné zaskřípění, v erby ozdobené zdi se otevřely tlusté tajné dveře a objevil se v nich Lothar Beck.

153

KAPITOLA 11

Lothar Beck byl impozantní muž - aspoň na první pohled. Měřil nejméně sto osmdesát, možná sto osmdesát pět centimetrů. I když jsem si toho při prohlížení fotografií, které mi půjčil Fred, nevšiml, jeho tělu dominovala velká hlava s přehnanými zdůrazněnými rysy, které bývají obvyklé u televizních hlasatelů a filmových herců. Vysoké a široké čelo zdůrazňovaly dozadu sčesané husté tmavé vlasy, husté černé brežněvovské obočí a rozplácly nos. Rty měl Lothar Beck silné jako Mick Jag-ger a pleť opálenou ze solária jako spousta jiných bohatých lidí.

„Doufám, že se vám můj, ehm, přijímací pokoj líbí!“ pronesl angličtinou, v níž zazněl jenom nepatrný německý přízvuk. „Je to přesná kopie mého oblíbeného přijímacího salonku v mém venkovském sídle. Všechny zbraně, tyto i tamty, jsou skutečné a funkční.“ Usmál se a otřel si z levého koutku pusy kapičku slin. „K čemu by si také měl člověk nechávat zbraně, které nefungují, že, kapitáne?“

Když jsem neodpovídal, pokračoval v monologu. „Čas od času sem zajdu a medituji tu se svými zbraněmi. Je to jedna z metod, kterými se zbavuji celodenního stresu a obnovuji svou duchovní stránku.“ Jeho slova mě docela překvapila, neboť nevypadal na člověka, který by se věnoval duchovním záležitostem. Byl oblečený celý v černém. Černé boty, černé flanelové kalhoty, černá žakárová košile se

stojácím límcem zapnutá až ke krku a černé dvouřadové kašmírové sako s úzkými špičatými klopami. Na levém zápěstí měl nenápadné zlaté rolexky. Pravé zápěstí mu obepínal zlatý řetízek, jehož články byly miniaturní napodobeninou článků používaných na koňských uzdách. Na nose mu seděly brýle s obroučkou ze želvoviny a růžově zbarvenými kulatými skly. Celkově působil kosmopolitním, kultivovaným, intelektuálním a dokonalým dojmem.

Ale zase tak dokonalý nebyl. Sako na něm nějak podivně viselo, jako kdyby si z něj zapomněl vytáhnout ramínko. A pak jsem pochopil, že ten ohnutý Němčour je hrbatý jako Quasimodo, což nebylo na žádném z těch snímků, které jsem prohlížel, vidět, a ani Fred (kdo říká, že němečtí generálové nemají žádný smysl pro humor?) se mě na to nenamáhal upozornit.

Prohlédl jsem si toho dusseldorfského hrbáče pozorněji a zjistil jsem, že toho je víc: podrážka na jeho levé botě byla třikrát silnější než podrážka na botě pravé. Ale to Beckovi vůbec nevadilo. Jako nějaký kočovný herec představující Richarda III. se začal rychle kolébat k nám a jeho levá noha vyťukávala do kamenné podlahy dvoudobý rytmus. Pravou ruku měl nataženou dopředu, jako kdyby mi ji podával.

„Kapitán Marcinko!" oslovil mě zpěvavým hlasem.

Olé! Předvedl jsem mu krásné pase neboli uskok, který by mi mohli záridět i špičkoví toreadoři, ustoupil jsem na stranu -opatrně, abych nenarazil do skály jménem Bumerang - a nechal jsem Becka prolétnout kolem sebe. Němec se zastavil, zatancoval na místě jako derviš a vydal se zpátky ke mně.

Tentokrát jsem se mu postavil přímo do cesty. Beck se okamžitě zarazila pohodil ramenem. Pravá ruka mu přitom stále vlála ve vzduchu. A vtom jsem pochopil, že mu tak visí zcela bezvládně. Vzápětí ji srazil dolů druhou, zdravou rukou a přešel po mně pohledem, kterým mě ohodnotil ještě hůř než první rot-mistryně M. Walshová. Potom se bůhvíproč spokojeně usmál a podal mi levou ruku.

Popadl jsem ji a pořádně jsem ji zmáčkl. Na tohle existuje taková ošklivá metoda: chytne toho druhého za ruku těsně nad zápěstím a stisknete, čímž mu způsobíte nesmírnou bolest. A přesně to jsem také hodlal udělat.

Jenže tea hajzl byl rychlejší než já. Vlídne se na mě zašklebil -silné jaggffovské pysky se rozevřely a odhalily dokonale udržované zuby- uchopil moji ruku a zmáčkl ji tak, až mě to zabořilo.

Tím jencm potvrdil, že patří k lidem, kteří si svoje handicap, ať už duševní, anebo fyzické, vynahrazují v jiných oblastech. To bylo pro něj dobré - a pro mě ještě lepší. Jelikož jsem zastáncem rovnoprávnosti, jednám s každým stejně -jako s kusem hadru. Nejinak jsem postupoval i v případě Lothara Becka.

Nepovažoval jsem Jo za mrzáka, invalidu nebo tělesně postiženého, jak se v dnešní politicky korektní době sluší říkat. Ne, pro mě to byl jenom další zasranej tango.

A tak jsem se mu podíval přímo do očí, usmál jsem se, využil jsem bolesti, kterou mi působil, jako energetického zesilovače a pomalu jsem začal zvyšovat svůj tlak na jeho levačku. Po chvíli to Němce nevydržel, vytrhl ruku ze sevření a v koutku očí se ^u objevily slzy.

!

154

155

Vtom nás ze zábavy vyrušil povědomý zápach a stejně dobře známý hlas, který řekl: „Dlouho jsme se neviděli, že, Dickie? Kdy to bylo naposled? Tenkrát při té společné akci v Severním moři těsně předtím, než jsi byl odvolaný z funkce a poslaný do vězení?"

Otočil jsem se a uviděl Franze Ulricha. Stál se založenýma rukama ve dveřích a zlomyslně se šklebil.

Poznal jsem rovněž tu vůni - sladkou citrusovou vodu po holení, která nesla název 4711. Byla velmi drahá a vyráběla se v Kolíně nad Rýnem, podle kterého se jí říká kolínská voda.

Franze doprovázeli dva svalovci v drahých, ale špatně pad-noucích italských oblecích. Ti na sobě neměli žádnou 4711. Ne -ti dva voněli, nebo spíš páchli, jenom po česneku. Bezpochyby to byli „bandity". Už jsem tedy znal aspoň jednu část Becko-vých vazeb na Rusy - importované gorily.

Zvláštní. Člověk jako Lothar Beck, který veřejně tolik nadává na zahraniční dělníky, si sám najme cizince jako svoji osobní stráž. Ale ono se vlastně není čemu divit. Hajzlové jako Beck si totiž myslí, že pro ně zákony neplatí. A nejsou jediní. To samé dělají i naši kongresmani a senátoři. Až moc jich má za to, že zákony a pravidla, kterými se musíme my ostatní v životě řídit, se jich netýkají. Ale teď není čas na to, abych se tímhle tématem zabýval obšírněji. Kdepak - teď se musím místo toho věnovat Fran-zovi.

V podstatě se vůbec nezměnil. Byl to pořád ten odpudivě vyhlížející hajzl, jak jsem ho znal z doby, kdy sloužil pod Rickym Wegenerem v GSG-9. Ocelově šedé vlasy měl učesané po vzoru hlavního hrdiny filmu Já, Claudius. Protáhlý obličej zdobila ošklivá jizva, která začínala na pravé tváři a mizela pod límcem kašmírového roláku. Franz se s oblibou chlubil tím, že jizva pochází z jednoho souboje, kterého se účastnil v dobách studia na vysoké škole.

Jenže já jsem dobře věděl, že Franz na vysokou školu nikdy nechodil a že ta jizva je památkou na pouliční rvačku o jednu rozdrbanou děvku v některé ze zemí třetího, čtvrtého, nebo dokonce pátého světa.

Přešlápl z nohy na nohu. Černé kalhoty z měkké látky a dvouřadé sako byly naprosto přesnou kopií toho, co měl na sobě jeho chlebdárce. Potom si stáhl střelecké brýle a zabodl do mě svoje chladné šedé oči.

156

pozorně jsem si je prohlédl. A víte, co jsem uviděl? Roztažené zornice. Kdyby to byly objektivy fotoaparátu, byly by nastavené na vzdálenost 1,2 metru. Tenhle skelný pohled se objevuje po požití drogy. Přesněji řečeno kokainu. Ale ani tak bych se jeho rádoby zabijáckého pohledu nebál. Vždyť jsem Franze znal. Jistě, uměl se plížit a slídit, střílet a loupit, šplhat a slaňovat i jiné věci. Ale byl neopatrný, což způsobilo smrt několika jeho kolegům. A zbrklý, což znamená, že jednal bezmyšlenkovitě, impulzivně, a to je v nekonvenčním válečnictví obrovská chyba. A také arogantní a zbytečně krutý - líbilo se mu, když mohl působit bolest druhým.

Já jsem se ve vztahu k nepřítelům vždycky řídil radou svého kamaráda a spolubojovníka Charlieho Beckwithe, která zní: Zabij je všechny, však on si je Bůh už nějak roztřídí. Franz Ulrich své nepřátele s oblibou střílel do kolen a do břicha a nechával je, aby se ještě chvíli trápili, než je oddělal definitivně.

Považoval jsem to za plýtvání municí.

„Dlouho jsme se neviděli, Dickie!“ opakoval netrpělivě Franz. „Jenom řekni, jak už je to dlouho! Od toho Severního moře, ja?“

Vždyť jsem to povídal - arogantní hajzl! Ani jsem se nenamáhal k němu otočit. „Slyšel jsem tě hned napoprvý, blbče!“ utrousil jsem přes rameno.

Pak jsem přestal drtit Bečkovi prsty, zvedl jsem ruku a vystrčil jsem na Franze prostředník. „Naposled jsem tě viděl ani ne před čtyřma dnama, ty zasraný skopčácký hovado! Oba to dobře víme, tak co tady kecáš?!”

Výraz, který se mu objevil ve tváři, mi prozradil všechno, co jsem potřeboval vědět. To byla další Franzova potíž - neuměl skrýt svoje pocity.

Potom sbalil ruce v pěst a posunul se o tři kroky blíž ke mně. Jdi do prdele...!”

Dřív než stačil něco udělat, přiskočil jsem k němu, popadl jsem ho za klopy, přitáhl si ho k sobě a nabral ho kolenem do rozkroku tak, že mu varlata vlétla až do krku. Rádoby vražedný po-Wed z jeho očí bleskově zmizel. Franz zašilhal a zalapal po dechu.

Ivan číslo jedna sevřel pěsti a nakročil dopředu, aby svého šéfa ochránil. Popadl jsem ho pravačkou za krk, zmáčkl jsem mu ohryzek a zvedl ho dobré dva centimetry nad podlahu. Přitom jsem se mu smál do očí.

157

Ivan konečně zvedl ruce a chtěl se vyprostit z mého sevření. Ale signalizoval svůj úmysl příliš dopředu, a tak jsem ho prostě pustil a odstrčil na pečlivě vymalovanou zed. Ivan do ní narazil hlavou a sesul se bezvládně na podlahu.

Což bylo dobře, protože Ivanovi číslo dvě došlo, že se něco děje, a chystal se zasáhnout. Jenže to už u něj byl Bumerang. Vůbec jsem nepostřehl, že by něco udělal, ale Ivan padl na podlahu jako podřátý. Mezitím se Franz trochu vzpamatoval. Fistulí na mě zajčel: „Ty svině!“, odrazil se a se skloněnou hlavou a zaťatými pěstmi se řítit plnou parou proti mně.

Přesně to jsem také chtěl, protože jsem věděl, že kokain jako každá droga ovlivňuje rychlost reakcí - a při pohledu na Franze mi bylo jasné, že ten vliv bude hodně, hodně velký.

Ustoupil jsem stranou, počkal, až mě bude míjet, a sekl jsem ho zezadu do krku. Ta rána ho srazila na kolena. Chytil jsem ho za pravou ruku, zkroutil mu ji dozadu a zvedl ho za ni znova na nohy. Pak jsem

sáhl za kalhoty, vytáhl jsem jeden ze dvou kom-pozitových nožů Mad Dog Micro FLyer, které Otto se svým detektorem nenašel, a zabodl jsem ho špičkou Franzovi do krku - dost hluboko na to, aby mu z rány začala téci krev, a dost blízko krkavici na to, abych ho vyděsil.

„Víš, Franzí," řekl jsem a zkroutil jsem mu ruku ještě víc, „tenkrát když jsi sloužil pod Rickym Wegenerem, jsem tě neměl zrov-na.moc rád." Zabořil jsem nož o milimetr hlouběji* „A teď? Teď tě nemám rád o nic víc než tenkrát!"

Na Beckovi bylo vidět, že takhle si ten společenský dýchánek věru nepředstavoval. Taková reakce mě potěšila - chtěl jsem totiž vyvést toho hajzla z rovnováhy.

Jenže potom Beck udělal něco nečekaného. Usmál se na mě tím svým širokánským úsměvem a začal opět mávat ve vzduchu nepotřebnou pra vačkou. „V takovém případě musíte jít prostě se mnou, Kapitán!" prohlásil, jako kdyby se nechumelilo. „My dva si spolu musíme promluvit a jak vidím, tak tohle není to správné místo!"

Mávnutím ruky poslal obě zraněné gorily pryč. Ivani probodli mě i Bumeranga pohledem a v tichosti se stáhli. Pak se podíval na Bumeranga, olízl si horní ret a vyzval ho: „A vy s těma rychlýma rukama, kommen Sie mit uns auch - pojdte s námi také!"

158

Bumerang se zahihňal. To, jak jistě víte, milí čtenáři, znamenalo, že brzo někoho zabije. Beck tohle ovšem nevěděl, a tak tuhle reakci považoval za projev nervozity. Přes tvář mu dokonce přelétl pohrdavý výraz. Chyba, Lothare, velká chyba!

Postavil jsem Franze na nohy a vytáhl mu z krku nož. Ten hajzl se mě pokusil praštit do břicha. Ale byl, jak už jsem říkal, mizerný karbaník a předem se prozradil.

Nakročil jsem k němu, pevně jsem ho sevřel, sekl jsem ho do klíční kosti a pro jistotu jsem ho ještě nakopl kolenem do rozkroku. Potom jsem ho otočil o sto osmdesát stupňů a poslal ho přes celou místnost proti výstavce starožitných pistolí. Franz narazil obličejem do skla, a kdyby nebylo speciálně tvrzené, mohl by se teď chlubit další jizvou. Takhle se od něj jenom odrazil a zhroutil se bezvládně na podlahu.

„S takovejma hajzlama nejednám!" poznamenal jsem a ukázal na sténajícího bývalého příslušníka elitní protiteroristické jednotky. Pak jsem sebral ze země nož, zastrčil jsem ho zpátky do pouzdra a čekal, co tomu řekne Beck.

Jenže ten neříkal nic. Stál tam s rukama v bok a díval se na tu spoušť. „Budete jednat se mnou - a jenom se mnou!" ucedil nakonec. V hlase mu přitom zazněl nový a nebezpečný tón. Dostákal k Franzovi, sehnul se, zvedl mu rukou hlavu a začal ho fackovat zleva i zprava. Když Franz konečně otevřel oči, přitáhl si ho k sobě a vychrlil na něj cosi německy - nerozuměl jsem mu ani slovo, protože mluvil tak rychle, že na Franzovu zjizvenou tvář létaly kapičky slin.

Franzovi se ten projev nelíbil. Dokonce se na svého šéfa skoro i mračil. Ale nakonec zavrtěl hlavou, zahuhlal: „Jawohl!", vyškrábal se na nohy a s pravou rukou přitisknutou k poraněnému krku vypochoďoval ven dveřmi, kterými jsem přišel já s Bumerangem.

Beck ho vyprovodil pohledem a poté se otočil zpátky k nám. „So," řekl a podíval se mi do očí, „teď jsme sami. Pojdte prosím za mnou!"

Ustoupil jsem a pustil ho před sebe. Pak jsem se vydal za ním. Bumerang dělal zadní voj. Prošli jsme tajnými dveřmi a ocitli se v krátké tmavé chodbičce, která končila u jednoduchých ocelových dveří. Když je Beck otevřel, rázem jsme se přenesli ze středověku až do jedenadvacátého století.

V celé Beckově kanceláři dominoval chrom a černá barva. Psací stůl spočíval na jakémsi ocelovém pódiu, z něhož bylo vidět

159

na řeku Rýn v úseku od Rheinbrücke až po Altstadt. Strop byl šest metrů vysoký a velké okno bylo vyplněné pancéřovaným sklem. U stolu stály čtyři židle a v zadním rohu místnosti byl zřízený jednací koutek.

„Líbí se vám to tady?" zeptal se Beck. Pak zmáčkl tlačítko na interkomu, který měl na stole, něco do něj německy vyštěkl a pokračoval: „Koupil jsem tuhle budovu, protože je z ní nejlepší výhled. Co myslíte?" Považoval jsem to za docela působivé, což jsem mu také sdělil.

„Ja," zasmál se Beck a pohodil hlavou. „Docela působivé - to je dobré, Herr Kapitán!" Poté nás gestem vyzval, abychom se posadili.

Zůstal jsem stát. Tohle byl přece boj a já vsedě nebojuji. A kromě toho nerad bojuji podle podmínek, které mi stanovil protivník. Jsem nekonvenční válečník, což znamená, že se neřadím před bojištěm do šiku a nepochoduji do bitvy za zvuku polnic a bubnů. Útočím tam, kde to protivník nečeká. Jsem pro něj ta nejhorší noční můra. Zničehonic se vynořím z temnoty a proříznu mu hrdlo.

Jenže tohle Lothar Beck nevěděl. A jestli ano, pak to na sobě rozhodně nedával znát. „Franz mi říkal, že jste ein Originál," prohlásil. „Ani jsem netušil, jakou má pravdu!"

Mlčel jsem a nechával ho, ať se oběsí na vlastních slovech.

Tuhle metodu mě naučil kmotr všech příslušníků jednotek SEAL Roy Henry Boehm. Ten se v mládí věnoval studiu orientální filozofie. Pronikal do tajů taoismu, šintoismu, buddhismu i konfuciánství.

Zkoumal rovněž islám. A z tohoto studia si odnesl řadu pouček, které se staly filozofickým základem jeho válečnického umění.

Vzpomínám si, jak jsme kdysi dávno seděli vedle sebe u baru a dívali jsme se do prázdna. Roy najednou praštil lahvi piva o stůl, otočil se ke mně a zahuhlal: „Křišna říká: ‚Člověk toho může hodně dokázat tím, že bude něco dělat, ale hodně toho může dokázat i tím, že nebude dělat nic/'" Potom se otočil zpátky k baru, zhluboka si přihnul z láhve a další hodinu a půl už zase nepronесl ani slovo.

Tenkrát jsem té řeči vůbec nerozuměl. Byl jsem totiž ještě zele-náč, čerstvě vyhlhlý pulec. Nechtěl jsem poslouchat žádné orientální žvásty - dokonce ani od Roye. Byl jsem netrpělivý. Chtěl

160

jsem zabíjet a ničit. Chtěl jsem mít spousty piva a ženských. A tak mi Royova slova vlétla jedním uchem dovnitř a druhým ven, rozpadla se na milion kousků a ztratila se v prachu na podlaze. A on se jako neproniknutelný bódhisátva ani nenamáhal je posbírat.

Teprve teď když jsem dospěl, jsem pochopil, kam Roy tenkrát mířil. Snažil se mi vysvětlit, že vždycky záleží na okolnostech. Někdy člověk musí hned jednat. A někdy musí zase vyčkávat. Naznačoval mi, že zbrkllost je u Válečníka velmi špatnou vlastností. A naopak rozhodnost představuje jednu z vlastností, kterými se skutečný Válečník liší od ostatních lidí.

Ale Lothar Beck tohle nevěděl. Lothar Beck neměl nikdy to potěšení a tu čest poznávat svět pod sukovitými rukama Roye Henryho Boehma. A tak se na mě díval, myslel si, že jsem úžasem oněměl, a řečnil dál.

„Ein Originál," zopakoval nejprve a pak se pustil do dlouhého monologu, který vám tady radši ani nebudu reprodukovat -snad vám bude stačit, když jenom řeknu, že byl svým rozsahem a složitostí naprosto neuvěřitelný.

Citoval v něm Heina, Schillera, Fridricha Velkého a Bismarcka - všechno na podporu svého názoru, který v podstatě vypadal takhle: Německo je předurčeno k tomu, aby v jedenadvacátém století hrálo v Evropě dominantní hospodářskou a politickou roli. Ale aby toho bylo možné dosáhnout, musí se současná slabá, bezpáteční koaliční vláda změnit - posunout doprava, přesně jako strana Deutsche Volksunion, která tenhle cíl splnila ve spolkové zemi Sasku-Anhaltsku. Beck tuhle stranu považoval za „vlasteneckou frontu". Jenže já jsem dobře věděl, že se jedná o partu radikálů z pravého kraje politického spektra.

A Bečka prý osud předurčil k tomu, aby Německu pomohl zmíněného cíle dosáhnout. Rozhodl se, že své ambice nebude nijak tajit, a tak se mi je nezdráhal dopodrobna vyložit. Sdělil mi také, že při plnění svého božského poslání nestrpí žádné vměšování - ani ze strany mojí maličkosti, ani ze strany mojí vlády. „Udělám to, co musím udělat!" prohlásil. „Ať to stojí cokoli!" Na chvilku se odmlčel a pak pokračoval: „Víte, Herr Kapitán, před takzvanou druhou světovou válkou se Hitler spolčil s ďáblem - s ďáblem jménem Stalin - protože to potřeboval ke splnění svého cíle."

„Hitler nešel dostatečně daleko!" dodal se zlomyslným úsměvem. „A to byla chyba!"

161

Potom se na okamžik odvrátil a zadíval se oknem na Dtissel-dorf. Když se otočil zpátky, měl v obličeji nepřítelný, děsivý výraz, kterého jsem se polekal dokonce i já.

„Já takovou chybu neudělám!" pronesl mrazivým hlasem. „Půjdu tak daleko, jak bude třeba k tomu,

abych dosáhl svých cílů!"

Pak se mu ty masité rty roztáhly do blaženého úsměvu opravdového šilence. „Tečka, Herr Kapitán! Konec vyprávění!"

Jak říkal Roy, člověk toho může hodně dokázat tím, že nebude nic dělat. Jenže stejně tak toho může hodně dokázat tím, že něco dělat bude. A právě teď nastala ta pravá chvíle, abych něco udělal.

Obešel jsem psací stůl a přistoupil jsem k Beckovi. Ucoul. Zřejmě se nerad nechával od někoho omezovat. Některým etnikům, například Latinoameričanům, blízkost druhých vůbec nevadí. Naopak, oni ji přímo milují, stejně jako svoje fuertes abra-zos, tedy silná objetí. Ne tak Němci. Ti si udržují viditelný germánský odstup. Proto jsem zabodl svůj velký slovenský rypák Beckovi přímo do obličeje, přimáčkli jsem se těsně k jeho tělu, nasadil jsem tu nejlepší válečnou masku, jakou jsem dokázal vykouzlit, a řekl jsem: „Něco ti povím, Lothare! Jednou, jestli ovšem budeš ještě naživu, si spolu možná zajedemejněkam na skleničku nebo na večeri a dáme řeč! A pak tě zabiju. Když to jídlo bude dobrý a budeme mít dost pití, tak tě třeba budu považovat za o trochu menšího zasranýho hajzla než teď! Ale to není moc pravděpodobný!"

Němec cosi zamumlal, couvl o kousek dozadu a pokusil se vsunout mezi sebe a mě několik drahocenných decimetrů (a také svůj velký nablýskaný psací stůl). Všiml jsem si, že zároveň natáhl levou ruku pod desku a škulb s ní, jako kdyby něco zmáčkl.

Bumerang ten pohyb postřehl rovněž. Popadl jednu židli, otočil se a zamířil s ní k hlavnímu vchodu, který se nacházel na druhém konci prosklené místnosti.

Když to Beck viděl, zatvářil se víc než podrážděně.

„Žádnej strach," uklidňoval jsem ho, „jenom se postará o to, abychom se spolu mohli bavit nerušené dál!"

Němec začal štrachat v jedné ze zásuvek. Ale byl jsem rychlejší. Přiskočil jsem k němu, chytil jsem zásuvku za čelní stěnu a přirazil jsem ji zpátky ke stolu tak prudce, že z ní nestačil vytáhnout ruku. Zařval bolestí a začal mi šermovat ochrnutou pra-

162

vačkou před nosem. Srazil jsem mu ji dolů a pak jsem mu vytrhl ze zásuvky levačku, sáhl jsem dovnitř a vytáhl lesklý modrý Walther PPK pocházející z počátku čtyřicátých let našeho století.

„Pěknej kousek!" poznamenal jsem, vyhodil jsem zásobník, stáhl jsem závěr zpátky a vysypal jsem natažený náboj z komory do dlaně. Potom jsem ze zásobníku odstranil všechny náboje, rozebral jsem pistoli na jednotlivé díly, vybral z nich pružinu, strčil si ji do kapsy a zbylé součástky jsem hodil Beckovi na stůl. Krásně po něm poskakovaly a zanechávaly po sobě roztomilé důlky. Podíval jsem se na Bečka. Šok v jeho očích zmizel a vystřídala ho nenávist. Četl jsem v něm jako ve slabikáři. Bylo na něm vidět, že nesnáší, když mu někdo ničí jeho drahý nábytek.

Bumerang mezitím zaklínal kliku u dveří židli a teď mi ukazoval vztyčený palec. Oplatil jsem mu to gesto a zaposlouchal jsem se.

Z druhé strany dveří se ozývalo bouchání. To se dovnitř snažila dostat Beckova ostraha. No, pár minut jim to bude trvat. Za tu dobu stihnu tomuhle hajzlovi setřást ten jeho hrb až do bot.

„Tak, Lothare," řekl jsem na úvod a zatlačil jsem ho do židle z oceli a kůže, která stála za nyní už značně poškrábaným psacím stolem. „Ty už jsi svůj part odehrál! Myslím, že si zasloužíš vědět, co tady mám pro tebe zase já! A víš, jak to uděláme? Já ti odkreju svoje karty, stejně jako jsi to udělal ty!"

Beck na mě zíral s otevřenou pusou a jazyk m"U rejdil po horním rtu.

„Tady je karta číslo jedna, Kartě Nummer eins: ses zasranej terorista!" prohlásil jsem s pohledem upřeným do jeho opáleného obličeje.

Chystal se něco pronést, ale zase jsem byl rychlejší. Natáhl jsem se dopředu a vlepil mu dvě facky, plesk-plesk!, zleva a zprava, přesně jak to dělával zajatým pilotům Erich von Stroheim, když hrával ve filmech zlé nacistické důstojníky s monoklem.

„Kartě Nummer eins: seš zasranej terorista!" opakoval jsem. „A teď přichází na řadu Kartě Nummer zwei: seš ze stejného hnízda jako Chálid bin Abdulláh!"

Pohled, který na mě vrhl, se snad ani nedá popsat. Odrážela se v něm zuřivá nenávist - a to je ještě slabé

slovko.

Plesk-plesk! „Kartē Nummer drei: seš zapletenej do obchodu s jadernejma bombama!"

163

Pokusil se vstát, ale dalšími dvěma fackami jsem ho zahnal zpátky do židle.

„Kartē Nummer vier: spaktoval ses s Ivanama! Stejně jako Rib-bentrop, kterýho Hitler poslal krátce před vypuknutím druhý světový války ke Stalinovi, aby s ním uzavřel dohodu! Jenom s tím rozdílem, že ty jsi neuzavřel dohodu s vládou, ale s mafii! Přesně jak jsi povídal - Hitler podle tebe nezašel dost daleko! Takže jsi šel ještě o krok dál!"

Odmlčel jsem se a zadíval se mu do očí. Snažil se sice ze všech sil skrýt své vnitřní pochody, ale moc se mu to nedařilo. A tak jsem pokračoval ve svém monologu. Plesk-plesk! „A Kartē Nummer fünf?" položil jsem si řečnickou otázku. „Kartē Nummer fünf je ta, že seš už v podstatě mrtvěj!"

Znova jsem se odmlčel a počkal jsem, jestli k tomu nebude chtít něco dodat. Když jsem viděl, že se chystá promluvit, vlepil jsem mu opět pár facek. „Takový jsou moje karty!" řekl jsem. „A podle mě je to přímo královská postupka, což je, kdybys tcr náhodou nevěděl, Lothare, nejvyšší možnej list - takovej, kterej nikdo ničím nepřebije!"

Pak jsem dal znamení Bumerangovi a ten odstranil ode dveří židli. Vzápětí do pracovny vtrhlo několik uniformovaných skop-čáků a za neustálého brebentění začalo hledat svého šéfa.

Usmál jsem se a po vzoru generála Crockera jsem udělal z palce a ukazováku pistoli a namířil jsem ji na Bečka.

„Na shledanou v pekle, Lothare!" rozloučil jsem se vesele. Potom jsem nejbližšímu strážnému vysypal do dlaně náboje z Beckova waltheru. Strážný na mě nechápavě civěl. Očividně nevěděl, co si má o tom všem myslet. „Klídek, kamaráde, zrovna jsme na odchodu! Ale nejdřív chceme zpátky svoje zbraně!"

KAPITOLA 12

Po boji mívám vždycky hlad a žízeň. A jelikož byl úvodní pohovor za námi a do večera nás už nic nečekalo - až na jisté vybavení, které jsme si museli ještě opatřit - mohli jsme se v klidu odebrat na prvotřídní večeři. Navedl jsem Bumeranga na kurz, který vedl víceméně podél Rýna, a po chvíli jsme se ocitli v úzkých a přeplněných uličkách Starého Města. U první Bierstube, na niž jsme narazili, jsme se zastavili a ochutnali pivo Schlösser

Alt, které se vaří ve sklepe a čepuje se z desetilitrových soudků. Potom jsme se dlouho prodírali houfy turistů, studentů a pivařů, až jsme nakonec stanuli před oknem argentinské restaurace s názvem El Lazo. Naposled jsem v ní byl snad před dvěma, možná třemi léty. Ale její majitel, señor Francisco, si můj cop zapamatoval na vždycky. „Coño! Señor Ricardo!" volal na mě z úzkých dveří. Stál v nich s rukama v bok a smál se na celé kolo. Potom vyběhl na dlážděnou ulici a pevně mě objal.

Objal jsem toho baculatého mužika také a zeptal jsem se: „Tak co, Herr Francééésko, je nejlepší víno na světě pořád ve Španělsku a nejlepší hovězí v Argentině?"

„Jawohl, mein Frigatenkapitán!" odpověděl Francisco, přejel si pěstěným ukazovákem po krátkém knírku, ustoupil stranou a s úklonou nás pozval dovnitř. „Všechno zůstalo přesně tak, jak si to pamatujete, jenom víno je ještě silnější a hovězí ještě lepší!"

Postrčil jsem Bumeranga skrz laciný korálový závěs do úzké vstupní chodbičky. V restauraci bylo tradičně šero. Rychle jsem se rozhlédl kolem a s potěšením jsem zjistil, že se za těch pár let, které od mojí poslední návštěvy uplynuly, opravdu vůbec nic nezměnilo. Nad kójemi stále visely zaprášené květináče se zvadlými umělými kytkami a barové stoličky stále pokrývala falešná strakatá koňská kůže. Z nahrubo omítnutých bílých zdí trčely stejné ručně vyřezávané dřevěné chomouty, stejná ručně kovaná cejchovadla a stejné těžké kožené sedlové brašny s trásněmi, rozmístěné v jakémsi chaotickém gaučovském stylu. Přímou ve velkém okně restaurace potom stál obrovský otevřený rošt, na kterém Francisco připravoval churrasco*, lomito**, kotlety a argentinské česnekové chorizos***.

Jestli to bylo luxusní? To v žádném případě. Ale protože jsem v mládí pracoval v jídelně U starého Gussiho, naučil jsem se vyhledávat podobné putyky. A jak Casa Italia, rodinný podnik Mamy Mascalone v kalifornském Huntington Beach, do něhož jsem chodíval se svými milovanými střelci z Rudé buňky, tak i Café Augustin, francouzské boíte, které vlastní mes amis

i

* pečené
** bůček ***.
' párky

164

165

Henri a Collette LeClerkovi, mi poskytovaly druhý domov a částečně mi nahrazovaly moji kuchyni na Divokém panství. Nemluvě o tom, že majitelům nevadilo, když jsme se s chlapci jednou za čas trochu rozparádili a rozbili jsme sem tam nějaký talíř (nebo hosta). A proč také, když jsme ten nepořádek vždycky pomohli uklidit - a účty jsme platili ještě týž den.

Podíval jsem se na Bumeranga. To hladové očekávání, které z něj přímo číselo, mi udělalo nesmírnou radost. Podle mého názoru totiž existují dvě kategorie lidí. Jedni s oblibou chodí do klasických putyk, ve kterých obsluhují potetovaní číšníci, a do tratorií, v nichž se jídlo podává v rodinném stylu na velkých stolech a ve velkých mísách. Druzí si zase myslí, že pokud jim nekrvácí peněženka, tak vlastně ani nejedí. Bumerang našťěstí patří do té první kategorie.

A tak jsme se usadili v nejzadnější kóji, tři metry od nejbližších hostů, a bleskově jsme vyprázdnili dvě sklenky Franciscova suchého sherry, které v El Lazu předchází každému jídlu. Po něm následovalo churrasco - aspoň kilový kus pečeného masa s hromadou patatas fritas a k tomu několik karaf červeného vína.

Při téhle hostině jsme s Bumerangem probírali možné varianty vývoje v nejbližší budoucnosti.

Podle mě existovala jediná, a to loupežná výprava do Beckln-dustrie. Třeba tam najdeme něco opravdu cenného, něco co nám pomůže roztrhnout ten ošklivý řetězec událostí. A třeba se také vrátíme s prázdnýma rukama. Ale tahle akce splní svůj účel v každém případě - donutí totiž Lothara Bečka a Franze Ulri-cha, aby jednali ukvapeně.

Už jsme to sice kdysi probírali, nicméně jde o látku natolik důležitou, že nebude na škodu, když vám ji připomenu. Jak říkávali staří velitelé družstev: „Dávejte dobrý pozor, pulci, protože v budoucnu se s tímhle materiálem znova setkáte!"

Jedna z nejzákladnějších pouček válečnického řemesla, kterou v praxi ověřili slavní vojevůdci Sun Cu, Tchaj L'ang a řada dalších velkých válečníků, zní takto: Vyprovokuješ-li svého protivníka k tomu, aby jednal dříve, než bude připraven, zvítězíš. Jistě, je to naprosto logické. A velmi jednoduché. Ale věřte mi - fungovalo to před tisíci lety a funguje to i dnes.

A my svého protivníka vyprovokujeme tak, že se vloupáme k němu do práce a zanecháme po sobě viditelné stopy, aby poznal, že měl nezvanou návštěvu.

166

A co udělá? Půjde po mně. A já na něj přitom budu už čekat -v předem připravené žabácké pasti. Výsledek? Ošklivý krvavý střet a následné rozuzlení, po kterém už nebude existovat žádný Lothar Beck. Před pár stránkami jsem se zmínil o tom, že jsem už vymyslel, jak se dostaneme do Beckovy neproniknutelné pevnosti a poté i do kanceláře či laboratoře, ve které pracují ti tři vědátoři. A jak to hodlám provést?

Víte, já jsem spíš muž činu než muž slova. A proto budete muset, milí čtenáři (a ty také, můj nedočkavý redaktore!), ještě chvíli počkat. Můžu vás ovšem ujistit, že než jsme se pustili do voňavé pečeně, zavolal jsem z krytého mobilu Fredovi, protože jsem od něj potřeboval jistou základní součást noční výpravy. Když se Fred dozvěděl, odkud volám, předvedl mi názornou ukázkou barvitosti a spletnosti německých idiomů, ze které radši nebudu publikovat ani slovo, protože ačkoli je Fred dneska generál, pořád umí nadávat jako poslední pěšák.

Když jsme dojedli zákusek a dopili druhý šálek Franciskova skvělého espresa, Fred volal zpátky a oznamoval mi, že už všechno zařídil a že to, co potřebuji, můžu mít - ovšem jedině pokud ho přiberu k nočním hrátkám.

A protože bez jeho vybavení jsme hrát nemohli, musel jsem jeho žádosti vyhovět. A upřímně řečeno, byl jsem moc rád, že ani přes ta luxusní kasárna se starožitným čínským porcelánem a obsluhou v jídelně neztratil Fred chuť pouštět se do akcí, při kterých by si mohl ušpinit ruce. Z toho jsem poznal, že pořád vyznává onu dvouslovnou definici vedení, kterou před mnoha lety napsal vlastní krví Roy Boehm. Ta dvě

slova zní: Za mnou!

20.45. Shromáždili jsme se v mém pokoji a rozdělili si úkoly. Mělo by to být docela jednoduché. Jelikož se k nám přidal Fred, budu se plížit a slídit s ním. Zbytek jednotky - to znamená všichni moji lidé a stejný počet příslušníků KSK - bude před budovou hlídat, aby nás nikdo nepřekvapil. Samozřejmě že jestli nás někdo opravdu překvapí, bude s námi amen, protože všechny případné posily budou venku. Ale co by to bylo za život, kdyby se v něm občas nevyskytovalo nějaké to riziko?

21.00. Po krátkém, dvanáctiminutovém lehkém spánku a dvou-minutové studené sprše jsem se oblékl a naházel všechno, co budu potřebovat, do malého černého nylonového pytle. Potom jsem sešel do hotelové haly, v níž na mě čekal Fred. Na sobě měl

167

rolák a černé džíny, na nohou pohodlné adidasky a hlavu mu pokrýval černý civilní baret. Vyšli jsme ven a nastoupili do dalšího z těch velkých BMW řady 700, tentokrát břidlicově šedé barvy. Za volantem vozu seděl vysoký kluk v tričku a kožených kalhotách. Jmenoval se Wolf a kromě vyholené hlavy na něm bylo pozoruhodné ještě tetování - jedno mu svítilo v dolní části krku, druhé mu obepínalo pravý biceps - a spousta náušnic. Postavou připomínal zadáky z prvoligových mužstev amerického fotbalu a obličejem a bílými zuby Arnolda Schwarzeneg-gera. Když jsme vlezli do auta, nezkoušel nám salutovat ani dělat nějaká jiná gesta, kterými by na sebe mohl prozradit, že je příslušníkem ozbrojených sil. (S tím souviselo i oslovování. Fredovi říkal „šéfe“ a mně „pane“.) Jenom se vesele usmál, usadil nás na zadních sedadlech a zkontroloval, jestli jsme se řádně připoutali (jízda bez bezpečnostních pásů je v Německu závažným dopravním přestupkem, dokonce i u takových tajných střelců a loupežníků, jakými jsme byli my). Potom sáhl do přihrádky v palubní desce, vytáhl z ní pistoli HK P7M13, strčil si ji pod stehno, podíval se do bočního zpeřného zrcátka a vyrazil do poměrně hustého provozu - v Düsseldorfu totiž trvá špička až do pozdních večerních hodin - na Graf Adolf Strafie.

Po čtyřech minutách kličkování ulicemi, během nichž jsem poznal, že Wolf prodělal speciální řidičský kurz, jsme zahnuli na dálnici číslo 46, která město protíná těsně pod centrem. Po pěti až šesti kilometrech jsme odbočili na další osvětlenou dálnici o šesti pruzích, tentokrát s číslem 58. Wolf na ni z připojovacího pruhu nenajel, ale doslova vlétl. Pak se napůl otočil dozadu, podíval se na mě a s úsměvem řekl: „Takto jsem se naučil jezdit ve Spojených státech! Na tom speciálním okruhu v Západní Virginii. Byl jsem tam na výcviku s vaší Delta For-ce.“

„Jak vidíš, Richarde, pořád jsem zastáncem společných cvičení,“ poznamenal Fred.

„Bud' rád, že máš na to peníze!“ prohlásil jsem. Ta dnešní zatracená vláda nám z balíku peněz na společný výcvik vyřízla srdce i plíce. Ty zatracení idioti utrácí víc za recyklaci než za to, aby mohli lidi v uniformě dělat svoji práci!

Fred cosi zamručel a začal si okusovat nehty. Rozhlédl jsme se po okolí. Nalevo od nás se ve tmě táhl pruh zeleně. Ohnul jsem směrem k němu palec a zeptal jsem se: „Co to támhle je?“

168

„Der Stadtwald,“ odpověděl Fred, aniž by se podíval, kam ukazují- „Düsseldorfský městský les. Za chvíli kolem něj pojedeme!“

Přikývl jsem. Vtom Wolf prudce zrychlil na 253 kilometrů v hodině, což je rychlost dost velká i na Němce a také dost velká na to, aby nás s Fredem přišpendlila k sedadlu. Fred se přesto dokázal naklonit dopředu a vy chrtil na řidiče cosi německy. Wolf přikývl a zvýšil rychlost ještě o dalších patnáct kilometrů za hodinu.

„Nějaký potíže?“

„Wolf tvrdí, že nás někdo sleduje. Minimálně dvě auta. Možná i tři nebo čtyři. Pověsili se na nás už na Graf Adolf Strafie!“

Otočil jsem se a zadíval se dozadu přes zadní sklo. Kromě několika párů světel jsem nikde neviděl nic podezřelého. „Jste si jistý?“

Wolfova nakrátko ostříhaná hlava poskočila nahoru a dolů. Ja, Herr Dickie! Dělalí to dobře, kličkují sem a tam a střídají světla. Ale jsou po celou dobu mit uns.“

Posunul jsem se na sedadle do strany, abych mohl sklopit opěradlo a dostat se do zavazadlového prostoru - věděl jsem totiž, že tam vezeme hromádku automatických zbraní. „Jak se jich chcete zbavit?“

Fred mi položil ruku na prsa. „Zatím je necháme být," prohlásil. „Pak se uvidí."

To já bych se jich zbavil co nejrychleji. Ale tohle bylo Fredovo auto.

Wolf se podíval do zpětného zrcátka a usmál se. Zřejmě si všiml mého zklamaného pohledu. „Nebojte se, Herr Dickie, ještě si s nimi užijeme legraci - přesně jak jsem se to naučil u vás ve Státech!" Poté zajel do levého krajního pruhu a sešlápl plynový pedál. Otočil jsem se opět dozadu. Tentokrát jsem je už zahlédl - za námi přejížděly do levého krajního pruhu dva páry halogenových světlometů.

Na 235 kilometrech za hodinu přestal Wolf zrychlovat, zůstal v levém krajním pruhu a řítil se po osmapadesátce na jih.

Fred očividně pochopil, co jsem chtěl udělat, protože mě hřbetem ruky odsunul doleva, sáhl za opěradlo prostředního sedadla, zmáčkl pojistku, a když opěradlo spadlo dolů, natáhl se a začal se přehrabovat v kufru. Po chvíli z něj vylovil dva nabitě samopaly HK MP5-PDW a čtyři zásobníky a se slovy: „Pro všech-

169

ny případy, Richarde!" mi podal jednu ze zbraní a k ní dva zásobníky

Pak vrátil opěradlo na místo, sklonil samopal hlavní k zemi, vytáhl z něj zásobník, stáhl závěr, přesvědčil se, že je v komoře náboj, a nasadil zásobník zpátky. Učinil jsem totéž.

Wolf ohnul palec dozadu a ukázal na čtyři gumové zátky u zadního okna. „Musíte...," hledal to správné anglické slůvko, a když ho našel, pomohl si ještě pravou rukou, „...zmáčknout, ja? Der Stopsel und... hlaveň samopalu, Herr Dickie! A pak už střílíte."

To auto mělo dokonce střílny v zadních oknech! Ty zatracení Němci myslejí opravdu na všechno!

Fred cosi vyštěkl. Wolf přikývl, sáhl do přihrádky v palubní desce, vytáhl z ní zařízení pro noční vidění a podal ho přes rameno svému veliteli. Ten ho zapnul, přiložil si ho k očím, zaostřil na naše pronásledovatele a začal diktovat písmena a číslice.* Wolf je všechny zapisoval do bloku, který ležel na středové kon-zoli hned vedle jeho pravého kolena. „Na ty poznávací značky se podíváme později," oznámil Fred. „Ted bych se chtěl dostat na určené místo bez dalších incidentů!"

Potom vychrlil na řidiče další povely, opět ve svojí mateřštině. Wolf přikývl, zpomalil na padesát kilometrů v hodině a nechal naše pronásledovatele přijet blíž. Mezitím jsme dojeli dlouhou kolonu kamionů a nákladních vozů, která se vlekla v pravém jízdním pruhu. Wolf náhle přešel z levého pruhu do prostředního a přilepil se na velký mercedes. Potom prudce přidal plyn, jako lasička se protáhl mezi cisternou a za ní jedoucím kamionem, najel na širokou asfaltovou krajnici, znova sešlápl plynový pedál až na podlahu a odbočil na výjezd, který spojoval neosvětlenou dálnici se širokou předměstskou třídou. Otočili jsme se s Fredem dozadu. Za námi nikdo nebyl - aspoň prozatím. Jestli se chtěl Herr Murphy nadcházející akce rovněž zúčastnit, pak se musel svést jedině s konkurencí.

Na konci výjezdu byl sice semafor, ale Wolf si ho vůbec nevšímal. Zpomalil, podíval se doleva i doprava, potom šlápl na plyn

Můj redaktor chce, abych vám připomněl, že Fred s Wolfem jsou Němci, a tudíž puntičkáři, a tak s sebou měli speciální zařízení pro noční vidění, které dokáže přejít ze špatně osvětleného prostoru na jasně osvětlený během několika milisekund. Proto se mohl Fred dívat přímo do světel za námi jedoucích aut, aniž by ho přístroj oslepil.

a vjel na silnici, vypnul světla a řítil se k neosvětlenému podjezdu.

Když jsme z něj vyjeli, zahlédl jsem zhruba půl kilometru za námi světla auta sjíždějícího z dálnice. Pak se mi ta světla ztratila, protože Wolf odbočil prudce doprava do úzké uličky vedoucí mezi vilkami. Vzápětí zahrnul znova doprava a hned zase doleva a vjel na širokou silnici se dvěma jízdními pruhy a tramvajovým pásem. Po chvíli opět rozsvítil světla a zabočil doleva na osvětlený průtah městem. Na jednom stožáru jsem koutkem oka zachytil ceduli s nápisem BAUMBERGERSTR. Jestli vám to něco říká, tak to napište mému vydavateli, protože já jsem neměl ani nejmenší ponětí o tom, kde se právě nacházíme nebo kam jedeme.

Ovšem jenom do té doby, než jsme se podél tramvajového pásu vrátili znova k dálnici číslo 58. U nájezdu Wolf odbočil doprava, přidal plyn, vjel na dálnici a začal uhánět směrem na sever.

Po chvíli zajel ke kraji, zastavil, počkal, až kolem nás prolétne několik aut, a kontroloval, jestli nás někdo nesleduje. Pak se rozjel, ujel necelý kilometr a ještě jednou zopakoval stejný manévř. Teprve potom nám

oznamil, že jsme se svých pronásledovatelů definitivně zbavili, sáhl pod sedadlo, vytáhl odtamtud mobilní telefon a podal ho spolu s papírkem, na němž byla zapsaná poznávací značka, dozadu Fredovi. Fred tu značku komusi nadiktoval, přidal k tomu nějaké pokyny a zavěsil. „Až se vrátíme, budeme mít všechno nachystané," prohlásil sebevědomě.

Wolf si vzal telefon zpátky a odbočil z dálnice k lesu. Dívali jsme se na tu tmavou masu křoví, která les lemovala. Po necelé minutě jízdy podél lesa jsme narazili na několik policejních zátarasů. Wolf zablikal třikrát dálkovými světly, opatrně je objel a odbočil na štěrkovou cestu, která se stáčela kamsi doprava. O půl kilometru dál se stromy náhle rozestoupily a před námi se objevila zelená travnatá plocha. „Fúr Fufiball," oznámil mi Fred. Jakoby na důkaz pravdivosti jeho slov se ze tmy vynořilo několik fotbalových branek.

Za nimi byly vidět čtyři vrtulníky - dva stroje typu Páve Low s rozsvícenými světly, spuštěnými motory a dlouhými tankovacími hubicemi vyčnívajícími z pravé strany trupu a dvě malé MH-6 bez ocasní vrtule a se speciálním antiradarovým povrchovým nátěrem. Vjeli jsme na měkké fotbalové hřiště, projeli jsme kolem obou velkých vrtulníků a zastavili u pravé MH-6.

170

171

Fred si s dychtivostí malého dítěte složil baret, strčil ho do kapsy v sedadle, odepnul bezpečnostní pás, vyskočil ven a pohladil rukou černý lak vrtulníku, jako kdyby laskal své oblíbené plyšové zvířátko. „Ted začíná ta pravá legrace, ja?" zakřičel do toho rámusu. Oči mu přitom hořely nedočkavostí.

KAPITOLA 13

22.22. Oblékli jsme si s Fredem tmavé nomexové kombinézy. Potom jsem vyměnil svoje tenisky za stejné adidas, jaké měl na nohách Fred, vytáhl jsem z nylonového pytle, který jsem si přivezl s sebou, nákladní popruhy, připevnil jsem je ke kombinéze a začal jsem na ně zavěšovat výzbroj. Na levý ramenní popruh jsem upoutal pouzdro na velký bojový nůž Mad Dog Taiho 3 se zubatým ostřím a přichytil jsem ho gumovými pásky a černou lepicí páskou.

Fred vrhl na tu půl centimetru silnou a skoro třicet centimetrů dlouhou zbraň nedůvěřivý pohled a zeptal se: „Nepřeháníš to trochu, Richarde? Koho se tím chystáš dneska podříznout, co?"

Zasunul jsem nůž do pouzdra a dvakrát jsem ho zkusil rychle vytáhnout, abych se přesvědčil, že v případě potřeby půjde hladce ven. „Nikoho - aspoň doufám. Ale zatím vždycky když jsem šel bez něj, tak jsem ho potom potřeboval!"

Pak jsem se věnoval dalším součástem výzbroje, kterou jsem chtěl při nadcházející akci upotřebit, nastrkal jsem je do pouzder, připevnil jsem je na popruhy a ve stoji na rukou jsem se ubezpečil, že všechno pevně drží. Věru nerad bych se dočkal toho, že budu viset na konci lana a dívat se, jak po mně sjíždí Herr Murphy, otvírá mi všechny kapsy, vyhazuje mi ven zbraně a munici a nechává mi na obranu proti nepříteli jenom mýho velkého marcinkovského pindbura. A přestože se s ním dá leccos podniknout, radši bych šel do akce i s nějakou opravdovou zbraní.

Když jsem všechno dvakrát překontroloval, prohlédl jsem ještě stočené slaňovací lano a potom jsem vylezl do vrtulníku, nasadil si sluchátka s mikrofonom, připoutal se k zadnímu pravému sedadlu a navlékl si tlusté slaňovací rukavice. Oba větší vrtulníky se mezitím za ohlušujícího řevu motorů odlepily od země a po chvíli zmizely v tmavé obloze.

172

Vzápětí se v kabině objevil i Fred. Když viděl, že jsem připravený vyrazit, usmál se, rozepnul mi ramenní popruhy a řekl: Nein, žádné slaňování nebude!"

" Pak mě vytáhl ven a podal mi speciální postroj a lehkou přilbu se zabudovaným bezdrátovým spojovacím vybavením. Vlezl jsem si do postroje, natáhl ho na sebe a pevně ho utáhl v podpaží. Fred vzal konec černého lana, které leželo stočené v kabině vrtulníku, a zahákl mi ho za postroj. Potom přešel na druhou stranu vrtulníku a udělal to samé u sebe. Nakonec sáhl pod hledí, cosi zapnul a gestem mi naznačil, že mám učinit totéž.

Nahmatal jsem páčku a přesunul ji do opačné polohy. V uších se mi okamžitě rozezněl Fredův hlas.

„Můžeme spolu mluvit," oznámil mi a poklepal prstem na přilbu a na mikrofón. „Alles geschützt - všechno je zabezpečené!"

„Fajn!" řekl jsem a přejel si rukou po postroji. „Dobřej nápad!"

„Ja. Vrtulník tak bude potřebovat méně času než při slaňování a ústup bude také rychlejší," vysvětlil. Jestli si myslíte, že ústup při použití téhle metody bude něco snadného, pak bych vám chtěl lacino nabídnout kousek mořské pláže - v Arizoně. Pokud to totiž náhodou nevíte, tak to pro nás znamená, že budeme muset chytit konec lana, které bude viset z letícího vrtulníku, připevnit ho k postroji a nechat se zvednout do vzduchu, aniž bychom přitom narazili do něčeho tvrdého nebo ostrého. Ale naštěstí mi bylo jasné, že to Fred myslel relativně. A z toho relativního hlediska měl naprostou pravdu.

Velitel KSK netrpělivě zabubnoval kotníčky prstů na stěnu vrtulníku. Stál naproti mně a díval se otevřeným průřezem do kabiny. „Achtung, Achtung! Jsi připravený, Richarde?"

Utáhl jsme si popruh u brýlí a vztyčil jsem palce u obou rukou. „Jdeme na to!"

„Maxi, Wernere - los!" zavolal Fred na piloty a zamával jim vztyčeným palcem. Vrtulník se naklonil dopředu a pomalu začal stoupat nahoru. Po pár vteřinách se lano přestalo odmotávat a i my jsme se odlepili od země.

Hned poté se vrtulník prudce naklonil a vyrazil do tmy. Fotbalové hřiště pod mýma nohama zmizelo a do nosu mi začal proudit studenější vzduch. Vystoupali jsme zhruba do tří set metrů a širokým obloukem jsme se stočili na jih a nechali jsme centrum Düsseldorfu za sebou.

173

Viseli jsme s Fredem proti sobě na pětadvacet metrů dlouhém laně a otáčeli se sem a tam jako korouhvičky ve větru. Světla na dálnici pod námi se postupně zmenšovala. Po chvíli jsem opět začal v dálce rozeznávat světlo sodíkových výbojek v centru města.

Fred se podíval na zápěstí. Zřejmě na něm měl výškoměr, protože mi do vysílačky hlásil: „Dva tisíce metrů!" Zavrtěl jsem hlavou. Fred ukázal rukou směrem na východ. „Mmmmon-heim," řekl kvůli větru a rychlosti letu trochu trhaně.

Přikývl jsem, rozhodil jsem ruce a nechal se volně unášet větrem. Takovému letu ve vzduchu se z hlediska pocitů, které člověk při něm prožívá, vyrovná jenom máloco - ještě tak volný pád při seskocích padákem z velké výšky s pozdním otevřením padáku, nebo naopak při pomalém plachtění na kluzáku u seskoků z velké výšky s brzkým otevřením padáku.

Všiml jsem si, že před námi letí oba velké vrtulníky Páve Low s naplno rozsvícenými světly.

Plán, který jsem pro nadcházející akci sestavil, byl docela jednoduchý. Stejný postup jsem použil už kdysi ve Střední Americe, a sice tenkrát když jsem velel jednotce SEAL 6 a dostal jsem za úkol zlikvidovat velitelství Fronty národního osvobození Farabunda Martího, které se nacházelo u vesnice jménem Chi-nameca, ležící na úpatí sopky San Miguel na severozápadě provincie Usulután.

Cože? Co říkáte? Já vás v tom rámusu neslyším! Ach tak - vy tvrdíte, že americké ozbrojené síly, včetně jednotek SEAL, měly účast v přímém boji proti salvadorským povstalcům od Kongresu zakázanou. To je pravda. Jenže my jsme proti nim bojovali stejně -as tichým souhlasem samého Bílého domu.

Tohle se totiž odehrávalo za Reaganovy administrativy, která byla proaktivní, pokud šlo o teroristy, a prodemokratická, pokud šlo o komunisty řízený odboj. A Ronald Reagan byl, na rozdíl od člověka, který sedí v Bílém domě dneska, opravdový vrchní velitel našich ozbrojených sil.

Šestka letěla do Salvadoru proto, že v místním vládním vojsku docházelo k únikům informací, kvůli kterým bylo doslova nemožné unést některého z partyzánských velitelů. A tak se jednou za čas, když byl hledaný objekt dostatečně důležitý, do země v tichosti dopravila nějaká americká speciální jednotka a pomohla Salvadorcům jejich problém vyřešit.

174

Věděli jsme, že náš objekt, jistý Francisco Zámora alias „co-mandante Lobo", přebývá na základně u Chinameka. Vládní vojáci - včetně elitní brigády rychlého nasazení známé pod názvem Los Panteros - se ho už několikrát pokusili unést, ale bez úspěchu. Partyzáni vždycky slyšeli, že se blíží, a Lobo stačil pokaždé vzít včas nohy na ramena. A tak jsme nastoupili my. Bylo mi jasné, že frontální útok nepřipadá v úvahu - tím bychom se jenom prozradili a Lobo by nám zase utekl. Tady bych měl asi dodat, že tenhle Lobo nechal bez řádného soudu popravit dva americké civilisty, pracovníky Agentury pro mezinárodní rozvoj, kteří havarovali se svým vrtulníkem v provincii Usulután. A jako kdyby mu to nestačilo (a přitom se už tímhle činem zařadil na můj seznam čekatelů na předčasný odchod z tohoto světa), tak ještě osel

neúrodnou půdu v provincii dvaceti až padesáti tisíci pozemních min. Vzhledem k hustotě zalidnění to znamenalo, že zodpovídal za stovky, ne-li dokonce tisíce zmrzačených dětí, jejichž prostřednictvím chtěl vyděsit venkovany a donutit je, aby zůstali doma a nechodili ven obdělávat svá políčka, což byl jediný způsob jejich obživy.

Ačkoli ve válce umírají bohužel i děti, opravdový válečník se při své krvavé práci vyhýbá obětem z řad nevinných civilistů. Když bude dvanáctiletý kluk držet v ruce kalašnikova, granát nebo jinou zbraň, odprásknu ho a nehnu přitom ani brvou. Ale nikdy bych nepokládal našlápné miny a nemrzačil děti jenom proto, abych terorizoval jejich rodiče. Aspoň ne v tomhle životě.

Jistě si tedy umíte představit, jak moc jsem toužil Loba vidět v igelitovém pytli. Ale Salvadorci ho chtěli živého, kvůli propagandě. Abychom ho mohli unést, použili jsme trik, který používali ve Vietnamu při únosech příslušníci jednotek SEAL - provedli jsme klamný manévř, kterým jsme odvrátili pozornost nepřítele.

Z Dam Necku jsem si tenkrát s sebou přivezl družstvo služebně nejstarších příslušníků Šestky ve složení Seržant Ahas, Kohout Pooster, Baby Rich, Carlosito, Zlatej Larry, Zlatej Frank a Koňskej ksicht. V Salvadoru jsme se tři ukrývali v jednom kon-spiračním domě, shromažďovali dostupné informace a dumali nad mapami a plánky.

Večery jsme pak trávili na návštěvě u armádního plukovníka fcauarda Rodrigueze. Tenhle veterán ze Zátoky sviní a bývalý Příslušník 2506. brigády, který se dal k armádě ještě v době, kdy

175

byl prezidentem John Fitzgerald Kennedy, měl dost odvahy na to, aby nás dokázal dostat do země bez vědomí zdejšího velvyslance Spojených států, neschopného puntičkářského namyšleného byrokrata jménem Reginald Nevímjak IV. Po skončení přípravné fáze nás plukovník Rodriguez potají dopravil na leteckou základnu Ilopango, která leží západně od salvadorského hlavního města.

Základně tehdy velel generál Juan Bustillo, jeden z nejtvrdějších velitelů, s jakým jsem se kdy setkal. Jednal se všemi na rovinu a byl to opravdový válečník. A s partyzány neznal slitování. Ale ani jeho lidé to s ním neměli lehké. Chtěl po nich výsledky. Týden před naším přiletem se jedna rota jeho parašutistů zdráhala vylézt na jistý kopec v provincii San Vicente, neboť se na základě obdržených informací obávala, že by tam mohly být pozemní miny.

Generál přiletěl na místo vrtulníkem, okamžitě odvolal velitele roty z funkce a osobně dovedl parašutisty nahoru na ten kopec. Tomuhle říkám vedení!

Pro naši akci nám dal generál k dispozici jeden ze svých vrtulníků typu MH-6 (v té době se jim říkalo Hughes 500). Plukovník Rodriguez letěl s námi a navigoval nás po nepříjemné trase, která nás za hluboké noci dovedla skoro až k okraji sopky, jenom kousek od polního letiště salvadorské armády v Quelepě. Tam jsme vyskákali z vrtulníku ven a začali se prodírat kosodřevinou a kličkovat mezi balvany. Trvalo nám to celou noc. Během devíti hodin jsme urazili dvacet pět kilometrů. Že to není nijak moc? Tak si to zkuste - naložte si na záda dvacet kilo a začněte pobíhat po nepřátelském území plném minových polí, od kterých nemáte žádné mapy!

V 06.50 jsme konečně stanuli u cíle - asi kilometr na západ od vesnice. Zakopali jsme se, zamaskovali své postavení a počkali jsme, až se okolní fauna vrátí ke svému normálnímu životnímu rytmu. Vedle nás vedla vyšlapaná úniková cesta, kterou jsem objevil na infračervených záběrech získaných od CIA. Po šesti hodinách čekání jsem dal pomocí vysílačky tajný signál. Plukovník Rodriguez mezitím na Ilopangu zabavil jeden huey, patřící salvadorské armádě. Hueye byly, jak si jistě vzpomínáte, nejhluchnější vrtulníky, jaké jsme v Salvadoru používali - a salvadorské hueye byly ještě hluchnější, protože létaly dennoden-
ně.

176

Plukovník se přičítal na plný plyn. Bylo ho slyšet na kilometry daleko. V zarostlé krajině východně od Chinameka provedl několik letných přistání. Z vesnice - ba dokonce i z našeho postavení - to vypadalo jako výsadek nejméně roty vládních vojáků.

Lobo ten rámus pochopitelně zaslechl také a začal utíkat na západ - přesně do těch míst, ve kterých jsem na něj spolu se svým družstvem střelců a loupežníků číhal. Jakmile jsme ho sbalili (obrazně i doslova),

Kohout Pooster zapálil dýmovnici. To byl signál, na který plukovník Rodriguez čekal. Během mžiku byl u nás. Hodili jsme zajatého partyzánského velitele do vrtulníku, vyskočili jsme za ním a zmizeli všem z očí. O tři čtvrtě hodiny později jsme přistáli rovnou na vyztužené střeše Esta-da Mayor, sídla salvadorské vojenské rozvědky.

V uších mi ještě doznívaly zlostné výkřiky velvyslance Reggie-ho a na jazyku chuť těch studených piv, které jsme toho večera doma u plukovníka Rodrigueze vypili, když vtom moje vzpomínky přerušil Fredův hlas.

„Richarde - cíl přímo před námi!" oznámil.

Podíval jsem se dopředu. Páve Lowy letěly necelý kilometr od sebe. My jsme byli kousek za nimi a o dobrých sto padesát metrů níž. Nejdřív jsme kopírovali koryto řeky, pak jsme se u přístavu nepatrně odklonili stranou a nad Rheinebrücke jsme začali klesat.

Vtom předvoj odlétl směrem na západ a náš MH-6 zůstal jako kůl v plotě a opatrně sestupoval stále níž. Za mostem s námi smýkl do strany, stočil se na východ a hned zase na sever a přehoupl se přes střechy mrakodrapů.

A potom se přímo před námi objevily obrovské hodiny s logem firmy BeckIndustrie a vrtulník se mnou házel doleva a doprava, podle toho, jak na něj působily vzdušné proudy kolem mrakodrapů.

„Připraven?" ozval se mi v uších Fredův hlas.

„Připraven!" zakřičel jsem do mikrofonu. Srdce mi přitom bušilo jako vždycky, když skáču někam naslepo.

Nebude to zrovna snadné. Pilot nás musí ve spolupráci s Fredem snést těsně nad střechu a provést vlastní shoz přesně v té chvíli, kdy ho velké kulaté hodiny, které se jednou za minutu otočí o 360 stupňů, pustí dolů.

A pak bylo najednou na všechny úvahy, předtuchy i obavy pozdě, neboť jsme se přenesli přes okraj střechy. Pilot vrtulníku

177

klesl níž a já jsem narazil do střechy tak tvrdě, že jsem si vymkl kotník a padl jsem na kolena. Současně jsem ucítil, jak se lano napíná a táhne mě ze střechy.

Naštěstí se mi podařilo zmáčknout pojistku na rychloupíná-ku. Lano se v mžiku uvolnilo a odlétlo pryč. Skrčil jsem se, překulil jsem se do strany, vyškřábal se na nohy a rozhlédl se kolem. A sakra! Necelé tři metry ode mě ležel Fred a po břiše ujížděl po střeše. Ta zatracená pojistka mu odepřela poslušnost a on se nemohl odpoutat. Skočil jsem na něj, nahmatal jsem mu na prsou přezku a pokusil se ji rozepnout. Marně. Ta zatracená bestie se ani nehnu. Mezitím se lano opět našponovalo a začalo nás táhnout k okraji střechy, a to rychlostí, která mě velmi, velmi znervózňovala. Zvedl jsem hlavu a podíval se dopředu. Do prdele! Ještě deset metrů a narazíme do obrovské parabolické antény - buď se o ni zachytíme a stáhneme vrtulník dolů na sebe, anebo jí prolétneme a uvízneme u vývodu větrací šachty, se stejným výsledkem jako v předchozím případě. To nebyly zrovna povzbudivé vyhlídky!

Musel jsem rychle něco udělat. Zajel jsem proto rukou pod rameno, vytrhl jsem z pouzdra nůž a máchl s ním do vzduchu těsně nad Fredovou hlavou. Lano se přestalo napínat a odlétlo i s vrtulníkem pryč. Právě včas, protože uplynula přesně minuta a velké hodiny se otočily kolem dokola.

Odkulil jsem se stranou a snažil jsem se uklidnit. Moc mi to nešlo, a tak jsem aspoň zůstal ležet a počkal jsem, až se mi tep zpomalí na nějakých 160 úderů za minutu. Teprve pak jsem se postavil a schoval jsem nůž zpátky do pouzdra. Fred už byl také na nohou a hledal si po těle modřiny. Sklouzl pohledem na můj nůž a zatvářil se tak, že mi bylo naprosto jasné, co si myslí.

22.42. Byl nejvyšší čas, abychom se vloupali dovnitř. Nejdřív jsem zkontroloval kamery. Měli je v každém rohu střechy. Ale všechny byly podle očekávání natočené směrem ven a dolů, aby dokázaly ohlídat zdi budovy. Těžko byste hledali firmu, která si chrání svoje sídlo i před útokem ze vzduchu. Posouvali jsme se podél okraje střechy až k vývodu větrací šachty, který ležel přímo nad Beckovou pracovním. Tam jsme se zastavili a já jsem podle plánu, který jsem nesl v hlavě, odkrokoval vzdálenost k chodbě, v níž jsem viděl ty vědátoři v pracovních pláštích.

178

Před námi byly tři ventilační vývody o velikosti zhruba šedesát krát šedesát centimetrů. Dolezli jsme k

nim a ubezpečili se, že nejsou zaminované. Pak jsem u toho prvního zkusil zvednout poklop. Ani se nehnul. Bud byl zamrzlý, anebo byl přišroubovaný zevnitř. Vyzkoušel jsem druhý - opět bez úspěchu. A stejně jsem dopadl i u třetího. A pak že to bude snadná akce! Vytáhl jsem opět nůž, strčil ho špičkou do mezery mezi poklopem a rámem a objel jsem s ním kolem dokola. Ucítil jsem, že poklop nepatrně povolil. Objel jsem ho nožem znova a zkusil jsem ho i trochu vypáčit. Nakonec se mi ho povedlo nadzvednout přibližně o dva centimetry. Fred natáhl ruku a posvítil do vzniklého otvoru minibaterkou, abychom se mohli podívat, jestli tam nejsou někde dráty.

Když objel světlem celou spodní stranu poklopu, oznámil: „Nichts! Takže vpřed, milý Richarde!"

„Jawohl, mein General!" odpověděl jsem, vytáhl jsem nůž z otvoru ven, schoval ho do pouzdra, zvedl jsem poklop a odsunul ho na stranu.

Potom jsem vzal minibaterku a posvítil jsem do šachty. Zjistil jsem, že tahle šachta nám nebude k ničemu. Vedla totiž dolů -vůbec jsem neviděl, kde končí. Také Fred strčil do šachty nos a zavrtěl hlavou. Dali jsme poklop zpátky a zkusili jsme další.

22.53. Tentokrát jsme měli štěstí - druhý poklop zakrýval elektroinstalační šachtu. Fred sundal z vesty stočené horolezecké lano s uzly a rozmotal ho. Jeden konec jsme přivázali k podstavci velkých otočných hodin a druhý shodili do šachty. Minutu nato jsem se už s odřeným kolenem protahoval zpětnou větrací šachtou a spouštěl se na umyvadlo v jednom ze záchodů ve dvacátém sedmém patře.

Ustoupil jsem stranou a pomohl Fredovi dolů na černobílou dlažbu. Pak jsme se vydali ke dveřím. Vzal jsem za kliku, zabral jsem - a nic se nestalo. Zkusil jsem to znova. Bez úspěchu. Ty zatracené dveře byly zvenku zamčený!

No samozřejmě! Já blbec jsem zapomněl, že jsme v tom vrtulníku neletěli sami, ale že se k nám potají přidal i Herr Murphy. A jsem taky pěkně sklerotik - vždyť jsem přece na vlastní oči viděl, že všechny dveře v tyhle chodbě fungují na magnetický karty, který se strkají zvenku!

A na chodbě se nacházely i panty. Tyhle elektronické zámky byly chytré - když vás pustily na kartu dovnitř, nechaly vám

179

dveře otevřené, abyste se mohli dostat i ven. Ale pokud člověk vlezl dovnitř jinudy, třeba větrací šachtou jako my, měl smůlu. A tak se znovu ptám: kdo říkal, že to bude snadné?

Ukázal jsem palcem na šachtu a podíval se na Freda. Netvářil se zrovna vesele.

23.07. Rozřízl jsem silikonové těsnění na zadní straně větrací mřížky, zvedl jsem ji a odsunul ji do šachty. Vzniklým otvorem jsem se pak spustil do chodby, kterou jsem procházel toho dne odpoledne. Fred za mnou. Rozhlédli jsme se kolem. Světla sice stále svítila, ale zdálo se, že nikdo není doma. Po televizních kamerách jsem pátral už předtím, takže jsem věděl, že tam žádné nejsou. Přesto jsme se pohybovali velmi opatrně a dávali jsme pozor na tlakové spínače a jiná nepříjemná zařízení, která by dokázala ztropit poplach a přivolat uniformovanou ostrahu.

Přede dveřmi od místnosti, do níž jsem se chtěl vloupat, jsme se zastavili. Ukázal jsem rukou na panty a vytáhl z vesty vyrážecí trn a paličku. Tohle bude hračka: vyrazíme panty, odsuneme dveře na stranu a vlezeme dovnitř.

Natáhl jsem se k hornímu pantu, ale než jsem stačil zvednout paličku, Fred mě chytil rukou za rameno. Potom vytáhl minibaterku, rozsvítil ji a pozorně si všechny panty prohlédl. Když zvedl hlavu, měl ve tváři zachmuřený výraz. „Elektrický," zašeptal a namířil prst na prostřední závěs.

Sklonil jsem hlavu a uviděl jsem tenký svazek drátů.

„Jakmile je přerušíš, alles kaput!" řekl Fred.

Měl pravdu. Byli jsme v koncích.

Svezl jsem se na podlahu, opřel jsem se zády o zeď a proklínal osud. Herr Murphy mě zase jednou doběhl a já jsem s tím nemohl nic udělat.

A právě v takových chvílích se mi, přátelé, zjevuje duch Roye Boehma a dává mi svoji žabáckou inspiraci. Roy zápolil s panem Murphym přes třicet let a ani jednou s ním neprohrál.

A tak jak jsem tam seděl, najednou se mi v uších ozval Royův hlas. „Útočit, útočit, útočiti" zněla Royova rada. Vyskočil jsem na nohy.

Bylo to tak prosté, že vůbec netuším, proč jsem na to nepřišel hned. Došel jsem k prvnímu starožitnému

psacímu stolu, na který jsem narazil, vypáčil jsem u něj velkou prostřední zásuvku a prohledal jsem ji. Když jsem v ní nic nenašel, přesunul jsem se k dalšímu stolu. Fred na mě nechápavě zíral.

180

Ovšem jenom do té doby, než jsem našel to, co jsem hledal -magnetickou kartu.

Zamával jsem jí Fredovi před očima. „Unser Schlüssel - náš klíč!" oznámil jsem mu plný hrdosti na svůj nápad i na svoji znalost němčiny.

Potom jsem kartu vzal, projel jsem s ní čtecím zařízením u dveří... a nic. Zkusil jsem to znova. A zase se nic nestalo. V té chvíli mě napadlo, že Herr Murphy mi možná narušil ten pečlivě připravený plán akce víc, než jsem předpokládal.

Ale pak jsem si uvědomil, že když jsem odpoledne kolem těch dveří s nápisem VSTUP ZAKÁZÁN! procházel, jasně jsem viděl, že to trojici v modrých pláštích otvírá svou kartou obyčejná sekretářka.

Závěr? Měl jsem prostě špatnou kartu. Došel jsem proto k dalšímu psacímu stolu v pořadí a vypáčil jsem u něj zásuvku. Přitom jsem ve tmavém dřevě zanechal hluboké jizvy jakožto projevy své horlivosti. Teď si možná myslíte, že to ode mě byla neopatrnost. Kdepak, přátelé - říkal jsem přece, že tu po mně musí zůstat trochu nápadnější stopy, aby Lothar Beck věděl, že jsem mu tady slídlil. Zrovna jsem se chystal vypáčenou zásuvku prohledat, když vtom jsem zaslechl sice slabé, přesto však zřetelné cvaknutí.

Zároveň mi v uších zaburácel Fredův hlas. „Richarde, Richarde - jde sem ostraha!"

Už jsem to sice jednou povídal, ale risknu to a řeknu to znova - snad si o mně nebudete myslet, že se opakuju jenom proto, abych tuhle knížku trochu natáhl. Až jednou konečně pana Murphyho potkám, na místě ho zabiju, hajzla jednoho ztracenýho!

Opatrně jsem zavřel zásuvku a doufal jsem, že rýha, kterou jsem udělal na jejím čele, nebude na první pohled vidět. Sice jsem chtěl, aby se našla, ale později, rozhodně ne už teď.

Neměli jsme se kam schovat. U psacích stolů chyběly čelní desky - ty ztracený stoly se hodily spíš někam do knihovny než do kanceláře.

Asi deset metrů od nás byl pánský záchod. Nacházel se v opačném směru, než v jakém se k nám blížila stráž. Ukázal jsem na něj a zamával jsem magnetickou kartou. Doběhli jsem ke dveřím s nápisem HERREN Protáhl jsem kartu čtečkou a zabral jsem za dveře.

181

Dveře byly stále zamčené. Znova jsem projel kartou v drážce. A opět bezvýsledně.

Po mně to zkusil Fred a dopadl úplně stejně jako já.

Dobře, a co takhle nějaká rovnoprávnost? Popadl jsem kartu, strčil jsem ji do čtečky u dveří s nápisem DAMEN a vzal jsem za kliku. Dveře se otevřely. Vklouzli jsme dovnitř, našli jsme potmě dvě kabiny, vlezli do nich, postavili se na záchodovou mísu a se zatajeným dechem jsme čekali.

Připadal jsem si jako blázen - jako děcko, které si šlo hrát na schovávanou a vzalo si k tomu přilbu a hromadu hraček. Když jsem to řekl Fredovi, zasyčel na mě: „Sei still - bud' zticha!"

23.23. Čekali jsme a čekali a čekali. Začínalo mě to už otravovat. Není to zrovna pohodlné, když se člověk musí krčit na záchodové míse, obtěžkaný patnácti kilogramy výzbroje a výstroje. Bylo mi horko a svaly mi začínaly tuhnout, protože jsem už moc dlouho setrval bez hnutí v jedné poloze. Snažil jsem se proto myslet na něco jiného. V duchu jsem si také opakoval, že jsem na tom ještě relativně dobře. Horší by bylo, kdybych musel trčet třeba v ledové vodě nebo ve stoce v nějaké zemi pátého světa, ve které by mě ožíraly komáři velikosti vázek.

23.40. Zaslechli jsme nějaké hlasy. Blížily se k nám. Posunul jsem si přilbu na stranu, abych je lépe slyšel. Strážní si dávali na čas. Ale to jsou celí Němci - když už něco dělají, tak pořádně.

23.43. Slyšel jsem, jak se otvírají dveře od pánského záchodu. Chvilku bylo ticho. Pak se ozval tlumený hovor, kterému jsem nerozuměl, a dveře se opět zavřely.

Vzápětí se s hlasitým cvaknutím otevřely dveře od dámského záchodu. Zatajil jsem dech. Do místnosti pronikl pruh světla a poté se na stropě rozsvítily zářivky. Zamrkal jsem a doufal jsem, že strážný neslyší, jak mi oční víčka létají nahoru a dolů. Potom se ozvalo šoupaní bot po dlažbě a před kabinkou se objevil pár nablýskaných černých šněrovacích bot a manžety šedých kalhot.

„Alles in Ordnung?" zeptal se ode dveří druhý strážný.

„Ja," odpověděl Herr Šněrovací boty. Teď byste se mohli spolu se mnou ušklíbnout, protože víte, že alles

rozhodně in Ordnung není. Radši jsem ale neudělal nic, čím bych se mohl prozradit, jenom jsem nehybně stál a čekal.

Herr Šněrovací boty se už už chystal odejít, ale najednou se zastavil - přímo přede mnou. Podíval jsem se na podlahu a hned jsem pochopil, co se mu nezdá.

182

Dovolte, abych vám to vysvětlil docela jednoduše: na stropě nad každým umyvadlem bylo světlo. A já jsem velký žabák a vrhám dlouhý, souvislý žabácký stín. A na tom záchodě jsem vrhal stín, který přesahoval zeď kabinky - siluetu, která neodpovídala záchodové míse. A Němci jsou, jak víte, při své práci pečliví. v

Herr Šněrovací boty se otočil ke mně čelem a zhluboka se nadechl. Na nic jsem nečekal a vrhl jsem se dopředu. Jenže jsem zachytil nohama o mísu a málem jsem ztratil vědomí, protože Herr Šněrovací boty přesně v tom okamžiku prudce otevřel dveře a trefil mě jejich hranou do čela.

A do prdele! Chudák Dickie! Řeknu vám, že jsem v té chvíli mohl dělat astrologa, protože jsem viděl víc hvězd, než kolik jich je na obloze.

Ale ani tahle malá nehoda mě nezastavila. Hrábl jsem po něm, chytil ho za to modré sako a pustil se do něj. Herr Šněrovací boty vyvalil překvapením oči. Zřítíli jsme se na dlážděnou podlahu a nadělali přitom spoustu rámusu. Koutkem oka jsem mezi hvězdičkami zahlédl Freda. Proběhl dveřmi a zmizel na chodbě. Vzápětí jsem odtamtud zaslechl tlumené žuchnutí a věděl jsem, že druhý strážný už nestihne udělat nic, co by mohlo ohrozit naše zdraví nebo pohodlí.

Ale měl jsem se radši starat o sebe a hlavně o svého protivníka. Herr Šněrovací boty využil mojí chvilkové nepozornosti, převzal iniciativu a pokusil se mi vykroutit ze sevření a sáhnout rukou za opasek, aby mě mohl něčím praštit nebo postříkat.

S rukama i nohama navzájem propletenýma jsme se kutáleli po podlaze a snažili se získat jeden nad druhým nějakou výhodu. Nechtěl jsem toho chlapa zabít, protože jsem to nepovažoval za nutné - a také to nebylo účelem téhle akce. Vždyť oba strážní dělali jenom svoji práci, a proč by tedy měli doplácet na to, že máme s Lotharem Beckem nějaké nevyřízené účty? A kromě toho, kdybychom je zabili, celá akce by byla k ničemu. Chtěl jsem Bečka vyprovokovat, a takhle bych dosáhl jediné toho, že zavolá policajty, protože mu někdo při obyčejném vloupání zlikvidoval dva strážné.

A proto jsem se držel zpátky, přestože to nebylo vůbec lehké, věřte nevěřte, takové válení se po tvrdých dlaždicích v neforemné, hranaté a patnáct kilo těžké bojové výstroji a výzbroji není zrovna nejpohodlnější! A toho rámusu, co při tom člověk

183

nadělá! Navíc nikdy neví, co se stane, když to co nejrychleji neukončí. A tak jsem zabral, vyšvihl jsem se nahoru, napřáhl jsem se a praštil strážného do čela tak silně, až mu hlava narazila na tvrdou podlahu. Okamžitě znehybněl. Zkusil jsem mu nahmatat pulz. Byl tam a byl silný. Ale podle tlumeného dechu a měkkého místa na lebce jsem poznal, že jsem mu přivodil pořádný otřes mozku.

Jeho smůla. Vyškrábal jsem se na nohy a vydal se hledat Freda.

Našel jsem ho v chodbě. Právě svazoval na rukou i nohou druhého strážného, který byl rovněž v bezvědomí. „Seš v pořádku?“ zeptal jsem se.

Fred zvedl hlavu a začal si mě prohlížet. Nakonec přikývl. „Ano, ale on viděl mou tvář, Richarde! A přesto ho nemohu zabít!“

To byla špatná zpráva. U mě nevadilo, že mě strážný viděl, protože jsem stejně chtěl, aby po mně Beck šel. Ale Fred té situaci dodal úplně jiný rozměr. Na dva cíle se totiž zpravidla útočí lépe než na jeden, zvláště pokud je některý z nich omezený politikou. A Fred byl svázaný celou řadou politických omezení, na které jsem se já mohl, upřímně řečeno, srdečně vykašlat. Ale nedá se nic dělat - budu muset vzít tyhle nové okolnosti v úvahu a upravit podle nich svoje plány.

Fred se pomalu postavil a začal metodicky prohledávat nehybného strážného. Netrvalo dlouho a v ruce se mu objevil univerzální klíč v podobě magnetické karty. „A teď musíme schnell machen!“ ucedil skrz zaťaté zuby a snažil se v sobě najít novou energii pro další činnost.

Přistihl jsem se, že dělám totéž. Navíc jsem se pokoušel rozhybat svoje zjizvené, otlučené a už ne tak mladé tělo. Můj vztah k bolesti dobře znáte, takže vám můžu říct, že tenkrát jsem si připadal zatraceně

naživu. A teď něco pro vaše poučení. Takovéhle akce jsou pro mladé. A třebaže jsme s Fredem duší mladí a pokud jde o střelení a loupení, dokážeme udržet krok s většinou mladých žabáků, naše staré omláčené tělo už nereaguje tak dobře, jako když jsme byli ti nevybouření a věčně žízňiví poručíci na ostrově Svatého Tomáše.

184

KAPITOLA 14

00.03. Pootevřel jsem dveře od záchodu, vklouzl jsem dovnitř, omotal jsem nehybného strážného lepicí páskou a sebral jsem mu pepřový sprej, vysílačku a všechny magnetické karty. Potom jsem se vrátil na chodbu. Že jsem ho tam nechal ležet v bezvědomí? No a co? Snad si nemyslíte, že tam takhle zůstane navždycky!

00.04. Vyzkoušeli jsme všechny karty, které měli oba strážní u sebe - bezvýsledně. Začínalo jít o čas a dveře od místnosti, do které jsme se chtěli dostat, byly pořád zamčené. Sakra! Každou chvíli se někdo po těch strážných začne shánět, a když se mu neozvou, vydá se je hledat - a bude přesně vědět, do kterého patra má jít, protože Němci jsou, jak už jsem několikrát říkal, zatraceně metodický národ.

00.07. Rychle jsem došel zpátky k psacímu stolu číslo tři - k tomu, který jsem vypáčil těsně předtím, než nás strážní vyrušili. Uvědomil jsem si, že právě za tímhle stolem seděla ta fešná sekretářka, která otvírala dveře té trojici v modrých pláštích. V prostřední zásuvce jsem našel magnetickou kartu. Popadl jsem ji, doběhl jsem k zamčeným dveřím a protáhl ji čtecím zařízením. Vzápětí jsem uslyšel jemné cvaknutí.

Otočil jsem kulatou klikou, otevřel jsem dveře dokořán, postrčil jsem Freda dovnitř, vešel hned za ním a potíchu jsem dveře zase zavřel.

00.08. Vytáhl jsem z kapsy svítilnu a přešel jsem světelným kuzelem po místnosti. V porovnání s luxusem okolních kanceláří vypadala velmi chudě. Veškeré její zařízení totiž tvořilo pět kovových stolů - na každém stál počítač - řada skříněk se zásuvkami - z toho dvě s číselnými zámky - a velká nástěnná deska.

Začali jsme u těch skříněk. Vypáčil jsem první z nich a odložil jsem nůž na volnou plochu nahoře na skřínce, abych ho měl stále po ruce. Pak jsem se pustil do prohledávání vrchní zásuvky. Byla plná formulářů a jakýchsi kartotéčních lístků, srovnaných pečlivě v očíslovaných deskách.

„Co to je?“ zeptal jsem se šepem Freda.

Velitel KSK se přesunul od nástěnky ke skřínce a nahlédl do otevřené zásuvky. „Nevím. Ale vypadá to, že je to rozříděné podle poštovních směrovacích čísel,“ odpověděl. Strčil si mini-

185

svítilnu do pusy, chytil ji mezi zuby a začal se rychle prohrabávat tlustými fascikly. „Myslím, že je to nějaká politická databáze!“ řekl po chvíli.

Přenechal jsem skříňky Fredovi - ten bude vědět lépe než já, co má hledat - a obrátil jsem svoji pozornost k počítačům.

Teď si asi říkáte, že to bylo zbytečné. Nikdo by přece nenechával v počítači důležité materiály bez toho, aby je nějak zabezpečil, a sice buď pomocí nějakého šifrovacího programu, anebo minimálně nějakým heslem.

Vážení čtenáři, vítejte v reálném světě, v němž hraje prim lidská neopatrnost a hlavně pohodlnost. Ať už se jedná o zápisy z jednání v Bílém domě či o telegramy ministerstva zahraničí nebo o plány nejtajnějších akcí Pentagonu, skoro pokaždé jsou tyhle materiály uloženy v počítačích bez jakékoli ochrany. Lidem vadí, když si musejí pamatovat hesla. Často to dopadá tak, že si je poznamenávají na papírky a ty nechávají někde ve stole. Nebo si práci s počítačem ulehčují tím, že všechny vestavěné ochrany prostě zruší. Jenže takové prostředí bývá potom pohodlné nejenom pro uživatele, ale i pro lidi, jako jsem já.

A tak to navzdory mým chatrným znalostem němčiny netrvalo dlouho a našel jsem dokument, který Fredovi způsobil doslova šok. Počítač byl vybavený interní mechanikou ZIP. Stiskl jsem tlačítko a ejhle! - z mechaniky vyjelo médium. Vzal jsem tu sto-megabajtovou disketu do ruky a prohlédl jsem si ji. Na štítku byla napsaná dvě slova: VARIANTA DELTA. Bez váhání jsem ji strčil do kapsy u blůzy.

00.15. Zdálo se mi, že jsme v té místnosti už celou věčnost. Fred se probíral složkami tak rychle, jak jenom mohl. Já jsem mezitím objevil další tři zipky - všechny skončily opět v kapse.

00.16. Viděl jsem, že se náš čas chýlí ke konci. Fred se totiž potřetí během půl minuty podíval na hodinky a poté na mě. „Musíme jít, Richarde! Za tři minuty je tady vrtulník!“ „Jawohl, mein General!“ Do prdele, to budeme mít opravdu co dělat! Začal jsem rychle vypínat počítače. 00.20. Doběhli jsme zpátky na střechu a přikrčili se v září obrovského otáčejícího se kotouče. Od Rýna se ozývalo burácení obrovských motorů obou vrtulníků Páve Low. A pak se u severozápadního okraje střechy najednou objevil MH-6 se spuštěnými lany.

186

Dosprintoval jsem k tomu na pravoboku, chytil jsem jeho konec, upnul jsem ho hákem do postroje, objal jsem ho oběma rukama a pověsil se na něj.

Fred doběhl k lanu na levé straně... a zjistil, že zůstalo uříznuté přesně v tom místě, ve kterém jsem do něj při přiletu sekl nožem, abych ho osvobodil

„Halt-halt-halt!“ zakřičel jsem do mikrofonu na přilbě a doufal jsem, že se mi ten krám při té rvačce na dámských záchodech nerozbil. Potom jsem spustil nohy na střechu, zmáčkl jsem pojistku a překulil se pod lyžinami vrtulníku na druhou stranu.

„Frede, tady!“ zařval jsem, popadl jsem Freda za postroj a odtáhl ho na pravobok. „Pilote, o metr níž, dělej!“

Bůh existuje. Víím to, protože jinak by ten mikrofون nemohl fungovat. Vrtulník sestoupil o metr níž.

Popadl jsem prověšený kus lana, protáhl jsem ho Fredovi pod popruhy na prsou, omotal jsem ho jednou kolem něj a konec jsem zahákl znova za svůj postroj.

A vtom jsem si uvědomil - když jsem rukou zavadil o prázdné pouzdro - že jsem nechal svůj krásný velký bojový nůž ležet na té skřínce se zásuvkami. Ale už se s tím nedalo nic dělat. Škubl jsem vztekla za lano a zakřičel do mikrofonu: „Raus-raus-raus! Padáme odtud!“

Jenže to se snadno řekne a hůř provede. Dovolte mi, abych vám při téhle příležitosti připomněl jeden ze základních fyzikálních zákonů podle Profesionálního válečníka, který zní: Každá akce vyvolává odpovídající reakci.

Aha, vy to chcete vysvětlit.

Řeknu vám to stručně a jasně. Když jsme s Fredem viseli každý na jedné straně vrtulníku, jeho pilot s ním mohl snadno manévrovat. Kdežto teď jsme se oba najednou houpali nebezpečně blízko pod pravou lyžinou a naše celková hmotnost včetně výzbroje a výstroje činila něco přes dva metráky

Pro naši situaci z hlediska aerodynamiky existuje přesný technický termín, a sice „průser“.

Ne že by pilot nemohl takhle s námi letět. Ta zatracená MH-6 patří mezi nejstabilnější vrtulníky na světě.

V roce 1989 jsem při ^vazi do Panamy na vlastní oči viděl, jak byla jedna z jejích starších verzí (označená jako AH-6) zasažená střelbou ze země, a přesto se dokázala udržet ve vzduchu. Tenkrát jsem už nebyl Pnslušníkem Navy a čekal jsem, až budu moci nastoupit do fe-

187

derálního vězení v Petersburgu, ve kterém jsem si měl odpykat jednoletý trest. Abych si vydělal pár dolarů a mohl si zaplatit právníka, přijal jsem nabídku jedné nejmenované státní instituce a vydal jsem se unést hlavního pokladníka Mannyho No-riegy a izraelského špiona, jemuž jsme dali krycí jméno Ehud.

20. prosince jsem za hluboké noci vpadl k Ehudovi do bytu, jenže můj objekt už stačil mezitím upláchnout a vzít s sebou dva pytle peněz. DIA (Ouha, právě jsem se podřekl! Ale co, aspoň víte, kdo si mě najal.) odhadovala, že v nich byly směnky v hodnotě přes dvě miliardy dolarů. A jak se Ehud dozvěděl, že po něm jdu? Jednoduše - později jsme zjistili, že ho zavčas varovali jeho bývalí kolegové z izraelské zpravodajské služby Mossad.

Když člověk přijde o primární cíl, měl by mít vždycky v záloze nějaký cíl sekundární. Ten můj se jmenoval Calderón a byla to chodící prádelna špinavých peněz, kterou chtěli vyslechnout analytici DIA. A tak jsem shodou okolností (rozumějte kvůli panu Murphymu, který mě zase jednou doběhl) skončil kousek od věznice Modela, v níž příslušníci Delt Force právě osvobozovali amerického zajatce jménem Muse, jehož chtěly Noriegovy gorily popravit.

Když se AH-6 s Deltou zvedla ze střechy věznice, Panamci na ni začali pálit o sto šest ze všeho, co měli po ruce - M-16 počínaje a pancéřovými pěstmi konče. Ale malý vrtulník nepadl jako kámen k zemi, jak to v podobných případech dělávají black-hawky a páve lowy. Pasažéři v něm sice utržili spousty boulí a

šrámků, ale všichni přežili, včetně zachráněného amerického zajatce.

Nicméně je jasné, že nerovnoměrné zatížení působí vrtulníku potíže, zejména pokud se k tomu přidají ještě větrné poryvy a vzdušné proudy, které se vyskytují nad městskou zástavbou. Cítil jsem, jak pilot zápasí s řízením, a u kraje střechy jsem radši skrčil kolena. Cesta zpátky prostě nebyla ani zdaleka tak příjemná jako cesta k BeckIndustrie.

01.45. Přistáli jsme ve Stadtwaldu a přestoupili jsme do jednoho z větších vrtulníků. Pak jsme se opět vznesli k obloze a po osmadvaceti minutách jsme se snesli na přistávací plochu v areálu KSK.

Když za námi dorazili moji a Fredovi střelci, byli jsme už s Fredem ponořeni do materiálů, které jsme si s sebou přivezli.

188

Čím déle jsem se do nich díval, tím víc se mi to přestávalo líbit. Kdybych vám to měl všechno vysvětlit dopodrobna, musel bych na to vynaložit pár tisíc slov. Tolik času ale nemáme, a proto mi dovolu, abych vám to vyložil pomocí dvou základních faktů.

- Fakt číslo jedna: Beckovi analytici se domnívali, že nastal ten pravý čas, aby krajně pravicové, ultranacionalistické Německo obnovilo svoji politickou a hospodářskou moc nad evropským kontinentem. Jejich analýzy dokazovaly, že Rusko je příliš slabé a příliš roztržité, než aby mohlo Německo nějak vážně ohrozit, a zbytek Evropy se v politickoekonomických záležitostech nechal dosud vždycky vést Německem.

- Fakt číslo dvě: Jedinou reálnou hrozbu vůči téhle nové německé hegemonii představovaly Spojené státy. Jenže ty, tvrdily dále analýzy, věnují v současné době pozornost něčemu úplně jinému, a to se v časovém horizontu tři čtvrtě roku až rok nezmění. Jejich domácí scénou hýbe řada významných událostí (hlavně skandál v Bílém domě a prezidentské volby). A zahraniční politika se zabývá jinými problémy: neustálou krizí na Dálném východě (narůstající moc Číny, chřadnoucí japonská ekonomika a vleklé spory mezi Indií a Pákistánem), Blízkým a Středním východem (Izrael a Palestina, Írán a Irák, Sýrie, Jordánsko) a novými a nebezpečnými zárodky krizí v oblasti Kaspického moře (Íránem podněcované protizápadní nálady na širokém území s obrovskými ložisky ropy, které se táhne od Gruzie až po Turkmenistán).

Ale jak, ptáte se (ano, slyším, jak tam vzadu vykřikujete), se chce Lothar Beck spolu se svými spojenci dostat v Německu k moci? Vždyť v zemi dneska panuje demokratické zřízení a provést puč už není tak snadné.

Máte pravdu. Ale i na tuhle otázku existuje odpověď. Tak především, Německo stále trpí následky svého sjednocení. Když do Berlína přijel George Bush a řekl: „Pane Gorbačove, strhněte tuhle zeď!“, většina lidí si zřejmě neuvědomila, že kromě spousty kladů přinese tenhle krok rovněž spousty záporů. Zatímco západní Německo během těch padesáti let po válce prosperovalo, na Východě řádili Sověti a komunističtí vychcánkové typu Heirize Hochheizera, kteří zemi plenili a otročili její lid. Připojení rozlehlého a zaostalého východního Německa proto způso-° Pro hromadu lidí nečekané potíže.

Nezaměstnanost prudce

189

stoupala a dodnes se drží velmi vysoko. A na druhou stranu v Německu žijí a pracují statisíce cizinců. Země se stala útočištěm Turků, Řeků, Kurdů, Rumunů, Bulharů, Chorvatů a dalších národností. A proti těmhle zahraničním dělníkům se zvedla vlna odporu, která je v Němcích ostatně hluboko zakořeněná.

Tentokrát byla tak velká, že na ni v uplynulých pár letech doplatilo životem hned několik cizinců.

Další problém představuje současná německá vláda. Vítězná strana nezískala ve volbách prostou většinu, a musela proto vytvořit koalici s levicovou Stranou zelených.* Kdyby někdo dokázal uvedených skutečností využít a rozdmýchal by občanské nepokoje, mohl by se pod záštitou nějaké pravostředové politické strany ujmout vlády. A já jsem díky svým výzkumům už věděl, že Lothar Beck má rozsáhlé styky v politice, průmyslu i ve vládě, nemluvě o všech těch ultranacionalistických skinhe-adských organizacích a dalších asociálních živlech. Pokud by je dokázal všechny najednou spojit, mohl by opravdu dosáhnout svého odporného cíle.

A přesně to jsem objevil na zipce, kterou jsem si z BeckIndu-strie odnesl - na té, která nesla označení VARIANTA DELTA.

Varianta Delta byl totiž tajný plán jakési bleskové války - převratu, který měl jednou ranou svrhnout německou vládu a, cituji, „prostřednictvím krve a ohně otočit kormidlem německých dějin“.

K oné krvi a onomu ohni měly dopomoci zbraně a munice ukradené jak z německých, tak i z amerických vojenských objektů. Aha, tak teď už víme, proč se objevily ty pokusy o průnik do našich objektů, které vyšetřuje John Suter!

A nyní přichází na řadu ta nejhorší zpráva. Podle zmíněného plánu měly být vybileny všechny POMCUSy, které se podaří odhalit - se zvláštním důrazem na skladiště obsahující atomové destrukční nálože.

Do prdele! Oni vědí o našich kapesních atomovkách! Jako by nestačilo, že si Beck už nakradl bůhvíkolik zbraní a techniky! Ze by se zmocnil ještě nějaké ADN?

Zelení, jak jistě víte, jsou v podstatě proti NATO a chtěli by naprosté odzbrojení a rozpuštění všech armád světa. Jedná se o stejné politicky a ekologicky korektní - a stejně tak nedůvěryhodné - typy, jako je současný viceprezident USA Albert Gore.

Samozřejmě že ano! Jenom si vzpomeňte na rozhovor s Hein-zem Hochheizerem, tím bývalým agentem Stasi, kterého jsem zajal na Kuz Emequ! Pamatujete si, co mi tehdy řekl?

Ze ne? V tom případě buďte rádi, že mám s vámi svatou trpělivost a přetočím vám ten film o kus zpátky.

Ten mrňavý Něm-čourek přece tenkrát prohlásil, že tu ADN, kterou prodával Chá-lidovi, koupil od gruzínského mafiána jménem Gabliani a ten ji zase získal v Düsseldorfu od nějakého Němce.

Zíral jsem na monitor a Fred mi nakukoval přes rameno a pomáhal mi s překladem textu. A co jsem se dozvěděl?

Zjistil jsem, že mám na výběr ze dvou možností. Ani jedna nebyla zrovna příjemná. První se týkala Franze Ulricha. Třeba ten bývalý příslušník GSG-9 okrádá svého šéfa a za peníze, které utrží z prodeje ukradených věcí, si kupuje kokain. A co svému šéfovi mohl ukrást? Například jednu ADN, kterou posléze prodal gruzínskému mafiánovi Gablianimu. Jestli je to pravda, pak víme, že Lothar Beck má k dispozici ještě další ADN - možná také dvě, nebo dokonce tři. Druhá možnost byla ještě horší. Ireba ty americké ADN prodává sám Lothar Beck a prodává je lidem typu Gablianiho, protože ví, že Gabliani je zase prodá teroristům, jakým byl Chálid.

Hrozná představa! A třebaže jsem chtěl věřit tomu, že Franz je prostě jenom zkorumpovanej, chamtivej hajzl, kterej za peníze zrazuje svého šéfa úplně stejně, jako zrazoval Rickyho Wegene-ra a GSG-9, jako pravděpodobnější se mi vzhledem k té společné fotografii Bečka s Ulrichem a Chálidem, pořízené v Silber-mieze, jevila možnost, podle níž by za celou touhle akcí stál Lothar Beck a Franz Ulrich by byl jenom jakýmsi výkonným orgánem.

Dále mě napadlo tohle: když máme disketu s označením VARIANTA DELTA, musí existovat ještě nejméně další tři varianty - ALFA, BETA a GAMA - což Fredovi způsobovalo prvotřídní hlavybol. A protože Delta je z nich nejdrsnější, v ostatních případech se zřejmě jedná o tajné spolky a spiknutí. A bude na Fredovi, aby je dokázal odhalit.

Ale to je jeho problém. Já zase musím co nejvíc těchto informací předat generálovi Crockerovi - a to co nejrychleji. Protože ja, jak už jsem ve svých knihách několikrát říkal, nejsem žádný politik, ale válečník.

O politickou stránku věci se proto bude ^uset postarat generál.

190

191

Zatímco jsem podával hlášení, moji lidé si od Freda vypůjčili mobilní telefon a zmizeli nám z očí. Nechtěl jsem, aby zůstali Fredovi na krku - ten měl už takhle svých starostí dost a dost. A nechtěl jsem je poslat ani na jih, pod křídla plukovníka Johna Sutura, protože naše bitva se odehraje tady, ne u Stuttgartu.

A tak si mých sedm veselých zabijáků vzalo karavan, mercedes a obě motorky a vydalo se s

Bumerangem coby velitelem nenápadně sledovat Lothara Bečka a Franze Ulricha. To plížení a slídění jim jenom prospěje (čím intenzivnější výcvik, tím lepší dovednosti) a udrží je po dobu mojí nepřítomnosti v uctivé vzdálenosti od hospod a barů.

Nepřítomnosti? Ano, přesně tak. Jak asi víte, předseda Sboru náčelníků štábů má vlastní kryté spojení.

A nejen on - stejné spojení slouží všem náčelníkům štábů ozbrojených sil USA. Díky němu můžou mluvit jak mezi sebou, tak i s politiky, aniž by je mohla odposlouchávat NSA nebo nějaká jiná z oné abecedně

pestré škály našich tajných služeb.

Věděl jsem, že jedno takové zařízení se nachází u velitele Armády USA pro Evropu. Ale kdybych ho chtěl použít, musel bych nejdřív absolvovat dobře známou překážkovou dráhu. Ne. Budu se k němu muset dostat potají.

Což znamená, přátelé, že musím odjet do Londýna. A navštívit vrchní velitelství námořních sil USA v Evropě, na kterém vládne Démon Eamon.

Já vím, že to nebude bez rizika. Za prvé, Eamon mě nemá zrovna v lásce (a to je zatraceně slabé slovo!). A za druhé, odjezdem do Londýna se zároveň vzdávám možnosti honu na Bečka s Ul-richem a těmi ADN, které určitě mají. To by byla rubová strana mince. A teď ta lícová: Londýn znám naštěstí jako svoje boty, takže bych mohl k Eamonovi proniknout takřka nepozorovaně.

Chcete vědět proč? Inu, protože na vrchním velitelství námořních sil USA v Evropě neboli CINCUSNAVEURu pracuje jistý Hans Weber, jeden z těch námořníků ze staré školy, kteří tvoří moji soukromou bezpečnostní síť a kteří mě už nesčetněkrát zachránili před kárným řízením nebo válečným soudem.

S Hansem jsem se poprvé setkal na palubě válečné lodi Jo-seph K. Taussig. Byl jsem tenkrát ještě úplně zelený podporučík a Hans byl jenom bezvýznamný vytáhlý střelmistr. Co do postavení jsme si neměli co vyčítat - oba jsme stáli sotva o stupínek výš než ukoptěná saze.

192

Dneska už začínám šedivět a ta druhá ukoptěná saze to dotáhla až na vrchního loďmistra, tedy na nejvyšší hodnost, jaké může řadový námořník dosáhnout. Před šesti lety byl Hans odvelený do Londýna a dokázal zde přežít tři naprosto odlišné admirály, což znamená, že uměl všechno zařídit vždycky na jedničku a potichu. Jeho rohová kancelář, která se nacházela kousek od pracovny vrchního velitele, se sice nemohla pyšnit velkým prostorem ani sbírkou anglických starožitností, ale zato měla lepší výhled na Grosvenorské náměstí než většina admi-rálských bytů. Navíc to byla navlas stejná kancelář, v které kdysi pobýval generál Dwight D. Eisenhower, když plánoval vylovení spojenců v Normandii.

A tak jsem strčil disketu s nápisem VARIANTA DELTA do kapsy, přehodil jsem si přes rameno malý pytel na vystroj, rozloučil se se svými lidmi srdečným „Polibte mi všichni prdel!“, uvelebil jsem se na zadním sedadle Wolfova velkého BMW a zamířil do Frankfurtu. Tam nastoupím do prvního civilního letadla, které poletí do Londýna. Celé cvičení bude trvat sotva jeden den. A až se vrátím, tak se všichni společně vydáme na lov.

KAPITOLA 15

Celý rozlámaný, zkroutený a utahaný jsem vylezl ze stanice metra. Bůh cestování evidentně usoudil, že mám zřejmě příliš pohodlný život, a proto mi uchystal hotové peklo. Z původně lehkého skoku z Frankfurtu na Heathrow se stal šestihodinový horor. Nejdřív jsme strávili na pojezdových drahách tolik času, až jsem se začal bát, že budeme rolovat snad až do Londýna. Potom pilot zajel ke kraji, zastavil a hodinu a půl nechal běžet motory naprázdno, aniž se namáhal cestujícím sdělit, co se děje. Pak se vrátil zpátky k východu a hodinu a čtvrt jsme museli v letadle čekat, než nám mechanici opraví nějakou závadu na podvozku. Když jsme poté doplnili palivo, zjistili jsme, že jsme mezitím přišli o místo na startovací dráze, a museli jsme počkat dalších osmašedesát minut, než jsme mohli konečně vzlouznout za jeden zelený boeing 747 patřící saúdskoarabským aerolinkám. Jestlipak jste to sčítali, přátelé? Že ne? V tom případě vězte, že naše zpoždění na startu činilo přesně 233 minut, tedy necelé čtyři hodiny.

193

Let do Londýna trval další hodinu a půl - plus ještě šestnáct minut pojíždění, plus dalších šestnáct minut čekání na to, až se pozemnímu personálu British Airways povede přimontovat k průlezu letadla ten zatracenej tubus.

Na co si stěžuju? ptáte se. Vždyť takové zacházení je u British Airways normální! Máte pravdu. A proč tedy tvrdím, že ten let byl takové peklo?

Protože kromě všech zmíněných trampot v letadle tekl záchod. Ano, tekl. A jeho obsah se rozléval po celé zadní části kabiny. Už jsem vám říkal, že jsem seděl v úplně poslední řadě? Hned vedle toho záchodu? U uličky? A v páchnoucí kaluži? A že jsem měl na nohách plátěné tenisky?

Já vím, že příslušníci jednotek SEAL dokážou přežít prakticky v každém prostředí. Ale upřímně řečeno,

tohle bylo prostředí, které bych na sobě radši nezkoušel, protože než jsme přistáli, měl jsem už boty i ponožky skrz naskrz promočené.

Dočvachtal jsem na Piccadilly, zabočil jsem doleva na Albe-marle Street, pak doprava na Stafford a za chvíli jsem už seděl v Koze, jedné ze svých oblíbených londýnských hospůdek, a utápěl jsem svůj žal v pivu. V hospodě bylo tou dobou prázdno - až na číšníka (nového, který mě neznal), všudypřítomnou televizi, naladěnou jako obvykle na stanici CNN, a dva Američany. Jak jsem poznal, že to jsou krajané? Jednoduše - oba mohli za prvé posloužit jako živý důkaz toho, že Britové a Američané jsou dva národy, které dělí opravdu jenom obecný jazyk. Za druhé: ten menší a štíhlejší měl na sobě polokošili s nápisem JACH-TAŘSKÝ KLUB TONKINSKÝ ZÁLIV nad náprsní kapsou a obrázkem F-4 Phantomu na zádech. Z toho jsem poznal, že se jedná o bývalého pilota námořního letectva, který byl sestřelený nad Vietnamem a vytažený ze zálivu. Za třetí: jeho o pár let mladší a o hodně kilogramů těžší kolega byl navlečený v košili, která velebila schopnosti taktického letounu F-111.

Když jsem vešel, popotáhli nosem a vrhli na mě značně nedůvěřivý pohled. Nasadil jsem pohrdavou válečnou masku, ale pak jsem si vzpomněl, po čem páchnou moje nohy a boty. Objednal jsem proto pro všechny rundu a vysvětlil jsem, že za svůj aromatický zjev vděčím letecké společnosti British Airways. Nabídl jsem také, že se případně zuji a budu chodit bos.

Po pěti lahodných pintách a jedné slastné návštěvě WC oba Američané zjistili, že jsem příslušník jednotek SEAL, a já jsem

194

se utvrdil v tom, že pan Rick (ten v košili se stíhačkou F-111) s panem Bobem (v polokošili jachtařského klubu) jsou opravdu bývalí piloti stíhaček, kteří v současné době pracují u FedExu a kteří mají právě za sebou polovinu třídní přestávky v Anglii, během níž čekají na zásilku, kterou následující noc dopraví do Frankfurtu. Tam vezmou další náklad a odletí s ním do Rijá-du. Potom zamíří na základnu Rýn-Mohan a vyzvednou nějakou velkou zásilku, kterou vyloží kdesi ve Spojených státech. Nakonec se s prázdným letadlem vrátí na ústředí FedExu v Memphisu, dají si na pět dní pauzu a potom si celé kolečko znova zopakují.

Netušil jsem, že FedEx má tak rozsáhlou síť.

„To je hlavně proto,“ vysvětlil mi Rick, „že děláme hodně věcí pro stát. Pro ministerstvo zahraničí přesouváme spousty zboží - nábytek do diplomatických bytů, počítače a další kancelářský vybavení. Zejtra v noci povežeme na Rýn-Mohan pěknou hromádku dokumentů z ministerstva obrany. A ta cesta z Frankfurtu domů do Států je taky celá jenom pro ministerstvo obrany. Nějaký zatraceně ututlaný let spolu s ozbrojeným modrobare-t'áckým doprovodem“

A sakra! A proč to tedy vykládají někomu, koho znají jenom pár minut, když je to tak utajené?

„Ale ne, ono to není tajný“ odpověděl Rick. „Jenom ututlaný. Když totiž ministerstvo obrany nechce přistát na civilním letišti doma ve Státech s některou z těch velkých starých olivově hně-dejch cé pěték nebo s nějakým starlifterem, svěří ten náklad nám.“

V tom měl pravdu. U jednotky SEAL 6 jsme zprvu používali obrovská letadla C-5A. Jenže když s takovým velkým krámem přistanete v Ankaře, Milánu, Nice, Caracasu, BA* nebo Singapuru, okamžitě vzbudíte pozornost. A právě to jsme při tajných akcích potřebovali ze všeho nejméně.

A tak jsme přešli na civilní stroje. Pronajali jsme si stará trysková letadla: jeden Boeing 747, jeden Boeing 727 a jednu DC-9. Se stěhováním vozidel jsme to pak měli sice o něco těžší, ale na druhou stranu jsme při přiletu do země druhého, třetího a čtvrtého světa nebudili žádnou nebo jenom malou pozornost.

„Jsme totiž tak zatraceně civilní,“ pokračoval Rick, „že když s tím naším velkým oranžovočerveným letadlem přistaneme,

Buenos Aires, pro vás nezasvěcené

195

nikdo si nás vůbec nevšímá, bez ohledu na to, jestli je to Cleve-land nebo Káhira. Každý si řekne jenom „Aha, FedEx!“ A proto nás ministerstvo zahraničí a ministerstvo obrany využívají. Člověče, já bych ti mohl vyprávět...” Pak se zarazil a zasmál se. „Ale nebudu.“

Místo toho dopil pivo, objednal si další, položil na pult deseti-librovku a vzápětí se zamračil, protože se

mu toho z ní příliš nevrátilo. „Sakra, jestli se potřebuješ někam dostat a nechceš vzbudit pozornost, tak stačí, když se schováš v našem letadle. My přistaneme, absolvujeme jenom zběžnou celní prohlídku a hotovo. A od ty doby, co existuje Evropská unie, tak nám už nikdo nekontroluje ani pasy.”

„Odlítáte z Heathrow?”

„Ne, až od Cambridge.”

„Z Lakenheathu? Nebo z Mildenhallu?” V obou případech se jednalo o společné anglo-americké letecké základny, které leží severozápadně od Cambridge a které jsem v minulosti několikrát navštívil. Ale nyní, deset let po ukončení studené války, byly obě už pár let zavřené.

„Z Lakenheathu,” odpověděl Rick. „V šestadevadesátém byl demobilizovanej. Škoda, byla to skvělá základna! Když jsem lítal s F-111, odkroutil jsme si tam dva turnusy. Jsem docela rád, že se tam můžu zase podívat. A v Cambridgi se nám moc líbí!” Smutně se podíval na těch pár drobných, které mu zbyly z těch deseti liber. „Pivo je tam daleko lacinější než tady. A za hotel člověk zaplatí pětinu zdejší ceny!”

„Když už jsme u toho,” prohlásil Bob, „tak bychom měli radši rychle dopít. U FedExu se nesmí dvanáct hodin před odletem pít žádné alkohol - a my tohle nařízení bereme vážně.” Vyprázdnil do sebe naráz obsah svojí sklenice a dodal: „A kromě toho musíme stihnout vlak, nebo přijdeme pozdě na večeři!”

Potom sáhl dolů mezi nohy a zvedl igelitovou tašku s logem obchodního domu Marks and Spencer.

„Zřejmě bychom sem do Londýna vůbec nejeli, kdyby se mojí ženě tak nelíbily ty tepláky, co maj v tomhle obchodáku - za dva tejdny má totiž narozeniny.

Oba letci si natáhli bundy a vydali se ke dveřím vstříc chladnému odpoledni. „Šťastnej let, kluci!” řekl jsem a zamával jim na rozloučenou.

„A tobě klidný moře!” popřál mi na oplátku Bob. „Třeba se ještě někdy uvidíme!”

196

Možná ano. Ale spíš ne. Bylo načase, abych se pustil do práce. Vylovil jsem z kapsy tři desetipence, došel jsem k telefonu a vytočil číslo k Hansovi do práce.

Telefon na druhém konci dvakrát zazvonil. Potom se ve sluchátku ozvalo: „Vrchní loďmistr Weber!”

„Jdi do prdele, ty zatracená pod vyživená střelmistrovská srač-ko!”

Následovalo ticho. A po něm: „Buď se u admirála zničehonic vyvinul nějakej zvrácenej smysl pro humor, anebo je to ten starej sprost’ák Shnilej Richard!” V Hansově hlase zazněl škodolibý tón. „Dlouho jsem tě neslyšel, ty zbrklej troubo! Copak tak najednou? Jedeš sem a nemáš kde přespat? Jestli jo, tak před barákem mi stojí prázdná popelnice!”

Hans se mnou jako obvykle jednal s takovou úctou, jakou si zasloužím.

„Už jsem na místě, Hansie.” ^ÍCd?”

„Ve tvém oblíbeným napajedle.”

„Jasný!” Do Kozy mě před pár lety zavedl právě Hans. Hospoda leží dost daleko jak od velvyslanectví, tak i od CINCUSNA-VEURu, takže by se tady neměly poflakovat žádné štábní krysy z obou institucí. Proto bylo silně nepravděpodobné, že bychom v Koze mohli potkat někoho, kdo by nás znal.

„Dej mi půl hodiny!” řekl nakonec Hans.

Než se objevil, stačil jsem vypít další dvě piny výtečného the-akstonu. Od té doby, co jsem ho viděl naposled, sice trochu ze-šedivěl na skráních, ale jinak to byl pořád ten velký hranatý skop-čácký Newyorčan s rukama jako lopaty, se kterým jsem sloužil na palubě Taussigu.

Vytáhl z pusy tlustý doutník, odložil ho na popelník, chytil mě kolem pasu, zvedl mě deset centimetrů nad zem a protanco-val se mnou celou místnost. Hans je sice o hodně starší než já a už celá léta posiluje jenom zvedáním pint, ale pořád má obrovskou sílu.

Pak jsme se posadili k malému stoku u okna, u něhož jsme si mohli nerušené a v ústraní promluvit. Když jsem mu vysvětlil, co od něj potřebuji, zamračil se.

//V čem je problém, Hansi?”

„Od ty doby, co jsi tady byl naposled, se toho dost změnilo, Dicku! Vrchní velitel je opravdovej poseroutka! Navíc si s sebou

197

přivezl celej ansámbl středního managementu, kterej to tady definitivně zabetonoval! Na baráku teďka máme osm jednohvěz-dičkovejch admirálů! Osm! K tomu dvanáct kapitánů, šestnáct komandem, třicet

nadporučíků a bůhvíkolik čerstvejch poručíků a podporučíků! A ty nemaj na práci nic jinýho, než se dohadovat s lidma, jako jsem já, takže si jistě umíš představit, jak to tady vypadá! Nic se nedotáhne do konce!"

Tady mi, přátelé, dovolte, abych na chvilku odbočil a uvedl vám pár zajímavých statistických údajů. Historický fakt číslo jedna: Když generál Douglas MacArthur v roce 1945 podepisoval na palubě bitevní lodi Missouri kapitulaci Japonska, válečné námořnictvo USA mělo na každých 130 lodí jednoho admirála. V dnešní době, kdy už nemusíme vést žádnou světovou válku a kdy už se za našimi humny neplíží a neslídí žádný sovětský medvěd, připadá na jednoho našeho admirála 1,6 lodi, což představuje neuvěřitelný osmdesátipro-centní nárůst.

Historický fakt číslo dvě: Když v roce 1945 námořní pěchota dobývala na ostrově Iwodžima horu Suribači, na jednoho jejího generála připadalo 5802 mariňáků. Dneska jich na jednoho generála připadá 2190, tedy méně než polovina. A tak bych mohl pokračovat a probrat postupně všechny naše ozbrojené síly a složky, ale myslím, že už to stačí.

Jedním z neblahých důsledků téhle nekontrolované inflace vlajkových důstojníků je skutečnost, že dnešní ozbrojené síly řídí byrokrati, a nikoli válečníci. Proč? Protože většina těch nových vlajkových hodnostářů nemá nic společného s rozbíjením věcí a zabíjením lidí, což je, jak jistě víte, jediným smyslem existence ozbrojených sil.

Místo toho se náš pyšný vlajkový stav skládá hlavně z aparát-čků: specialistů na veřejné záležitosti, zprostředkovatelů, finančních expertů, právníků a dalších nepodstatných a především neválečnických týpků. Jako ukázkový příklad by mohl posloužit Démon Eamon. Ten má vysokoškolský diplom z ekonomiky, který získal na Univerzitě George Washingtona. Kromě toho je také doktorem v oboru systémová analýza. Ale na palubě lodi nestál už aspoň dvacet let. A hádejte, kým se obklopil-No přece důstojníky stejného ražení, jako je on, protože z válečníků by byl nervózní. Vždyť takový válečník by mohl někoho i zabít!

198

Jenže Spojené státy na CINCUSNAVEURu nepotřebují osm jed-nohvězdičkových admirálů. Potřebují tam jenom jednoho opravdového válečníky, který bude jakožto vrchní velitel ochotný vést svoje lidi zepředu. Ovšem takhle to - bohužel - dneska nefunguje a na Hansovi bylo jasné vidět, že se mu to vůbec nelíbí.

Tohle byly všechno samé minusy. Ale tahle situace přináší kupodivu i nějaké plusy. Mezi ně patří například skutečnost, že levá ruka vzhledem k té naduté byrokracii jenom zřídka ví, co dělá ruka pravá. A fakt, že ve velení jsou zejména neválečníci, znamená, že prakticky celé velení pracuje pouze osm hodin denně - jakmile se na hodinách objeví 17.00, všichni opustí areál CINCUSNAVEURu, slezou do metra a rozjedou se do Wokin-gu, Farnhamu, Dorkingu, Aldershotu a dalších předměstských sídelních oblastí, v nichž příslušníci našich ozbrojených sil žijí. Doma se pak věnují práci na zahradě nebo si hrají se svými cennými papíry.

^Hans proto navrhoval, že bude nejjednodušší, když prostě počkáme, až všichni vypadnou domů. Potom mě prý bude moci protáhnout zadním vchodem dovnitř a po schodech (na schodištích nejsou žádné kamery) nahoru až k místnosti, ve které se nachází admirálovo zvláštní spojení. Tam se postaví před dveře a bude hlídat. Až si popovídám s generálem Crockerem, vrátíme se po schodech dolů, vylezeme nouzovým východem na North Audley Street a nikdo se o naší návštěvě nedoví.

Ten plán mi připadal dostatečně jednoduchý na to, aby měl šanci na úspěch. A tak nám zbývalo jenom jediné - čekat, až se všechno uklidní. Podíval jsem se na hodinky. Velká ručička byla na desítce a malá skoro na čtyřce, což znamenalo, že máme ještě přes hodinu čas.

Hans sebral z popelníku odložený doutník a vydal se zpátky do práce. Až bude na CINCUSNAVEURu čistý vzduch, zavolá mi do Kozy. Lokl jsem si piva, objednal jsem si jídlo a využil svého strategicky výhodného místa v rohu místnosti k tomu, abych si nenápadně prohlédl první várku štamgastů, která do Kozy právě dorazila. Věděl jsem sice, že nebudu muset čekat dlouho, ale vzhledem k mému duševnímu rozpoložení (chtěl jsem jít co nejdřív do války) se ani těch pár desítek minut nedalo vydržet.

20.20. „Je tady nějaký pan Herman Snerd?" Vyškrábal jsem ^}^Ye zbytky jídla, zvedl jsem hlavu a podíval se k výčepu, tam držel sluchátko a pátral očima mezi hosty.

„To jsem já!" řekl jsem, vyskočil na nohy, protlačil se hustým davem k výčepu a vzal si od číšníka sluchátko. „Tady Snerd!" „Je mi líto, Dickie," ozval se ve sluchátku Hansův hlas, „ale dneska se všichni rozhodli, že zůstanou v práci dýl. Vydržíš ještě tak hodinku a půl?"

Pan Murphy mě musí mít opravdu rád. Proč? Protože se vždycky potlouká někde nablízku. „Mám snad nějakou jinou možnost?" „Asi ne."

„Dobře, Hansie." Podíval jsem se na velké hodiny, které visely nad barem. „Sejdeme se ve dvacet dva nula nula. Kde?" „Pamatuješ si tu boční uličku severně od hlavního vchodu?" „To si piš!"

„Tak tam budu čekat. Ale bud tak hodnej a nechod rovnou z Grosvenorského náměstí! Přijď radši z Oxford Street! Bezpečáci totiž nad hlavní vchod zrovna namontovali novou kameru. Samozřejmě že snímá jenom prostor před náměstím." Na chvilku se odmlčel a pak opovržlivě dodal: „Asi usoudili, že teroristi by jinudy nešli."

„Jak si přeješ!" To je celý Hans - vždycky myslí na všechno. A to jsou celí bezpečáci od Navy - nikdy nemyslí na nic. Podal jsem sluchátko číšníkovi, došel jsem zpátky ke svému stolu, hodil do sebe zbytek piva, popadl jsem bundu, vrátil se k výčepu a chtěl jsem zaplatit. Na můj vkus tady začínalo být moc zakouřeno, moc horko a moc plno. Rozhodl jsem se, že projdu parkem a budu pokračovat přes Mali a Regent Street až na Oxford Street a odtud na North Audley. Bude to sice dlouhá procházka, ale trocha námahy mi po té hromadě jídla vůbec neuškodí.

Jenže když jsem podával číšníkovi padesátilibrovou bankovku, zachytil jsem koutkem oka cosi na televizní obrazovce. Byla to mapa Německa. Velká šipka ukazovala těsně vedle Bonnu. Vzápětí mapu vystřídaly záběry z místa havárie, ke které došlo v nějaké hustě zalesněné oblasti. Záběry byly pořízené shora a ukazovaly trosky velkého vrtulníku. Obrovská vrtule odpadla od trupu, prolétla mezi stromy a roztránila se o kamenitou zem. Trup vrtulníku ležel na boku a ještě se z něj kouřilo. Kolem něj pobíhali záchranáři a stříkali na něj hasicí látku.

„Prosím vás, můžete to dát trochu nahlas?" požádal jsem číšníka.

Číšník sáhl na polici za sebou, vzal do ruky dálkové ovládání

stiskl tlačítko pro zvýšení hlasitosti. Marně. Zkusil to ještě jednou, pak pokrčil omluvně rameny a řekl:

„Sony, kámo!"

Vtom se na obrazovce objevil Fredův obličej. Byla to fotka značně stará, aspoň takových deset let, a pocházela z doby, kdy ještě iako plukovník velel svojí milované parašutistické brigádě. Fred se na ní napůl usmíval. Svůj tradiční baret měl úhledně přeložený a protažený pod výložkou na rameni, z rozepnuté blůzy mu vykukovala chlupatá hrud a vysoko vyhrnuté rukávy odhalovaly mohutné bicepsy. Pak jsem si vzpomněl, kdy byla ta fotka pořízená. Tenkrát jsem velel Rudé buňce. Při jednom z našich pobytů na evropské půdě jsem naplánoval třídní výlet do západního Německa. Tam jsem se s Fredem domluvil, že u německé letecké základny poblíž Hamburku uspořádáme společné cvičení, při kterém budou moji lidé dělat teroristy a Fredovi parašutisté se je pokusí zneškodnit. ^Ale i když jsme z Němců nadělali sekanou, což se jim pranic nelíbilo (a také to dávali při řadě hospodských rvaček patřičně najevo), Freda se to ani v nejmenším nedotklo. Dobře totiž věděl, proč jsem to připustil.

„Richarde," prohlásil tenkrát, „moji parašutisté se teď kvůli tomu, co jsme jim provedli, cítí velmi poníženi a mají na vás zlost. Ale já jsem naopak velmi rád. Je dobře, že se mohou poučit ze svých chyb. Právě tak můžeme podle mě udělat nějaký pokrok. Člověk se vždycky nemůže a ani by se neměl učit pouze z pozitivní zkušenosti, pouze z vítězných bitev. Při výcviku je někdy mnohem lepší, když se můžeme poučit ze zkušenosti ryze negativní. Protože pokud je ta lekce pro muže tvrdá, poučí se ze svých chyb a až potom budeme podobnou akci provádět naostro, proti opravdovým teroristům, tak už stejné chyby nebudou opakovat."

Stál jsem v té přeplněné hospůdce, dusil se cigaretovým kouřem a zápachem kvasného piva, ze kterého se mi najednou zvedal žaludek, a zoufale jsem toužil zjistit, co se Fredovi vlastně přihodilo a kdo za to může. Ve své válečnické duši jsem věděl, že to nebyla žádná nehoda. To by byla příliš velká shoda okolností a něco takového se v naší branži, jak jistě víte, vyskytuje jenom velmi, velmi zřídka.

A vtom se mi v hlavě rozsvítilo a už jsem věděl, kdo to udělal. A hned jsem se také proklínal za to, že jsem jel do Londýna.

200

201

Porušil jsem tím jedno z nejzákladnějších pravidel boje proti terorismu, které říká: Nejdřív je třeba se vypořádat s přímou hrozbou.

Místo cesty do Londýna jsem měl lovit v Německu. A Fred umřel kvůli mně, kvůli mému špatnému úsudku. Za celou svoji dosavadní kariéru jsem přišel ani ne o půl tuctu mužů. Smrt každého z nich mi způsobila nevýslovnou bolest. Ale zatím vždycky jsem dokázal té bolesti a toho smutku využít k usměrnění svého hněvu a zesílení touhy po pomstě. Zabij mého spolubojovníka a já zabiju tebe. Stačilo jedno chybné rozhodnutí - a Fred na to doplatil životem. Ale rozhodně nebudu opakovat stejnou chybu dvakrát.

Došel jsem k telefonu, vhodil jsem do otvoru desetipenci a vytočil číslo k Hansovi. Musím se dostat do North Audley Street hned teď a je mi úplně fuk, kolik zasranejch jednohvězdič-kovejch budižkničemů se tam touhle dobou poflakuje! Mám na starosti daleko důležitější věci.

202

Část třetí ABSCHNITT DREI

KAPITOLA 16

Škrobený nadporučík, který obsluhoval zvláštní spojení, vyskočil zpoza psacího stolu. Přitom mu z ruky vypadly noviny. Všiml jsem si, že si právě četl společenskou kroniku - čtení hodné opravdového válečníka. Udělal pár kroků doleva, postavil se před dveře a zablokoval mi cestu. „Je mi líto..., pane/' zakňučel. Očividně nevěděl, jak mě má vzhledem k těm vousům a copu oslovit. „Ale bez písemného příkazu vrchního velitele vás nemůžu pustit dovnitř!"

Na nějaké dohadování jsem neměl náladu. Chytil jsem ho jednou rukou za krk, zvedl jsem ho patnáct centimetrů nad podlahu, odnesl ho na stranu, postavil ho a otevřel si dveře - aniž bych ho ovšem přestal svírat.

„Milý pane Pritcharde!" řekl jsem poté, co jsem si přečetl jmenovku nad jeho náprsní kapsou. „Musím si promluvit s předsedou Sboru náčelníků štábů! A musím si s ním promluvit přes to zatracený kryté spojení! A musím si s ním promluvit hned teď! A jestli mi vlezete do cesty, tak vás kurva zabiju!"

Nadporučík na mně viděl, že to myslím docela vážně. Potom sklouzl zrakem k telefonu. Aha, panáček by na mě chtěl zavolat niariňáky! A tak jsem toho hajzla nepustil a místo toho jsem ho dvěma rychlými údery uspal. Když se začal sunout k zemi, zachytil jsem ho a odtáhl ho do vnitřní svatyně vrchního velitele. Pak jsem se podíval na Hansieho, pokrčil omluvně rameny a zavřel za sebou dveře.

Na stole stáli tři telefony s krytým spojením. Zvedl jsem sluchátko od toho největšího a namačkal jsem na klávesnici soukromé číslo generála Crockera. Po dvojím zazvonění se ve sluchátku ozval neutrální hlas:

„Devět-šest-dva-dva!"

203

Ten hlas patřil vrchnímu rotmistrovi McWilliamsovi, uhlaženému zpravodaji, který obsluhoval generálovo kryté spojení. Oznámil jsem mu, kdo volá, a řekl jsem, že musím nutně mluvit s generálem.

„Má zrovna jednání, pane kapitáne/'

„Tak ho z něj vyrušte, pane vrchní rotmistře! Tohle je Zlatý kód!"*

Mc Williams nezaváhal ani na vteřinu. „Hned vám ho seženu, pane kapitáne! Vydržte prosím u aparátu!"

Trvalo to dlouhé tři minuty. Během téhle doby se nadporučík Pritchard probral, překulil se na bok, pozvracel se a upadl opět do bezvědomí. Což bylo dobře, protože jsem ho nechtěl znova praštit.

„Crocker!" Z tónu hlasu jsem poznal, že generál má velitelskou náladu a že je rozčilený na nejvyšší míru. Proto jsem neztrácel čas a v krátkosti jsem mu vyličil, kde jsem, jak jsem se spojil s Fredem a co jsem objevil v Düsseldorfu v sídle Beckindustrie. Pak jsem mu pověděl o té havárii Fredova vrtulníku a podotkl jsem, že Fred už nejspíš nežije. Nakonec jsem prohlásil, že chci jet zpátky do Německa a zabít Lothara Bečka.

Slyšel jsem, jak se generál prudce nadechl. Ale ne kvůli Fredovi nebo Lotharovi Beckovi. „Tak ty jsi byl v Düsseldorfu!"

„Ano, pane/'

„Do prdele! Kurva! Zatraceně, Dicku...!"

Takhle sprostě mluví generál jenom málokdy. Na rozdíl ode mě totiž bere tu gentlemanskou část své role důstojníka a gentlemana opravdu vážně. „Co se děje, generále?"

„Před osmi hodinami předali Němci našemu velvyslanci de-marši**! Prohlásili tě za nežádoucí osobu! A vyhrožují, že přeruší jistý velmi delikátní jednání, jestli tě hned nezadržíme!"

„Němci?"

„No, přesněji řečeno, jejich ministerstvo obrany o to požádalo a ministerstvo zahraničí si stěžovalo!"

Věděl jsem, že za tím stojí Lothar Beck. „Generále..."

„Ano, Dicku?"

* Zlatý kód označuje v jazyce Sboru náčelníků štábů ultranaléhavou záležitost.

** To je oficiální diplomatický protest, který předává ministerstvo zahraničí jedné země stejné instituci země druhé.

204

V hlase mu zazněl netrpělivý tón. „Nepřišla ta demarše náhodou od člověka, kterej se jmenuje Richter? Markus Richter? Myslím, že je to říjakej tajemník náměstka ministra obrany."

Následovala dlouhá pauza. Potom se generál ozval znova, ale tentokrát už bez té britkosti v hlase. „Jo, právě ten tu protestní notu podepsal. Tak povídej, Dicku!"

Řekl jsem mu, co vím o Lotharovi Beckovi a o síti proradných státních úředníků, kterou dal dohromady. Informoval jsem ho také o záchytech NSA, které svědčí o existenci spojení mezi Beckem a škálou německých ultranacionalistů - těch samých ultranacio-nalistů, kteří se plíží a slídí v rajónu plukovníka Johna Sutura.

„To jsem vůbec netušil!" zavrčel generál. „Sakra, pro koho tam ty lidi vlastně dělaj?" To byla dobrá otázka, ale nepříslušelo mi, abych na ni odpovídal.

Místo toho jsem generála seznámil s teorií CIA, podle níž prodává firma Beckindustrie materiály dvojího užití do zemí, které podporují terorismus. Shrnul jsem mu rovněž obsah zprávy FBI, kterou náš velvyslanec stopil, a pověděl jsem mu, co zjistil můj dlouholetý kamarád Wink o Markusi Richterovi a jeho dlouhé a utajené návštěvě na ruském ministerstvu obrany. Nakonec jsem mu popsal tu fotografii, na které byli společně zachyceni Lothar Beck, Franz Ulrich a princ Chálid bin Abdulláh, a dodal jsem, že podle mého i Fredova názoru má Beck v držení minimálně jednu naši ADN - ale spíš víc.

Když jsem domluvil, na druhém konci bylo chvíli ticho. Pak generál řekl: „Takhle to nemůžeme nechat! Ale musíme to vyřídit potichu!" „Souhlasím, generále!"

„Spojím se s Johnem Suterem," oznámil mi. „Ať se o to postará ze Stuttgartu!"

Sice to nebyl špatný nápad, ale podle mě se musí zlikvidovat spousty německých teroristických sítí, a to není úkol pro americké ozbrojené síly. Němci si budou muset udělat u sebe pořádek sami - a přesně takhle jsem to také generálovi podal.

„Pořád mám v německý armádě pár kamarádů," prohlásil. „Můžu ten problém vyřešit - tiše a taky efektivně!"

Takže tangové případnou Němcům, což byla dobrá zpráva. Mě ovšem trápilo něco jiného. Musel jsem se vrátit do Německa a vyřídit si to s Beckem a Ulrichem. Zabili mi kamaráda - a za to mi zaplatí svým životem.

205

Generál o tom chvíli uvažoval. „Myslím, že bych dokázal získat trochu času!" řekl nakonec. „Zvlášť když tě nikdo nenajde!" Opět se na pár vteřin odmlčel. „Ví někdo, kde ses?"

„Jenom jedna osoba - a ty můžeme absolutně důvěřovat!" odpověděl jsem a podíval se na Hanse. Potom mi pohled sklouzl na podlahu, na níž se právě probíral z bezvědomí nadporučík Pritchard. Ouha - to už jsou dva! Sdělil jsem to generálovi.

„Tak mi dej toho nadporučíka hned k telefonu!" nařídil mi.

V 02.00 jsme už měli s Hansiem zkopírovaný obsah celé zipky s Variantou Delta. Já jsem k tomu ještě na papíře přihodil všechno, co jsem věděl, a pak jsme to celé pečlivě zabalili a zapečetili. Teď už zbývá jenom jediné - proklouznout nenápadně zpátky do Německa. Měl jsem jednoduchý plán: nasednu na první vlak, který pojede do Paříže, a tam už chytím nějaký expres do Frankfurtu. Jedna z výhod, které přinesl vznik Evropské unie, spočívá v tom, že jakmile člověku jednou na hranicích zkontrolují pas, může

dál přejíždět z jedné země do druhé podle své libosti. Takže persona grata nebo non grata, odpoledne už budu v Německu. Tam se spojujím se svou jednotkou a milej Lothar Beck se může nechat zařadit na seznam ohrožených druhů, protože budu chtít, aby ten zrasanej hrbatej hajzl na vždycky zmizel z tohoto světa.

Zavola jsem na nádraží a chtěl si zamluvit místenku, ale dozvěděl jsem se, že vlaky pod Lamanšským průlivem kvůli stávce francouzských zaměstnanců v dopravě nejezdí.

A jak dlouho bude ta stávka trvat?

To se neví, zněla odpověď. Mám si prý zvolit jiný způsob přepravy.

Hans se mezitím postaral o to, aby moje zásilka s materiály pro generála Crockera putovala přímo do jeho služebního bytu u Fort Meyera a nemusela projít spleť vnitřním poštovní systémem Pentagonu nebo sít na diplomatickou poštu na ministerstvu zahraničí, což jsou cesty, kterými by se citlivé materiály v žádném případě posílat neměly*

A jak to udělal?

Jistě, vůči orgánům cizích zemí jsou diplomatické zásilky bezpečné. Ale i u nás se najde dost zvědavců, kteří rádi zkoumají, co se to posílá z jednoho úřadu do druhého. Proč tedy riskovat?

206

„FedExem,” vysvětlil mi Hans. „Jednoduchý jako facka!”

Složil jsem poklonu jeho genialitě a dál jsem jezdil tužkou po mapě Evropy a usilovně jsem hledal, jak bych se do Frankfurtu dostal jinak než vlakem.

Někdy mám, přátelé, v hlavě místo mozku opravdu nasráno, jak říkává můj dlouholetý spolubojovník Doc Tremblay. A právě v takových případech potřebuji u sebe někoho takového, jako je Hans Weber, aby mě probudil. „Jednoduchý jako facka!” opakoval jsem po něm.

„Cože?” Ted’ nechápal pro změnu on.

„Můžeš hned ted’ sehnat někde auto?”

„Jistě - mám klíčky od šéfova jaguára. Stojí v Marriottu.” Hotel Marriott leží i se svými nonstop garážemi přímo za areálem CINCUSNAVEURu.

„Tak mě odvezeš kousek za Cambridge! Do pěti ráno musím být v Lakenheathu!”

04.55. Z Londýna do Cambridge je to po dálnici M1 zhruba sto kilometrů. Ale až tak daleko jsme nejeli. Necelých dvacet kilometrů před městem jsme odbočili na A11, starou silnici, která vede kolem letiště v Mildenhallu, jež v minulosti sloužilo nekonvenčním bojovým složkám. Z té jsme potom uhnuli na Eriswell a po chvíli jsme se ocitli na staré hlavní třídě, která nás přes vesničku s názvem Hudley dovedla až k hlavní bráně od starého polního letiště.

Opravdu se toho tady hodně změnilo. Ostatný drát sice zůstal na svém místě, ale za ním už nestály žádné hangáry, ve kterých kdysi parkovaly stíhačky F-111 a bombardéry B-1, ani skladiště, v nichž bývaly uloženy střely Tomahawk s jadernou hlavicí a taktické jaderné bomby. Nic z toho už neexistovalo a na uvolněném prostoru vyrostly dva nové obrovské hangáry, určené zřejmě pro boeingy 747 nebo airbusy 300.

A na letištní ploše se v oranžové záři ze sodíkových výbojek koupala trojice letadel DC-10, patřící kurýrní společnosti FedEx. Všechna letadla měla zapnuté nouzové osvětlení a k nosu měla připojené pomocné agregáty. O kus dál jsem zahlédl velký hnědý nákladní boeing 747. Z toho jsem poznal, že zdejší letiště využívá také společnost UPS.

Hans ukázal u vjezdu svůj služební průkaz a nájemný polda otevřel bránu dokořán. Vjeli jsme dovnitř a zamířili jsme k nízké budově s nápisem DISPEČINK.

207

Vyskočil jsem z auta, doběhl ke dveřím, rozrazil je a vpadl dovnitř. Chlápek za přepážkou vytáhl z pusy cigaretu, podíval se na mě a zeptal se: „Co si přejete?”

„Sháním dva piloty z FedExu - Ricka a Boba!”

Dispečer se podíval před sebe na monitor. „Tak to bude FedEx N214! Za dveřma doprava, potom rovně a bude to to letadlo úplně napravo!”

„Díky!” Otočil jsem se na podpatku a mazal jsem zpátky ke dveřím.

05.05. Zastihl jsem Ricka při předstartovní prohlídce. Tentokrát neměl na sobě žádnou košili s F-III, ale modrou uniformu, bílou košili, úzkou černou kravatu a polobotky. Když viděl, kdo vyskakuje z toho jaguára, vyvalil překvapením oči.

„Zdravíčko, Ricku!”

Pilot si mě prohlédl od hlavy až k patě. Potom sklouzl pohledem na Hanse a v duchu přepočítal prýmký. „To jsem opravdu nečekal, že tě tady potkám!” přiznal zcela otevřeně.

Ani já jsem nečekal, že na něj narazím, což jsem mu také sdělil. „Tak copak tě přivádí do Cambridge tak časné ráno?” zeptal se Rick. V jeho obličejí jsem jasně viděl, že odpověď na tuhle otázku už zná předem. A tak jsem ho nezklamal a bez obalu jsem mu vyličil svoji situaci. Řekl jsem mu, že se musím dostat zpátky ke svým lidem, že mě Němci prohlásili za nežádoucí osobu a že během následujících pár dní musím vyřídit jisté důležité a nedokončené záležitosti - záležitosti, které přímo souvisejí s bezpečností Spojených států. Nepřeháněl jsem, ale také jsem nic neskrýval. Koneckonců, žádal jsem o pomoc člověka, kterého jsem sotva znal a který měl kvůli mně riskovat, že přijde o místo.

„Musím si promluvit s Bobem!” oznámil nám Rick. „To on je na palubě šéfem!”

„Bob už toho slyšel dost!” ozvalo se za mnou. Vzápětí se zpoza přední vzpěry vynořil druhý pilot.

„Pokud jde o mě, tak já o tom nechci nic vědět!” Do prdele! Do prdele s Dickiem!

A vtom Bob k mému nemalému úžasu řekl: „Tak si prostě nastup, zalez si někam dozadu a nevylejzej ven, dokud ti někdo z nás neřekne! Nerad bych tohle pašování někomu vysvětloval!”

208

Uznale jsem se na oba piloty podíval a zavrtěl jsem hlavou.

Nevím, co bych k tomu řekl, snad jenom, že vám děkuju!” „Hele, kámo, jestli se někdy objevíš v Memphisu, tak máme u tebe večeři!” prohlásil Rick.

„Jakoupak večeři, zatáhne za nás celou útratu!” opravil ho s úsměvem Bob- Potom ukázal na schůdky.

„Tak honem, vylez nahoru a udělej si tam pohodlí!” Pak se podíval na hodinky a ohnul palec směrem k Rickovi. „Za sedmnáct minut máme údajně odstartovat a tenhle pitomec zatím zkontroloval úplný hovno!”

07.15. Vám by se asi daleko víc líbilo, kdyby Herr Murphy při cestě do Německa vyváděl všelijaké kousky a působil mi neskonalé potíže. Tedy aspoň mému vydavateli by se to líbilo. Jenže tohle byl reálný svět, a ne žádné hollywoodské nesmysly, takže vám můžu říct, že celej let probíhal naprosto hladce a na základně Rýn-Mohan mi nikdo nevěnoval sebemenší pozornost. Počkal jsem, až z letadla zmizí všechen náklad. Pak se u mě vzadu Objevil Rick a zamával mi vztyčeným palcem. Sebral jsem si svoje věci, sešel jsem po jezdících schůdkách, přeběhl jsem letištní plochu, u brány od americké letecké základny jsem ledabyly mávl služebním průkazem a vyšel jsem ven do sluncem ozářeného dne. Byl jsem volný jako pták. Teď už jenom najdu telefonní automat, svolám svoje lidi a vyrazím na lov.

Vzápětí jsem se plácl do čela tak silně, až jsem sebou škuhl, udělal jsem čelem vzad a dopochodoval jsem zpátky k nízké cihlové budově, v níž sídlil zpravodajský štáb. Uvnitř jsem s potěšením zjistil, že v podatelně sedí stále první rotmistryně M. Walshová.

Když mě spatřila, usmála se a řekla: „Kapitán Marcinko! Těší mě, že se s vámi opět setkávám!”

„Mě také, paní první rotmistryně! Potřeboval bych si na chvíli půjčit váš telefon. Šlo by to?”

První rotmistryně Walshová vzala aparát a postavila ho na

přepážku. „Nejdříve vytočte devítku a potom místní předvolbu!”

Bumerang zvedl telefon hned po druhém zazvonění. „Slyším, šéfe!”

Jak víš, že to jsem já?”

„Protože jste skoro jedinej, kdo tohle číslo zná! Počkejte chvíli!” Zaslechl jsem nějaký šum a tlumené

„Držte huby, volové, ^uvím se šéfem!” Pak se ozval znova Bumerang. „Sony, šéfe!”

209

„Kde jste?”

„O tom bych do tohoto telefonu radši pomlčel, šéfe!” odsekl.

Kvůli takovému jednání bych se mohl cítit uražený, ale nebylo to tak. Vždyť měl pravdu. Občas na tyhle věci zapomínám, zvlášť když jsem ve válečném stavu. „Jasně! Jak se maj ostatní?”

„Jsou v pořádku. Čekaj na vás."

Připadal mi nějaký roztržitý. „Skvělý - tak pro mě přijed'te!" „Pošlu tam někoho!"

Cože? Sakra, tohle přece není ten Bumerang, kterého znám! „Hele, Bumerangu, nechceš mi ještě něco říct?"

„Ne!" Potom jsme slyšel, jak přikryl dlaní mluvítko. „Kde vás máme vyzvednout?" zeptal se po chvíli. Zamyslel jsem se. Musí to být někde blízko, ale současně také mimo areál základny. Jinak by měl Herr Murphy příliš prostoru pro svoje nekalé rejdy. Všiml jsem si, že se na mě první rotmis-tryně Walshová tázavě dívá, a uvědomil jsem si, že musím jednat co nejrychleji. „Pamatuješ si, kde jsme se tenkrát po příjezdu sešli s tím podplukovníkem? S podplukovníkem Smithem?"

V duchu jsem viděl, jak se v Bumerangově mozku přetáčí film zpátky a pak se pomalu odvíjí dopředu.

„Už to mám, šéfe!" ozvalo se po chvíli.

„Dobře! Tak tam mě vyzvednete! Za půl hodiny!"

„Kdepak, šéfe! To nepůjde!"

Cože? Tohle slovo neznám a také jsem to dal Bumerangovi patřičně najevo. Byl jsem netrpělivý. Uvnitř mě spaloval prudký žár. Chtěl jsem se pomstít a chtěl jsem se pomstít co nejdřív.

„Vy mi taky polibte prdel, šéfe!" vybuchl Bumerang. „Já tady mám jistý zasraný a komplikovaný potíže taktickýho rázu, který musím hned teď vyřešit! Přijedem si pro vás za tři a půl hodiny - v jedenáct pětadvacet!"

To se mi pranic nelíbilo a umiňoval jsem si, že až se s Bumerangem setkám, srovnám ho pěkně po žabácku do latě. „Tohle je tvoje povinnost, Bumerangu! Právě ty ses měl o to vyzvednutí postarat!"

Vůbec jsem nevěděl, co si mám o tom všem myslet. „Koho pro mě pošleš?"

„To poznáte, až ho uvidíte!"

Pak telefon oněměl. Co se to sakra děje? Tohle fakt nebyl ten kluk, kterýho jsem znal a kterému jsem absolutně důvěřoval!

Trvalo mi pár minut, než jsem se uklidnil, ale když se tak konečně stalo, uvědomil jsem si, že z dlouhodobého hlediska ty tři

210

hodiny příliš neznamenají. Při akcích na nepřátelském území navíc platí určité taktické zásady, a jestli se nemýlím, tak já se právě na takovém území budu pohybovat.

A tak jsem stejně jako tenkrát, když jsme přiletěli do Německa poprvé, nastoupil do jednoho z těch nenápadných minibusů, projel jsem postupně Florsheim, Weilbach, Biebach, Erbenheim a Wiesbaden, u Schiersteinu jsem přešel na druhou stranu Rýna a pak jsem se konečně dokodrcal na Rhein Strafie, která leží kousek od hotelu Hilton.

Tam jsem řekl řidiči auf Wiedersehen, vystoupil jsem, nasedl na tramvaj a nechal se odvézt k hlavnímu nádraží. Odtud jsem vyrazil pěšky po Binger Strafie, došel na Múnster Platz, na semaforech jsem přešel na druhou stranu a odbočil na Schiller Strafie. V té jsem se na chvilku zastavil a prohlédl jsem si kostel, který stál těsně pod vrcholkem kopce.

Asi tušíte, že to nebyl žádný výlet po místních památkách, ale bezpečnostní opatření, odborně zvané „protisledovací kontrolní trasa" neboli PKT. PKT jsou dlouhé a klikaté procházky, při kterých člověk vykonává určité speciální úkony (ty vám teď nebudu prozrazovat), podle nichž pozná, jestli ho někdo sleduje. A tak jsem si následujících pětapadesát minut hrál na turistu. Okukoval jsem výkladní skříně, navštěvoval jsem knihkupectví a listoval jsem v knihách a na Hófchen Marktu jsem se toulal mezi těsně nalepenými stánky. A pak, když jsem si byl jistý, že za mnou nikdo neslídí, jsem se vrátil kolem katedrály do svých stop a po Grebenstrafie jsem došel na malé náměstíčko, na kterém se nacházela Altdeutsche Weinstube.

Náměstíčko bylo zalité sluncem a zaplněné lidmi. Nikde jsem ale nespatrił žádnou známou tvář. Podíval jsem se na hodinky. Jedenáct osmnáct. Přišel jsem o sedm minut dřív. A tak jsem zašel do irské hospody, která ležela o kousek dál v jedné úzké uličce, koupil jsem si jedno černé pivo, našel jsem si venku na slunci volnou stoličku a začal popíjet.

Nestačil jsem vypít ještě ani polovinu, když vtom na náměstíčko vystrčilo nos dobře známé velké břídicově šedé BMW 700 s tmavými kouřovými skly. Vzápětí sjelo okénko u řidiče dolů a objevila se v

něm holá hlava. Okamžitě jsem ji poznal. Patřila Wolfovi, tomu skinheadovi, který dělal Fredovi řidiče. Wolf si posunul sluneční brýle na čelo a zamžoural do davu. Když mě konečně našel, začal neslyšně pohybovat rty. „Kommen Sie hier,

211

Herr Dickie!" odečetl jsem z nich. Pak mi gestem naznačil, že mám jít k němu, schoval hlavu zpátky dovnitř a vytáhl okénko.

Odložil jsem pivo, slezl ze stoličky a doběhl k autu. Hned nato se ozvalo tiché cvaknutí a dveře vzadu se otevřely. Rychle jsem vlezl dovnitř a zabouchl jsem za sebou.

Na zadním sedadle seděl Brigadegeneral Fred Kohler. Svalnaté ruce měl založené na prsou a s pobaveným úsměvem v té svojí skopčácké tváři si prohlížel můj naprosto nechápavý výraz.

„Willkommen in Deutschland, Richard!"

KAPITOLA 17

„Co se to sakra děje, Frede?"

„Je to kompliziert... komplikované, Richarde!" odpověděl Fred.

„Hovno komplikovaný! Myslel jsem, že ses mrtvěj, ty zatrace-nej skopčáckej pitomče!" Cítil jsem takovou úlevu, že jsem nevěděl, jestli ho mám obejmout, nebo jestli ho mám nakopat do zadku.

Velké BMW se otočilo a vydalo se hustým provozem směrem k řece. Fred pokýval hlavou. „Ano - a totéž si myslí také Lothar Beck! Hajzl jeden!"

„Ale ten vrtulník..." Byl jsem tak zmatený že jsem se celý třásl.

„Ošklivá nehoda, to mi věř! Přišel jsem při ní o osmičlennou posádku a o šest střelců," prohlásil s kamennou tváří Fred. „Musí mít někoho přímo u KSK! Do toho vrtulníku dal totiž někdo semtex! Byla to bomba!"

„A sakra!"

„Und so," pokračoval Fred, „napadlo mě, že bude možná nejlepší, když si budou myslet, že mě zabili!"

„Kdo si to má myslet?"

„Beck! Lothar Beck!"

„Ale jak..."

„Určitě jsi viděl, že jsem svou jednotku izoloval," řekl Fred.

Přikývl jsem na znamení souhlasu.

„Obvykle takto nepracuji, ale vzhledem k našemu současnému poslání to bylo nezbytné. A nedávno jsem byl upozorněn na možnost infiltrace zevnitř."

„Špiclové v cizích službách?"

212

Ja, špiclové v cizích službách. Nebo ještě něco horšího: die Verräter - zrádci! A tak jsem odted' změnil na nějakou dobu letové plány. Například plánovaný dlouhý let se na poslední chvíli změnil na let krátký. Nebo použiji jiný vrtulník. Nebo jedu autem. A právě to se stalo i v uvedeném případě. Měli jsme odletět do Hannoveru na dávno plánované cvičení. Jednalo se o nácvik protiteroristické akce v jedné bance. Na heliportu si to najednou rozmyslím a místo Páve Lowa chci nasednout do MH-6, se kterou jsme spolu letěli do BeckIndustrie. Ale ta má prázdné nádrže. Und so, Páve Low vyráží beze mě. Ale nikdo o tom neví, ja? Pořád jsem na seznamu cestujících, ja? A pak nad tím lesem..." zuřivě zamával rukama do vzduchu, „...vzbuchne, ja? Spadne na zem. Bum-bum und alles kaput!"

Pak pokrčil rameny a rozhodil rukama. „Und so, pak jsem vymyslel tuto... Scharade, ja?" „A co Berlín?" Fř> téhle otázce se Fred nenávistně zašklebil. „Berlín at' si myslí, co chce!" ucedil skrz zaťaté zuby. „Už ani nevím, jestli tam mám ještě nějaké kamarády!" „A KSK?"

Oči mu pohasly, jako kdyby se nad nimi najednou zatahla černá mračna. „Moji lidé také. Myslí si, že už nejsem naživu. Až na ty tři, kteří byli se mnou v té MH-6. To je tady Wolf, potom první pilot Max a druhý pilot Werner."

Tvářil se jako člověk, který právě přišel o všechno, co v životě měl. Což byla v podstatě pravda. „Byl to někdo z mé jednotky, Richarde! Z mé vlastní jednotky!"

Nevěděl jsem, co bych k tomu řekl. Bylo to pro mě cosi nepředstavitelného. Vždyť já jsem celou svoji kariéru postavil na jednom jediném neochvějném základu, a sice na své oddanosti vůči svým mužům a

jejich oddanosti vůči mně. Oddanosti absolutní, bezpodmínečné, kategorické, dokonalé, bezvýhradné. Představa, že jeden z nich by mě někdy zradil, mi vždycky byla, je a bude naprosto cizí. Fred je ze stejného těsta jako já. Proto jsem docela chápal jeho pocity. Nicméně tu psychologickou hloubku, do níž se náhle propadl, jsem odhadnout nedokázal. Podíval jsem se na něj. Za ten den a půl, co jsme se neviděli, viditelně zestárl. Rysy v obličeji se mu prohloubily, oči mu poněkud zapadly a vlasy o trochu zešedivěly.

213

Seděl se založenýma rukama a díval se přímo před sebe. „Jsem, jak se říká, s rozumem v koncích. Snesli jsme se s tou MH-6 na zem a schovali jsme ji. Potom jsem poslal Wolfa pro auto. Trvalo mu to sice půl dne, ale nakonec s ním přijel. Mezitím jsem Maxovi nařídil, ať zavolá tomu tvému Bumerangovi. Ten měl u sebe telefon, který jsem mu dal, takže jsme věděli, jak ho seženeme. Ale nechtěl jsem s ním mluvit osobně, protože nikdo nemůže zaručit, že nám Beck se svými lidmi nezkompromitoval i spojení." Správná úvaha. Také to vysvětlovalo, proč byl Bumerang do toho telefonu tak skoupý na slovo. Fred rozhodil rukama a znova si je založil na prsou. „Und so, včera pozdě v noci jsme se konečně sešli - a pak jsme čekali, až zavoláš."

„A co teď?"

„A teď budu s tebou fur die Dauer des Krieges - dokud ta válka neskončí," odpověděl klidným hlasem Fred. „Než jsi odjel do Londýna, říkal jsi mi, že půjdeš na lov. Tak teď jsme s tebou - Wolf, Max, Werner a já. Až to skončí, pak začnu přemýšlet o tom, že se zase postavím na nohy."

Potom se odvrátil a s pohledem upřeným dopředu sledoval, jak se Wolf proplétá hustým provozem na ucpanou dvoupruhovou silnici, která vede podél Rýna. Kousek za Mainzem jsme najeli na dálnici číslo 61, více než dvousetkilometrovou rychlostí jsme se přehnali kolem Koblenzu, na velké Metternichově křižovatce jsme přešli na dálnici číslo 48 a pokračovali jsme směrem na jihozápad.

U návěsti s nápisem KAISERSESCH Wolf dálnici opustil a odbočil doprava na širokou dvoupruhovou silnici a pak znova doprava na další širokou silnici. Zhruba po dvou kilometrech jsme podjeli dálnici a pokračovali na jih. Po dalších necelých dvou kilometrech zahrnul Wolf doprava a najel na úzkou asfaltovou okresní silnici, která se vinula mezi zelenými pastvinami a čerstvě zoranými poli.

Přibližně čtvrt hodiny jsme jeli v naprosté tichosti. Po celou tu dobu jsem z Freda nespustil oči. Seděl v pravém koutku a zíral do prázdna. Něco vám povím: já jsem zvyklý pracovat NENAJÍ. Fred ne. Je to jeden z těch lidí, kteří musejí mít „alles in Ord-nung". A tak jsem moc dobře věděl, že se v něm bouří každá molekula těla i mysli, neboť se právě převrátila naruby celá jeho dosavadní existence.

214

Vyrušil jsem ho z rozjímání a řekl jsem mu o rozhovoru s generálem Crockerem. Fred přikývl. „To je dobře. A možná bv ses s ním mel spojit znovu - pořad mám ještě ten krytý telefon -a zjistit, co by pro nás mohl udělat." „Považuj to za vyřízení!"

„Jakmile to budeme vědět," pronesl Fred hlasem pevným jako skala, „budeme moci dokončit rozdělanou práci!" Pak se nřidr žel dveří, protože Wolf odbočil prudce doleva na úzkou štěrkovou cestu, na kterou se naše velké BMW jen taktak vešlo Wolf ubral plyn a pomalu se šinul kupředu - tohle auto bylo určené pro jízdu na rovných silnicích, a nikoli do terénu. Na kopečku vpravo od silnice jsem zahlédl shluk domků a stodol. Šfouchl jsem loktem do Freda a zeptal jsem se: „Co to je támhle?" Vesnice Pillig," odpověděl. „Už jsme téměř na místě " Scenerie za okny vozu se začínala měnit. Přibýlo kopců a pole pozvolna ustupovala neobdělané krajině, nad níž se tu a tam objevovaly skalní útvary podobné těm, které lemují oba břehy Rýna i Mosely. Zhruba po šesti minutách Wolf odbočil na polrřz cestu a po třiceti metrech zastavil.

P

Přímo před námi byla malá paseka. Na jejím okraji stál náš obytný vůz. Střechu mu zakrývaly silné zelené větve Z2fa™ rovněž pod příkrovem větví krčil mercedes

U karavanu seděli Aligátor Shepard, pilot Max a Hlodavec Nad hlavou meh roztaženou plátěnou střechu, před sebou sldá"

ly Uvzdí " ^T i""11 leŠtÍH a Ole^°ValÍ Obrané s^opt ly. U vzdálenějšího konce stolu jsem spatřil Terryho s Eddiem

Wé? L°S!S VěnoVa" tídržbé Pis'olí- ***& noha si zas™

náboje nárazníku mercedesu a cpal do zásobníků
Vtom se z útrob karavanu vynořil Bumerang. V levé ruce držel pistol. Stícké ^Víny C"4' Se chmuřeným p
h
mí naproti Přítom
roveň
M r 1 lejte domašefe!" P
Ze bych Se" "" Pak TM došla slova

rád
Ímílad Everetta Mrs. Veritelne s letitými kombinacemi sprostých
TeS k TU neŠta!Šikr PřískoČi' objal jsem ho k sobě pnmackl, aby věděl, jak moc ho mám
215

Bumerang se vyprostil z mého objetí, zasmál se tím svým bláznivým smíchem a řekl: „Teda, jestli jste
chtěl tímhle vyjádřit své pocity, šefe, tak v tom případě ať celá ta sranda začne co nejdřív!”
Poplácal jsem ho po rameni. „No, už jsem se skoro bál, že jsi na ni zapomněl, pitomče!”
15.00. Bumerangovo hlášení bylo stručné a jasné. Přibližně v tu samou dobu, co jsem já dosedl na
letištní plochu na základně Rýn-Mohan, opustil Lothar Beck v doprovodu trojice aut ústředí
BeckIndustrie a zamířil rovnou na svůj hrad. Eddie s Hlodavcem ho sledovali na motorkách a zůstali na
místě až do té chvíle, než Bumerang přesunul na pozici i zbytek jednotky, což bylo vzhledem k Fredově
situaci trochu komplikovanější. Eddie s Hlodavcem tak museli vydržet u zámku po celou noc.
Ale teď už všechno vypadalo daleko lépe. Beck byl zavřený ve svém hradu, pod ochranou ozbrojených
stráží. Bumerang nechal objekt nepřetržitě sledovat - a zatím prý nikdo nepřišel ani neodjel. V současné
době drží hlídku Pulpinta s Wernerem a po hodině a půl je vystřídají Terry s Wolfem.
„A kde je Franz Ulrich?” zeptal jsem se. To nikdo nevěděl, ačkoli Eddie přísahal, že ho zahlédl na
předním sedadle Beckovy obrněné limuzíny.

Přikývl jsem. Takže máme oba pod jednou střechou. Jenom si s nimi musíme hrát chvíli na schovávanou,
což za chvíli milerá-di učiníme.

15.15. Chtěl jsem vidět náš cíl na vlastní oči. Do jednoho z čtveřice nepromokavých ruksaků jsem proto
naskládal všechny věci, které by člověk mohl odpoledne v lese potřebovat: dalekohled, dozimetr a
samopal s tlumičem. Kachní noha se nabídl, že mi bude dělat průvodce. Na Barbarossu - Beckův hrad,
který se vypínal nad točitou říčkou ústící do Mosely - to bylo podle mapy necelé dva kilometry. To není
tak daleko, říkáte si patrně. A máte pravdu. Ale vězte, že nám dvěma trvalo přes hodinu, než jsme tuhle
vzdálenost překonali.

Areál hradu o rozloze nějakých třiceti hektarů sousedil s rozsáhlým státním lesem, protkaným nesčetnými
turistickými trasami a přírodními promenádami, které skopčáci tak milují. A musím vás upozornit, že
Němci si v takových případech nic neulehčují. Zapomeňte na disneylandovské pozvolna stoupající
dlážděné cesty určené pro amatérské turisty! Kdepak. Místo

216

toho jsme se prodírali hustým porostem a pod nohama nám křupalo suché jehličí a sem tam i nějaká
větvička. Terén byl opravdu náročný - kopec stíhal kopec. A třebaže žádný z nich nebyl vyšší než
devadesát metrů, neustálé šplhání do svahu v rychlém tempu nás vysilovalo.

Přibližně po čtyřiceti minutách jsme celí zpocení odbočili z turistické stezky a začali jsme se blížit k areálu
hradů ze západu. Kdyby nás chtěl někdo zhlédnout, musel by se tak dívat přímo do slunce. Minuli jsme
zamaskované pozorovací stanoviště a znakovou řečí jsme si vyměnili pozdravy s Pulpin-tou a
Wernerem. * Pak se role průzkumníka ujal Kachní noha. Zpomalil, odbočil z cesty, kterou šel očividně už
předtím, a vydal se dlouhou okružní trasou, která nás měla dovést na určené místo.

Zhruba šestnáct minut nato se vynořil za vrcholkem kopce a naznačil mi, že mám jít za ním. Došel jsem k
němu - a zůstal jsem stát s otevřenou pusou.

Dole pod námi tekla řeka Elz. Nebyla ani moc široká - někde dvacet, jinde pětadvacet, možná třicet
metrů - a tekla rychle a klidně úzkou, tisíce let hloubenou a hlazenou roklí ve tvaru písmene S.

V dolní části rokle vznikl poloostrov. Na délku měřil asi sto a na šířku zhruba sedmdesát metrů. A na

něm stál hrad Barbarossa. Působil impozantním dojmem. Vnější zdivo, silné nejméně dva metry, bylo postavené ve stejném nepravidelném eliptickém tvaru jako poloostrov, takže to vypadalo, jako když byl hrad vytesaný přímo ze skály.

Zdi, vysoké aspoň dvacet, možná dokonce dvaadvacet metrů, přecházely na několika místech v ochozy s cimbuřím a věže. Na konci každého oválu se zdi od hradu oddělovaly a tvořily úzká nádvoří. Vlastní hrad měl pět pater a půl tuctu samostatných věží (některé s cimbuřím) a obklopoval vnitřní opevnění, které bylo přístupné pouze z hlavní části hradu.

Ne, nemyslete si, že jsem byl tak paranoidní. Lidské ucho totiž dokáže zachytit běžný hovor až na sto metrů daleko. Šepot se nese do vzdálenosti zhruba osmdesáti metrů. A cvaknutí úderníku u zbraně lze rozeznat i na pět set metrů. Proto se při cvičení v terénu klade takový důraz na dodržování ticha. Může to člověku zachránit život. A umožní mu to také najít a zabít nepřítele.

217

Vytáhl jsem z ruksaku dalekohled a přiložil si ho k očím. Obraz, který se mi naskytl, nebyl příliš povzbudivý. Přirozené obranné kvality hradu ještě vylepšila celá škála technických vy-možeností dvacátého století. Na věžích a ochozech byly namontované výkonné halogenové a sodíkové světlomety. Nejpřístupnější části hradeb zdobil shora čtyřpramenný ostnatý drát doplněný o elektrický ohradník. Říční břeh chránil dvojitý plot z ostnatého drátu. Půda na straně odvrácené od řeky byla shrabaná - neklamně to znamení přítomnosti čidel nebo pozemních min.

K hradu se přijíždělo po udržované úzké asfaltové soukromé silnici, která podle Kachní nohy měřila asi dva kilometry a na druhém konci se napojovala na dvoupruhovou okresní silnici, na níž jsme před několika dny, když jsme hledali na té pastvině ADN, viděli Bečka s Ulrichem. Přímo naproti nám byl kopec, z něhož hradní silnice v prudkých serpentínách klesala. Prohlédl jsem si pozorně krajnici a objevil jsem jasné známky přítomnosti elektronických čidel. Silnice končila v klenuté kamenné bráně, opatřené těžkou, pneumaticky ovládanou ocelovou protitero-ristickou bariérou. Za bránou stál strážní domek, dost velký na to, aby se do něj vešla dvoučlenná stráž. Odtud se také bezpochyby obsluhovala ta ocelová bariéra. Sklo v oknech bylo silné, zřejmě neprůstřelné. Domek vypadal navenek poměrně chatrně, ale já jsem věděl, že je to jenom zdání. Od brány vedla silnice, jejíž povrch nyní tvořily dlažební kostky, nahoru podél hradeb až k vnitřnímu opevnění.

Bylo to velmi chytře vymyšlené. Vnější nádvoří představovalo v podstatě jakýsi osudový trychtýř, protože leželo mezi dvěma přirozenými obrannými postaveními, a sice mezi silnými vnějšími hradbami a řadou třípatrových vnitřní zdí, které chránily kamennou konstrukci vlastního hradu.

Přešel jsem zrakem zleva doprava a pak zpátky zprava doleva a pátral jsem po nějakých známkách života. Netrvalo dlouho a objevil jsem je. Na jednom ochozu jsem zahlédl dvě gorily v černých kombinézách. Nenucené se opíraly o po pás vysokou zídku a pokuřovaly. Zvětšil jsem rozlišení. Jedna měla přes rameno přehozený samopal s tlumičem a druhá měla v pouzdře u pasu pistoli. Oběma se na krku houpaly dalekohledy. Ale byly zřejmě příliš zaneprázdněné hovorem a kouřením, než aby je používaly.

218

Za dalších pár minut jsem našel ještě půl tuctu ozbrojených mužů. Všichni vypadali úplně stejně jako ty laciné gorily, které postávají před některými společenskými kluby v Malé Oděse. V útrobách hradu se očividně skrývalo něco cenného. Vytáhl jsem z ruksaku dozimetr a zapnul jsem ho. Dokonce i na takovou vzdálenost a přes ty tlusté kamenné zdi mi ukázal zvýšenou hladinu záření. Takhle fungují vaše dolary, milí daňoví poplatníci! Jednou za čas se Pentagonu podaří koupit také něco lepšího než jenom záchodová prkénka za šest set dolarů a kladiva za tři stovky! Znova jsem se podíval na displej. Ne, tady opravdu nebylo o čem pochybovat - ty ADN schovává Lothar Beck na tomhle hradě!

A ty ozbrojené strážce? Podle té naprosto neněmecké bezsta-rostnosti a vizáže se jedná o Bečko vy zahraniční dělníky. Bandity. Ivany. Sjel jsem pohledem zpátky na ty dva. Herr Samopal právě dokouřil a cvrnkl zbytek cigarety do vzduchu. Díval jsem se k nedopalek opisuje ve vzduchu parabolu a dopadá o dvacet metrů níž na skálu.

Pak jsem zvedl hlavu a prozkoumal část hradu od severozápadu po jihovýchod. Narazil jsem na další pultucet Ivanů v černých výsadkářských kombinézách a s dalekohledem na krku. Všichni na svých

stanovištích znuďeně postávali, bezstarostně pokuřovali, povídali si spolu a zvysoka kašlali na svoji práci, která bezpochyby zahrnovala i úkol pátrat po lidech, jako jsem já.

Tohle je, přátelé, obecný problém u všech součástí ozbrojených sil. Služba ve stráži bývá dlouhá a nudná. Ale jak všichni víme, válka je z 99 procent čekání a z 1 procenta chaos. A právě čekání představuje největší část náplně strážní služby. Mladí důstojníci si neuvědomují, že zhruba po půlhodině začne pozornost člověka ochabovat a jeho obranyschopnost klesat. Přesto jsou dnešní hlídky na stanovištích často celé hodiny a nemají na práci v podstatě nic jiného, než se jenom dívat a poslouchat. Což není vůbec žádná legrace. Člověk může lehce upadnout do dřimoty, snadno přestane dávat pozor. Přitom pokud nezůstane bdělý, lidé mého typu toho dokážou využít a nakonec ho pošlou i s jeho kolegy domů - ovšem v igelitových pytlích.

I tak je ovšem nejlepší, když se člověk strážím - ať už dobrým, anebo špatným - úplně vyhne. A přesně to jsem také hodlal sdělat. Posadil jsem se, přehodil si nohu přes nohu a udělal si

219

e > §

•M PQ C/3 q] q^

g > o

CD ' ,

lil

_o ^3 u lři o 4-i ^ r^ c> ? ?y

2 si L M«

c «* ^

>c/3 T3

CD ,—. f3 «*

CD " ~" ^ C

N^ W S/ O

>N ^ -g fX

T3

NCD

O) Pt3

g CD §T3

C/3

^ >

OS

CD

— >

N2^

^75 c^

ta >

6 o?

CD ^

os -

>CD

•8

CD

a: ^lilY:illll

š*-

lil

tU _ . vj _C Vi-H V.J flj

(utíQÍ

S o

•5? <tf

as « a

>N

6.2

F >

CD c/3

CD

>oj o 7

. CD

CD

JTT^t?

CD

CD

>H NOS O

11

m;C cd

t> CD CD O

^3

r2 ^

a,'

os ;

53 2

*> ^

í3

O

O

Ifi N í^^ S i

N

CD

cd V3 aj

6

CD ^D

CD

>S ^ tS>N ^

Ph>

^^5

>N

O 4-J

3 S Q)

5,S i 2

u ^ T3

CD >CD CD>^ > c«

° ^ 3

<< X a! |t' u *J

Sj 8

J"St

o

P-. N XD -^

•^ O ^4 o '

CD > o O

tí 03^3 o

>CD r^ VCD

CD

^ -• > tí CD 13 ^d

00

o

T5

a> cd >§ -6 ^^ L

NCD ^ Jj >y cd c o TJ

o

až ke strážnímu domku. Tím splní dvojí účel: za prvé, Lothar Beck si bude myslet, že se tudy pokoušíme o frontální útok -a že padneme do pasti, kterou nám přichystal. A kvůli tomu na pár minut odloží svůj případný útek. A za druhé se tím zničí jediná úniková cesta z hradu - úzká klikatá asfaltová silnice. Před víc než dvěma tisíci lety napsal čínský válečník generál Tchaj Lt'ang toto: „Dodej svému nepříteli falešného přesvědčení a on se sám porazí, byť by tě co do početní síly desetkrát převyšoval!" A tahle jednoduchá rada platí dodnes.

Ano, dneska v noci budeme co do početní i palebné síly mnohem slabší. Přesto zvítězíme. K vítězství nás dovede naše lstivost, naše umění a náš ryze válečnický duch. Fred seděl nehybně a se strnulou tváří zíral před sebe. Kvůli těm zrádcům v hradu přišel o své lidi a teď v něm hořel spravedlivý hněv. Zoufale prahnul po pomstě.

Stejně tak i já. Tihle lidé obchodovali se zbraněmi hromadného ničení, které dokážou zabít desítky tisíc nevinných obětí. „Nějaké otázky?" zeptal jsem se a pomalu jsem přešel zrakem po své veselé zabijácké chase. Všichni byli najednou jakoby přikovaní. Díval jsem se na ty sebevědomé výrazy v jejich tvářích, na to válečnické držení jejich těl a na ty agresivní, zabijácké pohledy v jejich očích a cítil jsem před nimi hlubokou pokoru.

Pár vteřin jsem tichou modlitbou vyjádřil svoji vděčnost Bohu války za to, že mi umožnil vést takového muže do boje a zabít moje nepřátele s prudkou vášní a v hojných počtech, a to ne jednou, ani dvakrát nebo třikrát, ale mnohokrát v dosavadním životě.

Všichni tihle válečníci - Fredovi i moji - byli plní takového odhodlání, odvahy, vytrvalosti a houževnatosti, že museli bezpodmínečně zvítězit. Slovo „nemožné" pro ně neexistovalo.

Proto jsem ve své válečnické duši věděl, že bez ohledu na početní nevýhodu i na případnou nepřízeň osudu nemůžeme zklamat a zvítězíme.

KAPITOLA 18

19.44. Rozdělil jsem nás do dvou šestičlenných družstev. Prvnímu, ve složení Kachní noha, Aligátor a Terry Devine, budu velet já, druhé, ve složení Wolf, Max, Werner, Hlodavec a Půlpin-

222

ta bude vést Fred. K mojí čtveřici se ještě přidají Eddie s Bumerangem, jenom co se oba vrátí z kladení náloží. Plán akce byl jednoduchý. Po turistických stezkách projdeme kopce nad hradem až k řece.

Potom dojdeme po břehu do nejhlubší části rokle, vlezeme do vody a necháme se odnést proudem až k hradu.

U hradního srázu vylezeme na břeh, podležeme pod ostnatým drátem a vyšleme jednoho horolezce, který po skalní stěně vyšplhá na úzký dřevěný balkon, ležící přibližně jedenáct metrů nad skálou. K němu pak přiváže lano a spustí ho dolů. My na něj přivážeme další dvě a necháme je vytáhnout nahoru. Až po

těch lanech vylezeme, budou nám zbývat už jenom dva a půl až tři metry a dostaneme se k trojici okének. Těmi vlezeme dovnitř, rozdělíme se do určených družstev a začneme postupovat hlouběji do hradu a likvidovat cestou nepřátele.

Pokud půjde všechno hladce, podaří se nám udržet výhodu momentu překvapení a Beckovy gorily nestihnou včas a účinně zareagovat. V opačném případě budeme muset improvizovat. Při podobných akcích se zpravidla využívají všechny pomůcky, které moderní doba nekonvenčním válečníkům přinesla: ter-movize, miniaturizovaná a vodotěsná spojovací technika, zařízení pro noční vidění, družicové snímky v digitální podobě a tak dále. My jsme měli ovšem sotva to nejzákladnější vybavení, a sice osm vysílaček, dvě horolezecká lana, osm samopalů s tlumičem a čtyři bez tlumiče, dvanáct pistolí, pár bojových nožů, jeden infračervený dalekohled - a to bylo všechno.

Ale můj dlouholetý kamarád Avi Ben Gal má úsloví, které se přesně hodí pro tuhle situaci. „Haver šelli," říkává, nazýváje mě hebrejsky svým přítelem, „vy Američani někdy zapomínáte, že skvělé může být v době války dobré pro nepřítele."

A co tím chce vyjádřit? To, že Američané mají vždycky sklony používat co nejmodernější a nejdokonalejší vybavení, i když by pro daný účel docela stačily jenom základní prostředky. Vezměte si třeba náš případ. Pomohly by nám všechny ty technické vynálezy? Samozřejmě že ano. Jenže co když baterie v ter-movizi dojdou, co když vodotěsné vysílačky přestanou po vymoření z vody fungovat nebo co když si pan Murphy najde něco jiného, čím nám bude chtít celou akci pokazit? A tak to radši uděláme postaru a co nejjednodušším způsobem.

223

20.20. Hodina H se blížila. Dvojice Bumerang-Eddie vyrazila už před dvaceti minutami a teď byla řada na nás ostatních. Sraz celé jednotky jsem naplánoval na 23.00 asi půldruhého kilometru západně od hradu. Základnu opustíme pohromadě, projdeme lesem a jako správní žabáci zamíříme k vodě.

Využijeme břehu řeky coby přirozeného krytí a nejdřív se zkusíme dostat co nejdál po souši. Potom se vždycky po dvou přivážeme k sobě - takhle se nikdo neopozdí - a vklouzneme do vody. Moje družstvo poplave napřed a zajistí místo výsadku. Kachní noha, můj nejlepší horolezec, poté vyšplhá po skále a hodí nám lana.

20.26. Zatím šlo všechno až příliš hladce. Snad právě proto se pan Murphy rozhodl, že nás poctí svou návštěvou. Kachní noha, ten lovec z Marylandu, který chodil jako dítě do lesa pozorovat divokou zvěř a který uměl našlapovat tiše a jistě jako kočka, zapomněl dávat pozor, zakopl v té tmě o nějaký klacek, udělal kotrmelec a ošklivě si podvrhl pravý kotník.

Trvalo nám sedm minut, než jsme mu to ovázali (ještě štěstí, že jsme s sebou vzali dvě lékárníčky, protože malé roličky dva centimetry široké leukoplasty ve zdravotnické výbavě pro příslušníky speciálních jednotek nejsou určené k ovazování kotníků, ale ke krytí ran) a nakrmili ho hrstí aspirinu.

Role průzkumníka se na můj povel ujal Aligátor. Ten také provede místo Kachní nohy ten horolezecký výstup. Už jsem se vám někdy zmiňoval o tom, že Aligátor nemá lezení rád? Vadí mu totiž výšky. Teď se asi ptáte, proč tedy dělá práci, při níž jsou seskoky z letadla, šplhání na ledem pokryté vrtné plošiny a lezení po nejružnějších objektech neustálou a nemennou součástí jeho života?

Na to je dvojí odpověď. Za prvé, Aligátorovi se to, co dělá, sice líbit nemusí - ovšem udělat to musí. A za druhé, svoji roli hraje také jistý psychologický faktor. Pro Aligátora, stejně jako pro většinu příslušníků jednotek SEAL, představuje život nekonečnou řadu překážek, které musí překonat. Slovo „nemožné" pro něj neexistuje. A tak když mu nařídím, ať v prudkém větru vyleze na dvacet metrů vysoký strom, prokleje mě sice až do bůhví-kolikátého kolena, ale zároveň zatne zuby a začne se sunout po kmenech nahoru bez ohledu na to, jestli se mu přitom dělá špatně nebo ne, neboť prostě musí uspět. Právě proto dokáže skákat z letadla letícího ve výšce pětáct tisíc stop (to je přes deset kilometrů, přátelé - a dlouhá cesta k zemi, když nesnášíte výš-

224

Wf) aniž bych ho z něj musel vyhazovat. Právě proto dokáže šplhat po jeskyňářském žebříku, po horolezeckém laně a po okapech a lézt po stěnách budov a trupech lodí a po těch hrozných ropných plošinách. Aligátor prostě ví, že správný válečník musí být vždycky připravený.

21.09. Znova na cestě. Samozřejmě že jsme mohli využít některou z těch četných turistických stezek, ale

neudělali jsme to. Na turisty bylo totiž už pozdě, což znamenalo, že každý případný kontakt by musel být nutně nepřátelský. Proto jsme dodržovali postup, který uplatňuji už celá léta. Šli jsme vedle stezky, ale tak, abychom po sobě nezanechávali žádné stopy. Sice nás to trochu zpomalovalo, ovšem na druhou stranu nám to zaručovalo, že nás nikdo neuvidí. Za Aligátorem kráčel Wolf, za ním já, pak Hlodavec a Kachní noha. Terry se držel kousek zpátky a stranou a hlídal nás z boku. Šedesát kroků za ním následoval Fred se svým družstvem coby zadní voj. Nechtěl jsem se dočkat žádného nepříjemného překvapení.

Kdybyste si snad náhodou mysleli, že to byla hračka, tak bych vás rád upozornil na to, že člověku se za noci chodí po lese dost špatně, zvláště když nemá světlo a nesmí nadělat žádný hluk. A pokud s sebou vláčí ještě zbraně, munici, lana a další předměty, tak je to neskutečná dřina. My jsme navíc nevěděli, jestli Lothar Beck někde náhodou nepostavil jednu, dvě nebo dokonce tři řady svých ruských goril, aby případným vetřelcům ztížil cestu k hradu, a tak jsme si museli počínat nesmírně opatrně.

Moje tříhodinová časová rezerva se mi hroutila k chlupatým nohám daleko rychleji, než by se mi bývalo líbilo. K místu srazu zbývalo urazit ještě tři a půl kilometru. Za uplynulou hodinu a půl jsme přitom dokázali urazit jenom jeden a čtvrt kilometru. To je pouhých 1250 metrů, přátelé!

21.14. Wolf náhle ztuhl. Pravá ruka se mu sbalila v pěst a palec ukázal k zemi. Nepřítel na obzoru.

Zareagoval jsem na to gesto a okamžitě jsem se zastavil. Potom jsem sevřel ruku v pěst a zvedl jsem ji nahoru, což byl signál „zastavit stát!“

Wolf mezitím ruku rozevřel a nyní pohyboval dlaní ve vodorovné poloze doprava, doprava, doprava. Na místa, na místa, na místa! Utíkal jsem se schovat a v duchu jsem děkoval pánu-pohu za všechna ta společná cvičení. Ten kluk se díky nim naučil signály, které v terénu používají americké ozbrojené síly - a teď se nám ty jeho znalosti znamenitě hodí.

225

Převalil jsem se na záda, abych se mohl podívat dozadu. Všichni zmizeli. Doufal jsem, že ležím na stejné straně stezky. U speciálních jednotek je totiž střelba do vlastních lidí považovaná za projev nezdvořilosti. Překulil jsem se zpátky na břicho, vztyčil jsem se na loktech, zadržel jsem dech a nastražil uši. Nic podezřelého jsem ale neslyšel.

A najednou se mi chlupy na zátylku postavily do pozoru a já jsem věděl, že tam někde číhá nebezpečí. Třebaže netuším, jak tenhle podvědomý systém včasné výstrahy funguje, jsem za něj nesmírně vděčný, protože mi už mockrát zachránil život.

Támhle! Zhruba padesát metrů před námi se mihlo nějaké světlo. Potom se na okamžik ztratilo a zase se objevilo a přejíždělo po podrostu. Blížilo se a kývalo se sem a tam. Pak se ozval tlumený hovor, kterému jsem nerozuměl.

Tohleto nedokážu pochopit. Vždyť zvuk se nese vzduchem a v noci je šepot slyšet skoro stejně daleko jako běžný hovor. A proč tedy lidi v noci mluví? Protože, jak už jsem říkal několikrát, jsou většinou neopatrní a nedávají pozor na to, co dělají-

Světlo se stále blížilo. Bylo už sotva pětadvacet metrů od nás. Přimhouřil jsem pravé oko. Nechtěl jsem, aby si můj zrak musel znova zvykat na tmu. Patnáct metrů. Už budou u Aligátora. Věděl jsem, že Aligátor dělá, že je neviditelný, a vyčkává. Pak tlustá vrstva jehličí, která tvořila povrch stezky, hlasitě zakřu-pala pod podrážkami bot. Hrůza - ti lidé snad neumějí vůbec nic! Valí se lesem jako stádo slonů. Jen tak dál: až projdou kolem Aligátora, chytíme je do klasické křížové palby s tlumiči. Než něco zaslechnou, budou už dávno mrtví.

Jenže... oni se zastavili. Proč? Co tam sakra viděli? Že bychom byli prozrazeni? V takových chvílích se člověku honí hlavou stovky možností a žádná z nich není zrovna příjemná. Vždyť jsem nevěděl, jestli nezahledli některého z mých lidí a teď nevymýšlejí, jak by nás všechny zlikvidovali. Netušil jsem také, jestli s sebou nemají zapnuté vysílačky, které jsou napojené na nějakou centrálu někde v hradu.

Vtom přede mnou ze země vyrostla nějaká postava. Byl to Wolf. Vstal a vydal se ke světlu. Šlapal přitom na větvičky, kopal do listů a jehličí a dělal vůbec spoustu rámusu. Hned jsem poznal, že jde bez výzbroje a výstroje. Chyběla mu vesta, samopal i opa-

226

sek s pistolí. Šel jenom v černém tričku a moleskinovém maskovacím kompletu bundeswehru.

Popolezl jsem o kousek dál, abych ho mohl krýt a abych zároveň zůstal schovaný. Potom jsem strčil před sebe samopal a hledal jsem cíl. Ale žádný jsem mezi těmi stromy a v tom hustém podrostu nenašel. Vzápětí jsem uslyšel Wolfa. Vykládal nahlas cosi německy. Rozuměl jsem každému šestému slovu. Pak přešel do angličtiny a díky tomu jsem rozuměl už každému třetímu slovu. Ano, tady jsem použil ironickou nadsázku. Dokonce i v takové chvíli jsem si na ni udělal čas. Takovej jsem já.

A co říkal? To není důležité. Důležité bylo něco úplně jiného, a sice to, že se nejednalo o žádné strážné, ale o obyčejné turisty, kteří sešli ze stezky a zabloudili. A Wolf, ten skinheadský samaritán, jim vysvětloval, jak se dostanou zpátky k civilizaci.

Pochopitelně taktně pomlčel o tom, že ti ubožáci málem přišli cTživot, protože já se při střetu s potenciálním nepřítelem řídím zásadou „nejdřív je všechny zabít a teprve potom se ptát”.

22.20. Vyšli jsme z lesa a začali jsme sestupovat k řece. Pan Murphy se rozhodl, že nás znova oblaží svou přítomností, a navedl nás na prudký svah hustě porostlý cesmínovitými keři, jejichž ostnaté listy nedělaly naší výstroji vůbec, ale vůbec dobře. Když jsme konečně dorazili na břeh řeky, vypadali jsme tak, jako kdybychom se kutáleli po ostnatém drátě. Zalovil jsem v levé náprsní kapse a vytáhl ven svoje poznámky a vlastnoručně nakreslenou mapku. Podle ní jsme se nacházeli něco málo přes dva kilometry západně od hradu a přibližně půl kilometru od místa srazu s Eddiem a Bumerangem. A navzdory pochrouma-nému kotníku Kachní nohy a oné epizodě se zbloudilými turisty jsme méii oproti původnímu časovému plánu ještě pořád malý náskok.

22.55. Před zatáčkou jsme zůstali stát skoro dvě minuty. V té chvíli mi bylo už jasné, že se na setkání s Eddiem a Bumerangem opozdíme.

Roztáhli jsme se do rojnice a vydali se roklí dopředu. Aby po nás na měkkém břehu nezůstaly žádné stopy, šli jsme vodou. Taková chůze po kraji řeky není, pokud to náhodou nevíte, žádnou procházkou po nábřeží nebo po pláži. Říční dno bývá značně nerovné. Jednu chvíli jste ve vodě po kotníky, druhou po kolena a třetí třeba až po pás. Nohy se vám boří do bahna (a jestli

227

I

QJ N

03

O >

QJ f

O >

a;

g ^B

2

B

OJ

>c/3 >

va

6

3

o

Ol

NjH J5 .gj

O g 3 SX f" Q

^ o — L g gv

U w >c/3 O CD hJ > >

OJ •

CD^O

U ^7
fa XD °?
oj > >
.iL~ as ,
> ^ X n3 JD «s 3 ^ U O 2 "3 ^
•8
CU ^
í^^ ^ g
ág<o
" p <C X
2 ;^ 5 > 3
^ 5 g .sa, o. ^
gN0 g c
Š
Š*
Dh *2
O) U>N >s
O JD
2
2 6 g ^3 ^§ ^
^^2§ 5L
N
2

í
N
N
>>
-< N
O O N
|
O)
ij
os
N
o3 [1
-? N C
o
>
1'^
03 -«-•
^ N
03
S
"O O
2
C5 O
g O'
o* «
G NJ TIJ tri. ^C
SCD QJ

OS C

b ^ |

8

CD

°QŠZŠÍ

03

1 OJ O

a 6

C/3

OS

L•33

CD

03

č^ li '^2 § š^3 S 2

> 3 > ^ S1

>N P.cd^ :

cd

S

§ 2 "S ^ -S -9 2^ °>^>, ^x

•""• vtí fa /-^ řtí >C >N "7^ *XJ .X) vZj U

O^-i^r-iH rrt 3 O Vp^ »h N] r/^ "I

N Í3>N

- -a L ^ o "fi •§

^ . O, CD Q

ON

<

O K-

O.

<

4 lili

> ^3 >R v^

O W 03 IH >

O>N 3 >N T3

73 v(- ^2 2 o3

oj r3 o o »h u

^ Pl, 35 oj ^

1 -^ ti -9

O Í

> ^

O)

C/3

O

os

-4->»

03

^>"

O

S "S 2 >g - iij ^-óí >c

CD CD P

>u >

v vy >oj p
 U í>. '^ ^>0J OJ O >
 |
 OS
 >N
 CD
 (^
 •^g QJ
 CD
 !"lili!
 I
 00 (N CM
 ^4 O..
 -03

ně, zajel jsem zpátky do vířící vody a zuřivě jsem šátral po samopalu (věru nerad bych ho ztrácel právě v tuhle chvíli a právě na takovém místě!). Nakonec se mi ho podařilo chytit za popruh ještě dřív, než mi stačil nadobro zmizet z dosahu.

A pak... pak se lano u mého pasu napnulo a začalo mě táhnout pryč. V úzké mezeře mezi dvěma hrozivě vypadajícími plochými balvany se mi podařilo znova vynořit. Vyprskl jsem vodu, škulbl jsem za popruh, uvolnil jsem zaklíněný samopal, přitáhl jsem ho k sobě a sevřel ho pevně v ruce. Tri metry ode mě stál Wolf. I přes to šumění vody jsem slyšel, jak mu zimou drkotají zuby. Němec si mě položil na skalisko, sebral mi samopal a přejel mi rukama po nateklém kolenu. „Es ist nicht kaput," zněl jeho verdikt. „Není to zlomené."

„Ale být... nicht gut, Dickie!" upozornil mě poněkud zbytečně. „Du bist ein Kampfschwimmer. leh..." Sevřel rukama neviditelný volant a naznačil řízení.

Vyzvracel jsem přes čtvrt litru vody a narovnal jsem koleno do správné polohy. Napadlo mě, že bychom si s Wolfem možná měli vyměnit úlohy. Chtěl jsem mu to navrhnout, ale čas neúprosně běžel a čekala nás ještě spousta práce. A tak jsem ho jenom poplácal po rameni, připevnil jsem si samopal, překontroloval jsem popruhy, ubezpečil se, že ruksak není nikde roztržený, a se zachroptěním jsem se skulil zpátky do vody.

23.46. Pod oranžovou příkrývkou sodíkových reflektorů, které ozařovaly koryto řeky z hradu, jsme doplávali na určené místo. Pomalu, pomaličku jsem vylezl na příkrý kamenitý břeh, odvázal jsem od pasu lano, přesunul jsem samopal dopředu, nasadil na místo zásobník, natáhl závěr, převalil se na záda, opatrně jsem se protáhl pod stočeným ostnatým drátem, který vedl podél řeky a zaujal jsem obranné postavení ve stínu za jedním balvanem. Po mojí pravé ruce učinil totéž Wolf.

Byl jsem polomrtvý, a to jsme vlastně ještě ani nezačali. Ale právě tímhle se jednotky SEAL odlišují od ostatních jednotek zvláštního určení. Vezměte si třeba takové Rangers. Nic proti nim, ale přiletí letadlem, seskočí na zem a provedou akci. Nebo Delta Force. Ani proti nim nic nemám, ale přivezou se na místo srazu, přestoupí do vrtulníku, doletí s ním na místo vlastního průniku, tam se spustí po lanech dolů a vykonají svoje dílo.

A nyní se podívejme na jednotky SEAL. Nejdřív jsme deset dní zavření v ponorce. Spíme na torpédách a do sprchy se do-

230

staneme každý třetí den. Pak se musíme vylodit do rozbouřeného a studeného moře. Když se při vylodění nezabijeme, naskládáme na sebe bojovou výstroj a výzbroj a plaveme pod vodou pět kilometrů na nějakou tečku na mapě. A tam musíme, naprosto vyčerpaní (neboť dlouhé plavání s takovou zátěží není žádná hračka, jak si jistě pamatujete z úvodních stránek téhle knížky)/ vyšplhat na ledem pokrytou ropnou plošinu nebo provést jiné fyzicky nesmírně náročné a životu nebezpečné úkony. A teprve po téhle panem Murphym obohacené předehře začínáme plnit svůj úkol a likvidovat nepřítele.

A přesně to samé platilo i o dané situaci. Byli jsme úplně vyždímání - jak po stránce fyzické, tak i po stránce psychické. A přesto jsme se nacházeli sotva v polovině cesty na místo činu. Půl minuty po mně a

Wolfovi dorazili Pulpinta s Maxem. Rozvázali se, podlezli ostatný drát a zaujali křídelní postavení. Po Xiich se na metr široký břeh vykulil Fred s Wernerem. A za nimi se yody vynořili postupně Kachní noha s Aligátorem, Terry Devine s Hlodavcem a Bumerang s Eddiem. Byli jsme všichni a v pořádku.

23.49. Bohužel se ukázalo, že nejsme sami - spolu s námi se na břeh vplížil také pan Murphy. Dokázali jsme sice šťastně - tedy nepozorovaně - překonat osvětlená prostranství, dokázali jsme se i šťastně - až na pár škrábanců a sem tam nějakou tu trhlinu v oblečení - protáhnout pod ostatným drátem. Přesto jsme byli v koncích. Proč? Protože skála, po které jsme se chtěli vydat nahoru, byla na prvních pěti až šesti metrech naprosto hladká. Nedokázal by po ní vylézt ani Kachní noha. A Aligátor má v tomhle směru do Kachní nohy hodně daleko. Dál už by to šlo - od zmíněné výšky byla skála nerovná jako některá z těch cvičných stěn, na nichž trénují horolezci.

Podíval jsem se na Bumeranga, poklepal jsem ukazovákem na sklíčko hodinek a pokrčil jsem rameny - ptal jsem se ho, kolik máme ještě času.

Bumerang smutně zavrtěl hlavou a pomocí posunků odpověděl: „Sto jedna minut a bum-bum! Přesně podle vašeho rozkazu, šéfe!”

Žádný bum-bum! Tohle bude bum-bum! Vybuchneme hnedka na začátku!

Roy Boehm, který studoval a stále studuje asijskou filozofii, mi vždycky říkával: „Když jsi narazil na to, co vypadá jako ne-

231

možné, povol otěže své fantazii a uvidíš, že se dostaví nějaké řešení!”

Přikrčil jsem se u paty skalní stěny a nechal jsem svoji mysl, aby se libovolně toulala. Fred si dřepl vedle mě - tak těsně, že se o mě otřel ramenem. A vtom Terry Devine, který byl až dosud nezvykle potichu, prohlásil: „Hele, veliteli, zůstaňte takhle!”

Poslechl jsem. Terry se postavil mezi mě a Freda, položil jednu nohu na moje pravé rameno a druhou nohu na Fredovo levé rameno, opřel se rukama o skálu a přikázal nám: „A teď si stoupněte!”

Opatrně jsme se vztyčili. Terry chvíli počkal, potom ladně seskočil zpátky na zem a otočil se k nám. Oči mu hořely vzrušením. „Takhle jsme to dělávali v mém družstvu roztleskávaček na střední škole!”

vyhrkl. „Čtyři z nás si stoupnou dolů, na ně si vlezou další tři, pak dva a nakonec Aligátor! Ten by se měl takhle dostat na tu lepší část skály!”

Eddie se na Terryho podíval a zeptal se: „Ty jsi dělal na střední škole roztleskávače?”

„No a znáš snad nějaký lepší způsob, jak bys mohl denně osahávat pěkný mladý holky a ještě bys za to dostal jedničku z tělocviku?” odpověděl Terry. Potom se bojovně nahrbil. „Proč? Máš něco proti tomu?”

„Ne, ani v nejmenším! Ale aspoň se tě už nemusím ptát na to, na co jsem se chtěl zeptat už dávno.”

Aligátor se na svoje dvojče naoko zamračil. „Fakt? Nekecej!”

Eddie prohrábl Terrymu vlasy a usmál se. „Jo - teď už vím, proč seš pořád tak zasrané zženštilej!”

vysvětlil a elegantně se vyhnul Terryho letící pravačce. „Tak jdeme na to - Terry měl opravdu skvělejší nápad!”

23.55. Vytvořili jsme pyramidu. Šlo to ztěžka, protože skála se trochu nakláněla směrem k nám, takže jsme se o ni dole nemohli opřít. Kdyby se někdo zřítíl, dopadl by přímo na kameny - a já jsem potřeboval mít všechny střelce v pořádku.

Aligátor počkal, až mu ukázu vztyčený palec. Pak zahájil dlouhý výstup. Použil moje bolavé koleno jako odrazový můstek a vyhoupl se mi na rameno. Snažil jsem se mu co nejvíc pomoci a svou silnou rukou ho podpíral také Fred. Potom se ho ujali Hlodavec, Werner a Max a nakonec Pulpinta s Eddiem.

„Do prdele!”

Ze svého místa úplně dole jsem nic neviděl. „Co se děje?”

232

Dostal křeč, šéfe!” zašeptal shora Eddie. „Ale zvládne to!” To by také měl, protože ten zatracenej čas běží jako o závod. 00.01. Jako první slezl z naší lidské pyramidy Eddie. Po něm následoval Pulpinta.

„Aligátor je už na cestě!” oznámil.

00.02. Mhouřil jsem oči před světlem a díval jsem se, jak se Aligátor posouvá centimetr po centimetru nahoru. Něco vám povím: devět metrů je zatraceně velká dálka, zvláště když člověk nemá žádné zabezpečení a musí s sebou ještě vláčet zbraň a dlouhé horolezecké lano.

00.13. Aligátor se přehoupl přes úzký dřevěný balkon a zmizel ve tmě. Deset vteřin poté k nám shora neslyšně přilétlo horolezecké lano. Wolf k němu přivázal dvě další a dvakrát za ně škubl. Lano vyjelo zpátky na balkon a zhruba po padesáti vteřinách se dolů spustila trojcehorolezeckých lan. Pak začala legrační část celé akce. Terry nás kryl spolu s Eddiem zezadu. Wolf popadl jedno lano a zahájil výstup. Totéž učinili i Pulpinta s Hlodavcem. Díval jsem se, jak se šplhají podél příkré skalní stěny a potom využívají nerovností v základech hradeb a ulehčují si tak práci. Po nich přišla na řadu další trojice ve složení Fred, Bumerang a já. Zcela automaticky jsem se na lano pověsil celou váhou a vyzkoušel jsem, jestli mě unese. Pak jsem ho pevně sevřel a začal se sunout nahoru.

Koutkem oka jsem ještě stačil zachytit Bumerangovy boty. Vzápětí mi však zmizely z dohledu. Nenávídím mládí! Nenávídím ho právě pro tu jeho... mladost. Koleno mi divoce pulzovalo. Při každém přirazu jsem cítil, jak mi v něm prudce škubne. Vedle mě funěl Fred. Byl na tom chudák stejně bídne jako já. Podíval jsem se na něj. Ruce měl napnuté, obličej brunátný a zkřivený námahou. Při pohledu na jeho očividné utrpení jsem se musel pousmát. „Ještě pořád se dobře bavíte, Herr Brigade-geral?“ zasípal jsem. „Jdi do prdele!“ vypravil ze sebe Fred. „Vsad'te se, že budu nahoře dřív než vy, Herr Kapitán!“ 00.24. „Vítejte na palubě šéfe!“ pozdravil mě na balkoně Bumerang, chytil mě za opasek a přetáhl mě přes zábradlí. Zhroutil jsem se na úzkou plochu. Celé tělo jsem měl jako v ohni. Pálila mě dokonce i kůžička pod nehty na prstech u nohou. Ale Bumerang tomu nevěnoval vůbec žádnou pozornost. Ze všech sil se totiž snažil dostat přes zábradlí bolavý zadek mého německého kamaráda. Když se Fred konečně složil vedle mě, přerývaně řekl: „Weifi der Himmel - na toto už začínám být příliš starý!“

233

Vyškrábal jsem se na nohy a praštil jsem ho do ramene tak silně, abych mu způsobil ještě větší bolest, než jakou cítil dosud. „No tak, vzchopte se, mein Brigadegeneral - máme před sebou ještě další tři metry!“

00.26. Poslední úsek byl nejnebezpečnější. Postavil jsem se na zábradlí a natáhl jsem co nejvíc ruce. Zjistil jsem, že když se mi podaří udržet rovnováhu, dosáhnu zdola na tlustou, ručně tesanou okenní římsu. Narovnal jsem se, ustálil jsem se v rovnovážné poloze, odrazil jsem se, vyskočil jsem do výšky, chytil se za římsu a pomalu, jako kdybych dělal na hrazdě doma na Divokém panství poslední z každodenních tří sérií shybů, jsem se začal přitahovat nahoru. Jakmile se mi brada ocitla v úrovni se spodní hranou okna, rázem to bylo všechno snadnější a já jsem se dokázal přehoupnout přes parapet a vlézt po čtyřech oknem dovnitř.

Tam jsem popadl dech a vrátil se zpátky do okna, abych pomohl Fredovi. Natáhl jsem ruku, popadl jsem ho za zápěstí a přitáhl ho k sobě. I on se rozhodl, že prozatím bude stačit, když půjde po čtyřech.

00.29. Bumerang zůstal vzadu a postaral se o to, aby měl Kachní noha, který šplhal na laně jako poslední, z balkonu relativně snadnou cestu. Potom vylezl na zábradlí a jako nějaká zatracená baletka vyskočil o metr výš, chytil se za parapet a bez sebemenšího náznaku nějaké námahy se přitáhl rovnou do místnosti. Jak už jsem říkal, nenávídím mládí!

00.30. Byli jsme všichni šťastně uvnitř. Nacházeli jsme se v místnosti obdélníkového tvaru o rozměrech zhruba osm krát šest metrů. Úzkými okny pronikalo dost světla na to, abychom mohli provést bližší průzkum. Nízký strop tvořily ručně otesané trámy ozdobené kresbami vinné révy a hroznů. Na omítnutých kamenných zdech tuhle tematiku vystřídaly stromky obalené pletivem. Podél celé zdi, ve které byla umístěna okna, se táhly rýhované tyče, na nichž visely těžké závěsy. Stropní trámy podpíralo několik sloupků z tmavého dřeva, opracovaných do osmiúhelníkového tvaru. Na druhé straně stál malý krb obložený kachlíky. Čelo krbu zakrýval těžký železný plát, který na místě držely dva ozdobné kozlíky. Za krbem byly dveře - v téhle místnosti jediné. Na výšku měřily sotva sto padesát centimetrů, byly obloukové a měly panty z černého tepaného kovu.

Naše drobná potíž taktického rázu spočívala v tom, že jsme ani v nejmenším netušili, kde vlastně jsme vůči svým nepřáte-

234

lům. Za normálních okolností se při takových akcích využívají plánky, nákresy, družicové snímky nebo termovizuální záběry. S jejich pomocí se pak určují místa, na nichž se nacházejí tangové. Jenže my jsme s sebou nic takového neměli, a museli jsme proto operovat naslepo.

I když - ne tak docela. Nad oknem, kterým jsme pronikli dovnitř, byly ještě další tři řady oken. Z toho jsme usuzovali, že jsme někde uprostřed hradu. A protože lidé mívají obvykle svoje obývací prostory nad zemí, bylo velmi pravděpodobné, že hledané ADN budou uskladněné někde poblíž, kdežto Lothar Beck bude mít pokoj s výhledem. A Ivani? Ti budou nejspíš vykázáni do komnat pro služebnictvo, tedy buď někam do věže, anebo do podzemí.

00.31. Měli jsme necelou hodinu na to, abychom se zorientovali - a jestli nás někdo objeví, tak ještě méně. Nachystal jsem se vedle dveří. Bumerang zavřel okna a zatáhl závěsy, abychom nevřhali stíny, a postavil se za mě. Bude mi krýt záda. Jako třetí si stoupl Terry. Po něm následovali Kachní noha, Aligátor a nakonec Eddie jakožto zadní voj. Druhou řadu vedl Fred a za ním se postupně naskládali Wolf, Max, Hlodavec, Pulpinta a Werner.

Dobrý nápad. Fred nechal Američany pohromadě a obklopil je z obou stran Němci. Tím předešel možným jazykovým problémům.

00.32. Čekal jsem. Podle pokynů by měl dát poslední muž v řadě najevo, že je připravený, a to tak, že stiskne pravé rameno muže před sebou. Ten zase stiskne rameno dalšímu a tak dál. V duchu jsem počítal vteřiny. Deset. Šestnáct. Pak jsem na pravém rameni ucítil stisk Bumerangovy ruky. Kývl jsem hlavou dopředu a dozadu, aby Bumerang věděl, že jsem jeho znamení přijal, zvedl jsem západku z těžkého tepaného kovu a pootevřel dveře.

Místnost, v níž jsme se nacházeli, ležela na konci poměrně dlouhé tmavé chodby. Z levé strany vycházel matný nazelenalý svit. Naklonil jsem se dopředu... a zjistil jsem, že se jedná o jakousi vzpomínku na počítačovou hru z osmdesátých let s názvem Zork. Jenže tahle slova byla skutečná, ne jenom napsaná na nějaké zeleně svítící obrazovce.

Protáhl jsem se dveřmi, přitiskl jsem se levým ramenem ke zdi a se samopalem (a přepínačem střelby nastaveným na krát-

235

i

2

aS

3

O

a,

CD

s

a,

s

CD

CD

>L ts

* 141

g L•*>i3

CD fj C íXi

""* • S ^ a>

^ ^ o vos 43 J-5 C ^3 »h cd

a> Si o ;>>

gS

2 o

2^

CD O

o 3 -a S

f

._ CD N ^.

co - .2 >
 vnj (C ni 4J
 > vj-j >S ««
 O) CD v Ctí
 ^ O ^ g
 CO

o "5 ^as
 :^5 ^8?
 '3I-M
 o
 CO (N

za výsledky, ne za krásu. Proto chci svoje nepřátele vždycky jenom co nejrychleji zabít - a je mi úplně jedno, jak toho dosáhnou.

Ivan se s chroptěním sesunul k zemi. Zbraň mu vypadla z ruky a s řinčením poskakovala po kamenné podlaze. Než jsem ho stačil dodělat, objevil se vedle mě Bumerang, odstrčil mě na stranu a provrtal mu hlavu dvěma kulkami. Pak na mě vrhl škodolibý a rádoby vychytralý pohled.

„Gesundheit, šéfe!“ naznačil rty.

No ovšem! „A ty mi taky polib prdel!“ odpověděl jsem mu stejným způsobem.

KAPITOLA 20

00.49. Našli jsme cestu, kterou se dostaneme na ochoz - široké točité schodiště, které vedlo do vnitřního cimbuří hradeb. Po něm pronikneme až k vlastnímu hradu. Přitiskl jsem se co nejvíc k zemi, abych ve světle reflektorů nevrhl žádný stín, vykoul jsem přes vnitřní zeď opevnění a přešel jsem pohledem od úzké balustrády až k chodníku opatřenému cimbuřím dole pod námi. Začínal jsem tušit, kde jsme. Kdybychom dali hlavní bránu na dvanáct hodin, pak jsme se nacházeli zhruba na půl třetí, tedy na opačné straně hradu, než kde jsem při svém plížení a slídění zpozoroval největší koncentraci stráží. Zapnul jsem do-zimetr a podíval jsem se na displej. Potom jsem vytvořil dvě skupiny, protože jednak bude z taktického hlediska výhodnější, když na ně zaútočíme z opačných stran, a jednak jsem se chtěl zmocnit ADN osobně. Fredovo družstvo se tudíž vydalo na pra-vobok a já jsem se svými veselými zabijáky zamířil do levé části hradu. Hrady se vyznačují jistou zvláštností - jsou jedinečné. Neexistuje u nich žádný standard, žádná norma. Pokud neznáte uspořádání daného hradu předem, nemůžete se na nic spolehnout. My jsme samozřejmě neměli ani ponětí o tom, kde se nacházíme, a tak jsme se pohybovali s nejvyšší opatrností, což znamenalo, že jsme postupovali daleko pomaleji, než by se mi bývalo líbilo - zvlášť když čas běžel zatraceně rychle a do výbuchu náloží už zbývalo jenom něco málo přes půl hodiny. Dovolte mi malou poznámku. Lezení po čtyřech není zrovna pohodlné. Člověk se při něm rychle unaví a brzo otluče klouby

238

- a já jsem měl ještě k tomu jedno koleno notně pochroumané. Po devíti minutách lezení po čtyřech a plížení v podřepu se mi pravé koleno nafouklo do velikosti ananasového melounu, což samozřejmě doprovázela příšerná bolest. S blaženým úsměvem jsem zvedl oči k nebesům, neboť jsem věděl, že mě Bůh miluje daleko víc než většinu svých ostatních dětí. Tolik záporná stránka věci. A nyní ta kladná. Hrady a zámky mají spousty zastrčených koutů a skulin, které plížení a slídění značně usnadňují.

Například vnitřní ochoz hradu Barbarossa se vůbec nepodobal těm filmovým kulisám, které se stáčejí do ladného a širokého oblouku. Naopak, na té půldruhého metru vysoká zdi opatřené cimbuřím se hojně vyskytovaly ostré zákruty, pravoúhlé zlomy a další nečekané překážky.

01.01. Postupovali jsme podél nízké zídky a krčili se za cimbuřím. Vtom jsem před námi uviděl odbočku, která nikam neved-la^a současně se mi chlupy vzadu na krku postavily do pozoru. Otočil jsem se a přikázal zastavit. Chtěl jsem, aby moje smysly mohly nerušené vnímat okolí. Pak jsem se začal sunout centimetr po centimetru dopředu. Bumerang za mnou, tak blízko, že jsem cítil teplo, které vydávalo jeho tělo. Opatrně jsme postupovali podél cimbuří. Nejdřív mě do nosu udeřil štiplavý zápach cigaretového

kouře a potom jsem uslyšel hlasy. Bumerang ten zápach zřejmě ucítil také, protože mě poklepal na rameno a vrhl na mě pohled, kterým říkal: „Jestli znova kejdnete, tak vám dám takovou ránu, až vám uletí hlava, ať jste šéf nebo ne!“ Musel jsem se pousmát a napětí ze mě trochu opadlo - aspoň pokud jde o moji tvář.

Pomalu, pomaličku jsem se doplížil k ohybu a opatrně jsem začal zvedat hlavu, abych mohl nakouknout za roh. A teď si vzpomeňte na všechny ty hollywoodské akční filmy. V těch se nikdo nikdy netiskne k zemi, když se chce na něco podívat. A právě proto by žádný Bruče, Brad, Arnold, Sly nebo jiný z těch takzvaných akčních hrdinů nepřežil u mojí jednotky ani deset minut.

Proč? Protože pokud podnikáte tajnou akci, nechcete na sebe v žádném případě upozorňovat. Jenže když vystrčíte hlavu zpoza zdi tak, abyste tím najednou změnili její siluetu, je to stejné, jako kdybyste hráli s nabitou poloautomatickou pistolí ruskou ruletu.

A tak jsem přimáčkkl svůj velký slovenský nos co nejbliž ke kamenné ploše a pomaličku jsem natahoval krk v ostrém úhlu

239

k hrubému kamennému zdivu ochozu tak dlouho, dokud jsem neviděl za zešíkmený roh.

Napočítal jsem jich dohromady šest. Byli ode mně zhruba osm až devět metrů daleko, opírali se o zídku, pokuřovali a nechávali mezi sebou kolovat láhev vodky. Tri měli zbraň přehozenou přes rameno, zbytek ji odložil a opřel o vnější zeď. U tří, ne u čtyř jsem na opasku zahlédl přenosné vysílačky. Ale nevypadalo to, že by některá z nich byla zapnutá.

Vrátili jsme se s Bumerangem k ostatním a pomocí znakové řeči jsme jim vysvětlili celou situaci. Ta byla prospikovaná všelijakými nepříjemnými možnostmi. V další slepé uličce se například mohla nacházet další skupina Ivanů. Kdyby zaslechli něco podezřelého, mohli by nám způsobit spoustu potíží. Jistě, mohli bychom tu naši šestici bleskově postřílet. Třeba by se nám to povedlo dřív, než by stačili vydat nějaký zvuk. Ale nejspíš ne.

Vidím, že se tváříte dost nevěřícně. Cože? Že prý jsem vždycky tvrdil, že moji střelci můžou dvěma ranami zlikvidovat každého, a to kdykoli i kdekoli. Že prý jsem se holedbal tím, že moje jednotky spotřebují na jedné střelbě víc munice než celý Sbor námořní pěchoty USA za rok, a proto by měly svoje řemeslo dokonale ovládat. To je všechno pravda a já si za těmi slovy stojím. Jenže likvidace šesti nepřátel najednou s sebou přináší řadu taktických problémů, a já zrovna v tuhle chvíli nemám čas na to, abych vám je vysvětlil. Musí vám prostě stačit, když řeknu, že to není jenom tak. Jenže my jsme tenkrát v noci neměli na vybranou. Nehodlal jsem také házet kamínek nebo něco jiného, protože Ivani by hned sahal po zbraních. Udělil jsem rukama příslušné pokyny a na oplátku jsem uviděl pět vztyčených palců. Až napočítám tři, vyrazíme. Jedna. Se zbraněmi přichystanými ke střelbě jsme se přikrčili u cimbuří. Dva. Podíval jsem se vedle sebe. Aligátor přikývl. Stejně tak Terry. Viděl jsem, že i Kachní noha je připravený. Eddieho brada putovala nahoru a dolů a jeho ruce pevně svíraly rukojeť pistole. Aligátor mi pro změnu ústy naznačil: „Jawohl!“ Tri. Nahoru. Zamířit na Ivana vpravo na kraji. Hotovo. Zadržet dech. Stisknout spoušť. Ivan se složil na kamennou zeď. Vedle mě vypálil Bumerang a hned poté se ozvalo několikrát dvojitý cvaknutí úderníku.

Čas se zastavil. Rusáci stáli jako přimrazení a neschopní jakékoli reakce se dívali, jak na ně střelíme.

Přesně takhle to totiž při

240

boji bývá. Když během těch úvodních milisekund vypálíte jako první, váš protivník na okamžik na místě ztuhne. I kdyby prodělal sebelepší výcvik. Tohle je jedna ze základních vlastností lidské povahy. Člověk zaslechne střelbu a ztuhne. A jediný rozdíl mezi profesionálem a amatérem spočívá v tom, že profesionál ztuhne na kratší dobu. A tihle Ivani žádnými profesionály rozhodně nebyli - patřili spíš tak někam do okresního přeboru.

Vyrazil jsem dopředu. Nohy jsem kladl do stran, nikdy ne přes sebe, abych si o ně nezakopl. Samopal jsem měl stále připravený ke střelbě. Nemohl jsem vědět, jestli jsme je všechny opravdu zabili, a proto jsem radši neriskoval.

Doběhl jsem za roh a zjistil jsem, že všech šest Ivanů leží na ochozu. Oči mi jezdily ze strany na stranu.

Dýchal jsem. Hlavní jsem mířil na Ivany.

A vtom moje periferní vidění postřehlo nějaký pohyb. Otočil jsem hlavě samopalů doleva a sklonil ji dolů.

L>va výstřely. Hlasité. Rusáci. Do prdele! Za mnou se ozval bolestivý výkřik. Snažil jsem se zamířit, ale v tom pohybu jsem měl obraz v mířidlech značně rozmazaný. Přesto jsem zmáčkl spoušť. A ještě jednou. A potom mi to došlo. Sakra, copak jsem nějaký zatracený neurochirurg?

Přepnul jsem na plně automatickou palbu a pokropil jsem všechna ležící těla. Takhle jsem se jich sice definitivně zbavil, ale moc jsem si tím nepomohl. Přišli jsme o výhodu momentu překvapení. A přišli jsme o ni dřív, než jsem původně chtěl. Nemohli jsme proto už ztrácet čas. Ohlédl jsem se po Bumerangovi. „Odpal ty zasraný nálože!“ nařídil jsem mu.

Bumerang vytáhl odpalovací zařízení a zahihňal se. „Zapalte ohně!“

Nálože začaly jedna po druhé vybuchovat a hrad se začal otřásat. Současně se od vchodu ozvaly první výkřiky.

Doběhl jsem zpátky a hledal jsem zraněného. Byl jím Terry Devine. Dostal to do bicepsu. Naštěstí se jednalo o čistý průstřel a nezdálo se, že by kulka zasáhla nějakou tepnu nebo žílu. Ale i tak ho čekal pořádný šok, pokud bychom se o něj urychleně nepostarali.

Mezitím se už nad Terryem skláněl Kachní noha a přehraboval se v lékárnice. Krátce poté z ní vytáhl tlustý smotek gázy a tubu s dezinfekčním prostředkem, připlácl oboje na ránu a zbytkem leukoplastu ovázal Terrymu ruku. Ten tlak mu trochu pomůže.

241

Pak si začal chystat injekční stříkačku s morfiem, ale Terry ho zabrzdil. „To bude dobrý!“ zavrčel ten velký kluk.

Kachní noha strčil stříkačku zpátky do lékárnice. „Jak chceš, pitomče!“

Terry se převálil na břicho, pracně se vyškřábal na kolena a nakonec se postavil. „Čeká nás ještě spousta práce!“ prohlásil s obličejem zbroceným potem a zaťatými zuby. „Na takovýhle sračky není čas!“

Tím si podle mého názoru získal ostruhy. Od téhle chvíle jsem ho přestal považovat za zelenáče jednotky, za obětího beránka. Stal se jedním z nás, protože už krvácel v boji. Jak jsem se tak na toho urostlého a bolestí souženého kluka díval, projela mnou vlna obdivu. Něco vám povím, přátelé. Při pohledu na takové odhodlání, které z Terryho vyzařovalo, podklesávají důstojníkům, jako jsem já, kolena. Na pár vteřin jsem zapomněl na okolní svět a těšil jsem se ze zrození nového válečníka, kterého jsem ukoval k obrazu svému na kovadlině bolesti a obětavosti. Ale moje rozjímání netrvalo dlouho. Surově mě z něj vytrhla zář reflektorů, která se rozlila po celém hradu. Byl nejvyšší čas, abychom se vydali dál.

01.17. Než jsme došli ke dveřím, které jsem si vyhlédl při průzkumu, narazili jsme ještě na tři kapsy plné Ivanů a pomalu nám začínala docházet munice. To je při podobných akcích běžný problém. Členové komanda musejí dodržovat palebnou kázeň, protože s sebou můžou nést jenom omezený počet zásobníků. Já jsem měl u sebe šest zásobníků do samopalu po třiceti nábojích a osm zásobníků do pistole po patnácti nábojích, což dohromady činilo tři sta nábojů. Během cesty po ochozu jsem spotřeboval dva zásobníky do samopalu a dva zásobníky do pistole, takže mi už nezbyval příliš velký manévrovací prostor.

Vytáhl jsem dozimetr a podíval jsem se na displej. Začínal jsem se blížit ke svému atomovému grálu. Jenže ty dveře, které mi stály v cestě, byly z druhé strany zavřené na závoru. Na tomhle místě mi dovolte, abych vám pověděl něco o dveřích na hradech. Bývají velké a těžké. Bezpochyby právě proto se kdysi při jejich dobývání používala beranidla. My jsme s sebou nic takového nevláčeli - zato jsme při sobě měli pár dekagramů plastické trhaviny C-4, kterou nám dal plukovník John Suter. Kachní noha si vzal od Eddieho jeden malý kousíček, dobelhal se ke dveřím, obalil ho kolem jednoho z kovových závěsů, připevnil

242

k němu tužkovou rozbušku a dlouhý kus rychle hořící doutná-kove šňůry, zapálil ji a doskákal na pochroumaném kotníku zpátky k nám.

Než stačil zavolat „Pozor!“, nálož vybuchla, dveřní závěs se rozlétl a vyslal směrem k nám několik

ostrých úlomků

„Nějaký zranění?" zeptal jsem se.

„Sakra, rychle dovnitř, šéfe!" odpověděl za všechny Kachní noha.

Odstrčil jsem rozbité dveře na stranu, proběhl jsem doutnajícími veřejemi... a ocitl jsem se v obrovské komnatě ve tvaru pětiúhelníku, s klenutým stropem podepřeným ručně zdobenými kamennými sloupy ve tvaru hvězd nebo snad okvětních lístků

Provedl jsem bleskový průzkum. Do prdele! Byla to slepá ulička Do téhle místnosti se dalo vstoupit jedině dveřmi, které isme vyhodili do vzduchu.

A pak se mě zmocnil takový zvláštní pocit. V téhle místnosti jséin^už byl...

Se samopalem v pohotovostní poloze jsem se rozhlédl kolem a pozorně jsem se díval, kde to vlastně jsem. Viděl jsem úzká oblouková okna orámovaná starými trámy. Mezi okny stála výkladní skříňka, v níž byly vystavené pistole ze sedmnáctého a osmnáctého století. Na protější zdi byly namalované různé erby zasazené do pozlacených „dřevěných rámu". V místnosti se dále nacházelo několik ozdobně vyřezávaných stolů a těžkých ^^^111' ^ St°)anech byla seřazená kopí a halapartny.

e

Přejížděl jsem očima po tom dokonalém válečnickém ráji a nemohl jsem se zbavit pocitu, že jsem tady už někdy byl A pak jsem na to přišel. Opravdu jsem v téhle místnosti už jednou byl - jenže ne tady, na hradu Barbarossa, ale v sídle firmy Beckln-dustne v Düsseldorfu. Tahle komnata byla totiž přesnou kopií predpokoje od Beckovy kanceláře.

Což, přátelé, znamenalo, že se v ní někde skrývají tajné dveře A ty určitě vedou - stejně jako v Düsseldorfu - do něčeho důle-ziteho.

J! ^ ?°kryté erby a Začal Jsem P° m' Přejíždět . Netrvalo ani deset vteřin a moje prsty narazily na umně ^cnovane dveře.

Jty! Se' ahychom se vyd311 dál. Vypáčil jsem dveře smě k sobe, otevřel je dokořán, přesvědčil jsem se, že na nás za

243

nimi nečeká žádné nepříjemné překvapení, a pokynul jsem svým lidem, aby mě následovali.

Za dveřmi bylo krátké a široké kamenné schodiště. Seběhli jsme po něm dolů a ocitli se ve velké vstupní hale s klenutým stropem. Z haly vedly dvojce dveře - jedny na pravoboku a druhé na levoboku. Podíval jsem se na displej dozimetru a otočil se nejdřív doprava a potom doleva. Směrem doprava signál sílil.

Ukázal jsem na Aligátora, Kachní nohu a Terryho a naznačil jsem jim, že se mají vydat doleva. Pak jsem s Bumerangem nalepeným na pravém rameni a Eddiem těsně za ním vytáhl z kapsy na stehně třaskavý granát, vykopl jsem dveře na pravoboku, odvrátil oči a hodil granát do místnosti za dveřmi.

Na třaskavých granátech DefTec č. 25 se mi strašně líbí to, jaký dělají rámus a jaké vydávají světlo. Ten záblesk, který vylétl z mnou vrženého granátu, mě málem oslepil i přes tu tlustou kamennou zed. Se samopalem připraveným ke střelbě jsem se začal prodírat kouřem.

„Šéfe, bacha - červená čtyřka!" zazněl mi v napůl hluchém pravém uchu Bumerangův hlas.

Já vím, že při čištění místnosti ve třech chodí první střelec po vstupu obvykle doleva, ale musíte mít na paměti také to nejzákladnější pravidlo, které platí pro všechny případy a které říká: Nejdřív zlikviduj to nejaktuálnější nebezpečí. Vyrázil jsem proto doprava k místu, které mi Bumerang pomocí „barevných hodin" naznačil.

Oči. Dýchat. Nesoustředit se pohledem jenom na úzký prostor. Snažil jsem se co nejvíc využívat periferního vidění, aby nás nepřítel neobešel z boku. Do prdele! Nalevo ode mě byla široká klenutá chodba a vzadu přede mnou schodiště. Z toho jsem poznal, že nás čeká ještě spousta prostor, které budeme muset vyčistit. „Běžte do zeleného sektoru a vyčistěte to tam!" zakřičel jsem. „Já se postarám o tuhle místnost! Sejdeme se u těch schodů!"

Můj oblíbený čínský vojevůdce generál Tchaj L'ang kdysi napsal: „Nikdy si neber delší řetěz, než s jakým dokážeš plavat!"

A proč to zrovna teď připomínám? Protože ta místnost byla obrovská. Na délku měřila dobrých patnáct a na šířku přibližně deset metrů. A bylo v ní plno těžkého starožitného nábytku. A na podstavcích stálo středověké brnění. A v prosklených vitrínách pušky s křesadlovými zámky z osmnáctého století i s

veškerým

244

příslušenstvím. A uprostřed té kakofonie muzeálních předmětů zvlášť vynikalo zhruba šest počítačů, navzájem spojených kabely a dráty.

Dobrá zpráva: Tahle místnost zřejmě Beckovi sloužila jako operační středisko, takže jsme už blízko srdce té potvory. Špatná zpráva: Dokonce i za denního světla to bylo ideální místo pro léčku. A teď, v tom šeru, se v těch stínech nedalo nic rozeznat. Vůbec jsem nevěděl, jak v nich najdu nepřátele. Z pravoboku se ozvala střelba - Eddie a Bumerang se už pustili do práce. Zůstal jsem sám. Vtom se mi zdálo, že se v tom kouři cosi mihlo. Vypálil jsem tím směrem krátkou dávku a uslyšel jsem výkřik. Vzduch se trochu pročistil. Pohyb na osmi hodinách. Vypálil jsem další dvě krátké dávky. Jestli i druhý stín zmizel? To jsem v té chvíli nevěděl. Vyměnil jsem zásobníky a vydal se pomalu dopředu. Opatrně jsem se propletl mezi dvěma brnění-ini a uviděl na kamenné podlaze dva mrtvé Ivany. Třetí se snažil odplazit pryč. Vpálil jsem mu do hlavy dvě krátké dávky. Pak jsem ucítil, jak mi něco ostrého trhá kůži na tváři, a instinktivně jsem se přikrčil. Vzadu za mnou někdo střílel z pistole - naštěstí zatím mířil jenom do brnění. Do prdele! Otočil jsem se a hledal nové nebezpečí. Ale nic jsem neviděl. Pokropil jsem proto celou místnost dlouhou dávkou. Nepřítel moji palbu opětoval. Přestávalo mě to bavit. Vytáhl jsem z kapsy poslední třaskavý granát, vytáhl jsem záviačku, co nejvíc jsem se přikrčil, zavřel oči, snažil jsem se nemyslet na tu bolest, kterou za okamžik způsobím svým uším, a táhlým obloukem jsem hodil granát doprostřed místnosti, tedy tam, odkud se ozývala střelba. Sakra, to byla ale pecka! Když jsem otevřel oči, měl jsem před nima jenom oranžové skvrny, které se postupně měnily ve skvrny světle zelené. Teprve když jsem si oči pořádně promnul, dokázal jsem rozeznat aspoň kusy umělé hmoty a jiskry, které létaly z vybuchujícího počítačového monitoru zhruba šest metrů ode mě.

Potom ty zelené skvrny zmodraly. V hlavě mi dunělo jako v kostelní zvonici. A pohled jsem měl pořád rozmazaný. Ale ne natolik, abych nevycítil střelbu z automatické zbraně, která vycházela zpoza jedné velké prosklené výkladní skříně se sbírkou starožitných zbraní.

Jsi-li na pochybách, střílej. Odkulil jsem se stranou a pokropil výstavku dlouhou dávkou. Vzápětí místností zaduněl mohut-

245

ný výbuch a výkladní skříně se rozlétla a zasypala všechno kolem - moji maličkost nevyjímaje - ostrými střepy.

Co se stalo? Podle té intenzity a jasů výbuchu jsem usuzoval na to, že se mi zřejmě podařilo zasáhnout jednu z těch Becko-vých starožitných baněk se střelným prachem. Copak mi neříkal, že uchovává všechny zbraně ve střelbyschopném stavu? Totéž platilo očividně i o munici. Bože, to byl ale blbej nápad! Střelný prach by člověk neměl nechávat jenom tak - je totiž zatraceně nestabilní.

Pak muselo zvonění v mých uších a krvácení v mojí tváři stranou, protože se ozvalo hlasité plesknutí a po něm přilétla další sprška střel. Podíval jsem se doprostřed místnosti a uviděl jsem převrácený velký, silný, žáruvzdorný stůl.

I v tom rozbouřeném stavu jsem si uvědomoval, že nebezpečí musí číhat za tím stolem. Zvedl jsem samopal a zkusil jsem na něj vystřelit. Žádná reakce. Vypálil jsem do té tmavé dřevěné desky jednu, dvě, tři krátké dávky. Aspoň ten hajzl nevyleze ven a já se k němu budu moci přiblížit - pokud jsem ho ovšem už nezabil.

Rozeběhl jsem se ke stolu, ze kterého létaly třísky. A vtom mi došly náboje. V podobných situacích by člověk neměl zapomínat na spoustu věcí. A hlavně by měl počítat náboje, aby se mu nestalo totéž co mně. Když je totiž zapomene počítat, ocitne se proti nepříteli bez jediného náboje, což ho může stát život.

Na výměnu zásobníku nebyl čas - musel jsem reagovat okamžitě. Odhodil jsem samopal a nechal ho viset volně na popruhu. Pak jsem sebou hodil doleva, svalil se na podlahu - přitom jsem se samozřejmě pořádně praštil do toho pošramoceného kolena - a pravou rukou jsem horečně šátral po taktickém stehenním pouzdru, ve které se skrývala moje pistole. A přesně v té chvíli se Franz Ulrich přehoupł přes stůl a vrhl se na mě. V ruce držel obrovský, nebezpečný a mně osobně velmi dobře známý nůž.

Dobře známý? Ano - to skoro pětadvacet centimetrů dlouhé zoubkované ostří s dlátovitou špičkou a

kulatou svorkou jsem nemohl nepoznat. Byl to ten samý mad dog taiho, který jsem zapomněl v sídle BeckIndustrie.

246

KAPITOLA 21

Tady je situace „mit einem Wort, kurz gesagt“*. Eins: Franz se na mě řítí plnou parou a v plné zbroji. Ve tváři měl válečnou masku, takže vypadal ještě odporněji než normálně, zvlášť když se mu rána, kterou jsem mu na krku způsobil, nestačila ještě docela zahojit. Zwei: Nebyl absolutně žádný čas na to, abych dokázal vytáhnout pistoli, která zůstala bezpečně uložená v taktickém stehenním pouzdru. To je ale ukecanej národ, co?

Taktická pouzdra nejsou stavěná pro rychlé tasení zbraně. A to moje bylo dvojnásobně zabezpečené. Jednalo se o model SAS, vyrobený bývalými příslušníky jednotek SEAL ve firmě Blackhawk Industries ve Virginia Beach, který je určený speciálně pro pohyb ve vzduchu nebo na moři a který má kromě ře-mínku ještě chlopeň, která kryje celou pažbu.

A hádejte, kdo si ji zapomněl včas otevřít! Tak tohle bylo všechno, co jsem stačil zjistit - a sdělit vám, čtenářům - než se ten skopčácký hromotluk objevil těsně u mě. Koneckonců, pět metrů při boji na život a na smrt žádná vzdálenost a Franz chtěl zcela nepochybně právě na život a na smrt bojovat. Říkal jsem to už předtím a říkám to znova. Stojíte-li proti noži beze zbraně, pravděpodobnost, že utrpíte nějakou řeznou ránu, činí 100 procent. Ale vaše vyhlídky nemusí být zase až tak špatné. Velkou roli totiž hrají ještě další dva faktory. Tím prvním je stav mysli. Váš protivník si přespříliš věří, protože má zbraň a vy ne. A druhým faktorem je povzbuzení, které vám dodá vaše tělo. Adrenalin vám stoupne vysoko nad obvyklou hladinu a endorfiny* budou pracovat přes čas.

A k tomu přičtete ještě jeden významný faktor, a sice válečnického ducha - touhu po vítězství, zocelenou bezpočtem cvičení. A nemůžete prohrát. Což samozřejmě závisí na tom, jestli se v dané době vyskytuje někde poblíž pan Murphy či nikoli.

Franz se řítí přímo na mě. Nůž přitom držel takzvaným kladivovým úchopem - zubaté ostří leželo v jedné rovině se zemí.

Takhle skopčáci říkají „v kostce“.

Endorfiny (označení vzniklo spojením slov endogenní neboli vnitřní a morfin čili morfium) jsou bílkovinné látky, které se tvoří v mozku. Mají stejné účinky jako morfium, působí na nervová čidla v mozku a zvedají práh bolesti.

247

Uskočil jsem stranou, a když kolem mě proletěl, dokázal jsem ho seknout dlaní do krku. Ale byl zatraceně rychlý. Bleskově máchl rukou a chtěl mě bodnout do boku. Praštil jsem ho loktem do temene. Dobrá zpráva: Podařilo se mi odrazit ten nůž dál od těla. Přesto stačil zasáhnout aspoň nákladní vestu. A právě s tím souvisí špatná zpráva: Taiha, zejména modely se zoubkovaným ostřím, jsou při střetu s vrstveným taktickým nylonem - tedy například bezpečnostními pásy nebo nákladními popruhy - velmi účinné. Takže ta Franzova sražená rána čistě přeťala můj opasek i popruh od samopalů. Samopal slétl na zem a s řinčením odskákal někam pryč. Opasek, zatížený nejrůznějšími předměty, mi zůstal viset bezvládně pod pasem. U těla ho držely dva elastické pásky omotané kolem levého a pravého stehna. Připadal jsem si, jako kdybych byl spoutaný nějakým absurdním podvazko-vým pásem. Taktické pouzdro s pistolí a kapsy na třaskavé granáty a zásobníky do samopalů jsem měl suchými zipy pevně přilepené na stehnech, takže jsem se takřka nemohl pohnout, kdežto Franz kolem mě mohl naprosto volně poskakovat. Zatraceně! Pan Murphy se nepochybně rozhodl, že se téhle loupe-živé výpravy zúčastní také. Couvl jsem o krok dozadu a zoufale jsem se snažil z toho odporného nylonového vězení vysvobodit. Ale nešlo to - aspoň v dané chvíli ne. A proč? Protože Franz znova nabyl ztracenou rovnováhu, otočil se na podpatku a hnál se zase ke mně.

Ale tentokrát nezaútočil. S obličejem zkřiveným vztekem, s očima plnými nenávisti a do ruda rozšklebenou jizvou ve tváři nakročil jako toreador, levou ruku držel před sebou, jako kdyby měl přes ni přehozenou muletou, a pravou rukou svíral můj velký bojový nůž v takzvaném nindžovském úchopu, při kterém dopředu nesignalizoval svoje úmysly.

Rozmáchl se, sekl mi po pravé ruce... a minul. Přistoupil jsem těsně k němu, chytil jsem ho za pravačku,

otočil jsem s ní kolem vodorovné osy, nabral jsem ho na bok a přehodil ho přes sebe. Něco vám řeknu, přátelé. Tenhle ten chvat spolu s tím, že se mi zamotal do popruhu od pouzdra s pistolí a zvýšil už tak dost silný tlak na moje oteklé koleno, mi způsobil bolest, jakou jsem ještě v životě nezažil. Ale zároveň musím dodat, že ty endorfiny se mi v mozku tvořily snad po litrech, protože jsem tu strašnou bolest vůbec nevnímal. Hodil jsem Franze na záda, praštil ho

248

loktem do tváře, zabořil mu prsty do očí a pokusil se mu ukousnout ušní boltec. Němčour zařval, zasypal mě nepublikovatelnými nadávkami ve svojí mateřštině a snažil se osvobodit uvězněnou ruku. Házel sebou, strkal do mě rukama a kopal nohama jako nějaký zatracenej derviš. Ale moc si tím nepomohl. Byl jsem přece jenom o nějakých dvanáct až patnáct kilo těžší.

Jenže potom na mně ten hajzl vyzrál. Místo aby pustil nůž z ruky, přestal se zmítat a zabodl mi do oka prst. A když jsem se chvilí rukou za poraněný obličej, vzepřel se, vytrhl se z mého sevření, odkulil se stranou, vyskočil na nohy a prásk! - kopl mě do obličej.

Ta rána mě srazila dozadu na jedno z těch vystavených brnění. Rozplácl jsem se jako žába a zamotal jsem se do té hromady plechu. A zjistil jsem něco, co jsem dosud nevěděl. To zatracený brnění se dává na drátěnou kostru! To není jeden kus, ale něko-lik^částí, který jsou k sobě přidrátované! Takže když jsem se na to brnění zhroutil, rozpadlo se na jednotlivé díly - ale ty zůstaly pořád spojený tím zatraceným drátem!

Připadal jsem si, jako kdyby prese mě někdo přehodil drátěnou síť. Franz si takovou příležitost nechtěl nechat ujít a vrhl se na mě jako hladový tygr. Nastavil jsem mu náprsní krunýř. Dlá-tovitá špička nože hladce projela nablýskanou ocelí. Popadl jsem torzo brnění za nárameníky a snažil jsem se tu špičku odvrátit od svého obličej.

Franz vytrhl nůž z brnění a udeřil znova - tentokrát ostří proniklo chráničem loktů. Ohnul jsem chránič nahoru - a chytil jsem ten zatracenej nůž do jakýhosi improvizovaného svěráku. Pak jsem Franze dvakrát praštil přední stranou náprsního krunýře do obličej a hranou na nárameníku jsem mu rozedřel nos.

Ten Scheifikerl couvl zhruba o půl metru. Shodil jsem ze sebe brnění, skočil jsem po něm, popadl ho oběma rukama za zápěstí pravé ruky a zkroutil mu ji do strany. Němec zvedl levou ruku, natáhl prsty a chtěl mi s nimi hrábnout do očí. Ucukl jsem hlavou a on minul - ale podle toho, jak mě začala pálit tvář (opravdu to bolelo, endorfiny neendorfiny!), musel mít ten hajzl pod nehtama kusy mého masa. Uvolnil jsem si ruku a udeřil jsem ho loktem do obličej. Ozvalo se krásné křupnutí - to jsem mu zlomil nos - a současně s tím i povzbudivé zachroptění. Praštil jsem ho znova. Franz pochopil, že bude muset tu jednu volnou ruku zvednout a chránit si s ní obličej.

249

m

CD

O r-

2ti

"3

CD 1

o

u O.

L tf3 ti ^í u C O OJ U TJ tf

^on ^* L u .t; .a ^^ ti

S i i 4 ti g J? 2 g 2

L "s CO Lj PQ

li

li

: ^ -S '2 '3 ^g > : ^ d , ~ ^ cd Tg > ^ J

>cu 43

~ OS fa *y "r/í ^^ * ^ , Q QJ * r^H

CU .^ f-é >NJ *^^ ti
 1 >S 11 8 ^ ^ | .^ .S 11 Í ^ í Žxlš
 r-< ^ XJ ti ?L _ti fa P-<ti . ti >QJ CD "~3 *k ""^ I CU O
 ""^
 .y o 03 O ^^ »*--N " U ^ h ftí (^ ' O >cD ""^ CU Jh _j ^!
 tj-í^ti ""S d) *s. >-J tí r^ i ^ ""^ ' r-* r3 ^^ tí ?\ rti
 >c/5 - cu .SL -*H gr °P M .a ^ cu «3 -Í4-. ri fa r- os 2 ttí
 N O > ^ N g H >n O,-- ^ O cu Vh 15 =3 fa /S >^rX ti ^ in ti I «.2 /*5 O .^ cd

(N
 OJ
 O
 in
 CM
 ti CD O ti
 52á

rozmáchl jsem se a uhodil jím směrem dolů, jako kdybych kladivem zatloukal do podlahy hřebík.

Rána zasáhla Franze do tváře a roztříštila mu čelist. To bylo za Fredovy muže.

Zařval bolestí, což mě nesmírně potěšilo.

A snažil se odlézt pryč. Současně se mě pokusil znova kopnout, ale byl zraněný a neměl už v nohách žádnou sílu.

Opsal jsem palcátem velký oblouk a trefil jsem ho do kolena. Než stačil zareagovat, praštil jsem ho znova, tentokrát do druhého kolena, a roztříštil jsem mu v něm česku i oba kloubní hr-boly. Ječel sice hrůzou, ale nezastavil se. Dál se plazil po kamenné podlaze jako robot ve filmu Terminátor a pomalu mířil k noži, který ležel zhruba šest metrů od nás.

Zvedl jsem se a vyrazil za ním. Přitom jsem mával palcátem jako nástrojem pomsty a do každého úderu jsem vkládal veškerou svoji sílu a energii. Měl jsem jednoduchý cíl - zlomit tomu hajzlovi v tom jeho zatraceným těle každičkou kostičku a potom ho zabít.

První rána ho zasáhla do ramene a přerazila mu klíční kost. Pokusil se odvalit pryč, ale bez úspěchu - nebylo kam. Popadl jsem palcát oběma rukama, rozmáchl jsem se, trefil jsem ho do prsní kosti a otevřel jsem mu hrudník. Pak jsem se na něj podíval. Z pusy se mu řinuly sliny smíchané s krví a stékal mu na roztrhaný a špinavý černý kašmírový rolák. Oči měl vyvalené a nechápavě na mě jimi zíral. Mlel definitivně z posledního.

Skoda. Chtěl jsem, aby věděl, co se děje. Natáhl jsem ruku, chytil jsem ho za ty krátké ocelově šedé vlasy a přitáhl jsem si ho těsně k obličejí, aby mi mohl číst ze rtů.

„Seš zasranej hajzl!“ řekl jsem. „A zasranej zrádce!“

Chtěl cosi pronést, ale z pusy mu vylezla další krvavá slina.

Usmál jsem se na něj úsměvem nelitostného zabijáka. „Auf Wiedersehen, Franz, du Scheifiker!“

Potom jsem mu pustil hlavu zpátky na podlahu. Ozvala se rána, jako kdyby pukl velký meloun. Zřejmě jsem mu způsobil pořádný otřes mozku. Ale upřímně řečeno, to by mu v té chvíli vadilo asi ze všeho nejméně.

Ustoupil jsem o krok dozadu, uchopil jsem palcát jako golfovou hůl a vyslal jsem pracovní část směrem k Franzově hlavě. Když trny posetá koule narazila ze strany do jeho hlavy, zakoulel očima. Zřejmě si uvědomil, co ho čeká.

252

Ten pohled mě opravdu vyděsil. Jenže smůla - ten hajzl se nemohl pohnout! Možná jsem mu přeťal pátevní míšní nervy. Možná už v sobě neměl žádnou sílu. Přesnou příčinu jeho nehybnosti jsem neznal a bylo mi to stejně úplně jedno. Celé tělo mě strašlivě bolelo. Pravou ruku jsem měl zbrocenou krví z četných řezných ran. Ale ta krev s bolestí na mě momentálně působily jako vzpruha.

Musel jsem ještě dokončit načaté dílo. Odměřil jsem vzdálenost a sílu, zvedl jsem palcát až k pravému ramenu a spustil jsem ho obloukem dolů.

Nejsem žádný velký golfista, ale věřte mi, že v té chvíli by mě neporazil ani Tiger Woods. Použil jsem větší náprah, než jaký byl třeba, a palcát tak získal neuvěřitelnou kinetickou energii. Moje ramena, lokty i zápěstí se spojily v jeden kloub a dosáhly dokonalého, silného úderu, který šel hned napoprvé přímo do j^y

Hlava palcátu se zabořil do Franzovy lebky těsně nad pravým uchem a přímo pod jařmovým obloukem a vyrazila z ní velký a krvavý kus mozkové hmoty.

Musel jsem se postarat o to, aby mě Franz už nikdy neobtěžoval, a tak jsem změnil postavení a praštil jsem ho do té skopčác-ké lebky podruhé, tentokrát shora.

Pak jsem nechal palcát zabořený ve Franzově hlavě, došel jsem si pro svůj ztracený bojový nůž, zastrčil jsem ho zpátky do pouzdra, upravil si ruksak, leukoplasty z lékárničky jsem slepil rozříznutý opasek, zasunul jsem do samopalů plný zásobník, odepnul na pouzdru s pistolí pojistnou chlopeň a začal jsem se belhat ke schodišti. Něco mi říkalo, že právě tohle schodiště mě dovede k Lotharu Beckovi.

Naše akce ještě nebyla u konce. Ani zdaleka. Pořád tady byly ty americké atomové destrukční nálože - a já jsem je chtěl zpátky.

KAPITOLA 22

01.25. Sešel jsem se s Bumerangem a Eddiem. S radostí a také s trochou mrzutosti jsem zjistil, že ani jeden z nich nevypadá příliš opotřebeně. Ano, byli sice k smrti unavení a přetažení, ale jinak stále připravení do akce. A já? Eddie po mně přejel kri-

253

tickým pohledem a zavrtěl hlavou. „Hele!“ řekl jsem, „na mně nenajdeš nic, co by nespravil nějaký ten litr bombeje!“ Eddie mi s výrazem, v němž se mísila nevěřícnost s pobavením, rozřízl rukáv blůzy, potřel mi tu deseticentimetrovou ránu na bicepsu desinfekčním prostředkem, omotal ji obvazem a pevně ho utáhl, aby zastavil krvácení. „Možná bych vám tam měl dát pár svorek!“ nadhodil.

„Zašit se to může až potom!“ odbyl jsem ho. Eddie si pečlivě prohlédl svoje dílo a nakonec usoudil, že by mohlo prozatím stačit. Pak mi slepil leukoplasty roztržený rukáv a dodal: „No jak chcete, šéfe, je to vaše věc!“

Blahosklonnost nesnáším! Vy ano? Ale přiznám se, že jsem byl unavený a otloučený na to, abych s tím v té chvíli něco udělal. A kromě toho mi každou vteřinu klesala hladina těch báječných endorfinů. V ruce mi cukalo, koleno mě příšerně bolelo a musel jsem zabít ještě jednoho zrádce. Začal jsem proto ze země sbírat svoji výzbroj. „Tak se zase kurva pustíme do té zkurvený práce, ne?“

„Víte, co se mi na vás líbí nejvíc, šéfe? Že mluvíte pořád tak slušně!“ řekl Bumerang. Hlava mu přitom litala nahoru a dolů jako těm zatraceným pejskům, který se kdysi věšeli v autech na zadní okna.

V otázce použití síly ze strany důstojníka vůči řadovému námořníkovi platí jisté železné pravidlo, které jsem chtěl v tu chvíli porušit. Ale než jsem tak stačil učinit, ozvala se zdola střelba. Nepřišel jsem si sem hrát. Přišel jsme sem proto, abych získal zpátky ukradený majetek a vykonal pomstu. Zapnul jsem dozi-metr (k velké radosti jsem zjistil, že se při předchozí náročné hodině tělesné přípravy nijak nepoškodil) a podíval jsem se na displej. Přesně jak jsem předpokládal - s každým krokem, kterým jsem se blížil ke schodišti, signál sílil. Věděl jsem tedy, že mířím správným směrem. A najednou ten zatracený krám dvakrát žalostně zapípal a zničehonic se vypnul. Došly mu snad baterky? Nebo mu všechno to převrácení, skákání a otloukání, které před pár minutami prodělal, nakonec přece jenom vadilo? Správné odpovědi na tyhle otázky jsem neznal a neměl jsem ani čas je zjišťovat. Musel jsem se tedy obejít bez techniky. Aspoň že jsem tušil, kam mám jít.

01.29. Ujal jsem se role průzkumníka a opatrně jsem postupoval pološerem. Schodiště bylo jako vystřižené z hollywoodských

254

filmů z třicátých let - tvořily ho široké kamenné stupně, které by se báječně hodily pro šermířské souboje. Jenže já jsem v ruce nedržel žádný meč, ale samopal MP5. Tak trochu jsem očekával, že mi cestu po schodech dolů budou osvětlovat velké rozvětvené lustry nebo svícny.

Střelba mezitím znatelně zřídla - aspoň podle toho, co jsem slyšel. To znamenalo, že jak Fredova skupina, tak i moje druhé tříčlenné družstvo odvádějí svoji práci a pilně čistí hrad od nepřátel.

Obezřetným, ale stálým tempem jsem sestupoval pořád níž. Nemohl jsem ztrácet čas. Přitiskl jsem se ke

stěně, rozhlédl jsem se kolem, a když jsem nikde nespatriil žádné nebezpečí, pokračoval jsem v cestě. A ta byla pěkně dlouhá. Cítil jsem, jak se vzduch postupně ochlazuje. Dole pod schodištěm jsme zahruli za roh a narazili jsme na silné, železem vyztužené dveře. Pod nimi prosvítalo světlo - a také se za nimi ozývaly výkřiky. Opatrně jsem se k nim přiblížil a zkusil jsem zvednout západku. Nešlo to. Ani se nepohnula. Zkusil jsem se do těch dveří opřít a zjistil jsem, že jsou zevnitř zavřené na závoru. Zatímco většinu dnešních dveří si otevřete tak, že samopalem rozstřílíte zámek, u těch středověkých to nejde. Mají totiž moc silné dřevo a moc těžké závěsy. Na jejich likvidaci potřebujete beranidlo, velkou brokovnici či nějaký jiný podobný nástroj, kterým roztrháte panty. A nebo také výbušniny - stužkové nálož, vyrobené například z plastické trhavy C-4.

Něco vám povím. Až budu zase někdy střílet a loupit v nějakém hradu, dám si zatraceně dobrý pozor na to, abych s sebou vzal pořádnou brokovnici, hromadu speciálních expanzních nábojů se zinkovým práškem, které roztrhají každý zámek, pár kilogramů C-4 a spoustu roznětek. Pak nás žádné takovéhle dveře nezastaví. Jenže to bude až příště. Zatím jsme mohli jenom stát v té odporné tmě, drbat se na zadku a domýšlet si, co asi tak Lothar Beck za těmi dveřmi vyvádí. „Počkat!“ zvolal najednou Eddie a začal si prohrabávat kapsy. Po chvilce z jedné vylovil tmavou umělohmotnou lahvičku. Odšrouboval víčko a vysypal její obsah na dlaň. Bylo to kus C-4, zhruba třikrát větší než kostka cukru. „Tohle je zbytek dárku od Johna Sutura!“ zašeptal. Výborně! Ted' můžeme vyhodit ty dveře do vzduchu. Nadšení, které se mě při tomhle objevu zmocnilo, mi vydrželo

255

jenom necelé tři vteřiny. Přesně tak dlouho mi totiž trvalo, než jsem si uvědomil, že všechny roznětky má u sebe Kachní noha a ten je bůhvídkde.

Vtom dostal Bumerang nápad. Strčil svoji dlouhou mozolna-tou dlaň Eddiemu pod nos a zasyčel: „Dej to sem!“

Eddie mu bez řeči odevzdal svůj poklad. Bumerang ho vzal, udělal z něj kuličku a přimáčkl ji na prostřední dveřní závěs. Z dálky to vypadalo, jako kdyby na ty velké dveře někdo nalepil žvýkačku. „Hned jsem zpátky!“ prohlásil Bumerang a vyrazil ke schodišti.

Lehl jsem si na zem a chtěl jsem se podívat škvírou pode dveřmi, jenže na té nerovné kamenné podlaze nebylo nic vidět. Ale určitě jsem věděl, že za dveřmi je několik lidí, kteří tam něco dělají, protože jsem slyšel, jak se pohybují.

01.32. Bumerang se vrátil a přinesl si s sebou metr a půl dlouhou pušku s křesadlovým zámkem a ozdobně vykládanou pažbou a dva metry dlouhé kopí. Nechápal jsem na něj zíral. „Co s tím?“ „To hnedka uvidíte, šéfe!“ odpověděl Bumerang a postavil pušku pažbou na podlahu. Pak vytáhl z kapsy lahvičku s černým střelným prachem, vysypal takřka celý její obsah do hlavně, našel kousek látky, strčil ho do hlavně a zatlačil ho dřevěným nabíjákem až dolů. Potom odklopil kryt u pánvičky, nasypal na ni špetku prachu a znovu kryt zavřel.

Nakonec zvedl pušku ze země, odlepil z dveřního závěsu kuličku z plastické trhavy, vmáčkl ji od ústí hlavně, natáhl kohoutek, zaklínil pušku jedním koncem - pažbou - o škvíru v kamenné podlaze a druhým koncem - hlavní - o dveřní závěs ze silného tepaného železa a několikrát do ní kopl jemně nohou, aby se přesvědčil, jestli sedí opravdu pevně.

„Běžte pryč!“ nařídil a zatlačil nás zpátky ke schodišti. Pak popadl kopí, natáhl se a dotkl se jím spouště. „Pozor, bouchne to, šéfe!“

Něco vám povím. Černý prach je mnohem těkavější než bez-dýmný a také daleko výbušnější. Ta křesadlová puška vydala větší ránu než traskavý granát DefTec č. 25. Byla tak velká, až jsem se bál, že mi praskly ušní bubínky. Slyšel jsem jenom zvonění. Když se kouř trochu rozptýlil, uviděl jsem roztrženou dveřní zárubeň a dveře vytržené ze závěsů. Sakra, to byl ale skvělej nápad! Z křesadlové pušky nezůstalo až na pár třísek

256

z pažby vůbec nic. Zbytek se doslova vypařil. Myslím, že kdyby ten závěs neroztrhla ta zatracená kulička z C-4, udělal by to za ni ten šílený černý prach.

Představení začíná. Prolétl jsem vyvalenými dveřmi a mžoural jsem očima v tom hustém kouři prozářeném jasným bílým světlem. Na druhé straně jeskyňovité síně, zhruba dvacet metrů ode mě, stály

se spuštěnými motory tři černé nákladní automobily. Snažil jsem se zjistit, jestli v nich někdo sedí za volantem, ale marně.

„Bacha, zelená deset...!“ vykřikl za mnou Eddie. Otočil jsem se doleva, zachytil jsem mířidly cíl a skolil jsem ho krátkou dávkou. Přes pravé rameno jsem slyšel drkotání Bumerangová samopalu, přehlušované krátkými dávkami z Eddieho zbraně. Pokračoval jsem v cestě po levé straně, opíral jsem se zády o zeď, pravidelně jsem dýchal, jezdil jsem očima sem a tam, pátral jsem po nebezpečí a pomalu jsem se blížil k nákladákům. Chtěl jsem přijít na to, kde má tahle síň východ - nerad bych, aby nám naši nepřátelé někam utekli.

Hromové hřmění na dvanácti hodinách. Motor nejbližšího nákladáku hrozivě zařval a někdo v kabině - neviděl jsem ani siluetu jeho hlavy - pustil spojku. Ten zatracenej nákladák poskočil a začal se řítit rovnou na mě.

Vypálil jsem do čelního skla krátkou dávkou. Nákladák jel dál. Další dávka, tentokrát delší. Ale ani ta velký vůz nezpomalila. Přikrčil jsem se a odvalil se stranou. Nákladák narazil do zdi. Vyskočil jsem na stupátko, škulb jsem za kliku u dveří, otevřel je dokořán a pokropil vnitřek kabiny sprškou střel. Tím jsem možná řidiče definitivně odrovnal, ale stejně jsem nehodlal riskovat, a tak jsem ho střelil pro jistotu ještě jednou do hlavy, natáhl jsem se k volantu a vytrhl klíček ze zapalování.

Pak jsem seskočil na zem, doběhl jsem dozadu a začal prověřovat korbu. Vytáhl jsem závoru, ustoupil jsem stranou a zvedl zadní ohradu. Žádná reakce. Strčil jsem na korbu hlaveň a podíval jsem se přes ni dovnitř. Ta zatracená korba byla úplně prázdná. Z druhé strany síně se ozývala střelba z automatických zbraní ~ a jejím terčem byl nákladák, který stál úplně vpravo. Moji hoši si té noci svůj peníz opravdu zasloužili. Zavřel jsem zadní ohradu, zajistil jsem ji závorou, nasadil jsem do samopalu nový zásobník - už poslední - obešel jsem rozbitou kabinu nákladního vozu a rozhlédl jsem se kolem. Zhruba dvacet metrů přede mnou

257

byla zeď a v ní rolovací vrata z vlnitého plechu ovládaná přes spojitý řetěz. A právě za ten řetěz zuřivě tahala jakási tmavá a pokřivená postava.

Zvedl jsem hlaveň samopalu, poslal jsem dlouhou dávkou do stahovacího mechanismu a vyřadil ho z provozu.

Lothar Beck zkusil ještě jednou šknout za řetěz, ale pak pochopil, že se namáhá zbytečně. Otočil se směrem ke mně a vrhl na mě pohled plný opovržení a nenávisti.

Potom se naklonil doleva, bleskurychle odkulhal za nejbližší nákladák a zmizel mi z očí.

Sakra! Úplně jsem zapomněl, jak hbitě se ten zsranej hrbatej skopčák dokáže hejbat!

Začal jsem utíkat za ním a cestou jsem neustále pátil na kabinu nákladáku. Musel jsem mu zabránit v tom, aby ten zatrace-nej nákladák nastartoval.

Vtom z podlahy asi deset metrů přede mnou odlétlo několik ostrých úlomků. Sklopil jsem zrak o trochu níž a zjistil jsem, že sebou Lothar Beck praštil na zem, našel si úkryt za velkými tlustými koly vozu a teď na mě odtamtud střílel z malé stříbrné pistolky. Ale moc mu to nešlo.

Než ho začnete považovat za nemehlo, musím vás upozornit, že střílet z pistole není jenom tak, zvlášť když má člověk pravou ruku ochrnutou a musí střílet jednoruč svou slabou rukou* a když se k němu blíží nepřítel, který ho chce za každou cenu zlikvidovat tak jako já. Chtěl jsem toho hrbatého zrádce rozstřílet na cucky.

Jeho šance se brzo zvětšily, protože mi samozřejmě došly náboje. Vyměnil jsem samopal za pistoli a pokračoval jsem v cestě. Beck ještě dvakrát vystřelil - a pak se mu přihodilo totéž co mně. Pochopil, že smrt už je blízko. Proto se sebral a začal prchat, seč mu zchromlé tělo dovolilo. Za nákladákem mi zmizel z dohledu. Kam sakra běžel? Sprintoval jsem za ním, oběhl jsem roh

Dneska už spousta střeleckých škol přestala termín „slabá ruka“ používat, protože je to výraz politicky nekorektní. Slovo „slabý“ prý poškozuje střelcovu sebedůvěru. A tak se teď místo „slabé“ ruky říká ruka „pomocná“. Ať jdou s tou úzkoprsostí do hajzlu! Podle mého názoru to lze vyřešit výcvikem - když bude člověk střílet slabou rukou dostatečně dlouho, přestane být slabá. Pak bude mít obě ruce stejně silné a bude si moci vybrat, kterou z nich svoje nepřátele zabije.

258

mezi nákladákem a velkými rolovacími vraty - a zjistil jsem, že po něm není ani památka. Ten hajzl se prostě vypařil. To přece není možné! Pak jsem uviděl dveře. Byly otevřené. S pistolí v ruce jsem se k nim opatrně přiblížil a nakoukl jsem za roh. Nic. Posunul jsem se o kousek dopředu. Pomalu. A proč pomalu? Protože kdo se pohybuje rychle, dělá chyby. Ale na druhou stranu - nic se nemá přehánět. Kdybych se pohyboval zase moc pomalu, měl by ten hajzl dost času na to, aby se na mě připravil. Zvětšil jsem zorný úhel, ujistil jsem se, že na mě Beck nečeká hned za dveřmi s pistolí namířenou na moji hlavu, a vrazil jsem dovnitř.

Ocitl jsem se v malé místnůstce, sotva tak tři krát čtyři metry, se stropními zářivkami, které všemu dodávaly chladný nazelenalý nádech. Nikdo tam nebyl.

Do prdele! Vycouval jsem ven a zamířil jsem do krátké chodby. V té jsem narazil na další dveře - tentokrát moderní, ocelové. A hlavně zavřené. Zkusmo jsem zabral za kulatou kliku. Povolila. Otočil jsem jí doprava a pomalu jsem začal tlačit dveře směrem od sebe. Když se po chvilce tiše dotkly zdi, věděl jsem, že za nimi nikdo nečihá. Opatrně jsem se přesunul na druhou stranu a podíval se dovnitř.

U protější zdi stál Beck a cosi kutil na skládacím stolku. Sklouzl jsem zrakem níž a zjistil jsem, že na stolku leží čtyři ADN - tři malé atomové destrukční nálože a jedna ruská kufříková bomba.

Beck už měl jeden balík otevřený a pokoušel se sestavit dohromady MADN. Ta se skládala z šesti samostatných částí, které bylo potřeba sestavit dohromady, a to tři základních prstenců o průměru pětadvaceti centimetrů, jež obsahovaly štěpný uran, válec o výšce zhruba sedmdesát centimetrů, v jehož nitru se skrývala destrukční látka, odpalovací tyče a kruhový uzávěr na válec, na kterém byla připevněna veškerá spouštěcí zařízení. Ty tři uranové kroužky se musely nejdřív spojit dohromady a potom navléknout na válec. Pak se do válce strčila odpalovací tyč a na horní konec se našrouboval kruhový uzávěr. Teprve v téhle podobě bylo možné zbraň odjistit a naprogramovat spouštěcí mechanismus.

Složení celé MADN trvá přibližně tři a půl minuty. Odjištění a nastavení časového spínače zabere dalších pětadvaceti vteřin. Tahle čísla platí ovšem pouze v případě, že s náloží pracuje člověk zkušený. Což se o Lotharovi Beckovi rozhodně

259

říci nedalo. Bylo na něm jasně vidět, že vůbec neví, co kam patří. Neuměl dokonce ani spojit ty uranové kroužky ve správném pořadí. „Lothare...!“ Němec se otočil směrem ke mně. „Á, Herr Kapitán!“ ucedil skrz sevřené bělostné zuby. Potom se otočil zpátky ke stolu a pokračoval v práci.

„Lothare - zabil jsem Chálida! Ten už ti v ničem nepomůže!“

Žádná odpověď. Držel jsem pistoli stále v pohotovostní poloze a mluvil jsem dál do Beckových hrbatých zad. „Taky máme všechny tvoje sítě! Zrovna teď je tvoji krajani likvidují!“

Beck znova ani nehlesl. Ruce se mu zato začaly míhat v ještě horečnějším, zoufalejším a šílenějším tempu.

„Mám tvoji organizaci - celou! Sebral jsem ti taky ty materiály s Variantou Delta! Varianta Delta už neexistuje! Skončila! A ty jsi skončil taky, Lothare! Alles kaput!“

Beckův hrb poskakoval nahoru a dolů ve stejně zběsilém tempu, v jakém se ten pomatenej skopčák pokoušel sestavit tu MADN.

„A ještě něco, Lothare - Fred Kohler žije! A právě v tyhle chvíli dává Barbarosse pořádný klystýr! Zabíjí tvoje lidi! Zabíjí zrádce! Škoda že tady není teď se mnou, abych ho mohl nechat, ať tě zabije, ty zrasanej hrbatej buzerante!“

To ho konečně probudilo. Bleskově se ke mně otočil, popadl válec a strčil do něj odpalovací tyč.

Obličej měl přitom sinalý vztekem. Pak našrouboval uzávěr s časovým spínačem a zuřivě pomačkal všechna tlačítka. Samozřejmě že se nic nestalo. Takhle se totiž MADN neodpaluje.

Když mu to došlo, z pusy mu vylétlo několik nesrozumitelných německých slov doprovázených sprškou slin. Potom ten válec popadl jako kyj a vrhl se na mě.

Radši jsem nic neriskoval. Nemohl jsem vědět, jak dlouho ta hromádka masa a kostí vydrží pohromadě, a nechtěl jsem na vlastní kůži zjišťovat, jak velký náraz ten válec od MADN dokáže snést. Zvedl jsem ruku a pomoci takzvaného „bleskového míření“* jsem střelil Bečka dvěma pečlivě kontrolovanými, ale rychlými ranami

Při téhle metodě, kterou vymyslel slavný americký pistolník plukovník Jeff Cooper, nesrovnáváte dlouho mířidla, ale zachytíte cíl předními mířidly a zúžíte tak prostor, do kterého budete střílet. Bleskové míření

používají například příslušníci zásahových jednotek, a tehdy, nachází-li se v nejbližším okolí větší počet spojenců či vlastních lidí, které by bodová střelba mohla ohrozit na životě.

260

přímo do obličeje. Okamžitě se sesunul na neforemnou hromádku a pohrbil destrukční válec pod svým tělem.

Já vím, já vím - vy byste určitě chtěli, abych si dal při zabíjení toho skopčáckýho hajzla pořádně načas. Abych ho zabíjel pěkně kousíček po kousíčku. Nebo abych ho přenechal Fredovi a ten mu udělal to samé. Jenže takhle to, přátelé, v životě nechodí. Někdy prostě musíte nepřítele na místě zastřelit a vykašlat se na nějaké dramatické momenty.

Došel jsem k Beckovi a kopl ho do hlavy, abych viděl, jestli svoji smrt náhodou jenom nepředstírá. A abych měl definitivně jistotu, že mě už nikdy nebude otravovat, obrátil jsem ho nohou na záda a vpálil jsem mu z půl metru do čela jednu ránu, která mu z hlavy vyrazila kus mozkové hmoty a pár úlomků lebky a vytvořila z nich na betonové podlaze dílny obrazec, na nějž by byl pyšný i Jackson Pollock.

Že jsem to podle vás zbytečně přehnal? Ale kdepak! Jenom jsem se řídil tím, co s oblibou říkává svým svěřencům vrchní rotmistr Delt Force a můj kamarád Orca: „Vždycky střílejte kaž-dýho z těch hajzlů ještě do hlavy! Jedině tak budete vědět, že už nevstanou a nepřekvapěj vás potom najednou zezadu!"

01.57. Spojili jsme se s Fredem a jeho družstvy a začali jsme hrad metodicky uzavírat. Fredovi lidé navíc sbírali veškeré důkazní materiály, na které cestou narazily. Fred chtěl totiž osobně vytrhnout srdce i plíce té bestii, kterou Lothar Beck dával dohromady. Ale to byl jeho problém, ne můj.

Já jsem měl jiné priority. Zavolał jsem Johnovi Suterovi - nejspíš jsem ho vyrušil při nějaké hodně dobré soulož, aspoň soudě podle toho, jak vrčel a nadával - sdělil jsem mu, kde se nacházíme, a oznámil jsem mu, že pro něj máme dohromady čtyři balíky. Přibližně po dvaceti vteřinách nepřetržitěho klení se ze sluchátka ozvalo: „Já to nějak zařídím!" Potom nastalo ticho - možná čekal, že se začnu smát a vysvětlím mu, že jsem si dělal legraci.

Nakonec zřejmě pochopil, že to myslím docela vážně, protože zabručel: „A do prdele! Za hodinu a půl jsem u vás!"

A pak, asi aby vyrovnal skóre, dodal: „A mimochodem, mám pro tebe vzkaz od generála! Přej maj s ministrem obrany jistěj malej logistickej problém a chce, abys jim s ním pomohl!" Hned poté telefon oněměl.

02.14. Díval jsem se, jak se Fred spolu se svými lidmi začíná prohrabávat v nashromážděných důkazech. Došel jsem k němu,

261

objal jsem ho kolem ramen a zeptal se: „Tak co, budeš zase v pořádku?"

Velitel KSK mávl znechuceně rukou. „Ja, Richard, alles gut!" Pak se na chvíli odmlčel. „Bude to sice chvíli trvat, ale vyřeším to. Najdu ty špatné!" Tvář se mu zachmuřila. „A vyřídím si to s nimi sám! Pomalu. A potichu."

Věděl jsem, o čem mluví. Existuje řada nenápadných způsobů, jak se vypořádat se zrádci. Za všechny příklady mě napadá třeba padák, který se při cvičném seskoku neotevře. Spolehlivě fungují také nehody při ostrých střelbách.

Ale Fred se bude muset postarat o svoje zrádce sám. Já už chci jet domů. Mám tady ty čtyři kapesní atomovky, které musím předat plukovníkovi Suterovi. Mám tady potlučenou a unavenou jednotku, která se musí dát zase dohromady. Mám tady tu obrovskou, endorfinům odolnou bolest, která mi dává najevo, že mě Bůh miluje daleko víc než většinu svých ostatních oveček.

A nesmím samozřejmě zapomenout ani na ten vzkaz od generála Crockera. John Suter řekl, že se jedná o „malý logistický problém", který prý mám pomoci vyřešit.

A to zavání dalším průšvihem, protože tohle už jsem jednou slyšel. A vy také - hned na začátku téhle knížky. Tem z vás, kteří máte děravou paměť, to pro jistotu zopakují. Jakmile důstojníci začnou mluvit o menších logistických problémech, hned si vzpomenu na dobu, kdy jsem byl ještě řadovým námořníkem. Když totiž tenkrát začal někdo se zlatými prýmký na rukávech povídat cosi o menším logistickém problému, vždycky to znamenalo, že budu bud čistit latríny, anebo pumpovat z podpalubí smradlavou vodu. A to jak doslova, tak i obrazně.

Ale čištění a pumpování - doslovné i obrazné - teď bude muset chvíli počkat. Stejně tak i plížení a slídění a střílení a loupění. Do příjezdu Johna Sutura nám totiž zbývá ještě zhruba hodina a za tu dobu musíme vykonat práci hodnou opravdových nekonvenčních válečníků - musíme zjistit, kde schovával Lothar Beck pivo.

RICHARD MARCINKO JOHN WEISMAN

PROFESIONÁLNÍ VÁLEČNÍK 7 VARIANTA DELTA

Z anglického originálu Rogue Warrior, Option Delta, vydaného nakladatelstvím Pocket Books v New Yorku v roce 1999,

přeložil Roman Marhold.

Obálku navrhl Karel Kárász.

Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o.

Vydal jako svou dvoutisící osmdesátou pátou publikaci

IŽ, s. r. o., Praha 1, Václavské náměstí 36, roku 2000.

Odpovědná redaktorka Jaroslava Hromadová.

Vytiskl Ueberreuter Print, spol. s r. o., knižní výroba,

Brněnská 1024, Pohořelice.

Vydání první

Doporučená cena 237,14 + 11,86 DPH = 249 Kč

Distribuci výtisku pro zrakové postižené a nevidomé čtenáře provádí: Pro členy zasilatelské knihovny Nadace ECCE HOMO Brno. Kontaktní adresa pro písemný styk Pošt. příhr. 454, 660 54 Brno 2.

Všechny knižní tituly nakladatelství Ivo Železný si můžete objednat na adrese: Služba čtenářům, nakladatelství Železný, Tuchorazská 17, 282 01 Český Brod tel: 0203/620 150, e-mail:

obchod.iz@pha.eridan.cz

Kompletní knižní produkci nakladatelství Ivo Železný vám nabídnou pražská knihkupectví Křížíkova v Praze 8-Karlíně (Thámová 115, přímo u stejnojmenné stanice metra trasy B) a Modré knihkupectví v areálu obchodního střediska Unimarket (přímo u stanice metra trasy B Lužiny). Totéž vám může poskytnout virtuální knihkupectví na internetové adrese www.knihy.cz nebo webová stránka nakladatelství Ivo Železný na internetové adrese www.iz.cz